

MYTHOLOG-
GIA ÆSOPICA.

M. In qua, *B.*
ÆSOPI FABVLÆ GRÆ-
COLATINÆ CCXCVII. QVA-
rum cxxxvi. primùm prodeunt.

Q. 4459

Accedunt
BARRIÆ FABVLÆ ETIAM
AVCTIORES.

*Anonymi veteris Fabula, latino carmine reddita LX.
ex exsoletis editionibus & Codice MS.
luci reddita.*

*del Collegio de La
nada.*

Hæc omnia ex Bibliotheca Palatina.

Adiiciuntur insuper
PHÆDRI, AVIENI, ~~ANONYMI~~ FABVLÆ.

Opera & Studio,
ISAACI NICOLAI NEVELETI
Cum notis eiusdem in eadem.

*Pro commissione Offi-
cij Sæ Inquisitionis
liberiste comparatus est
ad præsentem Titulu
civium.*

Francforti, Typis Nicolai
Impensa Ionæ Rosæ, M

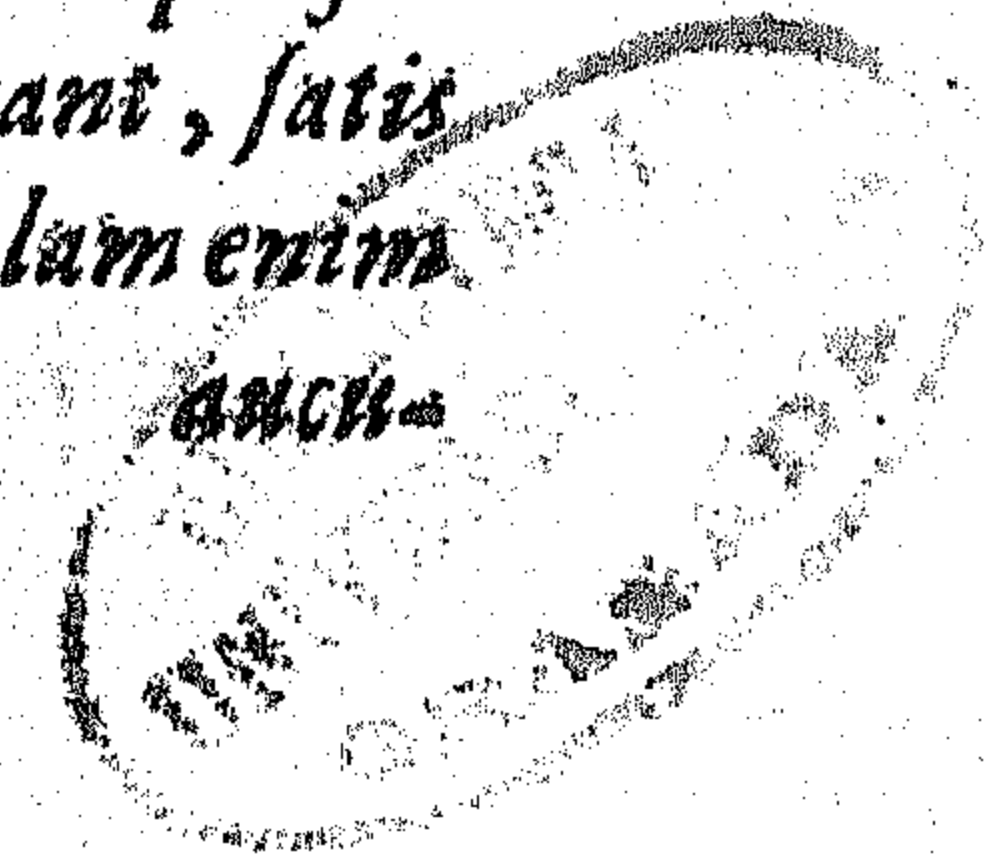

AMPLISSIMO VIRO
PETRO NEVELETO DO-
SCHIO PARENTI.

S. D. Isaacius Nicolaus Filius.

*orum qui hoc saeculo bene Reipub. litteraria consub-
tam volunt, & scriptis suis
nutantem iam fulcire co-
nantur, duo sunt genera,
Vir Amplissime. Alterum
eorum qui laudabili prorsus conatu, novos pla-
nè ipsi scribunt libros eduntque, aliis vel igno-
ta vel non satis cognita eruentes. Alterum eo-
rum, qui iam editorum à veteribus, sed mancè
vel imperfectè, curā tutelam suscipiunt. Prio-
ris generis pauciores reperire est, ideo, ut opi-
nor; quod grauioris sit laboris, & industria
nonnunquam. Posterioris verò, innumeri qui-
dem occurrunt scriptores, qui pra se laudabi-
lem illum iuuanda litteratura conatum prae-
runt: quam pauci verò verè praeferant, satis
superque notum est omnibus. gloriolam enim*

P R Æ F A T I O.

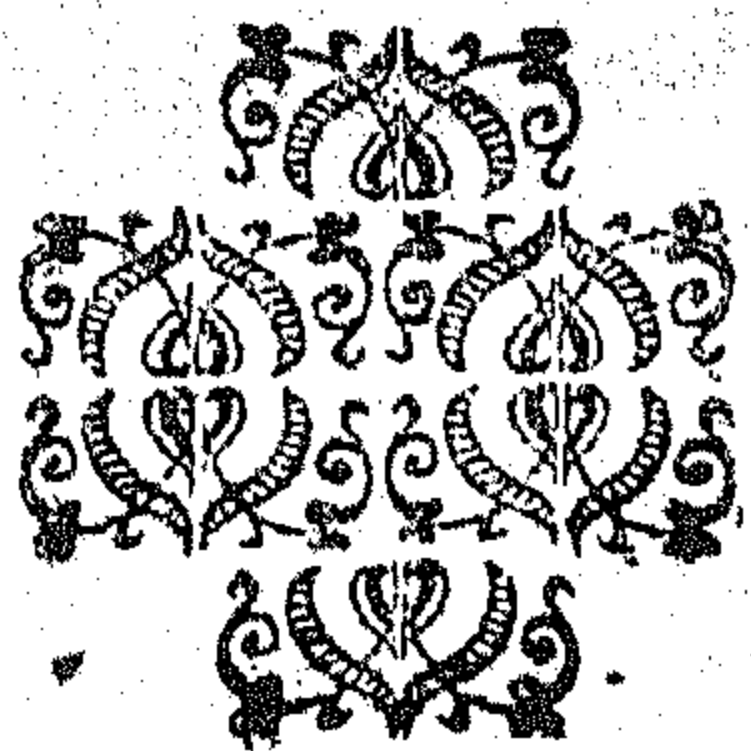
aucupantur ferè homines eiusmodi, & nomen
 inter doctos qualecumque. Virorum enim bene
 de Musis meritorum carpere labores, non est a-
 nimus; qui eruditionis doctrinaeque suae con-
 scientia contenti, & sola publicae utilitatis ra-
 tione moti, doctissimis suis laboribus facem po-
 steritati praefereunt. quales nunc è ceteris ad-
 miramur, in utroque genere doctrinaeambu-
 lantes Bibliothecas, ~~et~~, ~~et~~
~~et~~. Eorum ego exemplum pro virili secu-
 turus posterius scribendi genus elegi; cuius be-
 neficio, puerilis huiusce meae aetatis fructus pu-
 blico gustui praecoces licet & insipidos potius
 quam nullos offerrem adfectum meum in iu-
 uanda re litteraria & desiderium testaturus.
 Non enim adeò φιλαυτὸς sum & arrogans, ut à
 me iuvari posse vel minimum mihi persuade-
 am. Cogitanti itaque mihi à quo potissimum
 sumerem exordium, opportune subiit animum
 Æsopi Mythologia ex graecis latinisq; consarci-
 enda, nulli adhuc, quod sciam, tentata res.
 Quod meum consilium dum aperio Viro No-
 bilissimo Iano Grutero, pro sua in litteras me-
 que priuatum amore, auxilio subsidioque sug-
 gessit ex instructissima Palatina Bibliotheca
 codices manuscriptos, exoletasq; editiones non-
 nullas, quarum suo loco mentio fiet: eorum o-
 pera

P R Æ F A T I O.

pera Mythologiam partim adauxi, partim e-
 mendatiorem reddidi, quiddam minus (ut ita
 dicam) minimo. Huius enim argumenti tan-
 tus est apud plerosque contemptus atque fasti-
 dium, ut quilibet, qui sese vel leuissima erudi-
 tionis doctrinaeque tinctura imbutum arbitra-
 tur, indignum sese sit aestimaturus hoc argu-
 mentum: nedum ut ego vel velim debeamue
 lauream ex hoc mustaceo quaerere, quod ex re-
 bus etiamnum leuioribus à plerisque hoc auo
 factitari modo dixi. Sub tuo autem nomine
 prodire factum huic volui meum Vir Amplis-
 sime, Parens obseruandissime, ut extaret meae
 in te obseruantiae publicum testimonium, par-
 tim ut tua censura, quod commode alias praef-
 stare non licebat, subiicerem. Mitto itaque ti-
 bi, studiorum meorum primitias, exiles qui-
 dem & tenues (quid enim vberioris segetis, ex
 inculto adhuc vel saltem modo coli caepto agel-
 lo expectandum?) non ideo tamen ut spero
 minus gratas acceptasque. Ut enim in agrorū,
 sic ingeniorum culturis, priorum annorum
 messis satis ampla creditur, nec spem mentiu,
 si vel paucissimis constet aristis, acceptumq; est
 domino tenerioris plantae pomū quamuis exi-
 guum. At verò acceptior longè gleba est,
 fructusque gratior esse solet, si propria do-
 mini

PRÆFATIO.

mini manu cultus ager, sataue arbor fuerit. Quod tibi cum iam contingat, parens colendissime, vix est ut metnam tibi displiciturum hoc quicquid est meum. Tu enim tanta me cura industriaque presentem educaſti inſtituiſti- que, & abſentem etiamnum iam conſiliis & monitis obfirmas, ut nihil paterna ^{reſerua} deeſſe volueris. Accipe igitur, Vir Ampliſſime, tenui de agello tenues ſpicas haſce, obſeruantie in te mee arras futuras. Plures dabimus curren- tibus annis, ſi ſupremus ille ſator, plantã hãcce tuam ſacro ſuo imbre dignabitur irrigare. Vale & me amare porro ut facis perge ex Mu- ſeo noſtro VIII. ID. MART. Anno cl. l. cx.

LECTO.

Lectori benigno S.

Fabularum inuentum, Benigne Lector, ut prioribus ſeculis ma- ximi habitum fuit, ita nunc pu- erile planè & vile exiſtimatur. Quotſquiſque enim eſt eorum qui ſibi ſapere videntur, qui, ſi fabulam audi- et inter diſſerendum narrari, ſtatim cum ca- chinno non exclamet, in cunis mihi occinebat hac nutrix. Pueris quippe relinquendas arbi- trantur & vetulis mulierculis fabulas, in pu- blicum verò prodire, & in colloquiis ſeriſque diſſertationibus immiſceri non patiuntur. Fa- tum eſt illud omnium rerum, quæ virtutis vel tantum ſpeciem præferunt, ab huiuſcemodi So- phis contemni & traduci. At longe alia fuit doctæ antiquitatis mens. Fabularum enim no- meꝝ tanti apud eam fuit, ut re ſapientiſſimi quidem viri ſtadium hoc ut illi volunt, pueri- le tractare, & ipſemet apologos concinnare re- ſpuerint. Eſopum enim Apologorum præſen- tem, ut taceam, quem inde tantum nouimus, Socrates ipſe mortalium ſapientiſſimus Eſopi fabulas

P R A E F A T I O.

fabulas dignas indicavit, quas versibus inclu-
deret. Sic enim de eo Plutarchus de audiendis
Poetis: Σωκράτης ἐκ τῶν ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀψάμυθου,
αὐτὸς μὲν ἄτε δὴ γερῶν ἀληθείας ἀγωνιστῆς τὸν ἀπαιτοῦ βίον,
καὶ πῆλκός ἦν, εἰδὲ ἀφύνης ψυδῶν διμυεργῶς, τὰς δὲ Αἰσωπῶν τοῖς
ἔπειτα μύθους ἐνόμιζεν εἰς ποίησιν εἰς ἕσσαν ἢ ψεδδος μὴ πᾶσι σεσι.
Puerilis insuper institutio apud eos à fabula-
rum, vel lectione vel scriptione exordium su-
mebat, cuius rei ubique extant vestigia, Quin-
imò indignū eum indicabunt nomine docti qui
Æsopi fabulas non euoluisset. unde est Aristo-
phanicum conuivium εἰδὲ τὸν Αἰσωπῶν πεπύτηκας.
Neque vero in pulvere scholastico tantum vi-
se apud veteres fuere Fabula; ausæ sunt foras
prodire auspiciis summorum virorum. Nam
ut alios plures taceam qui idem præstiterunt,
Menenius Agrippa cognomento Lanatus se-
cedentem Romanam plebem reuocaturus re-
nulla alia quàm fabula narratione vulgatissi-
ma quod voluit consecutus est. Nec ea est
tantum veterum laus & elogium. Vixere hoc
æuo viuuntque viri præclari, qui genus illud
studii non neglexerunt. Inter quos ~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
Abstemius vir itidem doctus. Subsecuti sunt
alii

P R A E F A T I O.

alii plures doctrina summa, quorum nomina
recensere nimis longum foret. At quorsum hac
inquires? ut meum tibi probem consilium in-
stitutumque. quod non agrè me consecuturum
confido. Quid verò noua hac in Mythologia
præstiterim, scire sic cupis, sic habe. Quotquot
extare sciui graecos Latinosue veterum. Apo-
logos, conquisiui; & in unum corpus tuo com-
modo coarctavi: ut vero gratiorem hanc qua-
lem qualem opellam redderem, AEsopi fabu-
las, centum & triginta sex circiter fabulis
adauxi, antehac nondum ea ratione editis;
quas Palatini manuscripti quinque suggessere.
Versionem addidi qualem penuria temporis
concessit. Quis autem earum auctor sit, in-
dagare nequeo. à diuersis tamen conscriptas,
styli diuersitas & tractandi ratio indicant. Ea-
rum nonnullas verbotenus edidit latinè Guili-
elmus Goudanus. A monachis veteribus non-
nullas ut arbitrer conscriptas fuisse, facit fa-
bula graeca 152. & 271. ubi honorificam mo-
nachorum mentionem videre est. Vt ut sit, ex
MSS. illis quos habui ne unicus quidem vul-
gatas iam habuit AEsopi fabulas, quas à Pla-
mude, ut AEsopi vita est, scriptas existimo. De
Babria itidem est ut moneam; iniuriam nem-
pe Babria fieri cum ei τῆς ἐπιπέρας, quæ vulgo ex-
tant,

P R A E F A T I O.

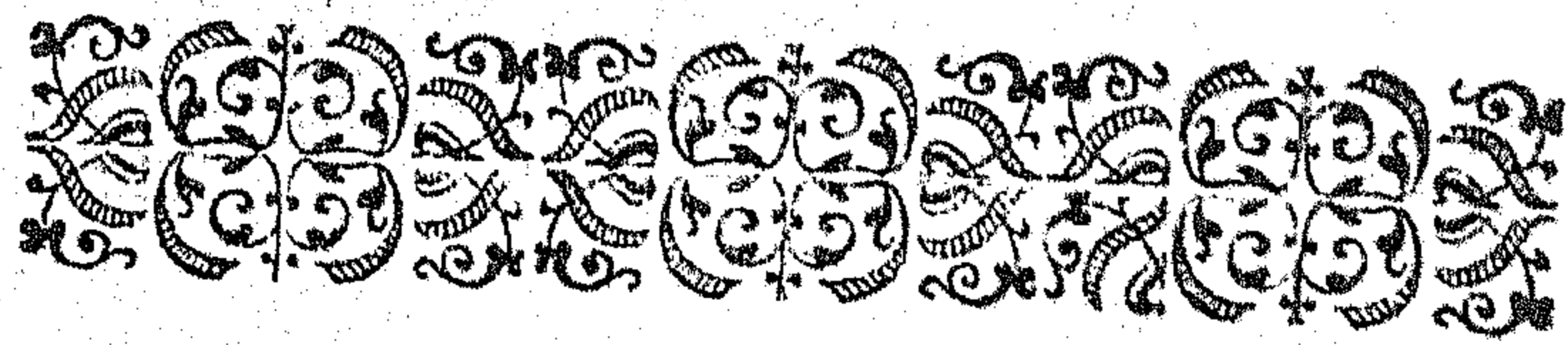
tant, adscribuntur suppositicius est factus, & quem Babriam pro suo agnoscere pueret. Ignatii cuiusdam Mastigoris pullus est, ut Palatine schædæ indicant, qui epitomen Babriæ genuini consarcinavit, vel Ignatii Diaconi, ut habet vetus codex doctissimi Viri VOSSII, qui in oratoriarū Instit. lib. 2. p. 324. sic scripsit. Babrias quem vulgo Gabriam adpellat, quamquā nec Babrias genuinus auctor videri queat cum quia hisce fabulis in metrum ipsum peccatur, tum quia eæ in Vet. Cod. adscribuntur Ignatio Diacono. Hactenus ille. Scripsit enim iambico metro eius generis quod est τῶν σκαζόντων, ut Suidas notat. At in τῶν σκαζόντων illis ne unicus quidē σκαζών, praterquam in ultima fabula αἰ κελιδόν & κρη Ανδόν, que sola restat nasfragii fabula. Opinionem hancce meam eò magis firmari mihi patior, cum apud virum doctissimū Natalem Cornitem in Mythologia, Babriæ genuini fabulam Gallorum, Cybeles sacerdotum σκαζόντων metro conscriptam repererim. quam Notis ad Phædrum insertam volui, tum vero ex Fragmentis pluribus Babriæ quæ extant apud Suidam: quorum nonnulla firmanda sententiæ meæ causa huc congeram.

Suidas

P R A E F A T I O.

Suidas in voce Γίγανθ
 Λίβουσα γίγανθ, ὃ ἢ παῖς Διὸς ἠλίου
 Κλωβὸν αἰεὶ βόσκειτο χεῖματ' ποιητῆ
 In voce Ἀμείων
 Νδν ἔσιν ὄντως πύδες ἐκ τόπων φάσμα
 ὅτ' αὐτὸς ἀμείων, ἢ φιλοιστ' πιστεύει
 In voce ἐκείσθε
 Τῶν ἂν τελεῶν ἐκείσθ' ἢ μὲν ἀκραιῖα
 ἕτερον, αἰς ἐν εἰσοκε λουκανθίζεσθαι
 In voce Καμειραία
 Μιδρὸν δ' ἐπιχῶν εἴτ' ἔστωθεν ἐκκύψασ
 Φαύειν ἕμελλον ἰχάδ' ἕμεραίας
 In voce Κνηκίας
 Οἱ δ' ἐκλυθεῖς πόνων τ' ἐκ αὐτῆς πάσης
 Τὸν κνηκίαν χείσονται λάκπυρος φέυγας
 In voce κωλώτης
 Σοφῆς δ' ἀρχῆς ἰσὸν εὔρε κωλώτης
 Καὶ λεπτὸν ἐνέδου φάρ' ἐκτεμῶν τοίχας
 In voce κωπίδω
 Τοιαῦτα κωπίδωσα τὴν ἀχαιίνω
 Ἐπεισεν εἰλθεῖν δις τὸν αὐτὸν εἰς εἶδω.
 Ex quibus videre est Scazontes omnes esse Babriæ varii
 sus. Ne verò quid tibi deperiret, Ignatium huncce undecim
 fabulis ampliani ex eadem Bibliotheca. Anonymus verò
 qui vocatur nobis Fabulator, quis esset comperire non potui.
 nec multum interest. tantum ex Palatino Codice, ex sole-
 tas planè editiones & vix alicui visas, emendavi locis plu-
 rimis, Ea sunt quæ te volebam Lector benigne. Restat ut
 mea hacce exili opella fruaris. Et si quæ sunt, ut sunt, à me
 vel non animadversa, vel perperam collocata, annis id con-
 dones nostris. Plura & maiora brevi, si annuet Deus,
 à nobis expectare te videbimus. Vale
 benigne Lector.

TESTI

TESTIMONIA ALIQVOT
VETERVM GRÆCORVM LA-
tinorumque, de Fabularum tum natu-
ra tum vtilitate.

Plato lib. 2. de Reipub.

Τους ἢ ἐγκρατέστες πείσομαι τὰς τροφὰς τε καὶ μετέ-
ρας λέγειν τοῖς ποιῶσι, καὶ παλατίειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν
τοῖς μύθοις. πολλὸν μᾶλλον ἢ τὰ σίματα τῆς χειρὸς.

Dionysius Halicarnassensis lib. 1. Rom. Antiq.

Καὶ μεθεὶς ὑπολάβοι με ἀγνοεῖν, ὅτι τῶν ἑλληνικῶν μύθων
εἰσὶ πλεονεκτήματα καὶ χρήσιμα. οἱ μὲν ἐπιδεικνύμενοι τῆς
φύσεως ἔργα δὲ ἀληθείας. οἱ ἢ τῆς ἀρετῆς ἐνεκῶς συγκεί-
μενοι τῶν ἀνθρώπων συμφορῶν. οἱ ἢ τῶν ἀρετῶν ἐξαιρέτων
ψυχῶν, καὶ δειμάτων καὶ δόξας καὶ δαιμόνιους ἔχοντες. οἱ δὲ
ἀλλήλων πινὸς ἐνεκῶς συμπλαδέντες ὠφελείας.

Strabo lib. 1.

Τὸς μύθους ἀνελέξαντο ἔχοντες οἱ ποιηταὶ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αἱ πόλεις πολὺ πλεονεκτήματα, καὶ οἱ νομοθέται ἢ χρησίμους
χρῶνται, βλέψαντες εἰς τὸ φυσικὸν πάθος ἢ λογικὴν ζωὴν. φι-
λειδύμενοι γὰρ ὁ ἀνθρώπου. παροίμιον ἢ τῆς τῆς φιλομυθον.
ἐντεῦθεν ἐν ἀρχῇ τὰ παιδία ἀκροατοὺς καὶ κρινόμενοι λόγων
ἐπιπλεῖον. Αἰτίον ἢ ὅτι κομολογία τις ἐστὶν ὁ μύθος, ἢ τὸ κα-
θηκόντα φράζων, ἀλλ' ἔπειτα τῶν τῶν ἡδὺν ἢ τὸ κερμένον.
καὶ ὁ μὲν πλεονεκτήματα ἐγνωστίς. τῆς ἢ αὐτὸ ἐστὶ καὶ τὸ ποιῶν φιλει-
δήμαται. ὅταν ἢ παροῖμιον καὶ τὸ γαυμάζον, καὶ τὸ περιπαίδες, ἐ-
πιτείνει τὴν ἡδονὴν, ἢ τῆς ἐστὶ ἢ μαυσαίνει φίλτρον. Καταρ-
χῶς μὲν ἐν ἀνάγκῃ τοιαύτοις δαλέασσι χρῆσθαι, παροῖμιον ἢ τῆς
ἡλικίας ἐπὶ τῶν τῶν ὄντων μύθων ἀγειν, ἡδὺν τῆς διανοίας
ἐξαιρέτως, καὶ μετὰ δειμῶν καὶ γλαίων.

Plutar-

P R Æ F A T I O.
Plutarchus de Audiendis Poetis.

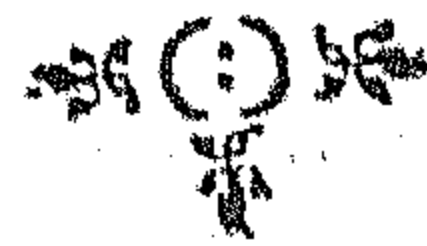
Οπὴ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγομένων οἱ σφόδρα νείαι τοῖς
μὴ δεκτοῖσι φιλοσόφως μετὰ δὲ τὸν ποικίλης ἀγίας, χεῖρασι μάλ-
λον, καὶ παρέχουσιν ὑπερκόως ἑαυτὰς καὶ χεῖρασι, δὴλόν
ἐστὶ ἡμῖν. ἢ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθία καὶ τὰς ποιητικὰς
ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἀἴωνα τὸν Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα
τὸν Ἀείωνος διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ πᾶσι τῶν ψυχῶν ὄγ-
ματα μεμιγμένα μυθολογία, μετὰ ἡδονῆς ἐνδυσσάσι.

Idem ibidem.

Ὡσαυτὸς ὁ μενδραγόρας τοῖς ἀμπελοῖσι παροφύμενος,
καὶ ἀφ' οὗτος τὴν δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μετακατέραν ποιεῖ
τὴν κατὰ φύσιν τοῖς πίνουσιν, ἔτι τὰς λόγους ποίησις ἐν φι-
λοσοφίᾳ ἀναλαμβάνουσα μεμιγμένα παρὰ τὸ μυθώδες, ἐ-
λαφρῶν καὶ παροφίλῃ παρέχει τοῖς νέοις τὴν μάθησιν.

Agellius lib. 2. Noct. Attic. c. 29.

Æsopus ille è Phrygia fabulator haud immeritò
sapiens existimatus est, quum quæ vtilia monitu sua-
sueque erant, non seuerè non imperiose præcepit &
censuit, vt philosophis mos est: sed festiuos delecta-
bilesque apologos commentus, res salubriter ac pro-
spicienter animaduersas in mentes animosque homi-
num cum audiendi quadam illecebra induit.

PRISCIA-

P R I S C I A N I S O P H I S T A E E X
arte praexercitaminum secundum Hermoge-
nem vel Libanium ac Græcos Rhetores.

FAbula est oratio ficta verisimili dispositio-
 ne imaginem exhibens veritatis. Ideò au-
 tem hanc primum tradere pueris solent orato-
 res, quia animos eorum adhuc molles, ad me-
 liores facilè vias instituunt vitæ. Vsi sunt ea
 vetustissimi quoque auctores, Hesiodus, Ar-
 chilocus, Plautus, Horatius. Nominantur au-
 tem ab inuentoribus, fabularum aliæ Æsopiæ,
 aliæ Cypriæ, aliæ Libycæ, aliæ Sybariticæ, o-
 mnes autem communiter Æsopiæ, quoniam
 in conuentibus frequenter solebat Æsopus fa-
 bulis vri: & pertinent ad vitæ vtilitatem. Ex-
 positio autem fabularum vult circuitionibus
 carere & iucundior esse: sed oratio qua vtili-
 tas fabulæ retegitur, ἐπιμύδιον vocant quod
 nos adfabulationem possumus dicere, à
 quibusdam prima, à plerisq; ratio-
 nabilius postremo ponitur.

ERRA-

E R R A T A E X F A B V L
is Græcis editis à me.

FAbula 151. ἀφελειῶν δόπλωειν f. 152. ἴθνη f. 153. κέρδης.
 f. 154. μάνδραν, ἐπιέται f. 158. ροιζήδην (sapiens peccatum in
 ea littera qua emendare non grauaaberis. f. 159 intertere pen-
 dentes vuas maturas. f. 160. Vulpes & dele ἔ. f. 161. δελε
 καὶ in epigraphæ. f. 165. μεσοπολιός 166. sequēbatur. f. 170. l.
 futilem nimis & vilem. f. 172. ἐυζαός. τὸ μέσον. f. 176. κτε-
 δόλαιον. f. 178. δειλός. f. 179. ὡς ἄστ. f. 181. irata est. f. 182.
 ἔχουζον. f. 184. ἀναγειός f. 185. ὀρέσσοντες. indicare q; f. 190.
 γέλωτα. f. 193. qui opificiis inuidens dixit p. 194. impiu-
 dentia. p. 196. εἰς οἴκ. f. 200. θεασαμένη f. 201. διπτεῖός. ὑπα-
 χόμην. ἐκόμεισον. f. 207. ὅς παρ. f. 210. inulti ἀκροντες f. 212.
 ἀσπ. orbicularia. f. 214. κικρυμμένης. f. 218. πτηνός. f. 221.
 ἀκίσας. f. 224. εἶπεν ἀλά, πηλημελίας. f. 227. qui eorum.
 f. 238. ἀδυνήθη. f. 229. πεχύτη. f. 230. ὀφλισκάνισσι. f. 232.
 ὃ ἀφίκεται. f. 233. dele aded. σὺ εἰ. f. 234. τεχνασμάτων.
 f. 235. λησότητε, praeferant. f. 237. alligamini f. 239. θαμ-
 βηθεῖς. f. 241. imprudentia. Canes vero nis superatis
 παρῆταις. f. 242. ἀναπαλάκτοις. f. 244. ὅπως. f. 247. lota
 sum. f. 249. coaxans. f. 256. cecidisses ὅποιοις. f. 258. ποπε-
 μόν. f. 261. παρσεκύνων. ἀλλοτρίως δόξας. f. 262. ἴθηνον. f. 264.
 κούτω δε. f. 267. συνείληφας. f. 269. κηπόρ. f. 270. depre-
 hendentes. f. 272. ἀφουγότες. γεγηθέναι. f. 273. ηγπα-
 πρῶναι. f. 275. solebat ei. f. 278. ἔ ἢ τὸ, ὀργίλως. f. 280. adfe-
 ctus. f. 290. ὀργητες, esset. f. 296. ἀγροσταίς, καὶ φόνων.

In Aphonio.
 Fab. 8. vestibulo. f. 23. dele hac verba, mortem igi-
 tur & locum iam designauerant.

EX

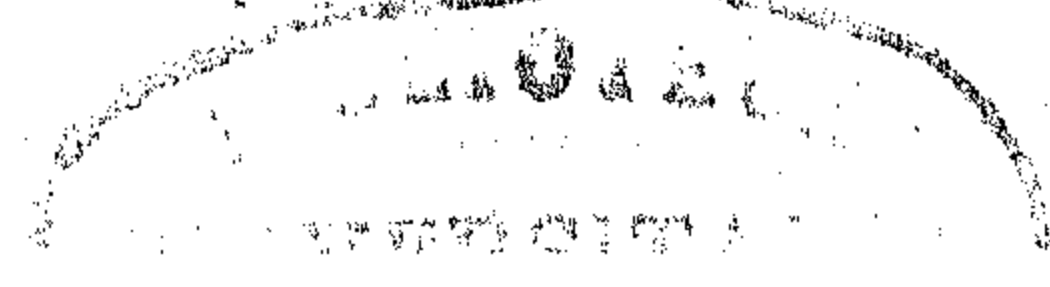
ΕΚ ΤΩΝ ΑΦΘΟ-
νία σοφιστῶν παρομιμα-
σίων.

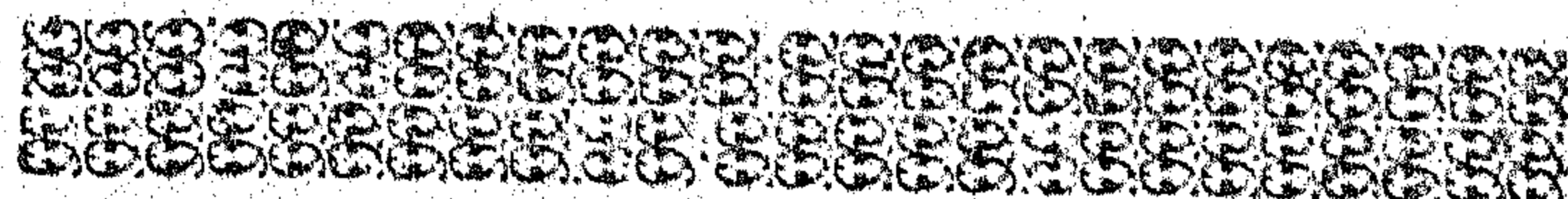
Ο Μῦθος παιητῶν ἢ
καθηλθῆ, γελάνηται ἢ
καὶ ῥητόρων κρινῆς ἐν παραι-
νήσει. ἔστι ἢ μῦθος, λόγος
ψεύδης, εἰρηνίζων ἀλήθειαν.
καλεῖται ἢ Συβαρικήος, καὶ
Κίλιξ, καὶ Κύπερος, καὶ
τῆς οὐρανῆος μεθερῆος τὰ ὀνό-
ματα. νικᾷ ἢ μῦθος Ἀισω-
πος λέγεσθαι, τὰ ἢ Αἰσω-
πος ἄριστος πάντων συγγρα-
φῶν τῆς μύθου, ἔδῃ μύθου
τὸ μὲν ἐστὶ λογιῶν, τὸ ἢ ἠδικῶν,
τὸ ἢ μεικτῶν. καὶ λογιῶν μὲν,
ἐν ᾧ τι ποιῶν ἀνθρώπος πέ-
πλάσται. ἠδικῶν ἢ, τὸ ἢ ἐλό-
γων ἢ ἢ ἀπαιμιμύθου.
μεικτῶν ἢ, τὸ ἢ ἐμφοτέρων,
εἰλόγου καὶ λογιῶν. τὸ ἢ
καὶ φαίνεσθαι, διὸ καὶ ἢ μῦθος
πέπλάσται, καὶ τὰ ἢ μὲν
ἀνομιῶν καὶ καμύθου, ἐπι-
μύθου καὶ τελευτήων ἢ πε-
νήτων.

EX APHTHO-
nii sophista pretercita-
mentis.

FABVLA PRO-
fecta quidem est à Po-
etis, sed & rhetoribus cō-
munis facta est admonen-
di gratia. Est autem fabu-
la sermo fictus, imagine
quadam repræsentans ve-
ritatem. Vocatur autem
& Sybaritica, & Cilix, &
Cypria, accepto ab in-
ventoribus nomine. Ve-
rum quoniam Æsopus e-
gregiè præter cæteros cō-
scripsit fabulas, euicit vs
potius Æsopia diceretur.
ca verò est triplex, Ratio-
nalis, Moralis, Mista. Ra-
tionalis, in qua aliquid ab
homine geri confingitur.
Moralis, quæ eorum imi-
tatur mores, quæ sunt ra-
tionis expertia. Mista verò
quæ rationale & irrationale
quæ cōplectitur. Admoni-
tionē autem, cuius causa
fabulā constitueris, si præ-
ponas, Antefabulationē: si
postponas verò, Affabu-
lationem dices.

ΕΚ Α Ε

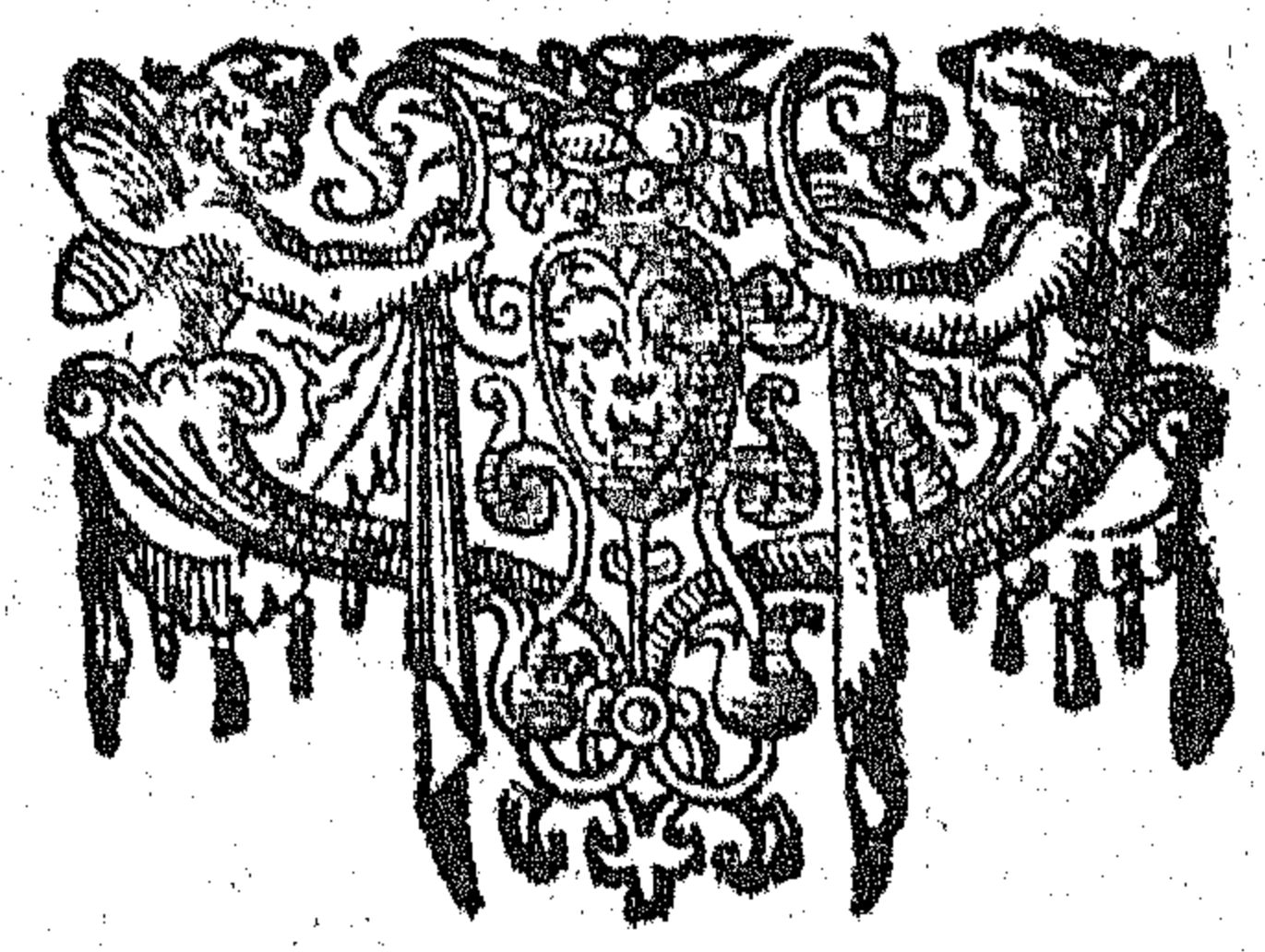
Ε Χ Ρ Η Ι Λ Ο Ε Κ Τ Ω Ν Φ Ι -
 strati imaginibus fa-
 bula. λογράτε εικώνων
 μύθοι.

Fabulæ se ad Aesopum, sua in eum benevolentia conferunt, quod fatagat sui: fabula quippe & Homero & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycambem curæ fuit, sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone bruris non temerè impertito. nam & cupiditatem imminuit, & libidinē infectatur & fraudem. Atq; hæc ei leo quispriam agit, & vulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discunt, quæ in vita gerantur. Habitæ igitur in pretio fabulæ, per Aesopum accedunt ad sapientis ianuam vittis eum deuincturæ, coronaque oleagina coronaturæ. hic, ut puto, fabulam aliquam texit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi id præ se ferunt. pictorem, fabu-

Φοιτῶσιν οἱ μύθοι τῶν ἁλθῶν τῆ Ἰσώπων ἀγοπῶντες αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν, ἐπιμελεῖται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ομηρῶ μύθου καὶ Ησιόδῳ, ἐπὶ ἧ καὶ Αρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβῳ, ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθηται, καὶ λόγον τοῖς θεοῖς μεταδέδωκε λόγον ἕνεκα. πῶθεν ἐξίεν τε γὰρ ἐπιήσεται, καὶ ὕβριον ἐλαύνει ἔ ἀπάτην, καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ ὑποκρίνεσθαι, καὶ ἀλώπηξ, ἔ ἵππος νῆ Δία, ἔ ἐδὲ ἡ χελώνη ἀφωνοῦσθαι, ὑφ' ἧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνοντ' ἔ βίβλις πρᾶγμα γινώσκων. εὐδοκίμοι οὖν οἱ μύθοι ἀπὸ τῆ Ἰσώπων φοιτῶσιν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆ σοφοῦ, τιμῆαις αὐτῶν ἀναδύσσοντες, ἔ σεφᾶν ἄσαντες αὐτῶν θαλλᾶ σεφᾶν. ὁ ἧ, οἰμαὶ τενὰ ὑφαίνες μύθου. τὸ γὰρ μείδιμα τῆ πρῶτος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κτ' τῆς γῆς ἐτώτες τῶν δηλοῦν. οἶδεν ὁ ζῶν

ἔ ζωγράφου, ὅτι αἱ τῶν μύθων φροντιστὴς, ἀειδύτης τῆ ψυχῆς διονταί. φιλοσοφεῖ ἧ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων σάματα, θεοῖα συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρὸς εὖτησιν ἔχον τῶν Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆ ἐκείνου σκηνῆς συμπόσιασιν. Κορυφαῖα ἧ τῆ χροῖς ἡ ἀλώπηξ γέγραπται, γρηῖται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσώπος ἀγαθῶν τῶν πλείων ὑποθέσεων, ὡς πρὸς ἡ κωμῶδία τῶν Δαῶν.

fabularum curas remissione animo indigere, non latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, ceterum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux vulpes depicta est. vitur enim Aesopus ministra argumentorum plurium, seu Dauo comœdia.

A 2 AESO.

um in eo pessimum erat, tardiloquentia & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur seruitutem Æsopo parassic. Rtenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset in seruitutem redigentium retia effugere. Sed corpore sanè tali; animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commentum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticum opus commodum, ad fodendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & heros ad agros, vt opera specularetur, agricola quidam ficus egregias decerpras dono tulit. Ille verò fructus delectatus pulchritudine Agathopodi ministro (hoc enim erat nomen puero) seruare iussit, vt sibi post balneum apponeret. Quum verò ita euenisset, atq; Æsopo ob quandam necessitatē ingresso in domum, occasione capta Agathopus

con-

ταῖ χειράσιν ἑω, ὁ βαρδύ-
 γλωσσον, καὶ ὁ φωνῆς ἀση-
 μῶν τε καὶ ἀδιάρθρωτον ἄ-
 πάντως καὶ δακεῖ τῶ δουλεί-
 αν Αἰσώπου ὁ ἄριστος ἀ-
 σπυ. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἰατρικῶν
 αὐτῶν, εἰ ἔτις ἀτόπως ἐ-
 χοντι ὁ σώματος ἐξέρχεται
 τὰς τῶ δουλούντων ἀρκυς
 ἀφύγαι, ἀλλὰ τὸ μὲν
 σώμα τοιοῦτον ἑω τῶ ἀν-
 θρι, τῶ ἰ ψυχῶ ἀγχανού-
 σωτος ἐπιφύκει, καὶ πᾶσι ἐ-
 κίνοισιν πᾶσιν ἐπιβολώτα-
 τος. ὁ κεντημένος τοίνυν αὐ-
 τὸν, αἴτε πᾶσι οὐδὲν οἰκίας
 ἔργων οἰκείως ἔχοντα, οὐκ ἔ-
 πτειν εἰς ἀγρὸν ἐξοπέσθ-
 λεν. ὁ δὲ ἀπελθὼν, πᾶσι
 μῶν τοῦ ἔργου εἶχετο. ἀφι-
 κηθῆναι ἰ ποτε καὶ τῶ δε-
 κατότῃ πᾶσι τῶ ἀγρὸν, ἐφ'
 ὅ τῶ ἔργων ἐπισημοῦν ἡ-
 θῶναι, γαργῆς πε σὺκα τῶ
 ἀγαθῶν ἀρεθῶν ἀδύρην
 ἑω γκεν. ὁ δὲ ἐπὶ τῶ τῆς
 ὀπῶρτος ἡδεῖς ἀρεθῶν, Α-
 γαθόποδι τῶ οἰκέτῃ (τοῦ-
 το γὰρ ἑω ὄνομα τῶ πατρὸς)
 φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς
 αὐτῶ μὲν τὸ λουτρὸν πα-
 ραθεῖκα. συμβᾶν δὲ οὐτα,
 καὶ ὁ Αἰσώπου καὶ δὴ πνα
 χρεῖαν εἰσελθόντος εἰς τῶ
 οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ Αγα-
 θόπου λαδῶρτος, βουλλῶ

τοι-

ταῖ αὐτῶν τῶ σιωδύλων πνι
 πᾶσι τῶν, ἐμφορηθῶν,
 εἰ δακεῖ, τῶν σὺκα ὅ οὐ-
 τῶ καὶ ὁ δεκατότης ἡμῶν
 πᾶσι ζήτησι, ἀλλ' ἡμεῖς
 τοῦ Αἰσώπου καταμετρη-
 σῶν ἀμῶν, ὡς εἰς τῶν οἰ-
 κίαν εἰσελθόντος, καὶ τῶ
 σὺκα λαθρῶν καταφασθῶν
 καὶ ἐφ' ἀληθεῖ ἡμερῶν, τῆ
 πᾶσι τῶ οἴκῳ εἰσελθῶ, πολ-
 λά τῶ ψυδῶν ἐπισημοῦν
 σῶν. καὶ τῶ μὲν ἔσται ὁ γε
 εἰς πᾶσι τῶν δύο, ὁ ταῦτα
 μῶν αὐτῶ ἐλέγχων ἀρεθῶν
 ποτε τῶ γλωτταν δῶν
 μῶν ἔργων. δῶν τῶ δὴ τοῦ-
 τε, πᾶσι τῶ ἔργων ἐκέρχων,
 καὶ τῶν σὺκα ἐκέρχων, ἔλε-
 γων ἐφ' ἐκέρχων σὺ γῶν.
 φεῖσαι δῶν Αἰσώπου. ὁ
 τοίνυν δεκατότης ἐπανελθὼν
 δῶν ὁ λαθρῶ καὶ τῶ σὺ-
 κα ζήτησι, καὶ ἀρεθῶν ὡς
 Αἰσώπου αὐτῶ καταμετρη-
 κε, τόντε Αἰσώπου σὺ ἀρεθῶ
 κελευεῖ κληθῆναι, καὶ κλη-
 θῆναι φησι, λέγει μοι, ὁ κατα-
 ρῶν, ἔσται με καταφασθῶν
 σῶν, ὡς εἰς τὸ ταμῶν εἰσελ-
 θῶν ὁ τῶ ἐπισημοῦν μῶν
 σῶν ἡμῶν; ὁ ἰ ἀρεθῶ
 ὡν μῶν καὶ σιωδύλων, λαλεῖν
 δὲ εἶχεν ἐφ' ὀπῶσιν ἀρεθῶ
 ὁ ἀρεθῶν ἡμῶν, μῶν ἰ ἡδὴ
 τῶν

consilium huiusmodi con-
 seruo cuidam offert: im-
 pleamur, si placet, ficibus
 heus tu: & si herus noster
 has requisierit, nos verò
 contra Æsopum testifi-
 cabimur ambo, quòd in
 domum ingressus sit, &
 ficus clam comederit: &
 super verò fundamento,
 videlicet in domum in-
 gressione, multa menda-
 cia inædificabimus: & ni-
 hil vnus ad duos fuerit,
 præsertim quum ne sine
 probationib. quidem di-
 ducere vnquam os queat.
 Decreto verò hoc, ad opus
 accesserunt, & ficus deuo-
 rantes, dicebant in singu-
 lis cum risu: Væ tibi infe-
 lix Æsope. Quum igitur
 herus rediisset à lauacro,
 & ficus petiisset, & audi-
 uisset quòd Æsopus eas
 comederit, & Æsopum
 quum ira iubet vocari, &
 vocato ait: Dic mihi, ὁ
 execrande, ita me cõtem-
 psisti vt in penu ingrede-
 reris, & pararas mihi
 ficus commederes? Ille
 audiebat quidem & in-
 telligebat, sed loqui pote-
 rat nullo modo ob lingue
 tarditatē. Quum iam ver-
 beran-

A 4 beran-

berandus esset, & delatores vehementius instarēt, procumbens ad heri pedes, vt sustineret se parum orabat: quum autem accurrisset & tepidā aquam attulisset, eam & bibit, & digitis in os demissis rursus humorem solum reiecit: nondum enim cibū attigerat. rogabat igitur, vt idem & accusantes facerent, quod manifestū fieret, quisnā ficus dissipasset, Herus autem ingeniū hominis admiratus sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerant bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarū eos circumferre. Vix dum autem biberant, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit vt sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verò cognouerunt manifestè dictum illud: Qui in alterum dolos sruir, sibi infcius malū fabricat. Sequenti verò die hero in urbem

τύπεσαι τὴν κτηνὴν σφαιροτέρως ἐπικειμέναι, περὶν πορὸς τὰς τρεῖς διασώτῃ πύδας, ἀναχθὲν μικρὸν ἰδέειτο, δραμῶν δὲ, καὶ κλιεθὲν ὑδωρ παρθεγκῶν, τὸ τε πέπωκε, καὶ τὰς δακτύλους εἰς τὸ σῆμα κθεῖς, αὐτὸς τὸ ὑγρὸν μάγον ἀνέλαθεν ἔπειτα γὰρ τρεφῆς ἀψάμενος ἔτιυχεν. ὑπὸ βόλει γαυῶ αὐτὸ τρεῖς διώκοντες δρασκῶν, ὡς ἀνδρῶν γήνηται πῆ οὐ τὰ σῆμα Διφφρησίας. ὁ δὲ διασώτης τὸ γαυῶν αὐτὸ γαυμάσις, ἔτιυ ποιεῖν εἰ τὰς ἀλλὰς ἐπέταξεν. οἱ δὲ ἐβλάσπωντο πῆ μὲ τρεῖς δακτῶν, καὶ μὲν τοὶ κθεῖνας καὶ τρεῖς λαμμοὺς τὰς δακτύλους, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ πλάσμα τὸ γαυῶν αὐτὸς παρθεφέρειν. οὐκ ἔφρασκον δὲ πῆ οὐκ, καὶ τὸ κλιεθὲν ὑδωρ σῆμα ναυπῆας τοῖς πεπωκῶσι τὸ πλάσμα ἐπιγεγῶν, αὐτὸ μὲν πῆ οὐκ ἔτιυ ὁπάρων ἀναδιδύμῃ. τότε τοῖνυν παρὸς ὀφθαλμῶν πῆ σάντῶν τρεῖς κθεγκῶν τρεῖς οἰκατῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ἀλλὰ διασώτης σῆμα σεν αὐτὸς γυμνωθέντας μεσίσεισθαι. οἱ δὲ ἐπέγνωσαν σῆμα φῶς καὶ τὸν εἰπόντα, ὡς ὅστις κθεβ' ἐτέρῃ δόλια μηχανάσεται, αὐτὸς ἀλήθη τὸ κθεθὲν δρῶν

νεκτονῶν. τῆ δὲ ἐπίστα, τρεῖς δὲ διασώτῃ εἰς ἄστυ ἀναχθὲν ἔτασῶν, τὸ δὲ Αἰσώπου σῆμα πῆ τρεῖς ἢ παρθεγκῶν, ἰσρεῖς τρεῖς Ἀρτέμιδος εἰτ' ἀλλοῖσιν αὐτῶν τρεῖς ὁδοὺς παλανηθέντες, καὶ τῶν Αἰσώπου παρθεγκῶν, πῆ τρεῖς παρθεγκῶν διὰς ξενίῃ τρεῖς ἀδρα, τῶν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδείξαι. ὁ δὲ ὑποδείξαι δένδρον τῶν ἀνδρῶν ἀπαγαγῶν πῆ οὐκ, εἰ τὸν παρθεγκῶν μὲν δεινῶν, εἰτὰ εἰ ἠησῶν μὲν αὐτῶν, εἰς τὸν ἐξήτοιω ὁδὸν εἰστέλεισθαι. οἱ μὲν αὐτὸν τρεῖς ἐπὶ τῆ ξενίῃ, τῶν δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ὁδηγίῃ Διφφρησίας τρεῖς ἀνδρῶν ἐξαρτηθέντες, τρεῖς τρεῖς χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤσαν, καὶ ἔτασῶν ἔτασῶν ἠμεῖσιν αὐτῶν Αἰσώπου δὲ ὑποδείξαι, καὶ εἰς ὑπῆνος κθεγκῶν ὑποδείξαι

beim reuecto, Æsopo verò fodiente, quemadmodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines via errantes, & in Æsopum incidentes, exhortabantur per Iouem hospitalem, hominem, vt quæ in urbem duceret viam ostenderet. Ille quum sub vmbra arboris viros adduxisset prius, & frugalem apposuisset cœnam. inde & dux factus ipsis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaq; cum ob hospitalitatē, tum ob ductū, mirū in modū viro deuincti, & manus in cœlū eleuarūt, & precibus benefactorē remunerati sunt. Æsopus verò reuersus, & in

τυπὸν Α ὁ

haberet imperium ei renunciaffet: ille, **Q**uodcūque volueris, inquit, effice. Fortè verò quum vir quidam iumenta quarexer emere, & propterea per agrum illum iter faceret & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit vendere: sed amncipium masculum, quod si vis emere, adest. **Q**uum verò mercator dixisset ostendi sibi seruulū, & Zenas Æsopum accessisset, mercator videns ipsū, & cachinnatus: **V**nde tibi, inquit ad Zenam, hac olla? utrum truncus est arbotis, an homo? hic mihi vocem haberet, ferme videretur vter inflatus. **Q**uare mihi iter rupisti huic iulce piaculi gratia? His dictis, abiit suam viam, Æsopus verò insequutus ipsū, Mane, inquit. Ille autem conuersus, Abi, inquit, à me sordidissime canis. Et Æsopus, Dic mihi, cuius rei causa huc venisti? Et mercator: Sceleste, vt aliquid boni emerem: rui, quod inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Æsopus. **E**me me, & si qua est fides,

διαπορεύων αὐτῷ ἀναξείλαστον, ἐκείνος. ὁ δὲ πὶ δή ποτε βυλομύθῳ σὸς ἐστὶ, φησὶν, ἔργασασθαι. κατὰ δὲ δὴ πῶς τὸ χέλιον ἀνδρὸς πῶς κτείνῃ ζητῶντ' ἑπιμασθῆ, καὶ ἀφ' αὐτῶν τὸν ἀρετὴν διόντος ἐκείνου, καὶ τὸν Ζηνῶν ἐργαζόμενον, ἐκείνου, ἡμέμα μὲν ὅσον ἐστὶ μοῖ, φησὶν, δόξα δόξα, σωματόπιον δὲ ἄρρεν, ὅπως εἰ θέλεις ἀνήσασθαι, πάρεσι. Ἐ δὲ ἐμπόρου φήσωντ' ἑπιμασθῆ αὐτῷ τὸ σωματόπιον, καὶ τὸν Ζηνῶν τὸν Αἰσωπῶν μεταπεμφθῆναι, ἢ ἐμπόρου ἰδὼν αὐτῶν, καὶ ἀσκαρῶν καὶ ἡμέμας, πύθην σὶ, φησὶν, εὐθὺς τὸν Ζηνῶν, ἡδὲ ἢ χύτρα; πότερον τέλειχος ἐστὶ δένδρον, ἢ ἀνθρώπου; ἔτος, εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, ἕδεν αὐτῶν ἔδει μὴ εἶχε δακτύλου ἀσκαρῶν. ἵνα πὶ μοῖ τὴν πορείαν διέκτασθαι τὰτα ἔργα καὶ ἡμέμας ἐνεκεν; πῶς εἰπὼν, ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁδῶν. ὁ δὲ Αἰσωπῶν μεταπορεύων αὐτῶν, μετῶν, φησὶν, ὁ δὲ μεταστραφείς ἀπὸ τῆς, φησὶν, ἀπὸ ἐμῶν ῥυπαρώτατε κύων, καὶ ὁ Αἰσωπῶν, εἰ πὶ μοῖ, πῶς ἐνεκεν δένδρον ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἐμπόρου, καὶ ἡμέμας, ἵνα πὶ πρῆστον ἐπιμασθῆ σὸν ἢ ἀρχήσῃ καὶ σαρπῆ ὄντος, ἢ πρῆστον, καὶ ὁ Αἰσωπῶν, ἀνήσασθαι με, καὶ εἰ ἴσῃ ἐστὶ πίστις,

μηδὲ πολλὰ σέ

πολλὰ σέ ἀφελῆσαι οἷον τ' εἰ μὴ, καὶ ὅς, πὶ εἰ αὐτῶν ἀναμύ, συγγήματος ὄντ' αὐτόρημα; ἢ ὁ Αἰσωπῶν, ἢ πῶς εἰ σαρπῆ καὶ ἀρχήσῃ αὐτῶν τούτων ἐκλαίοντα; τούτοις ἐπίσηστον με περὶ δειζωρῶν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀπὸ μέρους ἴσασθαι. γελῶσας δὲν ἀπὸ τούτων ὁ ἐμπόρου, φησὶ τῷ Ζηνῶν, πῶσον τὸ κέρδιον τούτου πωλεῖς ἀρχήσῃ; ὁ δὲ πρῆστον, φησὶν, ὁβολῶν. ὁ δὲ ἐμπόρου αὐτῶν τούτων πρῆστον ὁβολῶν κατεβάλετο, λέγων, οὐδὲν κέρδιον ἐμὴν, καὶ οὐδὲν ἀρχήσῃ. ἀδούσαντων ταιζαροῦν, ἢ ἀφῆρα μὲν αὐτῶν οἰκῶν δὲ, πῶς εἰσὶν ἰσὶν ἀπὸ μητρὸς τελευτῶντα, τὸν Αἰσωπῶν ἰδὼντα, καὶ συγχυθῆναι ἀνέκραξε. καὶ ὁ Αἰσωπῶν εὐθὺς τῷ ἐμπόρου φησὶν, ἔχῃς με τὸ ἀπαρχήσῃ δόξα δειξίν. ὁ δὲ γελῶσας, εἰσελθὼν φησὶν, ἀσκαρῶν τούτων σαρπῆ σαρπῆ σου. τὸν δὲ εἰσελθόντα καὶ ἀσκαρῶν ἰδὼντα ἐκείνου, πὶ ποτε, ὄρα καὶ τῷ ἡμέμας δασκῆτι, φησὶν, ἀμβέβηκεν, ὅτι σαρπῆ πῶν ἀρχήσῃ οὕτως ἐπιμασθῆ; ἀλλ' αἷς ἴσκειν, ἀπὸ βασκανίου τούτου τὸ οἰκίας ἰσὴσασθαι. μὴ δὲ οὐ πολὺ καὶ ὁ ἐμπόρου εἰσελθὼν, τῷ πρῆστον ὁδῶν.

multum te iuare potissum. Et ille, **Q**uain re à te iuvari possem, quum sis odium penitus? Et Æsopus, Nonne adsunt tibi pueri veli domi turbulenti & stententes; his præfice me pedagogum, & omnino eis prolarua ero. Ridens igitur de hoc mercator. inquit Zenax, **Q**uanti malum hoc vendis vas? Ille verò, **T**ribus, inquit obolis. Mercator autè statim tres obolos soluit, dicens, nihil exposui, & nihil emi. **Q**uum igitur iter fecisset, ac peruenissent in suam domū, pueruli duo, qui adhuc sub marre erant, Æsopoviso perturbati exclamauerunt. Et Æsopus statim mercatori inquit, **H**abes meæ pollicitationis probationem. Ille verò ridens, ingressus inquit, **S**aluta conferuos tuos. **I**ntrogressum autem ac salutantem videntes illi, **Q**uodnam malum nostro hero, inquit, contigit, vt seruulum deformem ad eum emerit, sed, vt videtur: profuscino domus hunc emi. **N**on multo verò post & mercator ingressus, appa-

ε

xari res ad iter feruis ius-
 fit, quod postridie in Asi-
 am profecturus esset. Il-
 li igitur statim vasa distri-
 buebant: at Aesopus ro-
 gabat leuissimum onus si-
 bi concedi, tanquam nu-
 per empto, & nondum ad
 hæc ministeria exercita-
 to. His autem, etsi nihil
 tollere velit, veniam præ-
 bentibus, ille non oportere,
 dixit, omnibus laborantibus
 se solum inutilem esse. His
 quod at tollere veller permittentibus,
 huc & illuc quam circumspexisset,
 & vasa congregasset diuersa sac-
 cos, & stramenta, & canis-
 tros, vnum canistrum panis
 plenum, quem duo

ἄδων ἐντρέπιθίωσαι τοῖς δὲ
 τοῖς ἐπίσηψε, μέλλειν γὰρ
 τῶν ἐπιστῶν εἰς Ἀσίαν πο-
 ρεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ
 σκέυη διμερῶς ἔδωκεν. ὁ δὲ
 Αἰσωπὸς εἶδεν ὅτι κενώτα-
 τος τῶν φορτίων αὐτῷ ὠφελί-
 χου εἶναι, ἅτε δὴ νεωχὴν, &
 μήπω πρὸς τὰς περὶ τὰς
 ὑπερβίους γεγενησιν ἔργων
 ἦ, & εἰ μὴδὲν ἄρα βέλγη,
 συζητῶμεν παρεχόμενον, ἐ-
 κείνῳ εἰ δὲν ἔλεγε, πάντων
 κηπιόντων, αὐτὸν μόνον ἀ-
 σιωπῆ τυχάνειν. τῶν δὲ
 πρὸς αὐτὸν ἄρα βέλγη ἐπιση-
 πόντων, δεῦρον κακίως ἀει-
 βλεψάμενος, & σκέυη ἀ-
 θροῖτας διάφορα, σάκκους
 & σπῆλαια, & γυρῶδες, ἐνα-
 γύρῳσθαι ἄρτων πεπωλησ-
 μένων, ὃν δύο βασίλειον ἔ-

μελλον

bau-

μελλον, αὐτῷ ἐπιτεθεῖναι
 κελύει, οἱ δὲ γελῶσυντες,
 & μὴδὲν εἶναι μαρτότερον
 χυδαῖς τέττε κατὰρματῶν
 φάσμα, ὃς μικρῶ μὲν ἔμ-
 προσθεν τὸ κενώτατον εἶδεντο
 ἄρα τῶν φορτίων νῦν δὲ τὸ
 πάντων βαρύτερον εἶλετο,
 χεῖρῶν μῦθοι τῶν ἐπιση-
 μίαν αὐτῷ πωλησῶν, ὑπο-
 λαβόντες, τὸ γύρῳσθαι, ἐπι-
 πηῆσαι τῷ Αἰσωπῶ. ὁ δὲ κῆ-
 ρῶν τὸ φορτίον ἀπηχ-
 θισμένῳ δεῦρον κακίως δι-
 εκλονεῖτο. τῶν δὲ ἰδῶν ὁ ἔμ-
 πορῶν ἀπηχάμασεν, & φη-
 σάν· Αἰσωπῶ εἰς τὸ παντὶ
 πρὸς τὸν ἄν, ἠδὴ σὺν ἑαυ-
 τῷ πρὸς ἐξέπαι, κτελεῖς
 γὰρ φόρτον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ἄ-
 ρας αὐτοῦ ἀέλεισιν κατέλειπον,
 Αἰσωπῶ κελύεισιν δότο-
 δοτῆσιν, ἠμεῖς δὲ τὸ γύρῳσθαι
 πολλῶν φαζόντων ἐποίησεν.
 ὅθεν ὁ μὲν τὸ ἀειστον κενώτε-
 ρου τῶν φορτίων γεγενησῶν,
 πρὸς τὸν ἄνδρα & δὴ
 κῆρῶν πρὸς ἐκείνῳ πάλιν
 δότοδοτῆσιν, τῆ ἑξῆς
 ἡμέρας, κενὸν παντῶν ἐπι-
 τῶν ἄνδρων τὸ γύρῳσθαι
 πρὸς τὸν ἀπάντων ἦει,
 ὡς & τοῖς σιωπῶν πρὸς
 τῶν τῶν ὄρων ἄμ-
 φισολα γίνεσθαι, πότερον ὁ
 σιωπῶν εἶναι Αἰσωπῶ, ἢ
 ἴτε-

baiulare debebāt, sibi im-
 poni iubet. Illi autem ri-
 dentes, & nihil esse stulti-
 us vili hoc scelesto, inqui-
 entes, qui paulò antè le-
 uissimum rogabat tollere
 onus, nunc omnium gra-
 uissimū elegerit, oportere
 tamen desiderium eius ex-
 plere, sublatum canistrum
 imposuerunt Aesopo. Ille
 verò humeris onere gra-
 uatis huc & illuc dimoue-
 batur. Hunc videns mer-
 eator, admiratus est, & in-
 quit. Aesopus quum ad la-
 borandū promptus sit, iā
 suum pretiū persoluit: iu-
 menti enim onus sustulit.
 Quum verò hora prandiū
 diuertissent, Aesopus ius-
 sus panes dispensare, semi-
 uacuum canistrum multis
 comedentibus fecit: vn-
 de etiam post prandiū le-
 uiore onere facto, alacri-
 ūs incedebat. Verum ve-
 sp̄ri quoque illic quò di-
 uerterant pane distributo,
 postera die vacuo omni-
 no humeris sublato canis-
 tro, primus omnium i-
 bat, vt & conferuis præ-
 currentem hunc videntib.
 dubium esset, vtrum pu-
 tridus esset Aesopus, an
 quis

quis alius. Et quū cognovissent illum esse admirabantur, quodd denigratus homuncio solertiū omnibus fecerit: quoniam qui facile absumeretur panes sustulit, quum illi stramēta, & reliquam supellectilem baiularent, quæ non est sortita naturam ut sic absumeretur. Mercator itaq; quum esset Ephesi, alia quidem mancipia cum lucro vendidit: remanserunt autem ei tria, Grammaticus, Cantor, & Æsopus. Quum verò quidam ex familiaribus ei suavisset in Samum ut navigaret, tanquam ibi cum maiori lucro diuendituro servulos, persuadet. & mercator quū peruenisset in Samū, grammaticum quidem & cantorem, vtrumq; noua veste indurū statuit in foro: sed Æsopum, quoniam necunde poterat ornare, (totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumposita medium inter vtrumque constituit, ut & videntes stuperent dicentes: Vnde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Æsopus autem quamuis à

mul-

ἑτερος, κῆ καταμεθεύσιν ἐκείνον εἶναι, θαυμάζουσιν, ὅτι τὸ μεμειλανημένον αὐτῶν πῶν νομισθέντων πάντων ἔπραξε, τοὺς ῥαδίως διαπανυμφοῦς, ἀρβύλους δὲ ἀμεινον, ἐκείνων τὰ φράγματα κῆ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορτισμένων, ἀ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὕτως διαπανυμφοῦς. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος, ἐπὶ τῇ Ἐφέσῃ γλυκόμυθος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπέδων σὺν κέρδει ἀπέδοιτο, ἰπελείφθη δ' αὐτῷ τρία, Γραμματικὸς, Ψάλτης, κῆ Ὀϊσωπὸς. ἥ δὲ τις αὐτῷ σιωπῶν συμβουλεύσας, εἰς σάμῳν ἀπέβη, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπεύλησσαν τὰ σκευῶν, πείθει. Ἐ ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τῆς σάμῳν, τὸν μὲν γραμματικὸν σὺν τῷ ψάλτῃ καὶ τῷ σολῶν ἀμφιβάσας, ἴσησιν ἀμφὶ ἐπὶ τῷ πρῶτῳ τῶν Ὀϊσωπῶν, ἐπεὶ μεμειλανηθέν ἐστὶν ἡσυχία, (ὅλως γὰρ μὲν ἀμφοτέρω) ἐδῆται σάμῳν τούτῳ ἀπειρηθῆσθαι, μέσον ἀμφοῖν ἴσησιν, ὡς ἔτους ὁρῶντες ἐξίστασθαι λέγοντες, πῶθεν τοῦτο τὸ βλέδνυμθον τὸ κῆ, τοὺς ἄλλους ἀφανίζον; Ὀϊσωπὸς ἰ, καίπερ ἴσῳ πολλῶν σκαπτόμυθος, ἴσῳ μὲν

μὲν τοὶ πληθεροὶ πρὸς αὐτὸς ἀπενίζων, Ξάνθῳ ἰ ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν ἀνοικησῶντων ὄντων καὶ τῇ Σάμῳ πρὸς ἑλθῶν ἐπὶ τῷ ἀγορῶν, κῆ θεασάμενος τὰς μὲν δύο παιδας σὺν ἀπρεπείᾳ παρῆσαν, μέσον ἰ τῶν τῶν

multis morderetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus verò philosophus habitans tūc Sami, profectus in forum, & videns duos quidem pueros cum ornatu adstantes. medium verò horum

Ἄισωπον, ἠγάσασθαι τῷ ἔμπορῳ ἐπίνοιαν, ὅπως τῷ ἀγορῶν ἐν τῷ μεταξύ, πέταχεν ὡς τῇ πρὸς ἴσῳ τῶν δασειδῶν, καρδίους ἑαυτῶν τὰς νεανίας φανύσασθαι. ἐν γὰρ τῷ Ὀϊσωπῶν ἐπίσῳ, ἐπύθετο τῷ ψάλτῳ, πῶθεν αὐτῷ εἶη. Ἐ ὡς Καππαδοκῆς, κῆ ὁ Ξάνθος, τί σὺ οἶδας ποιεῖν; ὁ ἰ, πάντα ἔγωγε ἐπὶ τούτοις Ἄισωπος ἐξέγελασε. ἥ ἰ ἡσυχαστικῶν οἱ τῷ Ξάνθῳ σὺ

Aesopum, admiratus est mercatoris commentum, quod turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis, pulchritates seipis adolescentuli apparerēt. Propius autem adstans, percontatus est cantorem, cuias esset, & is, Cappadox, tum Xanthus, quid igitur scis facere? hic, Omnia. atque ad hæc Aesopus risit. Sed discipuli qui cum Xantho

B VIIA

vnà erant, vt viderunt ipsum risisse & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrū videre arbitrantibus: & vno, certè hernia est, dentes habens, dicente: alio vero, quid nam videns risi? alio, non risisse, sed riguisse? omnibus autem volentibus cognoscere cur risisset, vnus ipsorum accedens Æsopo inquit: Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo vero confuso funditus eo sermone, repenteque secedente Xanthus inquit mercatori, Quanto pretio cantor? illo autem, mille obolorum, respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio: atque & hunc rogitante philosopho, cuias nam feret, & audito Lydum esse: rursusque rogante, quid ergo scis facere? & illo dicente, Omnia, iterum risit Æsopus. Ex scholasticis autem quodam dubitante quid nam hic ad omnes ridet. alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga Xanthus

συνῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν γελῶσαντα & ἀποφθίναντα, τὰς ὀδόντας, ἐξαιφνης κὶ πτέρως ὄραν δόξαντα, & ἔμην, ἢ που κήλη ἐστὶν ὀδόντας ἔχουσα, λήθοντο, τοῦ ἵ, πὶ ποτε ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; τοῦ δὲ ὡς σὺ ἐγέλασεν, ἀλλ' ἐρήξασε. πάντων ἵ βαλομένων γινῶμαι τίς ποτε ἡ ὀ γέλωσ, εἰς τίς αὐτῶν παροελθὼν τῷ Αἰσωπῷ φησὶν, ὅτις χάριν ἐγέλασας; κὶ ὅς ἀποκρίσει θαλάττιον παρῶρατον. ἔ ἵ ἀμνηστῆσαντο τοῖς ὄλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ κτῆ ἀφῆως ἀνακρησσαντο, ὁ Ξανθὸς τῷ ἐμπερῶ φησὶ, πόσου πρήματῶ ὀ ψάλτης; ἔ ἵ, χελίων ὀβολῶν ἀποκρημαμένω, πῶσος ἔ ἔπερον ἤλθεν, ὑπερβόλλον ἀκῆσας τὸ πρήμα. κὶ μῆτοι κὶ τῆτον ἐρημῶσ & φιλοσόφου, πῶσος αὐ εἶν, & ἀκῆσαντος ἐπὶ Λυδῶσ κὶ ἔπαυε ἐρημῶσ, π' ἐν οἴδωσ ποιεῖν; καὶ κείνω φαμῶσ, πάντω, πῶλιν ἐγέλασεν Αἰσωπῶσ, τῶν χολαστικῶν δὲ πντο ἀπορημῶσ π' ἀήποτε ἔτῶ πῶσος πάντως γελῶ; ἔπερο πῶσος αὐτῶν εἶπεν, εἰ βῆλει & σὺ θαλάττιῶσ τραγῶσ ἀκῆσασα, ἐράτησον. ὁ ἵ Ξανθὸς καὶ

καὶ αὐθὶς ἤρετο ἔ ἔμπορον, πόσω πρήματῶ ὀ γραμματικῶσ; καὶ κείνω, τριχιλίων ὀβολῶν, ἀποκρημαμένω, δυσφόρωσ ὀ φιλοσοφῶσ ἡσῆγε τῶν ὑπερβολῶσ & πρήματῶ, καὶ γραφεῖσ ἀπῶσει. τῶν ἵ χολαστικῶν ἐρημῶν, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῶ τῶσ σαμῶπια, καὶ, φησὶν, ἀλλὰ δόγμασ κεῖται, μὴ ἀνδραποδῶν ἀνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἔνωσ ἵ τούτων φαμῶσ, ἀλλ' εἰ ταῦθ' ἔπασ ἐχῶ, τὸν χρῶσ ἀίχρον τῆτον εἶδεις νόμῶ ἔμποδῶν ἴσται μὴ ἀνήσασθαι. τῶν αὐτῶν γῶ καὶ ἔτος λειτουργίαν εἰσπίσει, καὶ ἡμεῖσ τὸ πρήμα τῆτου καταησόμεθα. ὁ Ξανθὸς ἔφη, ἀλλὰ γολοῖον αὐ εἶν, ὑμῶσ ἐπίσση τὸ πρήμα, ἐμῶ ἵ τὸν δῆλον ἀνήσασθ. ἀλλῶσ τε, καὶ τὸ γινῶμαι ὄν μεσ κρημῶλον ὄν σὺ αὐ ἀνολχοῖτο ὑπ' ἀίχρον ὀ σαμῶπια ὑπηρετεῖσθ. ἔ ἵ χολαστικῶν αὐθὶς εἰπόντων, ἀλλ' ἐχῶσ ἵ γνώμη, τὸ, μὴ πείθεσθ. γυναικί. ὀ φιλόσοφῶ εἶπε, λάβωμῶ πῶσος περῶσ εἰ οἶδῶ π, μὴ ποτε καὶ τὸ πρήμα μῶτῶν ἀπῶληται πῶσος λῶν γῶν τῶ Αἰσωπῶ, χαῖρέ, φησὶ.

thus autem & rursus rogavit mercatorem, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondente, & rursus philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem petentibus an non placuerint ei seruuli: næ, inquit, sed decretum est non emere mancipium pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, Sed ridiculum esset, vos soluisse pretium, me autem seruum emisse, & alioqui & vxorcula mea munditiæ studiosa, non ferret a deformi seruulo serui sibi. At scholasticis rursus dicentibus, sed prope est sententia, ne pareatur scemina: Philosophus dixit, Faciamus prius periculum an sciat aliquid, ne & pretiū incassum percat. Adiens igitur Æsopum, Gaude, inquit. Et il-

le: num nam tristabar? Et Xanthus Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus una cum aliis inexpectato & prolapto responso stupefactus, rogavit, cuias es? ille, niger, Et Xanthus; Non hoc, inquam, sed unde natus sis? Et is, Ex ventre matris meae. Et Xanthus, Non hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille, non renuciavit mihi mater mea vtrum in sublimi loco, an in humili. Et philosophus, Quid verò facere nosti? Et ille, nihil. Et Xanthus, quomodo? Et is, Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerunt nihil. Atque hæc scholastici vehementer admirati, Per diuinam providentiam, dixerunt, valde bene respondit. Nullus enim est homo, qui omnia norit: & propterea scilicet & ridebat. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Aesopus, Me hac in re consultore egēs? vtrum tibi videretur melius, aut emere, aut non, fac. Nullus enim quicquam vi facit: hoc in tua positū est voluntate. & si volueris,

κὴ ὁς, μὴ γὰρ ἐλυπέμενος κὴ ὁ Ξάνθος, ἀσπαζόμενος κεκρίθη, καὶ γὰρ σε, κὴ ὁ Ξάνθος ἀμείψαι τοῖς ἀλλοῖς ἐπὶ τῷ παρρηλόγῳ κὴ ἐριμῶν τὸ ἀποκρίσεως ἐκπλάγεις ἤρετο ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας, φησί. κὴ ὁ Ξάνθος ἔτῳτο φημι, ἀλλὰ πόθεν γελήσῃσαι. κὴ ὁς ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρὸς μου, ἔο Ξάνθος, ἔτῳτο λέγω, ἀλλὰ ἐν ποίῳ τόπῳ γελήσῃσαι, κεκρίθη, ὅτι ἀνήγειλέ μοι ἡ μήτηρ μου, πότερον ἐν ἀνώγειῳ ἢ κατώγειῳ. ἔο φιλόσοφος, τί ἵ πράττειν ἐπίστασαι, κεκρίθη, ἔδεν. ἔο Ξάνθος, τίνα πρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδή ποῦ ἔτοι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγείλασθαι, ἐμοὶ ἵ κατέλιπον ἔδεν. κὴ ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ ὑπερφυῶς ἀγαμέμνοιο, νῆ τιμὴ θεῖαν παρρηνοίαν, ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. ἔδεν γὰρ εἰς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁς ἀνὸ πάντα εἰδείη. Διὸ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ κὴ ἐγὼ λέγω, αὐτοῖς οὖν ὁ Ξάνθος φησὶ, βέλτε πείωμαί σε; κὴ ὁ Αἰσωπὸς, ἐμὲ πρὸς τῶν συμβόλων δέη; ὁ ποτεσθὴν σοὶ δοκεῖ βέλτερον, ἢ πείωμα, ἢ μὴ, ποιεῖ, ἔδειξεν γὰρ ἔδεν πρὸς βίαν ποιεῖ. τῶτο πρὸς τῆ σὴ καίτοι γνώμη, καὶ μὲ βέλτε, βαλαυπέ:

πῶς ἴσθαι ἀποίξας; δευτέρου δόξῃται. εἰ ἵ μὴ, μὴ σιωπῆτε. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, νῆ τῶς θεῖς γενίκηκε τὸ κρηνητην. τῶ ἵ Ξάνθος φησιν, ἐὰν πείωμαί σε δευτεροσθαι βέλτερον; γελῶσας ὁ Αἰσωπὸς, ἔφη, τῶτο εἰ βέλτερον πείωμαί σε, ἢ πάντως κρηνησθαι σοὶ συμβόλων, ὡς δὲ κὴ σὺ μικρῶ πρὸς δὲν ἐμοὶ. κὴ ὁ Ξάνθος, καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλὰ ἀφῆρες εἶ. κεκρίθησας εἰς τὸ νῆν ἀφῆρες δέε φιλόσοφος, κὴ μὴ εἰς τῶν ὄψιν. τίτε τῶ ἐμπόρῳ παρρησθῶν ὁ Ξάνθος, φησὶ, πῶς τῶτον πωλεῖς; ἔο ὁς, κρηνησθαι μου πείωμαί τῶ ἐμπόρῳ ὅτι τῶς ἀξίως σου πείωμας ἀφῆρες, τὸν ἀφῆρον τῶτον εἶλα. ἴσθῃτερον τὸ λοιπὸν ὠνησθαι, τῶτον ἵ πρὸς δὲν λαβεῖ. κὴ ὁ Ξάνθος, ἔδεντα, ἀλλὰ τούτου. κὴ ὁ ἐμπόρος, ἐξήκρησθαι ὁβολῶν ὠνησθαι. κὴ οἱ μὲ σχολαστικοὶ πρὸς κρηνησθαι σιωπῆσεν ἠγῆσαντες κρηνησθαι, ὁ ἵ Ξάνθος ἐμῆσθαιτο. οἱ γέμνω τελῶναι τῶν πρῶσθαι μεμνησθῆσθαι, πρῆσθαι ἀνελίνοντες, τίς μὲ ὁ ἀπεμνησθῆσθαι, τίς ἵ ὁ πρῶσθαι. ἀφῆρωσθῶν δὲ ἀμφοτέρων ἑαυτῶς ἀνελίνοντες, Διὸ

ris, crumenam ianua[m] aperiens, argentum numera: sin verò inuenerit, ne cavillare. Rursus igitur scholastici inter se dixerunt. Per deos superavit præceptorem. Xanthus verò quum dixisset, si emero te, fugere voles? ridens Aesopus ait: Hæc si voluero facere, nullo modo vtar te consultore, vt & tu paulò antè me. & Xanthus, Benedicis sed deformis es: & ille, Mentem inspicere oportet, ὁ φιλοσοφῆ, & ὁ faciēm. Tūc mercatorem adiens Xanthus, inquit, Quanti hunc vendis? & ille, Vt vituperes, ades, meas merces, quoniam te dignis pueris dimissis, deformem hunc eligisti, alterum horum eme, hunc autem auctarium accipe. Et Xanthus, non certè, sed hunc, & mercator, Sexaginta obolis eme, & scholastici confestim collatos exposuerunt. Xanthus autem possedit. Itaque publicani venditione cognita aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At quum puderet vtrunque se pronunciare,

propter vtilitatem pretii, Æsopus stans in medio, exclamauit: **Qui** venditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si verò ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani verò diffusi risu, donato Xantho vectigali, abierunt. Æsopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. **Quum** meridianus autem æstus esset, Xanthus inter decambulandum pallium attollens, mingebat, quod videns Æsopus, vestibus illius prensis retro ad se ipsum traxit, atque inquit, **Quam** celerrimè me vende, alioquin fugiam. Et Xanthus, **Quam** obrem? **Quoniam** inquit, non possem tali seruire hero. Si enim tu, qui herus es, & neminem times, tamen relaxariorem non præbes naturæ, sed cundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inrer eundem tale quid exigat natura, necessè omnino fuerit volando aluum leuare. Et Xanthus: **Hoc** te turbat?

τρια

τὸ πνιχρὸν ἔπιμήματ', ὁ Αἰσωπὸς εἰς τὸ μέσον, ἀνέκραξεν ὁ μὲν περιδείξας ἐγὼ. ὁ περιλάμβαν' αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ. καὶ ὁ παλιῆσας ἐκείνοισι. εἰ δὲ αὐτοὶ σιωπήσῃ, ἐγὼ ἄρα, ἐλευθερὸς εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι ἀφ' ἑαυτῶν, ἐλάττωσάν τε τῷ Ξανθῷ τὸ τέλος, καὶ ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν οὖν Αἰσωπὸς ἠκολούθει πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπίοντι τῷ Ξανθῷ μεσημβριανῆς καὶ μεσσημεριανῆς ὄντος, ὁ Ξανθὸς ἐν τῷ περιπατεῖν ἔνθα ἔταίνα ἀνασυρῶμεν, οὐρεῖ. ὁ δὲ ἰδὼν Αἰσωπὸν, καὶ ἴμεν πῶς ἐκείνους δραχμάμεν, ὁπίσθεν πρὸς ἑαυτὸν εἰλκησε, καὶ φησὶ, τί μὲν παρὰ τὸν μὲν πώλησον, ἐπεὶ δραπέτης εἶμι. καὶ ὁ Ξανθὸς, αὐτὸς ὅτι; ὅτι, φησὶν, ὅσον αὐτὸν διωκόμεναι ταῖς τῶν ὑπηρετίων δεισιπότη. εἰ γὰρ σὺ δεσιπότης εἶ, ἔμελλεν ἀποβῆναι φοβερόν, ὅμως αὖτις ἐπαρέχου τῆς φύσεως, ἀλλὰ βαδίζων ἐρεῖς εἰ τύχοι τὸν δῆλον ἐμὲ πρὸς πῶς σαλῆναι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τῷ μεταξὺ. ἴσθι παρὰ τῆς τοιούτου πῶς ἀποπῆσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πάντας πετόμενόν με ἀποπατεῖν. καὶ ὁ Ξανθὸς, τοῦτό σε ταραξεί; τρία καὶ βελόνη

ἔργῳ. καὶ ὅς, πρῶτα; καὶ κείνος, ἐπιπύ μοι τὴν μὲν κεφαλῆν κατέκαυσεν αὐτὸν ὁ ἠλιος, τὰς δὲ πῆδας τὸ τ' ἠὲ ἔδαφος ὃν ἐκπεπρωμένον, ἢ δὲ ἔξεδραμύτης τὴν ὄσφρησιν αὐτὸν ἐλυμμένατο καὶ ὁ Αἰσωπὸς, βαδίζε, πίπει καὶ με. ἐπεὶ δὲ καὶ τῆς οἰκίας ἐπέστησαν, ὁ Ξανθὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ Αἰσωπῷ μύσειν πρὸς τὸν πυλῶν, ἐπειδὴ κηδέρον ὃν αὐτῷ τὸ γυμνασιον ἦδει καὶ ὅσον ἐχρῆν ἐξαπίνης ταῖς τῶν αἰχρῶν αὐτῆς φανύσασθαι. πρὸς τὴν καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπέστηται αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν λέγει. κυρία, ὅσον ἐπιμετῶνται, ὀνειδιεῖς τῆς θεογονίας. ἢς ἄρα τῶν θεογονιδῶν τῶν ὅσων ἀπολαύω. ἦδη γὰρ καὶ γὰρ πῶς δὲ σοὶ ἐπελάμην, ἐν ᾧ καὶ ὄψει κῆλος, οἷον ἐπιπύ τῆς ἑαυτοῦ, ὅς καὶ ἦδη πρὸς τὸν πυλῶν ἐσηκε. καὶ κείνος μὲν ταῦτα. αἱ δὲ γὰρ θεογονίδες ἀληθῆ νομοιοποιήσασθαι λέχθησάν. πρὸς ἀλλήλας ὅσον ἀλλήλων ἠμφισβήτησαν πρὸς τὸν πῶς τῶν νυμφίος ὁ νεώνητος ἔσται. ἴσθι δὲ τῷ Ξανθῷ γυμνασιον εἶτα κληθῆναι τὸν νεώνητον κελύσασθαι, μὴ αὐτῶν ἄλλων μάλλον ἠρηθῶσθαι

tria mala volens euitare, cundo mingo. Et ille, que? & hic, stanti mihi caput perussisset sol, pedes verò terræ solum torridum, lotii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Æsopus, vade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt Xanthus iubens Æsopo manere ante vestibulum, quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico ralem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipsi autem ingressas dicit, Domina, nō etiā posthac obiciēs ministerium, quod mihi tuæ pedissequæ præstent. Iam n. & ego puerū tibi emi, in quo & videbis pulchritudinem qualem nunquā vidisti, qui & iam ante vestibulū stat. Et illæ quidē hæc. Pedissequæ autē vera existimātes quæ dicta fuerant, inter se nō mediocriter cōtendebant, quinam ipsarum sp̄sus nuper emptus futurus sit. Xanthi verò vxore int̄d̄ vocari nouitiū iubente mancipiū, vna ex aliis magis æccle-

B 4 rans,

rans, & vt arrhabonē voca-
tionem arripiens, nouiti-
um seruum egressa accer-
sebat, & illo dicente, Ecce
ego adsum, stupefacta: tu,
inquit, es? Et hic, n̄x. Et
illa, sine inuidia, ne ingre-
diaris intrò, alioquin om-
nes fugiant. Et tamen
& alia egressa, ac vt vidit i-
psum, Cædatur tua dicen-
te facies, & huc ingredi-
tere, sed ne appropinques: in-
gressus stetit coram do-
mina, quæ quum eum vi-
disset, oculos auerit ad

κὴ ὡς ἀρραβῶνα πλὴ κλη-
σιν ἀρπάσσει, ἢ νεώνητον
ἐκδοραμῶσαι ἐκάλει καὶ κεί-
νη Φαρμάκου, ἰδὼν ἐγὼ πάλ-
ρειμι, ἐκπολαγείσαι: σὺ. Φη-
σιν. εἶ; κὴ ὅς, ναί. καὶ κεί-
νη, ἀδοσκάπτει, μὴ εἰσελ-
θῆς εἴτω, κὴ πάντες φύγω-
σι, Ἐρῶ τοι κὴ ἄλλης ἐξελεύ-
σῃς, Ἐ ὡς εἶδεν αὐτὸν, πα-
ταχθείη σου φαρμένης τὸ πρῶ-
τον, κὴ δεῦθ. εἰσελθε, ἀλ-
λά μὴ προσεγγίτης μοι. εἰ-
σελθὼν ἔστη ἀπὸ πρὸς τὸ δε-
σποίνης, ἢ ἵ τῶτον θεασα-
μένη. πῶς ὁ ἄλλος ἀπέστει-
λε

vi um inquit, vnde mi-
hi hoc monstrum attuli-
sti? abiice ipsum à facie
mea. Et ille, Satis tibi do-
mina, ne meum submor-
de nouitium seruum, Hæc
autem,

ψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φαρμὰ
πῶθεν μοι τῶτον τὸ πρῶτον
λύεγκας? ἔκβαλε αὐτὸν. Ἐ
προσώπηε με, καὶ κείνη, ἀ-
λὶς σοι κυρία, μὴ ὑπόσκα-
πτέ με τὸ νεώνητον. ἢ ἵ δὴ-
λα

λα εἶ Ξάνθη μισήσας με
ἰτέραν ἀγαγέσθαι βελόνητος.
Ἐ ἰως ἀδελφῆμος φράσσει
μοι, ὡς τὸ οἰκίας ἀναχωρή-
σω, ἢ κίμων ἐφάλον μοι τῶ-
τον κερθόμενος, ὡς αὐτὸν αὐ-
τῆ δυνάμει λατρεῖ-
σῶ, φύγω, δὸς ἔν μοι πλὴ
προσέγγισέ με, κὴ προσέγγισαι.
πρὸς ταῦτα Ἐ Ξάνθη μερο-
ψαμῆς τὸ Αἰσωπὸν, ὡς κτ
μὲ πλὴ ὀδὸν ὡς εἰάπνα φηγεῖα
μὲν πρὸς τὸ ἐν τῷ βαδίζειν
ἐρώσας, νυκτὶ ἵ πρὸς τὴν
γυναικῆ μὴδὲν λέγοντος,
Αἰσωπὸς ἔφη. βάλε αὐτὸν
τὸν βαρῆτρον. κὴ ὁ Ξάνθος,
παῦε καὶ ταρμα, ἢ ὅση οἰοῦ
ὅτι πᾶσι τῆς αἰσῆς ἐν-
γω; Ἐ ὁ Αἰσωπὸς, ἐρῶς Ἐ
γυναικῆ; καὶ κείνος πᾶν μὲ
ἐν δροπίται. κὴ πρὸς τῶτον
Αἰσωπὸς κροτήσας εἰς τὸ μέ-
σον τὸ πῶτον μετὰ ἄλλοις ἀνέκρο-
ξε, Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναι-
κοκρατεῖ) κὴ σπαφείς πρὸς
πλὴ αὐτῆ δέσποιναν ἔφη,
σὺ, ὦ δέσποινα, ἐβέλου
τὸν φιλόσοφον ἀνήσκαδαι σοι
δέλον νέον, ἀσπαρατωῦ-
ται, σφραζώνται, ὃν ἔδει
γυμνῶ σε καὶ τῶ βα-
λανείῳ θεῶν, καὶ σοι πρῶ-
τον αἰζειν τὰ εἰς ἀρχαῖον
Ἐ φιλόσοφος; Εὐριπίδην,
πρὸς ἐν ἐγὼ σφραζόμεν τὸ πῶ-
τον

autem, Videris, Xanthe,
ofus me, aliam inducere
velle, & fortè dum puder
dicere mihi, vt tua domo
abscedam canicipitem
mihi hunc apporra-
sti, vt eius agrè latu-
ra ministeriū fugiam: da
igitur mihi dotem meam,
atq; ibo. Ad hæc Xantho
increpante Æsopum, tan-
quam in itinere urbana
quadam loquutū de mi-
ctu inter eundū, nunc ve-
rò mulieri nihil dicentē,
Æsopus ait, Proiice ipsam
in barathrū. Et Xanthus.
Tace scelus, an nescis me
hanc vt me ipsum amare?
Et Æsopus, Amas mulier-
culam? Et ille, Admodum
quidem, fugitiue. Et ad
hoc Æsopus pulsato in
medio pede valde excla-
mavit: Xanthus philoso-
phus vxorius est, & versus
ad suam dominā, ait, Tu,
ὦ domina, velles philoso-
phum emisse tibi seruum
iuuenem, bono habitu,
vigentem, qui te nudamin
balneo spectaret, & tecum
luderet in dedecus philo-
sophi; O Euripides, auriū
ego tuum inquam os talia
B s di-

dicens: Multi imperus fluituum marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flatus: dura res paupertas, dura & alia infinita: tamē nihil æquē durum ut mulier mala. Tu verò, ô domina, philosophi vxor quū sis, à pulchris adolescentalis seruire tibi noli, ne quo pacto contumeliā vito tuo inflixeris. Illa hæc audiens, quum nihil contradicere posset, Vnde vir, ait. pulchritudinē hanc venatus es? sed & loquax putridus hic videtur, & faceris: reconciliabor igitur ei. Tum Xanthus. Æsopε, reconciliata est tibi tua heræ. & Aesopus ironicē loquens, Magna res, inquit placare mulierē: & Xanthus, Tace posthac: emi enim te ad seruiendū, non ad contradicendū. Postera die Xanthus Aesopo sequi iusso, ad hortum quēdam iuit empturus olera. Quū verò olitor fasciculum olerum mesu sset, accepit Aesopus. Xantho auxerem soluturo iam hortulano pecuniam, hortulanus, Dimitte domine, inquit: unū problema à te

μοι ταύτη λέγων, Πολλὰ μὲ ὄργανα κυμάτων θαλασσιών. Πολλὰ ἰ ποταμιῶν, καὶ πυρὸς θερμῆς πνοῆς. Δεινὸν ἰ πένια, δεινὰ δ' ἄλλα μειρία. Πλὴν εἰδὲν ἔτα δεινόν, ὡς γυνὴ κακή. Σὺ δ' ὦ δεσποινεα φιλοσόφου γυνὴ εἶσαι, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων ὑπηρετεῖσθαι μὴ θέλεις, μή πως ὑβρίην τῷ ἀνδρὶ σε παροφίψης ἢ ἰ ταύτη ἀκώσασθαι, καὶ πρὸς μηδὲν ἀντειπεῖν ἀμνηθεῖσαι, πόθεν ἄνεις, φησὶ, τὸ καλῶν τῶν τεθηροκόων; ἀλλὰ καὶ λαλῶ ὁ σαπρὸς ἔτα φαίνεται, καὶ εὐτράπελλῶ. Ἀλλὰ ἀγῆστμαι τίνων αὐτῶ. καὶ ὁ Ξάνθος, Ἀίσωπε, δὴ δὴ ακτῆσαι ἢ σὴ δεσποινεα. Ἐ ὁ Ἀίσωπος εἰρωνοσύμμετρον, μέγατι χρεῖμα, φησὶ, τὸ παρῖναί γυναικί. καὶ ὁ Ξάνθος, σὶώπα τῶν τεύθεν ἀνησάμελω γδ σε εἰς δελεῖαν, ὅτι εἰς ἀνπλοζέαν. τῆ δ' ὑπεργίαιε Ξάνθος ἔπειθ' τῷ Αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς πικρῆ κηπον ἢ κεν ἀνησάμελος λάχανα. Ἐ ἰ κηπωρῆ δεσμελω λαχάνων φερίσιντῶ, ἀνείληφεν Ἀίσωπῶ. τῆ ἰ Ξάνθος μέλλοντῶ ἢ δὴ κηπωρῶ κατὰ βάλειν τὸ κέρμα, ὁ κηπωρὸς, ἔα κύριον, φησὶ, ἐνὸς παροβλήματι.

βλήματι. ὦ γὰρ σε δελεῖσαι. καὶ ὁ Ξάνθος πῶς; καὶ ὅς, ἢ δὴ ποτε, τὰ μὲ παρῖ μὲ φυτὸ ἀνέμετρον ἰ λαχάνων, καὶ πρὸς ἐπιμελῶς σκαλιζόμενα τῆ ἰ δεσποινεα, βροδείων ὅμως ποιεῖ τῶν αὐξήσιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδοσις καὶ τοι μηδεμίας ἐπιμελείας ἀξιοκέρμοις τέτοις ὄξυτέρῳ ἢ βλάστῶσι; ὁ μὲ ἔν Ξάνθος, καὶ τοι φιλοσόφου ἰ ζητήσεως ἔσθης μηδὲν ἔτερον σμυνοήσεως εἰπεῖν, τῆ θεῖαι παρονοίαι καὶ τῆ πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικήσασθαι, φησὶν. ὁ Ἀίσωπος (παρῶν γδ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλοσοφῶ, πότερον γέλας, ἢ καταγελαῖς; Ἐ ὁ Ἀίσωπῶ, κατὰ γελαῖ φησὶν, ἀλλ' ἔ σε, Ἐ ἰ διδάξασθαι.

à te desidero, & Xanthus, quidnam? tunc ille, Quid ita, quæ à me plantantur olera, quamuis diligenter & foridantur & irrigentur, tardum tamen suscipiunt incrementum: quibus verò spontanea à terra pullulatio, etsi nulla cura adhibetur, iis tamen celerior germinari? Xanthus igitur, licet philosophi quaestio foret quum nihil aliud sciret dicere, à diuina providentia & hoc inter cetera gubernari inquit. Aesopus verò (aderat enim) risit. Ad quem philosophus, Ride sine, an derides? Et Aesopus, Derideo, inquit, sed non te, verum qui te docuit, quæ

τός σε.

ομίας

enim à divina providen-
tia sunt, hæc à sapientibus
viris solutionem fortiun-
tur. Oppone itaq; me, & ce-
go solvam problema. In-
terim itaq; Xanthus con-
uersus inquit olitori, Mi-
nimè omnium decens est,
ò amice, me, qui in tantis
auditoriis disceptauerim,
nunc in horro soluere so-
phismata, puero autem
huic meo, qui consequu-
tiones multorum callet, si
propofueris, solutionem
consequeris quasiti. Et o-
litor, Hic turpis literas no-
mit? ò infelicitatem! sed
narra, ò optime, si quasisti
declarationem nosti. Et
Æsopus: Mulier, inquit,
quam ad secundas nupri-
as iuerit, liberis ex priore
viro susceptis, si virum quo-
que inuenerit filios ex pri-
ore uxore genuisse, quos i-
psa filios adduxit, horum ma-
ter est: quos inuenit penes
virum, horum est nouerca.
Multà igitur in utrisq; o-
stendit differentiã. Nam quos
ex se genuit, amater & accu-
ratè nutrire perseuerat: a-
lienos verò partus odit, &
inuidia vtens, illorum ci-
uium diminuens, suis ad-
dit

τός σε. ἃ δὲ ὑπὸ θείας προνοίας
γενέται, ταύτ' ὑπὸ σοφῶν
ἀνδρῶν τυγχάνει τῆς λύσεως.
προβόλου τίνω ἐμὲ καὶ γὰρ
λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τῷ
τίνω ὁ Ξάνθος ἐπιτραφεῖς,
λέγει τὴν κηπηρῶν, ἡκιστα πάν-
των ἀπρεπὲς ἐστίν, ὡς τῶν, ἐμὲ
τ' ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις
ἀφ' ἐλεγχθέντων, τὰ νῦν ἐν κήπῳ
λύει σοφισμάτω. πάντες δὲ με-
τέστι, πολλῶν πειραγῶν ἀκρο-
αθίας, τῶν προσηναγέρματος
τ' λύσεως τούτου ἔζητησάντων.
καὶ ὁ κηπηρὸς ἐπιβλέπων αἰσχροῦς
χρῆματά εἶδεν, ὀμίχρ' ἔδυ-
συχίας. ἀλλὰ φρόσον ὡς λέγει,
εἰ ἔζητησάντων τὴν ἀφιστά-
φισιν ἐγνωσας. Ἐὸ ἄισωπῳ,
ἡ γυνὴ, φησὶν, ἐπειδὴν πρὸς
δοῦτερον γάμον ἔλθῃ, τέκνα
ὡς ἔπροτέρω ἀνδρὸς ἔχουσα
εἰπὼς ἔνθ' ἡ ἀνδρῶν τέκνα
ὡς τ' ἑστέρας γυναικὸς
τεκνοποιήσάντων, ἃ μὲν αὐτῆ
τέκνα ἐπηγάγῃ, τὰ τῶν μή-
τηρ ἐστίν. ἃ δ' ἄλλ' ἐν τῷ ἀν-
δρὶ, τῶν ἐστὶ μητρῶν πολ-
λῶν οὐκ ἐν ἐκστέρῳ ἐνδεί-
κνυ' τὴν ἀφιστάφισιν. τὰ μὲν γὰρ
ἐξ αὐτῆς φιλοστοργίας καὶ ἐπι-
μελῶς τρέφουσα διαγίνοι. τὰ
δ' ἐξ ἀλλοτρίων ἀδίνων μετῆ,
καὶ ζήλοτυπίας χρωμένη, τὴν
οικείων προφίλῳ ἀεικέπτει-
σιν, τοῖς ἑαυτῆς προσήμεται
τέκνοις.

τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσιν ὡς οἰ-
κεία φιλεῖ, ἀποστέρη δὲ τὰ
ἔξ ἀνδρῶν ὡς ἀλλοτρία τὸν
ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τρέπον τ' ἰδὴ
αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυο-
μένων μήτηρ ἐστίν. ἃ δ' αὐ-
τὸς ἐμφυτεύσει, τῶν
γῆς) μητρῶν. ἃ χῶρον καὶ
μέτρον ὡς γήσινα τὰ οἰκεία
τρέφει καὶ θάλπει τοῖς ἢ πα-
τρῶν φυτομορφοῖς, ὃν το-
σαύτω, ὡς νόθοις, τὴν τρε-
φὴν νέμει. ἐπὶ τοῦτοιοῦ ἡδεῖς
ὁ κηπηρὸς, πισύσας αὐ-
μοῖ φησὶν, ὅτι με ἀμνηστῶν
λύπης, ἔσ' ἀδελφείας ἐκεί-
φισίας. ἀπὸ τῆς προση-
ρων τὰ λάχανα, καὶ ὄσάκις
σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεί-
ων κήπον βαδίζων λάμβανει.
μεθ' ἡμέρας ἢ πάλιν εἰς τὸ
βαλανεῖον ἐλθάντος ἔξ Ξάν-
θος, καὶ πῶν ἐντυχάντων ἐκεί-
τ' φίλων, καὶ πρὸς τὸ ἄισωπον
εἰρηκτόν, εἰς τὴν οἰκίαν
προσδραμεῖν, ἔ. φακίῳ εἰς
τὴν χύτραν ἐμβάλλοντα ἐψῆ-
σαι, ἐκείνῳ ἀπελθόν, καὶ κ-
χον ἑνά φακίῳ εἰς τὴν χύ-
τραν ἐψῆσάτων. ὁ ἢ δὴ Ξάν-
θος ἄμω τοῖς φίλοις λαοτά-
μῳ, ἐκαίλει τῶν σιωα-
εἰσησύντας προσηπε μὲν τοῖ
ἔ. ὡς λιτῶς ἐπὶ φακίῳ ἔσται
τὸ δεῖπνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῆ
ποιικιλίας τ' ἔδδομῶν τὰς
φίλους

dit filii, illos enim na-
tura quasi proprios amat,
odio autem habet qui viri
sunt, quasi alienos: eodem
modo & terra, eorū, quæ
ipsa se genuit mater est, quæ
autem tu plantas, horum
est nouerca: cuius rei gra-
tia, quæ sua sunt vt legit-
ma magis nutrit ac fouet:
à te autem plātat, vt spu-
riis, non tantum alimentū
tribuit. His delectatus o-
litor, Credideris mihi, in-
quit: quàm me graui sol-
licitudine ac meditatione
leuaris: Abi, gratis ferens
olera: & quoties tibi his o-
pus est, tamquam in pro-
prium hortum vadens, ac-
cipe. Post dies aliquot rur-
sus in balneum profecto
Xantho, & quibusdam ibi
amicis inuentis, & ad Æ-
sopum loquuto vt in do-
mum curreret, & lentè in
ollam iniectam coqueret,
ille abiens granum vnum
lentis in ollam coquit in-
iectum. Xanthus ergo vnā
cum amicis lotus, vocauit
hos compransuros: præ-
fatus tamē, & quòd tenu-
is esset futura cœna, vt pro-
te ex lente, quodq; non o-
porteret varietate ferre-
re

lorū amicosi iudicare, sed probare voluntati m. His verò obedientibus, & in domū ingressis, Xanthus inquit, Da nobis a balneo bibere, Aesope. Illo verò ex defluxu balnei accipiente & tradente, Xanthus factore repletus, Hē quid hoc, inquit, Aesope? Et ille: A balneo, ut iussisti. Xantho autem praesentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? tum ille, Iussum est mihi ea facere quae iusseris: tu nunc non dixisti, Inice aquam in peluim, & lava pedes meos, & pone soleas, & quaecumque deinceps. Ad haec igitur amicis Xanthus ait, Num enim feruum emi? nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit, Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lentē accepisse, digitis conterens ait. Be-

ne co-

φιλος κελειν, αλλα δουρικει-
ζειν τλω παροθυμιαν. τ' η ει-
ειυταν, η παρς τλω οικι-
αν αφηρομειαν, ο Ξανθος
φησι, οδς ημιν απο λαρτρξ
πιειν, Αισωπε. τ' ο' εν τ'
δοποροιας τξ λαρτρξ λαδον-
ρς ε επιδεδωχτος, ο Ξαν-
θος τ' δυσοδοιας αυαπαληθεις,
φει η τξ το, φησιν, Α'ισωπε; ε
δς, απο λαρτρξ, ως ο κελδουτας τ'
η Ξανθος τη παρκατια τ' φι-
λωντην οργνω επιχοντ', η
λησινλω αυτω παροθυμια
κελοδουαντος, Α'ισωπος την
λεσινλω θεις ισωπε. ε ο Ξαν-
θος, ε νιπτεις; κελειντ',
εντεπελται μοι ταυτα ποι-
ειν οσα αυ επιταξης. συ η νυν
οσα ειπας, βολε υδωρ εις
τλω λεισινλω, η νιφον τξς
ποδας μου, η ης τας ευβα-
δας, η οσα εφεξης. παρς δη
ταυτα τοις φιλοις ο Ξανθος
εφη μη γδ δαλον επεια-
μιλω; οσα εστιν οπως, αλλα
διδασκαλον ανακληθεντων
ποινω αυτων, ε τ' Ξανθος
τ' Α'ισωπον ερωτησαντ', ει
εψη η φακη; διιδουκε λαβων
ο κεινος τ' τ' φακης ησκηον ο-
νδωκεν ο η Ξανθος λαβων,
η ομηθεις ενεκεν τ' παρσαν
λαβειν τ' εψησεως τλω φα-
κλω δεξααξ, τοις δουκτι-
λοις παρτηφας, εφη, κα ως
εψηξ

εψηξ), κημισον. τ' η μνον
το υδωρ κενωσαντ' εν τοις
τροβλίοις η παροθυμιας, ο
Ξανθος παρ ειπ η φακη; φη-
σι. ε ος, ελαβες αυτην. η
ο Ξανθος ενα ησκηον εψη-
σας; ε ο Α'ισωπε, μο-
λισω φακλω ηδ ενικως ει-
πας, αλλ ε φακως, ο δη
παληθωτικως λεγεται. ο μ
οω Ξανθος απορητος τοις
ολοις, αυδρες εταρρι, ε-
φη, ετ' εις μανια με
παρτηφει ε, τα σραφεις παρς
τ' Α'ισωπον, ειπεν, αλλ ινα
μη δεξω ησκη δελε, τοις φι-
λοις ενυβριζειν, απελθων
ωνησω ποδας χειρειους τετρα-
ρας, ε δια ταρτων εψησας
παροθυμιας. τ' η παρθη τξς, ποι-
ησαντος, η τ' ποδων εψησων
ο Ξανθος ουλογως θελον τυ-
ψα τ' Α'ισωπον, αυτξ παρ π
τ' εις χειρα αχολομειω, ενα
τ' ποδων εν της χυτρας λα-
θραιως ανελομειω, εκρυψε,
μτ' μικρον η η ο Α'ισωπος
ελθων, ε τλω χυτραν επισκε-
ψαμειω, ως τξς τρεις μθνας
ποδας εωρακε, στυηκε επιβη
λω αυτω πνα γεροντων ε δη
καταδραμων επι τλω αυλω, ε
τ' σιτυομειω χοιρα εν ενα
τ' ποδων τη μαχαφρα παρ-
λων, ε τ' ταρτων ψιλω-
σας, εις τλω χυτρα ο εριψε,
η

ne cocta est, affer, Illo so-
lum aquam vacuante im-
scutellas, & apponente,
Xanthus, Vbi est lens, in-
quit. Et is, accepisti ipsam.
Et Xanthus, Vnum gra-
num coxisti? Tu Aesopus,
Maximè: lentē enim sin-
gulariter dixisti, non len-
tes, quòd pluratiuè dicitur.
Xanthus ergo profusus
consilii inops, Viri socii,
ait hic ad insaniam me re-
diger. Deinde conuersus
ad Aesopum ait, Sed ne vi-
dear, improbe serue, ami-
cis iniurius, abiens eme
pedes porcinos quatuor,
& perceleriter coctos ap-
pone. Ab eo autem festinè
hoc factò, ac dū pedes co-
querentur, Xanthus iure
volens verberare Aesopū,
quum esset in realiqua ad
usum occupatus, vnum ex
pedibus ex olla elancu-
lum auferens, occuluit.
Paulò post autem & Aeso-
pus veniens, & ollam per-
scrutatus, ut tres solos pe-
des vidit, cognouit insidi-
as sibi aliquas factas, & ac-
currens in stabulū, & sagi-
nati porci vñ ex quatuor
cultro amputās, & pilis nu-
dans, in ollam iecit, ac co-
coxit

coxit cum cæteris. Xanthus verò veritus, ne Æsopus subreptū pedem non inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Æsopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsop, quomodo quinq;? Et ille, Duo, porci quot habēt pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Æsopus, Sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum molestè ferens, amicis inquit, Nōne paulò antè dixi quòd scelerri- mē hic me ad insaniam rediget? Et Æsopus, Here, nostine, quòd ex additione & subductione in quā- sitatem secundum ratio- nalem summam colligi- tur, non esse errorem? Xanthus igitur nullā causam honestam inueniens verberandi Æsopum, quie- uit. Postridie autē ex scho- lasticis quidam sumptuo- sam apparans cœnā, cum aliis discipulis & Xanthū inuitauit. Cœnantibus i- gitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Æ-

κὲν συνέψαι τοῖς ἄλλοις. Ζαῦ- θος δὲ δεισάμενος, μήπως Αἰσω- πὸς τὴν ὑποφρεθέντα τῶν πο- δῶν ἐκ δόρων, διποδρῶσιν αὐ- τῷ εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐπι- βάλε. Ἐπὶ Αἰσωπὸς τὰς πέ- δας εἰς τὸ τρυβλίον κενώσαν- τος, κὲν πέντε τρίτων αὐτὸν φάνενται, ὁ Ζαῦθος, τί τέτό, φησὶν, Αἰσωπι, πῶς πέντε, καὶ κείνος τὰ δύο χοί- ρων πρὸς ἕνατον πόδας; καὶ ὁ Ζαῦθος, ὁκταὶ καὶ ὁ Αἰσω- πὸς, εἰσὶν ἐν ὀνταυτοῖς πέντε, καὶ ὁ σιτοῦ δόμων χοίρειος νί- μεται κἄτω τρίπους. Ἐπὶ Ζαῦθος πρὸς βασιλέως ἑλθὼν, πρὸς τὰς φίλας φησὶ, ἐχέ- μικρὰ προσέειπες, ὡς τὴν γὰρ με πρὸς μανίαν ἔτῳ δὴ πεστρέψαι; Ἐπὶ ὁ Αἰσω- πὸς, δεῖσασθε ἅπαν οἱ ὅτι τὸ ἐκ προσέειπας τε ἔσφα- ρέσθαι εἰς τὸ κτ' λόγον πο- σὸν συγκεφαλαιώμενον, ὅτι ἐστὶν ἀμείβεσθαι; ὁ μὲν ἔν Ζαῦ- θος μηδεμίαν αἰτίαν ἐπι- προσώπων ἑυρηκῶς μεστῆ- σται. τὸ Αἰσωπὸν ἡ (ὕλασε τῇ δὲ ὑστεραία τῶν σχολασ- τικῶν πρὸς παλυτελεῖς εὐπρε- πίας δεῖπνον, οὐδ' ἄλλοις σχολαστικῶν καὶ τῶν Ζαῦθον κέ- κληκεν. ἐναυχομένων τῶν τε, ὁ Ζαῦθος μερμερίδας ἐκ τῶν ἀφαιρέσεων ἀνελό- ρητος

μῶν ἐπιλέκτας. Ἐπὶ Αἰ- σωπὸν ὅτι οὐδὲν ἐφρασεῖτο εἰς, τῇ δὲ ὑστεραία φησὶ πρὸς αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδωκε ἀπὸ- θῶν. ὁ δὲ ἀπὸν καὶ ἑαυτὸν ἐνεῖδει, νῦν καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι με τὴν δεῖσασθαι, ἀλλ' ἂν με ἡνίκη νεώνητος ἦλθον ἐσκαπτὴν ὄψε) πίνω εἰ τὰ δεῖσασθαι με δύναιτο ἀφαιρέσειν οὐδ' εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καὶ τὴν δεῖ- σασθαι ἐκκαλέσας τὴν αὐτο- εἶδα τῶν μερμερίδων ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησὶ, δεῖ- σασθαι, ταῦτα πάντα ὁ δεῖσασθαι πρὸς σοὶ, ἀλλὰ τῇ δὲ ὑστεραία. Ἐπὶ τὴν κενῶν, καλέ- σασ, καὶ εἰπὼν, ἔλθε λύκαίνα,

& Æsopo ponē stanti de- dit: Beneuolæque meæ, in- quit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est vlcisci meā dominam, propterea quòd me, quū nouitius veni, cauillara est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domū, & sedens in vestibulo, & hera acci- ta, sportulam partium co- ram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed bene- uolæ: & cane vocata, atq; dicto, Veni Lycæna, co- mede: tibi enim herus hæc

Φάρα σοὶ γὰρ ὁ δεῖσασθαι πρὸς τὰ ἐπέειπες δόξασθαι, ἀλλὰ με- τὰ τῇ κυνὶ πάντα παρέσ- λα με

iussit dari, particulatim cani omnia proiecit. Ac post hoc ad herum, re- gressus

to inquit, Cui dedisti partes: Et ille, Benevolæ tuæ. Et uxori Xanthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Æsopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? Et ille, Benevolæ meæ. Et Æsopus canem vocata, Hæc tibi inquit, bene vult: nam mulier, etsi bene velle dicatur, tamen minima quaque recula offensa contradicit, conuiciatur, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discesserit, sed oblita omnium, statim benignè blanditur & cum gratia heret. Oportebat igitur dicere, here, Uxori has partes ferto, & non benevolæ. Et Xanthus, Vides, domina, non meam esse culpam, sed eius qui rulit? Tolera itaque, nec deerit mihi occasio, qua eum verberem. Illa verò non credente, verùm clam ad suos parentes regressa, Æsopus inquit: Num rectè dixi, ò here, canem tibi magis bene velle quam meam heram? Diebus autem aliquot præteritis, & uxore i reconciliata manente, & Xantho affines quos

κληθέντι φησὶ τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; καὶ κείνῳ, τῇ εὐνοίᾳ σου. καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ Ξάνθος, εἶδεν, ἔλαβες; καὶ κείνη, εἶδεν. καὶ ὁ Αἰσωπὸς, τίνι γὰρ ἐκέλευσαι δάσασθαι τὰς μερίδας δούλῃ σου; καὶ κείνῳ, τῇ εὐνοίᾳ μου. ὁ δὲ Αἰσωπὸς τὴν κύναν φωνήσας, αὐτῇ στί. φησὶ, εὐνοεῖ ἢ γὰρ γυνὴ καὶ εὐνοεῖ λέγει, ἀλλ' ἐγὼ ἔλαχ' ἕνα ἀλάγησά σου, αὐτὴ λέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ. τὴν γὰρ τὴν κύναν τὴν ψόν, ἀπέλασον, καὶ σὺ ἀναχωρήσῃς αὐτῇ, ἀλλ' ἐπιλαθούμην πάντων, αὐτὴ καὶ φιλοφρονῶς σάφει εἰπὼν χέρι τὸ δαυότιν ἴδει σε καὶ εἰπὼν δάσασθαι, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κόμισον, καὶ μὴ τῇ εὐνοίᾳ. καὶ ὁ Ξάνθος, ὄρα, κυρία, ὡς σὺ ἐμὴν τὴν ἀμέσθητον, ἀλλὰ εἴ κερμίσαντ' ἂν ἀνάξῃς τοῖς γαροῦν, εἰ σὺ δασαρήσω παρ' ἄσεως, δὲ λὺ αὐτὸν μεταγέσθαι, ἢ μὴ κειρομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς τὰς ἑαυτῆς γυνεὶς δασαρήσεως, Αἰσωπὸς εἶπεν. σὺν ἑρῶς εἶπον, ὦ δάσασθαι, ὡς ἢ κύναν στί μελλόν εὐνοεῖ, εἰ εἴχ' ἢ ἐμὴ δάσασθαι; ἡμερῶν δέ τινων παρεργηκῶν, καὶ τὴν γυναῖκα δ' ἀλλάξας μερίδας, καὶ ὁ Ξάνθος τὴν παρρησίαν κόντων

κόντων τινὰς ὡς αὐτῷ ὡς αὐτὸν ἀποσπρέψειν οἴκηδε πείμψαντες, ἢ ἢ μὴ ὑπεῖκειν θελήσης, εἰ Ξάνθος δὲ αὐτῷ εἰς ἀγορίαν περὶ τὸν Αἰσωπὸν παρὰ τὴν αὐτῷ φησὶ, μὴ αὐτῷ, δάσασθαι. ἐγὼ γὰρ αὐτῷ αὐτοῦ ἢ κείνῳ αὐθαίρετον καὶ ἀπορρήδακτον ἔρασαν πρὸς σε. εἰ λαβὼν κέρματα πρὸς τὴν ἀγορῶν ἤλθῃ, καὶ ἀνησυχίῃς χῆνας

καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ἄτ' ἄτ' πρὸς εὐνοίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων τὰς οἰκίας παρ' ἐνόστ' παρῆται τοῖσι καὶ τὴν τὴν αὐτῷ δασαρήσεως γυναικῶν οἰκίαν, μὴ τε ταύτην εἰδέναι παρ' ἄσεως ποιεῖται καὶ κείνῳ τυγχέμεσθαι, μὴ τε μὲν ἐν αὐτῇ τὴν δέ σπασίαν μερίδας, καὶ δὴ τὴν τὴν οἰκίας ἐκείνης ὡς τυχόν, ἢ μῶτα,

quosdam ad ipsam, ut reuerteretur domum, mittere, illa verò quum cedere nollet, & inde Xanthus in mœrore esset, Æsopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes, here: ego enim cras venire sponte & citissimè faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis

quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias velle domesticis

mestici possent sibi vende-
 re. Illico autem, Et cui
 opus est, rogitante, Xan-
 tho, inquit, philosopho:
 cras enim vxori copulan-
 dus est, Eo verò ascen-
 dente, & vxori hæc Xan-
 thi, vt audiuit, renunci-
 ante illa cursum & prope-
 rē ad Xanthum iuit sta-
 tim, & contra ipsum ela-
 mabat, dicens inter alia
 & hæc, Non me viuente,
 ô Xanthe, alteri vxori
 coniungi poteris. Et sic
 mansit in domo per Æ-
 sopum, quemadmodum
 propter illum discesserat.
 Post dies rursus aliquot,
 inuitans Xanthus disci-
 pulos ad prandium, Æso-
 po inquit, I, eme optimū
 quodque & præstantissi-
 mum. Ille inter eundū se-
 cum dicebat, Ego docebo
 herum non stulta manda-
 re. Quum linguas igitur
 solūm suillas emisset, &
 apparasset discubentibus,
 linguam assatam singulis
 cum falsamento apposu-
 it: discipulis laudantibus
 vt philosophicum primū
 ferculum propter linguæ
 ad loquutionem ministe-
 rium, rursus elixas Æsopus
 lia;

ράτω, εἰ πωρ ἤ εἰς γάμου
 χρησίμων οἱ κτ' πλὴν λίκων
 ἔχουσιν αὐτῶν πωλῆσαι. Ἐ
 καὶ τίς τῶν ἐκεῖ πλὴν χει-
 ῶν πύργους, Ξανθῶ; Φη-
 σὶν, ὁ φιλόσοφος, αὐτοῖον γὰρ
 γυναικὶ μέλλει σωμαπτεροῦ,
 Ἐ ἢ ἀναβάντος, καὶ τῆ
 γυναικὶ ταῦτα Ἐ Ξανθῶ, οἷς
 ἤκυσεν, ἀναγείλαντο, ἐκεί-
 νη σὺν ὁρῶσαι καὶ παρῶν
 πρὸς τὸ Ξανθῶν ἤλθεν αὐτίκα,
 καὶ αὐτῶ κριτεβόα, λέγεται
 πρὸς τὰς ἄλλοις καὶ ταῦτα,
 ὡς σοὶ αὐτῶ ζώσης, ὁ Ξαν-
 θῶ, ἐτέρῃ γυναικὶ διανηθί-
 σαι σωμαρροθίωαι. καὶ ἐ-
 ταις ἔμεινεν ἐπὶ τῆ οἰκίας δι-
 Αἰσώπος, ὡς καὶ δι' ἐκείνων ἀ-
 πηρς. καὶ ἡμέρας πάλιν π-
 νάς, καλέσας ὁ Ξανθῶ ἠρο-
 λαπικῆς εἰς ἄριστον, τῶ Αἰ-
 σώπῳ φησὶν, ὁψώνησαν ἀπελ-
 θῶν πᾶν ὅ, π' χρησιμῶν π-
 καὶ βέλτερον. ὁ ἢ ἀπὸν, καὶ
 ἑαυτὸν ἔλεγον, ἐγὼ διδάξω τὸ
 δεσπότην μὴ μωρῶ διαπεί-
 τεσαι. γλώττιας ἐν μόνῳς νεύ-
 ες πειράμην καὶ ἐταίμεισαν
 ἀνακλιθεῖσι, γλώττιαν ὀπίλω
 ἐνίστω αὐτῶ ὄξυζάρω πειρέθη-
 κε. Ἐ ἢ ἠρολαπικῶν ἐποιμε-
 σάταν ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶ-
 τον ἔδεσμεν. Δι' ἑ τὴν γλώτ-
 τισ πρὸς τὸν λόγον ἔπαρη-
 σίαν, πάλιν Αἰσώπος ἐφθά-
 γλώτ-

γλώττιας παρέθηκε. καὶ αὐ-
 τῶς αὐτῶ βράμματα ἀπιδέντος
 ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ὁ δὲ ἐδὲν ἐτε-
 ρὸν ὅτι μὴ γλώττιας πρὸς τῆ
 Ἐ ἢ ἠρολαπικῶν ἐπὶ τῶ ταῦτα
 τὸ πρῶτον ἀνακατησάταν,
 μέγιστον γλώττιας, εἰπόν-
 ταν, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας
 γλώττιας ἐοδίοντες τὰς ἡμε-
 τέρας ἡλγίστατον. ὁ Ξανθῶ
 φησὶ πρὸς ὁργλῶ, ἐδὲν σοὶ
 πᾶρεσιν ἐτερον Αἰσώπῳ; καὶ ὁ
 ἢ δῆτα. καί κεν Ἐ, ἔκην ἐνε-
 τειλάρην σοὶ κατῆροτον ἀν-
 θρώπιον, πᾶν ὅ, π' χρησιμῶν
 τε καὶ ἄριστον ὁψώνησαι; καὶ
 ὁ Αἰσώπῳ, πολλὰς ὁμολα-
 γῶ σοὶ τὰς χεῖρας μεμψο-
 μύμ με φιλοσόφῳν αὐδρῶν
 παρῶνταν, τί αὐτῶν ἤλθειτο
 γλώττιας; χρησιμῶν τε καὶ
 βέλτερον ἐν τῶ βίῳ; πᾶσαι γὰρ
 πει-

linguas apposuit, atq; ite-
 rū etiam ferculo alio atq;
 alio petito, ille nihil aliud
 quā linguas proponebat.
 Discipulis autē eodē sub-
 inde cibo repetito indi-
 gnatis, Quousq; linguas
 inquietibus, quippe nos
 per diem linguas edendo
 nostras doluimus? Xanthus
 inquit iratus, Nihil aliud
 tibi est, Æsopē? & is, Non
 certē: tum ille, Nōne mā-
 dauit tibi, sordidissime ho-
 mule, optimum quodq; &
 præstantissimū obsonari?
 & Æsopus, Multas habeo
 tibi gratias increpanti me
 philosophis viris præsen-
 tibus: quid igitur fuerit
 lingua melius & præstati-
 us in vita? omnis enim do-

strina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur. per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutationes, benedictiones, musa omnis: per ipsam calebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur: & vt breuiter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit; nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Æsopum rectè loqui dicentes, aberrasse verò magistrum, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantibus ipsis Xanthum, ille respondebat, non secundum voluntatem suam hæc facta fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autem permurabit cenam, & ipse presentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, vilissimum quodq; & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cenaturi. Ille autem nihil mutatus rursus linguas emit, & apparatus discumbentibus apposuit. Hi inter se submurmurabant, Porcinæ rursus linguæ. Et paulò post iterum linguas apposuit, & valde iterum

ποιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδύεται καὶ διδάσκει) δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγροί, ἀσπασμοί, εὐφημίας, μέσαι πάντα δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦν) γαίμοι, πόλεις ἀνορθῶνται, ἀνθρώποι ἀφασίζονται, καὶ σωζονται φάναι, δι' αὐτῆς ἅπας ὁ βίος ἡμῶν σωζέσθην. ἔδεν ἄρα τῆ γλώττης ἄμενον ἐπὶ ταῖς οἰσολασίαις τῆ μὲν Αἰσώπου ὁρῶν λέγειν φάσκει, ἡμετέραν τὴν διδασκαλίαν, διεληλύθησιν ἕκαστος ἐπὶ οἴκῳ. τῆ δ' ὑστεροῖα πάλιν ἀπιωμένων αὐτῶν τῆ Ζανθῶν, ἐκείνος ἀπελογοῖτο, μὴ κτ' γινώσκω αὐτῶν ταῦτα γινόντων, ἀλλὰ τῆ ἀγροίαν δέλα τῆ κακουργίας σημεῖον τὴν ἀφασίαν τοῦ δειπνοῦ, καὶ τὴν πειρόντων ὑμῶν αὐτῶν ἀφασίαν. καὶ καλέσας αὐτὸν πάντ' ὅ, πὶ φασολογίας τε καὶ χεῖρας ὀψωνήσασκε λέγει, ὡς τῆ ἀφασίαν σὺ αὐτῶν δειπνήσονται. ὁ δ' ἐμνησθὲν τῶν αἰσίων, πάλιν γλώσσας ἐπέλατο, καὶ ἐτοιμώσας, ἀνακλιθεῖσι παρέστηκεν. αἱ δ' ὡς ἀλλήλας ὑπεφάνην, χόρραια πάλιν γλώσσας καὶ μετὰ μικρὴν αὐτῆς γλώττης παύθηκε, καὶ

καὶ μάλα αὐτῆς καὶ αὐτῆς. τῆ Ζανθῶν δ' δυσαναγρηθήσαντο, καὶ, πὶ τῆτο Αἰσώπε, εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμην σοὶ πάντ' ὅ, πὶ χεῖρας ὀψωνήσασκε τε καὶ βέλπυσον ὀψωνήσασκε; ἔχῃ πᾶν ὅ, πὶ φασολογίας τὸν τε καὶ χεῖρας; ὁ δ' ἔχῃ, καὶ πὶ ποτε χεῖρας τῆς γλώττης, ὡς δέσποτα; ἔ πόλεις δι' αὐτῆς καταπίπτουσιν; ἔσθ' ἀνθρώποι δι' αὐτῆς ἀναρθῶνται; ἔ ψευδῆ πάντα, καὶ βλασφημίας, καὶ ἐπιτοκίας διατάχης περιμένονται; ἔ γαίμοι καὶ πόλεις καὶ βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀναρθῶνται; ἔχ, ὡς κεφάλαιον εἰπῶν, ὁ βίος δι' αὐτῆς ἅπας μετὰ πᾶσι μελετημάτων γέμει; ταῦτα τῆ Αἰσώπου φασίαν, πὶ τῆ σιωπῆς μένων τῆ Ζανθῶν φασίαν, ἔτος, εἰ μὴ πᾶν σεαυτῶν ἀσφαλίσῃ σὺ αὐτῶν ἀπορῆς εἴη μετὰ ἀφορμῆσι γινέσθαι. οἷα γὰρ ἡ μετὰ τῆ τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ὁ Αἰσώπου ὡς αὐτῆ, σὺ μοι δόκοις ἀνθρώπε κακουργίας πὶ καὶ ἀδελφῆς εἶναι. δεσπότην παροξύνον κτ' οἰκέτα. ἔ ὁ Ζανθῶν ὡς πᾶν, ὡς φασίαν ἐφείδμενος μετὰ τῆ τῆ αὐτῶν, δραπέτα, φασίαν,

iterum atque iterum. Xantho autem iniquo animo ferente, & quid hoc Æsopæ, dicente, num rursus mandavi tibi optimū quodq; & præstantissimū obsonari ac nō potius vilissimū quodq; & pessimū? ille autem, Et quid vnquā peius lingua, ὁ here? nonne vrbes per ipsam corruunt? non homines per ipsam interficiuntur? non mendacia omnia, & maledicta, & periuria per ipsam perficiuntur? non nuptiæ & principatus & regna per ipsam euertuntur? non, vt summam dicam, vna omnis per ipsam infinitorū errorum referta est? Hæc Æsopo di eunt quidā ex discumbentibus vna cum Xantho inquit. Hic, nisi va de te ipsum munieris, non dubia erit infamiae causa, tibi. qualis enim forma, talis & anima. Et Æsopus ad eum, Tu mihi videris, ὁ homo, prauns quidā & curiosus esse, heram irritans contra seruū. Et Xanthus ad hæc, occasionem cupiens verberadi hominē, fugitiue, inquit.

C 5 quo-

quoniam curiosum dixisti amicum ostende mihi incuriosum hominem adductum. Egressus igitur postridie in plateam Æsopus, & eos qui præteribāt circumspiciens videt quendam in loco quodam diu sedentem quem iudicans secum otiosum & simplicem esse, accedens inquit, Herus te inuitat secum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neque quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calcceis, ut erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Æsopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatuus uxori ut sibi obsequeretur, & quod ipse iussit faceret, ut honesta ratione plagas Æsopo inferret. Deinde coram omnibus inquit, Domina aquam in peluim iniice, & pedes hospitis lava. Cogitabat enim secum, omnino hospitem recufaturum: Æsopum vero illo curioso apparente, verberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in pel-

σιν, ἐπειδὴ τῷ ἑτέρῳ εἴπαι τον φίλον, δεῖξόν μοι ἀπειεργον ἀνθρώπον ἀγνώον. ἐξελθὼν τοίνυν ἐπιπέσει ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἰσωπός, καὶ τὰς περιούτους περιουπῶν, ὁρᾷ πρὸς ἑνὸς τύπου ἰσχυρὸν χρόνον καθίσαι, ὃν καὶ δοκιμασίας καὶ αὐτὸν ἀπεργάζομαι πῶς καὶ ἀπλῆν εἶναι, καθυπελθὼν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε κελεύει σὺ αὐτῷ δεξιῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικὸς ἐμείνῃ μὴδὲν ἀπειεργάζομαι, μήτε τίς ἂν ὑποπῆ καὶ λέει, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐτοῖς ὑποδύμασι φάλοισι ἔστην ἀπέπεσεν. ἐργάζομαι ὁ ξανθός, τίς ἔστι; Αἰσωπὸς εἰπὼν, ἀπειεργὸν ἀνθρώπον. καὶ ὁ ξανθὸς εἰς τὴν εἰπῶν τῇ γυναικὶ στυγερῶς λέγει αὐτῷ, καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιπέσει, ποιεῖν, ὡς αὐτὸς ἐπελάσσει λόγῳ πηλῆρας τῷ Αἰσωπῷ ἐντείνετον. εἶπε ὃν ἐπηθέω πάντων, φησὶ, κυρία, ὕδαρ ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ βαλεῖται, τὰς ποδῶς τῷ ξένῳ νίψον. διανοεῖτο γὰρ καὶ αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲ ξένος ἐυλαβηθήσει. ὁ δὲ Αἰσωπὸς ὡς ἐμείνε ἀπειεργὸς φαιέντος, πηλῆρας λήψεται. ἢ μὲ ἂν βελάσσει τὸ ὕδωρ εἰς

eis τὴν λεωφόρον, ἢ εἰ τὰς ποδῶς τῷ ξένῳ νίψου. ὁ ὃ γὰρ τῷ τῷ ἑτέρῳ εἴπαι οικε δεσπότην, καὶ ἐαυτὸν εἶπε, πηλῆσαι με πάντας βέλας, καὶ τὰς ὃ γὰρ ἐν αὐτοχειρίαι τὰς ποδῶς με βέλας, νίψαι, ὡς εἰ θεροπαμνισσὶ εἶχεν ἂν τὰς ἐπιπέσει. καθυπελθὼν ὃν τὰς ποδῶς νίψον κυρία, φησὶ. καὶ νίψαι μὲν ἀνέκλιθη. ὁ ὃ ξανθὸς κελεύουσιν οἶον τῷ ξένῳ δόδωαι πιεῖν πάλιν ἐμείνῃ δι' ἐλοχίστου καὶ αὐτῶν, ὡς αὐτὸς μὲ τὸ ἐπέπεσεν ἔδει πιεῖν, ἐπειδὴ ἔστως αὐτοῖς ἔδοξεν, ἔδεν ἔργον ἐμοὶ τὰ τοῦ αὐτῶν ἐρδουαίν. καὶ λαβὼν ἔπεν. ἀπειεργῶν ὃ, καὶ πηλῆσαι μὲ τῷ ξένῳ περιουπῶν, καὶ κείνῳ ἠδὲ ὡς ἐδίοντο, ὁ ξανθὸς τῷ μεγάλῳ ὡς κακῶς τὸ δρῦσιν ἐπέσει, καὶ μὲν τοῖ καὶ διαδύθεντι πηλῆρας ἐνεφάσει. ὁ δὲ ἀγροικῶν καὶ αὐτὸν ἔλασε, τὸ μὲ ἐδεσμοῦ ἀπειεργὸν ἐφήται, καὶ ἠδὲνός. αὐτῷ δὲ καθυπελθὼν τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ ὃ καὶ ἔλασε καθυπελθὼν βέλαται ὃ αὐτῷ δὲ λον μασιγῆν ὁ οἰκιδεσπότης τί ποῦς ἐμεί, ὁ ὃ ξανθὸς ἀχάλοισιν, καὶ ἔχ ἠδὲνός

peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse domum dominam, secum loquebatur, Honorare me omnino vult, atque huius rei gratia suis manibus pedes meos vult lavare, quum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus Lava, inquit, heri: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipiosantè oportere bibere, sed quia sic ipsis vilum est, nō opus mihi hæc inquirere. Accipiēs igitur bibit: Prudentibus verò, & ferculo quodā hospiti apposito, atque illo suaviter comedente, Xanthus cocū, quod malè hoc cōdiuisset, criminabatur, atque etiā nudū flagellabat rusticus autē secū dicebat. Ferculum quidē optimè coctum est, & nihil ci deest quo minus rectè paratum sit: si autē absq; causa suū seruū veli flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem agrè ferēte, neq; iucundè asse-

sto, quoniam nihil hospes curiosè inquirebat, tandè placentæ allatæ sunt, hospes verò, vt qui nunquam placentam gustasset, conuoluens, & concludens ipsas vt panes comedebat. Xantho autem pistore accusante, & curnam, ò exerande, dicente, & absque melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit, Si cruda est, ò here, placentam, me verbera: si verò non, vt oportebat, præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus, Si à mea hoc factum est vxore, viuam ipsam nunc comburã, atq; ite: ù vxori inuuit, vt sibi obsequeretur propter Æsopum. Iussio igitur sarmenta in medium afferri, pyram succendit, & arreptam vxorem prope pyram egit, vt expectaretur ipsam in ignem immittere. Diferebat autem aliquo modo, & circumspiciebat rusticum, si quo modo affurgens à tali audacia prohibere ipsum aggredere-tur: sed is secum rursus considerabat, quum nulla adfit causa, quidnam sic iraspiratur? Deinde inquit,

Ο πα.

ἡδέως ἀφαιρέσει, ἵνα μὴ δὲν ὁ ξένος ἐπιειργάζετο, τέλος πλακύντες μὴ ἔχθησαν. ὁ ἰ ξένος αἶπε δὴ μήπω πλακύντω, γὰρ σάμεν, σαρξύνει καὶ σιωειλῶν αὐτὰς ὡς ψωμοὺς ἡδίσ. Ἐξ ἰ ξάνθου ἢ ἄρτοποιὸν ἀπασταμένω, καὶ τί δὴ ποτε, ὃ κρηταίρωτε, φαμίδια, καὶ μέλιτος ὄχλου καὶ πεπέρεως τοὺς πλακύνωτας ἐπέκουσας; ἐκείνῳ ἔφη, εἰ μὴ ὁμός ἐστιν ὃ δέσποτα, ὃ πλακύνω, ἐμὲ τύπτει. εἰ δὲ ἔχ ὡς ἔδει ἐσκέυασαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν δέσποιναν ἀπὸ καὶ ὁ ξάνθου, εἰ ὡς τὸ ἐμὲ τῆς γέρας γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἄρτίως κρητακύνω. καὶ πάλιν τῆ γυναικὶ νέει αὐτῶ στυποκρηθῶν δι Αἰσωπον. κελύσας ἐν κλημαπίδας εἰς τὸ μέσον ἀχθῶναι, πυρῶν ἀνήψαι καὶ λαβόμενος τὴ γυναικὸς ἔχθους τὴ πυρῶν ἤρασα, παροδοκήσασθων αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφείναι δέτριβε δεπας, καὶ πειεβλέπετ τ ἄρτοιμον, εἶπας ἀναστὰς Ἐ τοῖςδε πολυμήματος εἰρῆσαι αὐτὸν ἐγχειρήσεν, ὁ ἰ κρηδ' αὐτὸν αὐδὴ δεσκαπέτο, ὡς αἴπας μὴ πύρεσης, τί δὴ ποτε ἔτας ἀργίζε. εἶπε φησιν, οἰηδέσποτα

τπ

τα, εἰ τῆτε κέλευσας δὲν γέμελ, ὑπομεινὸν με μικρῶν, μέγας αὐ ἀπελθῶν εἰέγκωμυ καὶ αὐτὸς ἐξ ἄρτων τὴν γυναικῶν, ὡς αὐ ἀμφω κρητὸ αὐτὸ κρητακύνω. ταῦτα τῶ ἀνδρὶς ὁ ξάνθος ἀκίπας, καὶ τὸ τέτα ἀκέραιον καὶ γυναικὸν φουμάσας, τῶ Αἰσωπῶ φησιν, ἰδὲ ἀληθῶς αὐθρῶπος ἀπεδέεργας. ἔχθους τὰ νηκτιήρια λαβῶν Αἰσωπι. ἀλὶς ἐχθ σου Ἐ λοιπῶ τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐλεύθερίας τῶ σῆς ἐπιτεύξη. τ δ' ἐπίσης ἰ ξάνθου ἐπέταξε τῶ Αἰσωπῶ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν, καὶ σκέψασθαι εἰ μὴ πολὺς κέρσειν ὄχλος, βέλεσθαι γὰρ αὐτὸν λεθῆναι. ἀπὸ τῶ ἰ ὁ στρατηγὸς στυαντήσας, καὶ τῶ ξάνθου γηῆς αὐτὸν ὄντα ἤρτο πῶ πειεσῶ τῶ ἰ, ὅτι οἶδα, φαμίδια, νομισσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτῶ παρ' ἐδὲν λογιθῆναι, εἰς εἰρηκτῶ αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελύει. ἀπαγορῆμος τῶν τῶ Αἰσωπῶ ἐκράξεν, ὄρας, ὃ στρατηγῶ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρηθῆναι; αὐ γὰρ μὴ παροδοκήσας, καὶ στυκτιήσας σου, καὶ εἰς εἰρηκτῶ ἡδὲ ἀπύργωται. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκταλαγῶς ἐπὶ τῶ τ δ' ἀπολογίας ἐτοίμω,

ἀφῆ-

O pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro vxorem, vt ambas simul comburas. Hac à viro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatem admiratus, Æsopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ, ò Æsopè. Satis est tibi de cætero: dein verò libertatem tuam assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Æsopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, velle enim lauari. Absentia autem prætor occurrens & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quoniam iret. Quod quum se is negasset scire, existimâs prætor interrogationē suam floccipendi, in carcerem ipsum adduci iubet. Quū igitur abduceretur Æsopus, clamauit, Vides, ò prætor, quemadmodum rectè responderim! quæ enim non ex ectaui, & occurri tibi, & in carcerem iam trahor. Tum prætor stupefactus respōsi prom-

pti.

pritudine, fuit abire. Aesopus autem profectus in balneas, multam turbam in ipsis latuitus est, sed & lapidem videt in medio ingressu positum, in quem singuli ingredienties & egredientes pedem offende-
 bant. Hunc autem vnus quis ingrediens, vt lauaret, facturum transposuit, reuer-
 sus igitur ad herum, Si vis, inquit, here, lauari, vnum hominem in balneis vidi.
 Et Xantho profecto, ac multitudinem lanantium vidente, & quid hoc dicere, o Aesope, nonne vnum hominem dixisti te vidisse? & Aesopus, Certè, inquit: nam lapidem illum (manu ostendens) ante ingressum positum reperi, in quem ingredienties omnes & exiuites offende-
 bant, vnus verò quidam antequam illideret, eleuatum transposuit. Illum igitur vnum hominem dixi vidisse, pluris faciens quam alios, tum Xanthus, Nihil apud Aesopum tardum est ad responsionem. Aliquando aliàs Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aesop-

αφῆκεν ἀπίνευ. Αἰσώπῳ ὃ ᾠδραχυμῶδμος εἰς τὸ βαλνεῖον, καὶ πολλῆτος ἐν αὐτῷ θεασαμένῳ ὄχλῳ, καὶ λίθον ὄρα καὶ τὸ εἰσὺδα μεσοήμερον κείμενον, ἐφ' ὃν ἕκαστος εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων τὸ πόδα προσέπτειρον. τῶτον δὲ εἰς πῖς εἰσιῶν ἐφ' ὃ λέσασαξ ἄρα μετέστηκεν. ἰστυρέφας οὐκ πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ κελύεις, φησὶ, δεσποτα, λέσασαξ, ἕνα ἀνθρώπον ἐν τῷ βαλανεῖῳ τεθέσμαι. καὶ τοῦ Ξάνθῳ ἐλθόντῳ, καὶ τὸ πολλῶν εἰσιόντων ἰδόντῳ, καὶ τί τῶτο εἰπόντῳ, Αἰσώπε, ἔχ' ἕνα ἀνθρώπον ἔφη; ἕωρακέναι; ὁ Αἰσώπῳ, ναί, φησὶν τὸν γὰρ λίθον ἐκείνον (τῆ χειρὸς εἰδείας) πρὸ τῆ εἰσὺδα κείμενον εἶδον, ἐφ' ὃν οἱ εἰσιόντες πάντες καὶ ἐξιόντες προσέπτειρον. εἰς δὲ πῖς πρὶν ἢ προσεπαύσασα, ἄρα μετέστηκεν. οὐκείνον οὐκ ἕνα ἀνθρώπον εἶπον ἕωρακέναι, προσπηύσας τῶ ἄλλων. καὶ ὁ Ξάνθῳ, ἔδεν ᾠδρα τῷ Αἰσώπῳ δόρῳν εἰς δολογίαν. ἀλλοτέ ποτε Ξάνθῳ ἐξ ἀφείδρα ἐπαυιόντες, καὶ πυθόμενον τὸν Αἰσώπον, τί δὴ ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπῆ-

δοτόπιτον πῶ τ' γαστρός ἐκκρίματα βλέπουσιν; ἐκείνῳ ἔφη, καὶ τοὺς παλαιῶς χρόνους ἀνεῖς πῖς τῆ πρυφειώτερον ζώντων πωλιῶ χρόνον ὑπὸ σωματέλης ἐν ἀφείδρα ἐπαύητο, ὡς καὶ πῖς οἰκείας ἀκεῖ ἀφειρέβων δόξαπατήσασα φρένας. ἐξ ἐκείνου τοίνυν δεδδικότες οἱ λαοὶ καὶ ἀνθρώπων, πρὸς πῖς τ' γαστρός ἀφειρέβω λύματα, μὴ πῖς καὶ αὐτοὶ τῶτο προσέπτειρον. ἀλλὰ σὺ δεσποτα, μὴ φόβου ἔχ' ἐχέ φρένας. ἐν ἡμέρα δὲ πῖς συμποσίς συγκροτηθέντῳ, καὶ Ξάνθῳ σὺ τοῖς ἄλλοις τῶ φιλοσόφων ἀνακλιθέντος, καὶ Ξάνθῳ ἤδη ἐπιπροσέστησαντος, συχνὰ πρὸς βλήματα μετέξω τέτρωτο ἐκαλινδείτῳ. καὶ Ξάνθῳ ἀφειρέβω πρυφειώτῳ, Αἰσώπος παρεπῶς, ἔφη δεσποτα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κέκτη πρόσεις, πῖν μὲν πρυφίτῳ ἡδονῆς, πῖν ὃ δαυτέρον μεθύσῳ πῖν ὃ πῖτῳ ὑβρεως καὶ ἡμεῖς ἐν πρυφικότες ἡδὴ καὶ ἰδόντες, πῖς ἐφείδρα καυαλίπτε. καὶ ὁ Ξάνθῳ ἡδὴ μεθύσαν φησὶ, σὺ πῖς ἐν αἰδῆ συμβέλας, καὶ ὁ Αἰσώπῳ, ἔκῃν καὶ εἰς ἀείδρα κρυπασαυαθήσῳ. τῶ ὃ γαλα

Aesopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciunt? Ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius viuens multo tempore praedeliis in latrina sedebat, vt & suus illic immorans cacauerit praecordia. Ex illo tempore igitur timentes ceteri homines, ventris inspiciunt sordes, ne quomodo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time: non enim sunt tibi praecordia. Die autem, quodam celebrato conuiuiο, & Xantho cum aliis philosophis discumbente, & potu iam inualescente, crebrae quaestiones inter hos versabantur, atque Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans, ait, Here, Bacchus tria possidet temperamenta: primum voluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliae. Et vos igitur potum iam & latati, quae reliqua sunt omittite. tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, Inferis consule. Et Aesopus: Igitur & in inferos distrahere, Ex discipulis autem

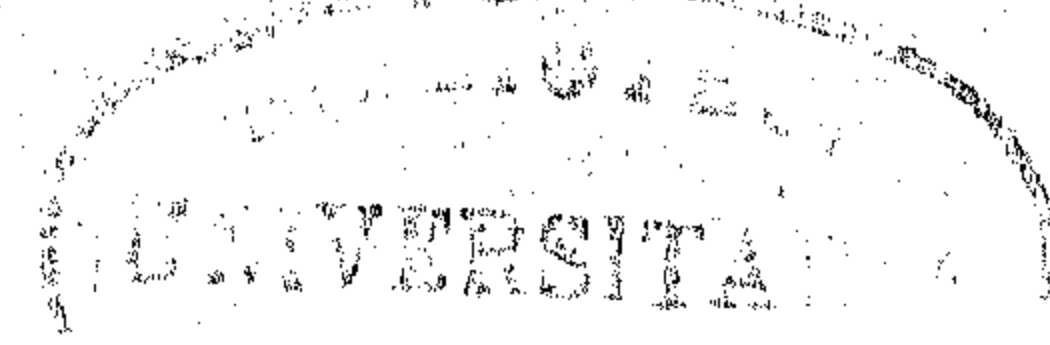
zena quidam subebrium
 iam Xanthum videns, &
 ut in vniuersum dicam, te-
 mulentum, O præceptor,
 inquit, potestne quis e-
 bibere mare homo? Et il-
 le, Admodum quidem. e-
 go enim ipse hoc ebibam.
 Ibi discipulus, At si non
 poteris, quamnā tibi mul-
 tam irrogabo? Tum Xan-
 thus, Domum meam de-
 pono totam. Atque inte-
 rim depositis annulis pa-
 cta firmauerunt: tum di-
 scesserunt. Postridie dilu-
 eulo excitato Xantho, ac
 faciem lauante, & annu-
 lum inter lauandum non
 vidente, & Aesopum de eo
 interrogante, ille, Ne-
 scio, inquit, quidnam fa-
 ctum fuerit: sed vnum
 scio tantum, quod a do-
 mo decideris tua. Tum
 Xanthus, Quamobrem?
 Et Aesopus, Quoniam he-
 ri ebrius pepigisti mare e-
 bibere, atque in pactis de-
 posuisti & anulum. Et is,
 Et quomodo maius fide-
 opus poterō? Verum te
 nunc rogo, si quod com-
 mentum, si qua versutia,
 si qua experientia, præsto
 sis, ac opem porrige, vt
 vin-

χολαστικῶν πρὸς ὑποβεβρη-
 μένῳ ἢ δὴ τῆ μέθῃ τὸ ξάνθῳ
 ἰδὼν, καὶ ὅλον εἰσεῖν οἴνο-
 πλῆγ᾽, καθηγητά, φησι,
 δύναται τις ἐκπιεῖν τὴν
 θαλάτταν ἄνθρωπος; καὶ ὅς,
 πάντῳ μὲν ἐν, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς
 ταύτῃ ἐκπιόμην. καὶ ὁ χολ-
 λαπικῶς, εἰ δὲ εἰς διωκτὴν, πῶς
 ποτέ σοι πρῆμμι ἐπιγρᾶψω;
 καὶ ὁ ξάνθος, τὴν οἰκίαν μου
 πῆξιμι πᾶσαν. καὶ ἐπὶ ταῖς
 καταθέμενοι τοὺς δακτυλί-
 ος τὰς σωθήκας ἐκύρωσαν.
 τότε μὲν οὖν διελύθησαν. τῇ
 δὲ ὑστεραίᾳ παρῆναι ἐξεγερ-
 θέντος τοῦ ξάνθου, καὶ τὴν τε
 ὄψιν νηφαιόμενος, καὶ τὸ δακ-
 τυλίον ἐν τῷ νύκτεσσι, μὴ ἰ-
 δόντῳ, καὶ τὸν Αἰσώπον πρὸς
 αὐτὸν πυθόμενος, εἰπὼν, ὅτι
 οἶδαι φησι, πῶς ποτέ γέγονεν
 ἐν δὲ εἰδὼ μόνον ὅτι τῆς οἰκί-
 ας σου τὸ ἀλλότῳ γέγον-
 ναι, καὶ ὁ ξάνθος, ὅτι τί δή;
 καὶ ὁ Αἰσώπος, ὅτι τὴν χεῖρα
 μεθύων σπείον τὴν θαλάτ-
 ταν ἐκπιεῖν, καὶ πῶς ὁμο-
 λογίαις κατέθηκα καὶ τὸν δακ-
 τυλίον. καὶ εἰπὼν, καὶ πῶς
 ἄρ' ἐγὼ μείζον πίστεως ἔρ-
 διμήσομαι; ἀλλὰ σε ἴ-
 θέωμαι, εἰ τις σπύρις, εἰ
 δεινότης καὶ ἐμπειρία, εἰ
 πειράσομαι, καὶ βοήθ-
 ἔσται, ὡς περὶ γέροντα, ἢ
 τῶς

τὴν γὰρ σωθήκην λῦσαι καὶ ὁ
 Αἰσώπος πειρήσει μὲν ὅτι
 ἐνὶ λυθίῳ ἢ τὰς ὁμολο-
 γίας ποιήσω. ἐπειδὴ γὰρ αὐ-
 τὸς τήμερον εἰς τὴν τὸ σωέλ-
 ην, μὴ δὲ ὅτι οὖν φανῆς δε-
 λιάσαι, ἀλλὰ ὡς ὁμολο-
 γησάμενος παρῆναι, ταῦτα καὶ
 νήφον λέγει. κέλυσον μὲντοι
 σπύριμα καὶ τρέπεζον ὡς
 τὴν ἰόνα τεθῆναι, καὶ πύδας
 ἐπιτίμεις σὺν ἀπώμασιν ὀρέ-
 γαν σὺν τῷ θαλάττειον ὕδωρ. ἐ-
 πειδὴν ἢ σύμπαιται θεῖση τὸ
 ὄχλον σιωδεδραμηκότα ἐπὶ
 τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπαινή-
 λουσιν ἐκ τῆς θαλάττης πη-
 λῶσαι τὸ ἐκπωμα καὶ τὸ
 λαβὼν ἐν ἐπηκόῳ πάντων
 εἰπὲ τῷ σωθηκοφύλακι,
 τίνας παρ' ὑμῖν πεποιήκα-
 μὲν τὰς σωθήκας; καὶ ὅς
 ὁ

vincam, aut pacta dissol-
 uam. & Aesopus, Vincere
 quidem haud licet, sed vt
 soluas pacta efficiā. Quū
 hodie iustus in vnum cō-
 ueneritis, nullo modo vi-
 dearis, timere, verum quæ
 pactus es bene potus, ea-
 dem nunc etiam sobrius
 dic. Iubeas itaq; stramen-
 ta & mensam in littore
 poni, & pueros paratos cū
 poculis porrigere tibi ma-
 rinam aquā. Quū autem
 omnē videris turbam cō-
 currisse ad spectaculum,
 ipse discumbens iube ex
 mari impleri poculum?
 atq; hoc accepto omnibus
 audientib. dic pactis præ-
 fecto, Quænam apud vos
 fœdera iniuimus? Atq; is
 respon-

respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes sic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluuios prorumpere in mare: ego autem pactus sum solum mare ebibere, non etiam exeuntia in ipsum flumina. Hic itaque scholasticus car prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer latatus est. Populo igitur ad littus conflante ad spectaculum eius quod faciendum erat, quumque Xanthus quæ edoctus fuerat ab Æsopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamarunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tum ante Xanthi pedes prouoluit, & victum se confitebatur & pacta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domum, Æsopus adiens Xanthum, inquit, Per omnem tibi vitam gratificatus

ἀποκρίνεται σοι, ὡς ἀμολόγησας πλὴν θαλάσσης ἐπιπίειν. σπεύεις οὐκ οὐδὲν ἄλλο πρὸς οὕτω φράσαν, ἀλλὰ ὄφρα Σάμιοι ἴσῃ καὶ ὑμεῖς πάντας ἀπείσασθε ὅς ἐστι ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς πλὴν θαλάσσης, ἐγὼ δὲ σιωπῶν μόνω μόνω πλὴν θαλάσσης ἐπιπίειν, ἢ μὴ καὶ τοὺς ἐξιόντας εἰς αὐτὴν ποταμὸς. ἔτιος ἔν ὁ χολασιθὸς ἀπελθὼν πρὸς τὴν ἐπιπέτω τὴν ποταμὸς ἀπαιτίας, εἶπε δὲ δὴς ἐγὼ πλὴν θαλάσσης μόνω ἐπιπίειν. ὁ δὲ Ξάνθος πλὴν μέλλουσαν ἐν τῆς σιωπῆς ἀφίλουσιν ἔσεσθαι γὰρ, ὑπερήδη. ἔπειτα δὲ τὸν πρὸς τὸ αἰγυαλὸν συρροῦσαν ἐπὶ θεῶν τοῦ παραχρησεῖς μέλλοντος, καὶ ἔπειτα Ξάνθου καὶ τὰ διδάχθῃντα αὐτὸς ἔπειτα Αἰσώπου ἀφίλουσιν, καὶ εἰπόντος, οἱ Σάμιοι ἀνεβόησαν ἀφημένους αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ χολασιθὸς ἀπελθὼν πρὸς τὴν καὶ τὸν Ξάνθου, καὶ τὸν ἀμολόγησας, καὶ τὸν σιωπῆσας εἶδετο λύσασθαι. ὁ καὶ πεπειθὴς Ξάνθος δυσωπῶντος ἔπειτα δὲ τὸν ἀφίλουσιν αὐτὸν εἰς πλὴν οἰκίαν, Αἰσώπου ἀφίλουσιν, καὶ Ξάνθου φησὶν, ὁ πάντα σοι ἔστι βίον χάρισμα. ἐγὼ, ἔκκεν ἀξίως εἶμαι.

ἐμὲ διασώσασθε τυχὲν ἐλεῦθε λέων; καὶ ὁ Ξάνθος λοιδόρησας αὐτὸν ἀπώλησσε, λέγων, μὴ γὰρ ἐβελονήσω μόνω τῆτο πρῶτον; ἀλλὰ ἐξέλθε πρὸς τὸν πρῶτον, καὶ σπέψασθε καὶ ἴδῃς θεῶν κερῶνας, ἀνάγκη μὲν ἀζαθὸς γὰρ οἰωνὸς ἔστι. ἔπειτα εἰ μίαν ἴδῃς, τῆτο πτηνόν, ἀπεσθῶν ἔν ὁ Αἰσώπου, καὶ συμβῶν, ἔπειτα δύο κερῶνας ἐπὶ πνὸν ἴδῶν δένδρον καὶ ζομῶνας, ἀπεσθῶν τῶν Ξάνθου καὶ ἀφίλουσιν, ἐξίοντι ἢ τῶν Ξάνθου, ἢ ἐτέρου τῆτων ἀπώπτη. καὶ ὁ Ξάνθος φησὶν μόνω ἴδῶν ἔφη, ὅτι εἴπας μοι κερῶνας, δύο ἐωρακέναι; καὶ ὅς, ἔπας, ἀλλὰ ἢ ἐτέρου ἀπώπτη. καὶ ὁ Ξάνθος, ἐπέλιπέσθαι ἀφίλουσιν τὸ χλῶμα ζεῖν με; καὶ κελύσει αὐτὸν γυμνωθῆναι τύπτεσθαι. ἔπειτα Αἰσώπου ματιγυμνὸς ἀπεσθῶν πρὸς οὐκ εἶπε ἐπὶ τὸ δεῖπνον τὸν Ξάνθου. καὶ ὁ Αἰσώπου ἐπὶ τυπτόμενος ἀνεβόησεν οἱ μοι τῶν δυοῶν. ἐγὼ γὰρ ὁ τὸ δικόρωνον ἴδῶν τύπτεσθαι, τὸ δὲ ὁ μίαν ἴδῶν μόνω, εἰς ἐνωχίαν ἀπώπτη. ἔπειτα ἀρὸν ἢ οἰωνοσκοπία. καὶ ὁ Ξάνθος τὸ ἐργάζομαι αὐτὸν θαυμάσας, παύ-

tificatus ego, nonne dignus sum, o here, consequi libertatem? Et Xanthus obiurgando ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulū, & specularē: & si videris duas cornices, renuncia mihi: bonum enim augurium hoc: quod si vnam videas, hoc malū. Accedens igitur Æsopus, & quum fortē duas sic cornices supra quadā vidisset aibore sedentes, accedens Xantho renunciauit. Exeunte autem Xantho altera harū auolauit: Et Xanthus alteram solam videns ait. Nonne dixisti mihi, execrande, duas vidisse te? & is, Ita, sed altera auolauit. Tū Xanthus reliquū erat tibi fugitive, vt derideres me? & iubet eū denudatū verberari. At dum Æsopus verberabatur, profectus quidā inuitauit ad coenā Xanthū, ac Æsopus inter verbera exclamauit, Hei mihi: ego n. qui duas vidi cornices verberor: tu verò qui vnam tantum, in conuiuū abis, vanum itaque fuit auguriū. tum Xanthus solertiam eius admira-

ratus cessare iubet verbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras quum inuitasset Xanthus, iussit Aesopo ante vestibulum stare, & nullū idiotam ingredi sinere, sed sapientes solos. Hora autem prandii, clauso vestibulo Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis autē quodam profecto, & ianua pulsante. Aesopus intus ait: Quid mouet canis? Ille putans canis vocari, iratus discessit, sic ergo vnusquisq; veniens redibat iratus, putans se iniuria affici, Aesopo eadē omnes intus interrogante. Quū autem vnus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis, audiisset, & caudam & aures respondisset, Aesopus ipsum rectē iudicās respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum venit, o here, præter hunc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptum se existimās ab inuitatis. Postridie quū venissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum, dicentes, Vt videris,

παύσασθαι κελύει τυπόμενον. μή δ' ε' πολλάς ημέρας φιλοσόφους καὶ ῥητορας κελύσει ε' Ξανθῶ, ἐπιέλθουσι τῷ Αἰσώπῳ πρὸς τὸ πύλωνα, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρήσει, ἀλλ' ἡ τὰς σοφῶν μόνους. τῆς ἡμέρας τῆς δ' αὖτε δεύρου κλείσας Αἰσώπῳ τὸν πύλωνα ἐντὸς ἐπαδέσθη. τῶν κεκλημένων δὲ πύλῳ ἐλθόντων, καὶ τὴν θύραν κόπταντων, Αἰσώπῳ ἐνδοθεν ἔφη· τί σείει ὁ κύων; ὃς ἵ νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀπεχώρησεν. ἕτερος οὖν ἔκτιστος ἀφικνεῖσθαι, αὐτὸς ἀπέσει σὺν ὀργῇ, νομίσας ὑβρίζεσθαι, ἔπειτα Αἰσώπῳ ταῦτα πάντως ἐνδοθεν ἐρωτῶντων. ἐνὸς δ' αὐτῶν κάψαντος, καὶ πῖ σείει ὁ κύων ἀκῆσιντος, ἔπειτα τε κέρην καὶ τὰ ὄπισθεν ἀποκρίθάντος, Αἰσώπῳ αὐτὸν ὀρθῶς δικιμάσας ἀποκρίσας, ἀνοίξας τὰς εἰσόδους τῆς δευροῦ ἤγαγε, καὶ φησὶν, ἔδειξέ μοι φιλοσόφων συνουσίαν ἵνα σοὶ ἤλθῃ, ὃ δὲ δευροῦ πολλῶν ἔσονται μόνων. καὶ ὁ Ξανθῶ σφόδρα ἠθύμησε, τῶν ἀλογιστάων αἰθερῶν ὑπὸ τῆς κληθέντων. τῶν δ' ὑστερῶν σιωπῶντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν ἀφειβλίω, ἐνεκρίλω τῶν Ξανθῶ, φάσκοντες, ὡς εἰσῆκε, ἢ καὶ ἡγή-

ἡγήται, ἐπεθύμεις μὲν αὐτὸς ἐξουθενώσασθαι ἡμᾶς, ἀδούμω δ' ἵ, τῶν σιωπῶν ἐπὶ τῶν πύλων ἔσησας Αἰσώπῳ, ὡς περὶ ἡλακίωσιν καὶ κωίας ἡμέρας ἀποκηλεύσει. καὶ ὁ Ξανθῶ, ὄναρ τῶν ἐστίν, ἢ ὑπαρ; καὶ κείνοι, εἰ μὴ βέγγωμ, ὑπαρ. καὶ δὴ τῶν μετὰ κληθείς Αἰσώπῳ, καὶ ἐρωτηθείς σὺ ὀργῇ ἔχων τὰς φίλους ἀπίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη, ἔχι σὺ μοι δευροῦ ἐνετείλω, μὴ τινα τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀμειβῶν ἀνδρῶν εἴσωσιν πρὸς τὴν σὺν σιωπῶν ἀλογιστάων, ἀλλ' ἡ τὰς σοφῶν μόνους; καὶ Ξανθῶ, καὶ τίνας ἔσται, εἰ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ Αἰσώπῳ, ἔδειξέ μοι κληθέντων καὶ ἡ γὰρ κληθέντων τὴν θύραν, καὶ μὲν ἐνδοθεν ἐρωτῶντων, πῖ ποτε σείει ὁ κύων, εἰ δ' ὀπισσὺ αὐτῶν σιωπῆκε τῶν λόγων. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμειβῶν σπείντων φανέντων, ἔδειξα τῶν εἰσῆκων, πολλῶν τῶν σοφῶν τῶν ἀποκρίθῆναι μοι, ἕτερος ἔν τῷ Αἰσώπῳ ἀπαλογηθήκε, ὀρθῶς ἀπαντες λέγον αὐτὸν ἔψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν πινῶς ὁ Ξανθῶ ἐπορεύεσθαι Αἰσώπῳ πρὸς τὴν

deris, o præceptor, cupiebas quidē ipse contemner nos: sed veritus, putridum in vestibulo constituisti Aesopum, vt nos iniuria afficeret, & canes vocaret. Et Xanthus, in somniumne id est, an vera res? Tum illi, Nisi sterimus vera res. Et celeriter vocatus Aesopus & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset, ait, Non tu mihi, here mandasti, ne quem vulgarium ac indoctum hominē permitterē in tuum cōuenire conuiuium, sed solos sapientes? tum Xanthus, Et quales hi? nonne sapientes: & Aesopus, Nullo pacto: ipsis etenim pulsantib. ianua, & me intus rogāte, quidnam moueat canis, neq; quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur, quū indocti omnes viderentur, nullum ipsorū introduxi, nisi hunc qui sapienter respondit mihi. Sic igitur quum Aesopus respondisset, rectē omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursū aliquot Xanthus sequen-

te Æsopo ad monumenta accessit, & quæ in arcis erant epigrammata legens seipsum delectabat. At Æsopo in quadam ex ipsis insculptas literas has vidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteque Xantho, atque rogante, an hæcæ nouisset: diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac factus est dubitare omnino. Tum Æsopus, Si per hanc columnulam, ô herex, thesaurû ostendam tibi, quæ reme remunerabis? Eris, confide, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tunc Æsops distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, cuius causa inuenisti thesaurû, & Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi & sensum literarû mihi dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi pretiosius, & Æsopus, Qui thesaurum infodit hic, vt vir sapiens literas insculpsit has, quæ & inquirunt, α recedens, β passus, δ quatuor, ο fodiens,

μήματα παρελθόντα, καὶ δὲ ἐν ταῖς λαύρασι ἐπιγράμματα ἢ ἀναγνώσκων ἑαυτὸν ἔτερε. Ἐ δ' Αἰσώπῳ ἐν τῇ τῆσάν ἐγκεραυγυμνῶσαι χεῖρα πύτυα ἰδόντων, α β δ ο ε θ χ, ἐπιδείξαντός τε τῷ Ξανθῷ, καὶ ἐρωτῆσας, εἰ ἄρα ταῦτα εἰδείη· ἐπιμελῶς ἀκείνῳ σκεψάμενον, εἶχ' οἷός τ' ἐγγύστο τῶν τέτων εὐρεῖν ἀφασίφησιν, καὶ ἀμυλόγησεν ἀπορήσας ὅτις ὄλοις. καὶ ὁ Αἰσώπῳ, εἰ ἀφαιώτης εἶ σήλης, ὡ δέασομαι, ἡσσωρὸν ὑποδείξω σοι. τί με ἀμείψῃ; καὶ ὅς, ἡλίσσας, λήψῃ γὰρ τῶν ἐλαυθελῶν σου, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς χρυσίας. τότε ὁ Αἰσώπῳ δόξαζὼν εἰ σήλης βήματα τέσσαρα καὶ ὀρεύξας. ἀνέλαβέ τε τὸ ἡσσωρὸν καὶ ἔβηκε τῶν ἀσπότη, λέγων, ὅς μοι τῶν ἐπαχελῶν, δὲ ἦς εὐρες εἶ ἡσσωρὸν, καὶ ὁ Ξανθῷ, εἶχ' ὅσα καὶ εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸ καμῶ τῶν σοικείων μὴ φράσης. τὸ γὰρ μνηθεῖν τοῦτο πολλὸν τοῦ εὐρήματος ἐμοὶ πριώτερον. καὶ ὁ Αἰσώπῳ, ὁ τὸ ἡσσωρὸν κατωρύξας ἐπιπύτυα ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοικεία διεχέουσα ταῦτα, α καὶ φησιν, α ἀποβάς, β βήματα, δ τέσσαρα, ο ὀρεύξας, ε εὐρεῖν.

ε εὐρήσεις, θ ἡσσωρὸν, χ χρυσίας. καὶ ὁ Ξανθῷ, ἰπειδήσῃ οὕτως ἐπίβελος εἶ καὶ πανῆρης, ε λήψῃ σὲ τῶν ἐλαυθελῶν. καὶ ὁ Αἰσώπῳ, ἀναρξελῶν δὲ δῶσαι, ὡ δέασομαι, τὸ χρυσίον τῶν βασιλεῖ Βυζαντίων ἐκείνων γὰρ τεταμίσυ. καὶ ὁ Ξανθῷ; πῶθεν τῆσ' οἶδα; καὶ ἀκείνῳ, ἐκ τῆς σοικείων τῆσ' το γὰρ φησιν α ἀπόδος, β βασιλεῖ, δ Διονυσίῳ, ο ὄν, ε εὐρες, θ ἡσσωρὸν, χ χρυσίας. καὶ ὁ Ξανθῷ ἀκείνῳ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη, λαβὼν τὸ ἥμισυ τοῦ ἐργασίας, ἡσσωρῶσιν. καὶ ἀκείνῳ, ε σὺ μοι νῦν τῆσ' παρέχεις, ἀλλ' ἢ χρυσίον ἐνταῦθα, κατωρύξας καὶ ὅπως, ἀκείνῳ, τῆσ' το καὶ λέγει τὰ γεράμεντα, α ἀνελόμοι. β βαδισάντες; δ δέλεσθε, ο ὄν, ε εὐρετε, θ ἡσσωρὸν, χ χρυσίας. καὶ ὁ Ξανθῷ, δεῦρο, φησιν, εἰς τῶν οἰκίαν, ὡς αὐτὸ καὶ τὸ ἡσσωρὸν διελάμεθα, καὶ σὺ τῶν ἐλευθελῶν ἀπολάβης. ἐλθόντων οὖν, ὁ Ξανθῷ φοβέμενος τὸ Ἐ Αἰσώπῳ λάλον, εἰς εἰρητικῶν αὐτῶν ἐκέλευσεν ἐμὸν ληθῆναι. καὶ ὁ Αἰσώπῳ ἀπειγόμενον φησιν, εἰσὶν αὐτῶν.

diens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita folers es & astutus, non accipies tuam libertatem. Et Æsopus, Renunciabo dandum aurum, ô domine, regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, Vnde hoc nosti? Et ille, Ex literis? hoc enim inquirunt, α recede, β regi, δ Dionysio, θ quem, ε inuenisti, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse thesaurum, Æsopo ait, accepto dimidio lucri, taceto. Et ille, non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hic infodit: ac quemadmodum, audi hoc enim dicunt literæ α acceptum, β vadentes, δ diuidite, ο quem, ε inuenistis, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Veni, inquit, in domum, vt & thesaurum diuidamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergo, Xanthus timens Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum iussit iniici. Et Æsopus inter abducendum, Huiusmodi, inquit, sunt promissa

missa philosophorū? non solum enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubet iniici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirum rectè inquis, vt parca libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit, quodcumq; mihi potes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Eaverò tēpestate huiusmodi res Sami obtigit. Quū publicè factum celebraretur, repente aquila deuolans, & publicum rapiens annulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samii perterriti & in plurimum ob hoc prodigium quum incidissent mœrorem; in vnum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus ciuium esset & philosophus, vt sibi iudicium prodigiū manifestaret. At ille omnino ambigens, tempus petiit. Et profectus domum, multum erat tristis & sollicitudinibus immerfus, vt qui nihil iudicare posset. Sed Æsopus mœrore Xanthi cognito, adies ait, Qua causa, ô

ὑποχρέως τῶ φιλοσόφου; οὐχ ὅτι γὰρ σὺν δόπλαι μβαίω μὲν τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελύεις βλήθῃμαι με. ὁ μὲ οὐκ ἔαυθός ἐκέλευσεν αὐτὸν δόπλαι βλάω, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάνυ καλῶς φησὶ, ἰν' ἐλευθερίας τυγῶν, σφοδρότερός, με γενήσῃ κήληρος ὁ ἰ Αἰσωπος εἶπεν, ὅ, τι ποτὲ με ἔχθρας κηρὸν ποιεῖν, παρὶ πάντων καὶ ἀκων ἐλευθερώσῃς με. καὶ ἵ τες κηρὸς τέρας συνέπεισι τιχῆτον ἐν Σάμῳ πανδήμῳ ἑορτῆς ἀγῶν μῆνης ἀφῆνης ἀετὸς καταπέσει, καὶ τὸ δημοσίον ἀρπάζσας δεκτύλιον, εἰς δούλε κάλπον ἀφῆκεν, οἱ μὲ οὐκ ἔαυθὸν ἰορυβηθέντες καὶ εἰς πλείστων πρὸ τῶδε τῶ σημεία πρὸντες τὴν ἀγωνίαν. καὶ ταυτὴν ἀφραθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τῶ Σάμῳ, ἅτε πρὸς τοῦ πολίτων ὄντες, καὶ φιλοσόφου, σφίσι τὴν κηρὸν τῶ σημεία ἀφῆσθαι. ὁ ἰ τοῖς ὄλοις ἐπιπορῶν, χρόνον ἤτησε. καὶ ἀφικόμενος οἴκῳ, πολὺς μὲ ἀθυμῶν, καὶ τῆ λύπη βαπτίζομενος, οἷα δὴ μηδὲν κηρὸν διδάμῃ. ὁ δ' Αἰσωπος τὴν ἀθυμίαν συννοήσας τῶ Σάμῳ, παρεστῶν, λέγει, Ἔχθρας, ἀδέσποτα, ἔγω διατελεῖς ἀθυμῶν;

ἐμοί

ἐμοί παρεστῶν, καίρειν εἰπὼν τῶ λυπεῖσθαι, αὐθρον δ' εἰς ἀγῶν παρεστῶν, εἰπὲ τοῖς Σάμῳ, αἷ ἐγὼ ἔτε σημειολυτεῖν ἐπαυθῶθῃ, ἔτ οἰωνοσκοπεῖν, παρὶς δὲ μοι πρόσσε πολλῶν πείθειν εἰδῶς, αὐτὸς ἔρειν τὸ ζήτημῶν λύσει καὶ μὲ αὐτὸς ἐπιτύχῃ τὸ λύσει δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν δόπαισι, τοῖς τῶ πρώτῳ δέλα. αὐ ἀποτύχῃ, ἐμοί μόνῳ ἢ ἐντεῦθεν παρεστῶθῃ ὑβέραι. πεῖθεις ἔν ὁ Σάμῳ, καὶ τὴν στρατίας εἰς τὸ δέσποθῃ ἀπαντήσας καὶ καταπέσει εἰς τὸ μέσον καὶ τὸς ὑποδήμῳ Αἰσωπος διελίχθῃ τοῖς συνελθῶσιν. οἱ δ' ἀδείως ἤξιον τὸ Αἰσωπον κληθῶσθαι τῶ δ' ἀφικόμενος καὶ πάντων ἐπὶ τῶ μέσου, οἱ Σάμῳ τὴν ὄψιν αὐτῶ κατανοήσαντες, ἐβραχολοῦντες ἐφώνου, αὐτῆ ἢ ὄψις σημείον λύσει; ἐν τῶ ἀγῶν τῆς τι ποτὲ κηρὸν ἀγυσομέθῃ; καὶ μελῶν ἔρξαντο. καὶ ὁ Αἰσωπος καταπέσειας τῆ κηρὸν ἡσυχίαν ἀπήσας γηέσθῃ, φησιν, αὐθρες Σάμῳ, τί μοι τὴν ὄψιν σκῶπτετε; σὺν εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸ νοῦν ἀπεβλέπειν κηρὸν. πολλὰ κηρὸν καὶ τῆ φωνῆ μορφή κηρὸν νοῦν ἢ φύσις εἰσήθη.

sa, ô here, sic perseueras tristari? mihi cōmitte, valere iussu mœrore. Cras in forum profectus dic Samiis, Equidem neq; prodigia soluere didici, neq; augurari, sed puer mihi est multarum rerum peritus, ipse vobis quasitū soluet? Et si ipse consecutus fuero solutionem, here, tu gloriam reportabis, tali viens seruo: sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus, persuasus igitur Xanthus, & postero die in theatrum profectus & stans in medio iuxta admonitiones Æsopi cōcionatus est iis qui cōuenerant. Illi verò statim rogabant Æsopum acciri: qui quum venisset staretque in medio, Samii facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabāt. Hæc facies prodigiū soluet? ex deiformi hoc quid vnquam boni audiemus? atq; ridere cœperunt. Et Æsopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samii, quid faciē meam cauillamini? non faciem, sed animū respicere oportet. Sepe enim in turpi forma bonum animus natura

D 5 tura

ura imposuit. An vos ex-
 teriorem testarum formā
 consideratis, ac non por-
 tus interiorem vini gustū?
 Hæc ab Aesopo cum au-
 diffent omnes dixerunt,
 Aesope, si quid potes, dic
 civitati. Et ille audacter a-
 it, Viri Samii, quum for-
 tuna, que cōtentionis stu-
 diofa est, gloriæ certamen
 proposuit domino & ser-
 vo: & si servus inferior vi-
 deatur domino, verberibus
 cæsus abibit: sin autē præ-
 stātor, nihilominus & sic
 verberibus lacerabitur: si
 vos per libertatē loquendi
 mihi fiduciā induleritis,
 ego nunc vobis intrepidè
 quæsitum narrabo. Tunc
 populus vno ore clamabat
 ad Xanthū, libertate dona
 Aesopū, obtēpera Samiis,
 largire libertatem eius ci-
 vitati. At Xanthus non an-
 nuebat, & Prætor ait, Xā-
 the, si tibi non placet a-
 scultate populo, ego hac
 hora Aesopum libertate
 donabo, & tunc tibi æ-
 qualis fuerit, tunc igitur
 Xanthus necessariò liber-
 ratem reddidit. Et præco
 clamavit, Xanthus phi-
 losophus liberum Samiis
 largi.

ἐπέθηκεν. ἢ τίω ἐξώθη τῶν
 κροθυμίων μορφῶν σκοπεῖ-
 τε ὑμεῖς, ἀλλ' ἔ τίω ἐν-
 τὸς γεύσιν ἔ οἶνε, ταῦτα
 ἔ Αἰσώπῳ πάντες ἀκῆ-
 σαντες, ἔλεγον, Αἰσώπε, εἰ
 τι δύναται, λέγε τῇ πόλει.
 καὶ ὅς μὲ παρρησίας ἔφη,
 ἄνδρες Σάμιοι, ἐπειδήπερ
 ἡ τύχη φιλόνηκ' ἔστα, δό-
 ξης ἀγῶνα τέθηκε δευρότη
 καὶ δέλω, καὶ μὲ ὁ δέλω
 ἠπλῶν φανῆ ἔ δευρότε. Δὲ
 ματίων ἐλεύσε. εἰ δ' αἰ-
 μείνων, ἐδὲν ἔλαττον καὶ
 ἔτα πληγῶς ξανθήσεται
 εἰ ὑμεῖς Δὲ ἔ ἐλευθε-
 ρας παρρησίας χαρίσασθε
 μοι, ἐγὼ κῶ ὑμῖν ἀδεῶς τὸ
 ζητούμενον φράσω. τότε ὁ
 δῆμος δὲ μιᾶς γλώττης
 πῶς τὸν Ξάνθον ἐδῶν, ἔ-
 λευθέρωσαν Αἰσώπον, ἔπα-
 κῶσαν Σάμιοις, χάρισται τῶ
 ἐλευθερίαν αὐτῆ τῇ πόλει.
 ὁ ἔ Ξάνθος σῶν ἐπέειπε, καὶ
 ὁ πρύτανης ἔφη, Ξάνθε, εἰ
 μή σοι δοκεῖ ἔπακῶσαι τῶ
 δήμῳ, ἐγὼ τῆ δε τῆ ἄρχης
 Αἰσώπον ἐλευθέρῳ ἀν ποιή-
 σαιμι. καὶ τότε σπὶ ὁμοπί-
 μ' ἔγω. τίμηνονται τοί-
 νῳ ὁ Ξάνθος ἀνάγκη
 τῶ ἐλευθερίαν ἀπέδωκε.
 καὶ ὁ κῆρυξ ἐδῶα, Ξάνθος
 ὁ φιλόσοφος ἐλευθέρῳ Σα-
 μίοις

μοίσις τὸν Αἰσώπον. καὶ τῆ-
 τω πῆρος ὁ ἔ Αἰσώπῳ λό-
 γος εἰλήφει, Φαμῆρου πῶς
 τὸν Ξάνθον, αἰς καὶ ἀκῶν ἔ-
 λευθέρωσθε με. Αἰσώπος ἔν
 ἐλευθερίαν τυχῶν, πῶς εἰς
 τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σά-
 μιοι, ὁ μὲ ἄστὸς, αἰς ἔσα,
 βασιλεὺς, ἔ ὀρνῆθων ἐστίν.
 ὅτι ἔ τὸν πρατηγικὸν διακτύ-
 λιον ἔτος ἀρπαγῶν ἀφῆ-
 κεν εἰς δούλην κάλπον, τῆτο
 σημειώσθην βέλε) ὅτι ἔ κῶ
 βασιλέων πῆς βέλε) ὑμῶν
 τίω ἐλευθερίαν δουλώσῃ,
 καὶ τοὺς κυρίους νόμους ἀ-
 κίρως δειξῶν. ταῦτα οἱ μὲ
 Σάμιοι ἀκῶσαντες κατη-
 φείας ἐπλήθησαν. μὲ δ'
 ἔ πολὺν χρόνον καὶ χροῖμα-
 ματα πῶς Κροίσῳ τῆ Λυ-
 δῶν βασιλέως ἔκει Σαμί-
 οἰς, κελεύοντα τὸ δὲ τῆ
 δε φόρος αὐτῶ παρέχον.
 εἰ ἔ μὲ πείθοντο, πῶς
 μάχῳ ἐτοίμους εἶναι. ἔ-
 βελεύσαντα μὲ ἔν ἄπαντες.
 ἔδεισαν γῶ ὑπήκοοι γῶαδ
 τῶ Κροίσῳ σιωοῖσιν μὲ τοί
 εἶναι καὶ Αἰσώπον ἐρωτή-
 σαι. καὶ κείνος ἐρωτηθεὶς εἶπε,
 ἔ δέχονταν ὑμῶν γῶαδ
 δεδωκόπων εἰς φόρος ἀπα-
 γῶν ἔπακῶν τῶ βασι-
 λέϊ, συμβεβῆλῳ μὲ ἔ δ' ὦ, λό-
 γῳν δε ἐγὼ ὑμῖν, καὶ εἰσεθε

largitur Aesopum. Atque
 interim finem sermo Ae-
 sopi accepit dicentis Xan-
 tho, Vel inuitus me liber-
 tate donabis. Aesopus ita-
 que libertatem cōsequu-
 tus, stans in medio ait, Vi-
 ri Samii, aquila, vt scitis,
 regina avium est: quoniā
 autem imperatoriū annu-
 lum hæc raptum demisit
 in serui sinum, hoc signifi-
 care vult, quendam, ex iis
 qui nunc sunt, regem velle
 vestram libertatem in ser-
 vitudinem redigere, atq; san-
 citas leges irritas facere,
 his auditis Samii in cerore
 repleti sunt. Sed non mul-
 to post tempore & literæ à
 Cræso Lydorum rege ve-
 nerunt ad Samios iubente
 tes eis ab illo tempore vt
 tributa sibi penderent: sin
 minus obtēperauerint. vt
 ad pugnam se parent. Cō-
 sultabāt igitur vniuersi: ti-
 muerūt enim subditi fieri
 Cræso conducibile tamē
 esse & Aesopū cōsulere. Et
 ille consultus ait, cū prin-
 cipes vestri sententiā dixe-
 rint de tributo dādo obtē-
 perandū esse regi, cōsiliū
 iam minimè, sed narratio-
 nem vobis afferā, & scie-

dam quum locustas cape-
ret occideretque, cepit &
cicadā : cum & illam vel-
let occidere, inquit cica-
da , Homo ne me frustra
occidas : ego enim neque
spicam lædo , neq; in alia
re quapiam iniuria te affi-
cio : motu verò quæ in me
sunt membranularū sua-
uiter canto, delectans via-
tores : præter igitur vocem
in me amplius nihil inue-
nies. Et ille cū hæc audis-
set, permisit abire. Et ego
itaq; , ὁ rex, tuos pedes at-
tingo, ne me sine causa oc-
cidas : nō enim possum in-
iuria quenquā afficere, sed
in vili corpore genorofū
loquor sermonē. Rex autē
mirarus simul & misera-
tus ipsum, ait, Aesope non
ego tibi largior vitam, sed
fatum. Ergo quid vis, pete,
& accipies, & ille, Rogo
te , ὁ rex, reconciliare Sa-
miiis. Quumq; rex dixisset
Reconciliatus sum, proci-
dens ille in terram, grati-
asque ei agebat. Post hæc
suas conscripsit fabulas,
quas in hunc vsq; diē ex-
tantes apud regē reliquit.
Acceptis autem ab ipso li-
teris ad Samios, quod Ae-
sopi

χοῦ δὲ μου μικρὴν ἀπέσπασα.
ἀνὴρ τις ἀκρίδας συλλέγων,
καὶ ἀποκτεινὺς, εἶλε καὶ
τέτιγα. ἐπεὶ ἦ κακείνον ἠέσ-
λαστο κτείνειν φησὶν ὁ τέτιξ.
ἀνθρώπε, μή με μάτην ἀνέ-
λης· ἐγὼ γὰρ οὔτε σπικῶν
βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι ἢ ἐ-
πάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει
ἦ ἢ ἐν ἐμοὶ ὑμῶν ἡδὺ
φθέγγομαι, τέρπων τὰς ὁδοί-
πους. Φωνῆς οὐκ παρ' ἐμοὶ
πλέον οὐδὲν εὐρήσεις. κακεί-
νῳ ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆ-
κεν ἀπιέναι. καὶ γὰρ γέν, ὁ
βασιλεὺς τῶν σῶν ποδῶν ἀπύ-
μαι, μή με εἰκὴ φονεύσης.
εἰδὲ γὰρ οἷόν τ' εἰμι ἀδικῆ-
σαι πινά, ἐν εὐτελείᾳ ἢ σῶ-
ματός γενησὶν φθέγγομαι λό-
γον. ὁ ἦ βασιλεὺς θαυμάσας
αὐτῶν, καὶ οἰκτείρας αὐτὸν,
ἔφη, Αἰσωπε, ἕγωγε ἐγὼ σοὶ
δίδωμι τὸ ζῆν, ἀλλ' ἡμεῖραι.
ὁ γέν θέλεις, αἴτει, καὶ λή-
ψη καὶ ὅς, δέομαι σου βα-
σιλεὺς, ἀγαθὰ γὰρ Σαμίοις.
τῆ ἦ βασιλέως εἰπόντῳ, δι-
ήλλαγμα, πῶς ἐκεῖν
ἐπὶ τῷ γῆν, χάριτας τε αὐ-
τῷ ἀμολόγει. μὲν τῆτο τὰς
οἰκείας συγγραψάμενος μύ-
θους, τὰς μέχρι καὶ νῦν φε-
ρομένους, τῷ βασιλεῖ
κατέλιπε. δεξάμενος ἦ παρ'
αὐτῆ γραμματεῖα πρὸς Σα-
μίους,

μίους, ὡς ἔνεκεν Αἰσωπὸς τῆ-
τοις διήλλαξεν καὶ δῶρα πολ-
λὰ πλέουσας ἐπανήλθεν εἰς
Σάμω. οἱ μὲν οὐκ Σάμιοι
τῆτον ἰδόντες, ἐμμετὰ τε
αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χο-
ρὸς ἐπ' αὐτῷ συνεστήσαντο.
ὁ δ' αὐτῆς ταῦτε τοῦ βασι-
λέως ἀνέγνω γραμματεῖα, καὶ
ἀπέδειξεν ὡς τῷ εἰς αὐτὸν
χρησάμενον τῶν δῶρα τῆ δῆμος ἐ-
λευθερίαν, ἐλευθερία πά-
λιν ἡμείψατο. μὲν ἦ τῆτο ἦ
νήσας ἀπείρας, ἀπέηκε τῷ
οἰκιστάμενον τοῖς ἀπανταχῆ ἦ
φιλοσόφων ἀγαθολόγου.
ἀφικόμενος ἦ καὶ πρὸς Βα-
βυλῶνα, ἦ τῷ αὐτῆ σοφίαν
ἐπιδείξάμενος, μέγας τῶν
τῷ βασιλεῖ Λυκίῳ ἐγένετο.
κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς χρόνας οἱ
βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρή-
νῳ ἔχοντες, καὶ τέρψους χά-
ριν ἀποβλήμαται ἦ σοφισ-
τικῶν πρὸς ἀλλήλους γραφόντες
ἐπέμπον' ὡς οἱ μὲ ἐπιλυ-
μένοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς ἦ
πεμπόντων ἐλάμβανον· εἰ ἦ
μὲ τὰς ἴσας παρέειχον. ὁ τοίνυν
Αἰσωπὸς τὰ πεμπόμενα
ἦ ἀποβλήμαται Λυκίῳ
σιμῶν ἐπέλυσε, καὶ εὐδοκίμειν
ἐποίησε τὸν βασιλέα. καὶ αὐτὸς
ἦ ἀπὸ Λυκίῳ ἕτερον τοῖς
βασιλεῦσιν ἀντέπεμπεν. ὡν
ἀλύτων μόνων, φόρους
ὁ βασι-

sopi gratia eis reconcilia-
tus fuerit atq; muneribus
multis, nauigauit in Sa-
mū. Samii igitur hunc vi-
dentes, coronasq; ei intu-
lerūt, & tripudia eius gra-
tia constituerunt. Ille autē
illis & regis literas legit, &
ostendit quòd sibi donatā
à populo libertatem, li-
bertate rursus remunera-
tus fuerit. Post hæc verò
ab insula decedens circū-
ibat orbē vbiq; cum phi-
losophis disputādo. Profe-
ctus autem & in Babylo-
nē, & suam ipsius doctri-
nam demonstrando, ma-
gnus apud regem Lycerū
euasit. illis enim tempori-
bus reges inuicem pacem
habentes atque delecta-
tionis gratia quæstio-
nes vicissim sophistarum
scribēdo mittebant : quas
qui soluerēt, tributa pacta
amittētib. accipiebāt : qui
v. non, æqualia præbebāt.
Aesopus igitur quæ mit-
tebantur problemata Ly-
cero intelligens dissolue-
bat & clarum reddebat re-
gem : & ipse Lyceri nomi-
ne altera itidem regibus
remittebat. Quæ quū re-
manerent insoluta, tribu-
ta κε

ra rex quàm plurima exigebat. Aesopus autem quum non genuisset filios, nobilem quædam, Ennum nomine adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus, cum adoptantis concubina rem habuit, hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ut ab Aesopo scilicet, ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsi paratus esset adhære-
 re magis quàm Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta proci-
 tore occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & runc se amicum ostendit. In sepulchro enim quodam nemine sciente occulta-
 vit hominem, & secretò nutrit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tem-
 pore,

ὁ βασιλεὺς ὅτι πολέστους εἰ-
 σίπραπεν. Αἰσωπὸν δὲ μὴ
 παιδοπαισιόμην. ἕνα πινά-
 ρ' ὀρθῶν ἔννον τῷ κλήσει,
 εἰσεποιήσαστό τε, καὶ ὡς γνή-
 στον. καὶ δὲ τῷ βασιλεῖ πῶρος,
 ἐνέγκας σιωπῆσε. μετ' οὖ-
 ρ' πολὺν χρόνον τῷ ἔννῳ τῆ
 τῷ θεμῶν παιδαγωγῆ συμ-
 φηρέντι, Αἰσωπος τῷ το-
 γνῆς ἀπελευθέρων ἔμαλλε τ' οἰ-
 κίας, ὃ ἵ τῆ κατ' ἐκείνῃ ἀργῆ
 ληφθεῖς. ἐπιστελλῶν τε πλασ-
 σάμεναι παρ' Αἰσωπῆ δῆ-
 φεν πρὸς τὸς ἀντισηφιζομένους
 Λυκῆρω, ὡς αὐτοῖς ἐπιμῶς
 ἐπὶ πρῶτῳ μῶλλον ἢ τῷ
 Λυκῆρω, τῷ βασιλεῖ ἐνεχεί-
 ερσε, τῷ δ' Αἰσωπῆ τῶν τῶν
 σφραγισμένων δακτυλίου.
 ὃ ἵ βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι
 πεποιθεῖς, καὶ ἀποδραστήτω
 ὀργῆ χρησιόμην, ὡς ἄρα
 χρεῖμα τῷ Ἑρμίππῳ κελεύει
 μηδὲν ἐξετάσωνται, οἷα δὲ
 πρῶτον Διφρασίππῳ Αἰ-
 σωπον. ὃ ἵ Ἑρμίππῳ φίλῳ
 τε τῷ τῷ Αἰσωπῆ, καὶ τότε δὲ
 τ' φίλον ἐπέδειξεν ἔν πινι γ' ἵ
 τῶν μνηδένος εἰδοτῶ κρύ-
 φας τὸν ἀνθρώπον, ἐν ἀπορή-
 τῶν ἐπέφεν. ἔννος ἵ βασι-
 λέως κελεύσωνται πᾶσι
 τῶν διοίκησιν Αἰσωπῆ παρέ-
 λαβε. μετ' οὖρ' πινά χρόνον Νε-
 κτεναβῶ βασιλεὺς Αἰγυπτίων
 πυθῶ

πυθῶν Αἰσωπον τεθνη-
 κέναι, πέρεπει Λυκῆρω πα-
 ραχρεῖμα ἐπιστολῶν, οἰκθό-
 μως αὐτῷ ἀποστείλαι κελύμα-
 σιν, οἱ πύργων οἰκοδομήσε-
 σι, μήτ' ἕρανε, μήτε γῆς
 ἀποτόμῳ, καὶ τ' ἀποκε-
 νόμῳ αἰεὶ πᾶνδ' ὀ-
 σα ἀν' ἐρωτᾶσι καὶ τῷ πο-
 ἥσαντα, φόρος εἰσπρατήεν
 εἰ ἵ μὴ, καταιπῆραξ' ταῦ-
 τα τῷ Λυκῆρω ἀναγνωδίν-
 τα, ἀθυμίαν ἐπέβαλε, μη-
 δένος τ' φίλων διαμαρῶν τῷ
 πρῶτον τῷ πρῶτῳ τῷ πύρ-
 γῳ σιωπῆσαι. ὃ μὲν τοι βα-
 σιλεὺς καὶ κίονα τ' ἑαυτῷ
 βασιλείας ἔλεγε ἀπολα-
 κέναι τ' Αἰσωπον. Ἑρμίππῳ
 ἵ τῷ τῷ βασιλέως δὲ Αἰ-
 σωπον λυπῶν μνηδῶν, πρῶ-
 ἦλθε τε τῷ βασιλεῖ, καὶ ζῶν
 ἐκείνον ἀπηγγέλισατο, πρῶ-
 θεῖς αὐτῷ δὲ χεῖρα αὐτὸν
 σὺν ἀελείν, εἰδὼς ὡς με-
 λήση ποτε τῷ βασιλεῖ τ'
 ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασιλέ-
 ως ἀφ' ἑρρόντως ἐπὶ τῶν
 ἠδέντες, Αἰσωπῶν ῥυπῶν
 καὶ ἀσχετῶν ὄλ' ἀποσώ-
 κη, καὶ τ' βασιλέως, ὡς
 εἶδεν αὐτὸν, διακρύπτωντος,
 λέσασα τε καὶ τ' ἀλλῆς
 ἐπιμελείας ἀξιοδύναμι κε-
 λύσωνται, Αἰσωπῶν μετὰ
 τῷ

pore, Nectenabo rex Ægyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem qui turrim ædificent, neque cælum neque terram attingentem, & responsurū semper aliquem ad omnia quæcunq; roga-
 uerint, quod si fecisset, tributa exigeret: si minus, solueret. His lectis Lycerus in amore affectus est, quū nullus ex amicis posset quæstionem de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interiisse Aesopum. Hermippus autem dolore regis ob Aesopum intellecto, adiit regem, & vivere illum renunciauit, addiditque ipsius causa Aesopum non interemisse, sciens quod poeniteret aliquando regem sententia. Rege autem non mediocriter super hisce exhilarato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est. quumque rex ut eum vidit, illacrymasset, atque ut lauaretur, aliaque cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc &
 E de qui-

stum facient. cōtingenti-
 bus ne tristate, neq; praua
 consulas vnquam, neque
 mores malorum imiteris.
 His ab Æsopo Ennus ad-
 monitus, tum sermone,
 tum sua conscientia, vt sa-
 gitra quadam, percussus
 animum paucis pōst die-
 bus è vita discessit. Æsopus
 autē aucupes omneis ac-
 cerfuit, atque aquilarum
 pullos quatuor vt cape-
 rent, iuber. Sic itaque ca-
 ptos nutrit, vt dicitur, ac
 instruxit, cui rei non ma-
 gnā fidem adhibemus,
 vt pueros in sportis ip-
 sis appensis, gestando in
 altum tollerent: atque ita
 obedientes pueris essent,
 vt quocumq; illi vellent,
 volarent, siue in altū, siue
 in terrā humi. Præterito ve-
 rō hyemali tempore, & ve-
 re aridente quum ad iter
 omnia parasset Æsopus, &
 pueros accepisset, & aquil-
 las, decessit in Ægyptum
 multa imaginatione & o-
 pinione ad stupefactionē
 illorum hominum vsus.
 Sed Nestenabo audito
 adesse Æsopum; Insidiis
 circumuentus sum, ait a,
 micis, quia intellexeram
 Æso-

συμβαίνουσ μη λυπε. μη
 τε πονηρά βυλάσση ποτέ,
 μήτα τρώπως κωκων μιμή-
 ση, τήτοις δ' Αισώπος τόν
 Εννον νυθητήσαντος, σκε-
 νώ τοις τε λόγους και τη
 οικία σκευιδήσει οία πι-
 βίλει πληγείς τών ψυχών,
 μιστ' ε' πολλούς ήμέρας τόν
 βίον μετήλαξεν. Αισώπος
 δ' τής εξούτας πάντας αερα-
 κηλεσάρμω, αετών νεο-
 τής τέτταρας συλληφθώναι
 κέλει συλληφθέντας εν ε-
 ταις ε' ηρεψεν, ως λέγει, και
 επάμειβεν, οπως ε' πάντι π-
 με κειδόμενον έχει, ως παι-
 δας δ' ε' θυλάκων αυτών
 προσηρημένων βασίζοντας
 εις υψώ αεραδ, και ε-
 ταις ιωνήκοις τοις παισίν
 είναι. ως ε' πασθ' αυ' οικεί-
 νοι βέλοιντο ιωταδ, αυ' τε
 εις υψώ, αυ' τε εις γλή χα-
 μούε. τ' δ' χειμερινης αερας
 τω ε' αερακωσις, και ηρε-
 δα γελάσαντος, ε' αερακω-
 ται πασθ' τών οδόν συσκαλασά-
 ρμω Αισώπος, και τής τε
 παιδους λαβών και τής αε-
 τής, απήρεν εις Αιγυπτου
 πολλή φαντασία και δόξη
 πασθ' παιπέωληξιν τ' οικεί-
 κερημύω. Νεκτεναβω δ'
 ακούσας τω ε' αερακωσις τών
 Αισώπων, ενήδραμική, φησι.
 τοις

τοις φίλοις, μεμνηκώς Αί-
 τωπον τεθηκέναι τή δ' επι-
 σθη κέλευσας ο βασιλευς πάν-
 τας τής εν τέλει λαουκός πε-
 ριβαλέαδ' ελαας, αυτος ε-
 ρεαν ενεδύσατο, και δ' ε' α' δ' η-
 με, και δ' ε' α' ληθον κίτταεν.
 και ηρεθεεις ε' φ' υψηλαδ' ε-
 φρε, και τ' Αισώπον εισ-
 κηδύων κέλευσας πίνι με
 εισηζεις, εισελθάντι φησιν Αί-
 σωπε, και τής στω' κωσις και
 ος, σε μ' ήλιω εαρικα τής δ'
 παρ' σε τήτας, αερακωις ε-
 χυσι, και ο βασιλευς ηαυμο-
 στας αυτών, και δ' αεραδ' ε-
 ξιόσατο. τή δ' μετ' οικείνω
 ήμέρα παιδιν ο μ' βασιλευς
 λαουκωπιτην ενσκαλασάμα-
 νω, τοις δ' φίλοις φοινηκός
 κέλευσας λαβείν, εισελθόν-
 τα τ' Αισώπον, τών πασθ' ε-
 ρων αυθις πύσιν επιήετο.
 και ο Αισώπος σε μ', ε' επη
 εισηζω ήλιω, τής δ' παρ' σε
 τήτας ακήσι και ο Νεκτε-
 ναβω, οίμαι μηδέν είναι Λυ-
 κήρον πασθ' τών ε' μ' βα-
 σιλείων. και ο Αισώπος μοι-
 διάσας, μη ενχερώς ε' τα παρ'
 οικείνω λέγει ο βασιλευς. πασθ'
 μ' γ' το υμέτερον ε' ενω ή ή-
 μων επιδεικνυμένη βασιλεία
 δικλω ήλις σελαγει. ει δ' Λυ-
 κήρον τω ε' αερακωσις, ε' δ' αυ
 ε' ενω μη υ' φως τήτε ζοφου
 λη.

Æsopum mortuum esse.
 Postridie autem iussit rex,
 vt omnes magistratus cā-
 didis circumdarentur ve-
 stibus, ipse lancam induit,
 & coronam ac gemma-
 ram citarin. Quumque
 sedens in alto folio Æso-
 pū introduci iussisset, Cui
 me assimilas, ingredientī,
 inquit, Æsopē. & eos qui
 mecum sunt? & ille, Te
 quidē soli verno: qui verō
 te circumstant, maturis a-
 ristis, & rex admiratus i-
 psūm, donis cum prose-
 quutus est. Postero au-
 tem die rursus rex candi-
 dissimam indutus, amicis
 purpureas iussit accipere,
 ingredientem Æsopum
 iterum eadem rogauit. Et
 Æsopus, Te, inquit, com-
 paro soli: hos autem qui
 stant circum, radiis solari-
 bus. Et Nestenabo, Exi-
 stimo nihil esse Lycerum
 præ meo regno & Æsopus
 subridens, Ne facile de il-
 lo sic loquere, o rex: nam
 genti vestræ vestrum re-
 gnum collarum instar so-
 lis lucet, at si Lycero com-
 pararetur, nihil ab euit quia
 splendor hic, tenebræ ap-
 pareant. Et Nestenabo
 E 3 appo.

apposita verborum re-
sponse stupefactus, At-
tulisti nobis, ait, qui tur-
rim ædificent? Et ille,
Parati sunt, si modò o-
stendas locum. Postea e-
gressus extra urbem rex
in planiciem, demonstrat
dimensum locum. Ad-
ductis itaque Æsopus ad
demonstratos loci angu-
los quatuor, quatuor a-
quilis, vnà cum pueris
per sacculos appensis, ac
puerorū manibus fabro-
rum datis instrumētis, iuf-
sit euolare. Illi verò subli-
mes, Date nobis, clama-
bant lapides, date calcem,
date ligna, & alia quæ ad
ædificationem apta sunt.
Sed Nectenabo visis puc-
ris ab aquilis in altum
sublatis, ait, Vnde mi-
hi volucres homines? &
Æsopus, Sed Lycerus ha-
bet: tu autem homo
quum sis, vis cum æquo
diis rege contendere? &
Nectenabo, Æsopce, vi-
ctus sum, quæram autem
te, tu responde. Et ait,
Sunt mihi feminae hic e-
quæ quæ quum audie-
runt eos, qui in Babylone
sunt, equos hinnientes,
con-

ἀποδειχθῶμαι. καὶ ὁ Νεκτε-
ναβὸς τῶν τῶ λόγων ἐυστοχι-
αὺν ἐκπλαγεὶς ἠνεγκας ἡ-
μῖν, ἔφη, τὴν μέλλοντα τῶ
πύργον οἰκοδομεῖν, καὶ ὅς, ἐ-
τοιμοὶ εἰσιν, εἰ μόνον ὑπο-
δείξῃς τῶ τόπον. Ἐπὶ τῶτο
ἐξελθὼν ἔξω τῶ πόλεως ὁ βα-
σιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον ὑπόδει-
ξε Διμετρήσας τῶ χώρον,
ἀγρῶν τοίνυν Αἰσωπῶ ἐπὶ
ταῖς ἀποδειχθείσας τῶ τόπων
γωνίας τέτταρας, τὴν τέττα-
ρας τῶ ἀετῶν, ἅμα τοῖς περ-
σὶ Διὰ τῶ θυλάκων ἀπηρητη-
μέναις. καὶ οἰκοδομῶν τοῖς
περσὶ τῶ χερσὶν οὖς ἐργα-
λεία, ἐπέδυσεν ἀναπτύσαι.
οἱ ἃ πρὸς ὑψῶ θυλάκοι,
δοτε ἡμῖν, ἐφώνεν, λίθους, δό-
τε κηρίαν, δοτε ξύλα, καὶ
τῶλλα τῶ πρὸς οἰκοδομῶν ἐ-
πιτηδείων. ὁ ἃ Νεκτεναβὸς
τὴν πῆδον θεασάμενος ὑπό-
τῶ ἀετῶν εἰς ὑψῶ ἀναφε-
ραμένους, ἔφη, πότεν ἐμοὶ
πτεροὶ ἀνθρώπων; καὶ ὁ Αἰ-
σωπῶ, ἀλλὰ Λυκῆρῶ ἔ-
χῃ σὺ ἃ δέλεις, ἀνθρώπων
ἂν, ἰσοθέω ἐρίζων βασιλεῖ;
καὶ ὁ Νεκτεναβὸς, Αἰσωπε,
ἤτημαι ἐρήσομαι δέ σε, σὺ
δέ μοι ἀπόκρινε. καὶ φησιν,
εἰσὶ μοι θήλειαι ὄδε ἵπποι
αἵ ποτε ἐπειδὴν ἀκρόσασαι τῶ ἐν
Βαβυλῶνι ἵππων λεγεμεν-
ζόντων

ζόντων ἑστὴν συλλαμβάνει-
σιν. εἰ σοι πρὸς τῶτα πύργου
σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ Αἰ-
σωπῶ, ἀποκρινόμενος σὺ
αὔραον βασιλεῦ. ἐλθὼν δὲ ἔ-
κατήγετο, ἀλλὰ ἐπὶ ταῖς περ-
σὶν ἐπέδυσεν συλλαβεῖν καὶ
συλλαφθέντα, δημοσίᾳ ἀδει-
άσει μωστὸν ἐκείνου οἱ ἃ Αἰ-
γύπτιοι τῶ ζῶν σεβάμενοι,
ἔτε κηκίς πάχρον αὐτῶ θε-
ασάμενοι, σκεπτάμενοι, καὶ
τῶ ἀλλὰ τῶ χερσὶν τῶ κρη-
τιῶτων ἐκαστάσαντες, ἀν-
αγέμενοι εἰς τὴν τῶ βασι-
λεῖ τῶ παῖδῶ. ὁ ἃ χαλίσας
τῶ Αἰσωπῶ, ἐπὶ ἡδεις, φησιν,
Αἰσωπε, οἱ θεοὶ σε ἰοῦντο
πρὸ ἡμῶν εἰν ἀλλὰ τῶ; ἵνα
τί γὰρ τῶτο πεπειμένος; καὶ
ὁ Λυκῆρῶ τῶ βασιλεῖα ἠδὲ
κησεν, ὁ βασιλεῦ, τῶ πορτε-
δέσας νυκτὸς ἐστὶ ὁ ἀλλὰ
τῶ, ἀλατρώτα γὰρ αὐτῶ πε-
φουσίκα κρηκίον καὶ κηκί-
ρον. ἀπεστῆ, μεμῶν καὶ τὴν
ἀίρας αὐτῶ τῶ νυκτὸς σημεῖ-
ταῖτα. καὶ ὁ βασιλεὺς, οἱ
ἀνθρώπων ψευδοῦντο; Αἰσω-
πε, πῶς γὰρ εἰν ποτε νυκτὶ ἀλ-
λα τῶ αὐτῶ Αἰγύπτου ἦλθεν
εἰς Βαβυλῶνα; καὶ αὐτῶ με-
δέσας φησιν, καὶ πῶς, ὁ βα-
σιλεῦ, ἐν Βαβυλῶνι τῶ ἵππων
λεγεμενζόντων, οἱ εἰσὶ ἄδε
θήλειαι ἵπποι συλλαμβάνουσαι
ὁ ἃ βα-

confestim concipiunt. Si
tibi ad hoc est doctrina,
ostende. Et Æsopus, Re-
spondebo tibi cras, ὁ rex.
Profectus verò vbi hospi-
tabatur, felem iubet pue-
ris comprehendi, & ca-
prum publicè circumdu-
ci verberando. Ægyptii
autem illud animal colē-
tes, sic malè tractari ipsam
videntes, concurrerunt &
felem ἐ manu verberanti-
um eripuerunt, ac rem re-
nuntiant celeriter regi:
qui vocato Æsopo, Ne-
sciebas, inquit, Æsopce
tanquam Deum à nobis
coli felem? quare igitur
hoc fecisti? Et ille, Ly-
cerum regem iniuria af-
fecit, ὁ rex, præterita no-
cte hic felis: gallum e-
nim eius occidit pugna-
cem & generosum, præ-
terea & horas ei noctis
nunciantem. Et rex, Non
pudet te mentiri Æsopce?
quomam modo vna no-
cte felis ab Ægypto i-
uit in Babylonem? Tum
ille subridendo inquit,
Et quomodo, ὁ rex, Ba-
bylone equis hinnien-
tibus, hic equæ feminae
concupiant? Rex autem
E 4 his

tributa tradidit Æsopo, atque in pace remisit. At Æsopus in Babylonē profectus, & narrauit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Æsopo erigi. Non multo autem post tempore Æsopus in Graciā decessit nauigare, atq; cum rege compositione facta discessit, iuratus ei prius procul dubio rediturū se in Babylonem, atque illic reliquum vitæ victurum. Peragratis autem Gracis urbibus, & sua doctrina patefacta, profectus est & Delphos. Verūm Delphi differentem quidem audierunt libenter, sed honore & obseruantia eum affecterunt nulla. Is autem ad eos suspiciens ait, Viri Delphi, succurrit mihi ligno vos comparare, quod in mari fertur. Illud etenim videntes ex multa distantia dum fluctibus agitarur, magni pretii esse existimamus, postquam autem proximē aduenit vilissimum apparet. Et ego itaque quum procul essem ab vrbē vestra, vt

eos

συμφωνηθέντος φέρει παρ-
 ούτως τῶν Αἰσώπων, ἐν εὐ-
 ρύῳ ἀπέστειλεν. Αἰσώπων
 δὲ εἰς Βαβυλωνίαν τῶν
 ἡρώδων, διεξήλθετο Λυ-
 κέρῳ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ ἀνα-
 χθόντας πάντα, καὶ τὰς φέ-
 ρει ἀπέδωκε. Λυκέρῳ δὲ
 ἀπέλευσεν ἀνδραγαθῶν χρο-
 σῶν τῶν Αἰσώπων ἀναπέδω-
 ναι. καὶ δὲ ἐπὶ πολλῷ χρό-
 νῳ Αἰσώπων εἰς ἐλλάδα ἐ-
 βυλευσάμενος πάλιν, καὶ δὲ
 τῶν βασιλέων συνταξάμενος
 ἀπεδήμησεν, ἔρχομαι δὲς αὐ-
 τῶν πόλεων ἢ μὲν ἐπὶ αὐ-
 τῶν εἰς Βαβυλωνίαν, καὶ καὶ
 τῶν λοιπῶν ἀποστρέψας ἐπι-
 αὐτῶν ἢ τὰς ἐλλήνας πόλεις
 καὶ τῶν ἰσχυρῶν σοφῶν ἐπι-
 δεκτικῶν, ἔλθε καὶ εἰς
 Δελφοὺς. οἱ δὲ Δελφοὶ ἀπο-
 λεγόμενοι μὲν ἀπερῶντο αὐ-
 τῶν, κρείσσον δὲ καὶ ἡρωαίως
 εἰς αὐτῶν ἀδραστῶν ἀδανῶν.
 οἱ δὲ πρὸς αὐτῶν ὑπελαβόντες,
 ἔφη, ἀνδρες Δελφοὶ, ἵπτοι-
 σίμεν ἕκαστος ὑμῶν πηδῆσαι
 τῶν ἐν θαλάττῃ φερομένων
 καὶ κείνο γὰρ ἀσπίνας ἐκ πύ-
 λῃ ἀποστρέψας ὑπὸ κρη-
 τῶν φερόμενον, πολλὰ τιμῶν
 εἶχον ἵπτοι αἰσώπων ἐπε-
 δὲ δὲ ἐπὶ γοπητῶν ἀπεστει-
 ῆν, ἀπέδωκε τῶν φερόμε-
 νῶν ἵππων πορρωτέρω ὑμῶν πε-
 ρεῖται

λεως

λεως ὡν, ὡς πῦρας ἢ ἀξι-
 ὶων λόγος ὑμῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 νικῶν δὲ ἐλθῶν ὡς ὑμῶν πάν-
 των, ὡς εἰπεῖν, ἀνθρώπων
 εὐθὺν ἀχρηστότερος ἢ τῶν πε-
 πλοῦνηται ταῦτα ἀπέστει-
 ντες οἱ Δελφοὶ καὶ δέσπον-
 τες μὴ πως Αἰσώπων καὶ
 πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βα-
 δίζων, κρηκῶς αὐτῶν λέ-
 γη. βεβλήν ἐβουλεύσαντο δὲ
 λαὸν ἢ ἀνθρώπων ἀπέλθῃν. καὶ
 δῆτα χρυσῶν φιάλλῳ ἐκ
 πύλῃ αὐτῶν ἱερῶν ἢ Ἀπολλο-
 νίων ἀνελομένοι, λαθρα-
 ποῖς Αἰσώπων κρητέκρυψαν
 σπῆμασι, ἢ δὲ Αἰσώπων τῶν
 ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοούντων σπαι-
 ωρηθέντων, ἐξελθῶν ἐπορεύε-
 ται πρὸς Φωκίδα. οἱ δὲ Δελ-
 φοὶ ἐπιδραμόντες, καὶ κρη-
 τερόντες αὐτῶν, ἀπέκρινον
 ὡς ἱεροσυληκότας. ἢ δὲ δὲ
 νεκρῶν μὴδὲν πεπεραχέναι
 τοῖσιν, ἐκείνοι πρὸς βίαν
 τῶν σπῆματων ἀναπτύξαντες
 πύλῃ χρυσῶν εὐθὺν φιάλλῳ, καὶ
 καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν
 τῇ πόλει πάνσιν ἀπεδείκνυ-
 σάν ἢ σὺν ὀλίγῳ θρόνῳ. ὁ
 μὲν οὖν Αἰσώπων πύλῃ ἐμεί-
 νων συννοήσας ἐπιβυλλῶν,
 εἶδετο αὐτῶν δόλουδῶναι. οἱ
 δὲ ἢ μόνον σπῆ ἀπέλυσαν.
 εἰλλ' ὡς ἱεροσυλησάντων, καὶ εἰς
 τὸ δεσ-

eos qui existimatione di-
 gni sunt vos admirabar.
 Nunc autem ad vos pro-
 fectus, omnibus (vt ira di-
 xerim) inueni inuiliores,
 sic deceptus sum. Quum
 hæc audiissent Delphi,
 & timerent ne aliquo
 modo Æsopus & ad alias
 vrbes accedens malè de
 se diceret, decreuerunt
 dolo hominem occidere.
 Atque igitur auream phi-
 alam ex eo, quod apud se
 erat, sacello Apollinis ac-
 cipientes, clam in Æso-
 pi absconderunt stragu-
 lis. Quum Æsopus verò
 ignoraret quæ ab ipsis do-
 lo facta fuerant, egressus
 ibat in Phocidem, At Del-
 phi aggressi, & detinentes
 ipsum, percontabantur vt
 sacrilegū. Illo autem ne-
 gante aliquid fecisse eius-
 modi, illi vi stragulis euo-
 luntis, auream inuenerunt
 phialam, quam etiam ac-
 ceptam omnibus ciuibus
 ostenderūt non cum par-
 uo tumultu. Igitur Æso-
 pus cognitis illorum infi-
 diis, rogabat eos, vt solu-
 retur. Hi autē non solū nō
 soluerunt, sed vt sacrile-
 gum in carcerem quoque

inici-

iniecero, morte eius suffragiis decreta. Aesopus autem quum nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere iugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidam, Damas nomine, ad ipsum ingressus & videns eum sic lamentari, causam rei rogavit, & ille ait, Mulier quaedam quum recenter suum virum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam non procul a sepulcro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum, ac sedens una cum muliere plorabat. Quum illa rogaret, curam & ipse sic lugeret? Quoniam & ego, inquit decentem mulierem sepelivi, & posteaquam plorauero, necessitia leuor. Illa autem, Et mihi id ipsam accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, curam inuicem non coniungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut eam virum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Inter-

τὸ δισμωτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτῆς καταψήφισαν. Αἰσῶπις δὲ ἢ μηδὲν μὴ μηχανῆ τὴν πονηρὰν τῆς δε τυχῆς σωθῆναι δύναμενον, ἐαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρκτῆς ἐδρῆσαι κατέβη. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς αὐτῶν, Δαμάς τῆς κομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν ἕτως ὀλοφυρόμενον, πρὸς αὐτὴν ἔειπεν, καὶ ὅς ἦν, γυνὴ τις παρὰ φάτις τὴν ἐαυτῆς ἀνδρῶν θάψασα, καὶ ἡμίρην ἀπέβηκε πρὸς τὸ μνημεῖον, ἔφη. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἐπὶ τῷ μνημείῳ ἦκε τὴν γυναικῆς, καὶ καταλιπὼν τὰς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνημεῖον καὶ ἔειπεν, Δίος συνεβλήθη τῇ γυναικί. ἢ ἢ πυθαρμένης, πῶς δὴ ποτε καὶ αὐτὸς ἕτως ὀρδύνη; ὅτι καὶ γὰρ, φησὶν, ἐυπρεπῆ γυναικῆ καταβύξασα, καὶ ἐπαιδὼν κλαύσασα, τὴν ἀπὸ κρημνοῦ καὶ ἢ, κρημοὶ τῶν αὐτῶν πρὸς γίνεσθαι καὶ κείνῳ, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς πρὸς πεπταμένῳ πάθει, πῶς δὴ ποτε ἀλλήλοις μὴ συνειμῆν; ἔγωγε τὴν φιλήσω σε ὡς ἐκείνῳ, καὶ ἐνὶ πάλιν ὡς τὴν σωτῆς ἀνδρῶν. ταῦτα ἔπεισε πρὸς γυναικῆ καὶ δὴ συνήλθον ἐν τῷ ἢ κλέπτῃς ἔλθῃν, καὶ

ἔλθῃν, καὶ τὰς βόας λύσας, ἀπήλασεν, ὃ ἢ ἐπανελθὼν, καὶ τὰς βόας μὴ εὐρηκῶς, κάππεδάς τε καὶ οἰμώζειν ἰαχρῶς ἐνεσῆσασα. ἔλθῃσα ἢ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυρόμενον εὐρῆσα, φησὶ, πῶς λιν κλαίεις; κακῆν, νῦν, εἶπεν ἐπὶ ἀληθείας κλαίω. καὶ γὰρ γὰρ πολλὰς ἀφῆδρῶς κινδύνης, νῦν τῶν ἐπιθρῆσῶν, λύσῃν ἔμελλε μνησασθῆναι εὐρίσκων. μὲν ταῦτα παρήσαν καὶ οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν τὴν εἰρκτῆς, ἐλθὼν βιαίως ἐπὶ τὴν κρημνῆ. ὃ ἢ πρὸς αὐτῆς ἔλθῃν ὅτι ἢ ὀμοφωνα πρὸς ζῶα μῦς βλαστῶν φιλιωδῆς, εἰς δειπνῶν αὐτῶν ἐμάλεσε, καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμίειον πηλαίει ἔφατο πηλαίει τὴν ἰδωδῶν κῶν, ἐνωχῆ, φησὶ, φιλε βλάστῶν. μὲν ἢ τὴν ἐστίασιν καὶ ὁ βλάστῶν τὴν μῦν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἐμάλεσε διαταῖν. ἀλλὰ μὴ λῶσθαι μῆς, φησὶ, ἢ κρημνῶν. μνησῶν λῶσθαι τὸν σὸν πῶδα τῶν ἐμαυτῆς πρὸς ἀρτήσῳ. καὶ τῶν πρῶτας ἦλατο εἰς πρὸς λίμνῳ. αὐτῆς ἢ κρημνῶν εἰς βλάστῶν, ὃ μῦς ἀπεπνίχθη, καὶ θνήσκων εἶπεν, ἐγὼ μὲν ἔγωγε

Interim autem fur, profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus non inuentis bobus, & plangere & lugere vehementer instituit. profecta igitur & mulier, & lamentantem inueniens inquit, iterum ploras & ille, Nunc aie, verè ploras & ego itaque multis euitaris periculis nunc verè fleo, solutionē mali nec unde inueniens. Post hæc affuerunt & Delphi & extractum ipsum ἐ carcere trahebant violenter in præcipitium. Ille autem eis dicebat: Quando colloquebatur animalia bruta, mus ranae amicus factus, ad coenam eam inuitauit, & abducta in penarium diuitis, vbi multa esculentia erant: Comede, inquit, amica rana. Post esculationem & rana murem in suam inuitauit conationem: sed ne defatigere, inquit, narando filotenui tuum pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltauit in paludem. Ra autem vrinata in profundum mus suffocabatur & moriens ait, Ego quidem

per te

quem profugi, et si paruum fortitus est delubrum: neque enim impios negliget. Delphi vero hæc parum curantes, recta ad mortem itidem agebant. Aesopus nulla re a se dicta videns eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro consenuit, & quum nunquam ingressus esset in urbem, precabatur domesticos ut eam videret? at ille iunctis asellis, atque in curru eo imposito solum iusserunt agere. Eunti tamen procella & turbine aerem occupantibus & tenebris factis, aselli a via aberrantes in quoddam precipitium deduxerunt senem, at ille iam præcipiendus, o Jupiter ait, in qua re te iniuria affeci, quod sic inique occidit, præferrimque neque ab equis generosis, neque a mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quod non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque præcipitandus

eiusmo-

μείσητε τῶτον δὴ τὸ θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὰ τέτυχμαι ἐρεῖ· εἰ δὲ γὰρ ἀσεβείας παρῴψετε. οἱ δὲ Δελφοὶ τῶτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ ομοίως ἦσαν. Αἰσώπῳ δὲ μηδὲν ἔπεισεν αὐτὰ λυγρῶν ὄρων χαμετομήνας πάλιν φησὶν, αὐδρες ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκύνετε· γεωργὸς τις ἐστὶ ἀρετῆ γενομένος, ἐπεὶ μηδὲ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τὰς οἰκείας τῆτο θείσασα. οἱ δὲ ζευξάμενοι ὀνάερα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀπλήθει αὐτὸν ἀναβέβαιον μόνον ἐπέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ οὐκ ἔπεισεν καὶ θυέλης τῷ ἀερέ κατελαβόντων, καὶ ζόφου γνομένη, πὲ ὀνάερα τὸ ὄδον πλανηθέντα εἰς πῖνα κρημένον ἐξέτόπισεν τὸ περσούτιον. ὁ δὲ μέλλων ἦδη κατακρημνίζεσθαι, ὡς ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι ἔπεισεν ἄλλοι λόγον ἀπάδουμαι, καὶ ταῦτα ἔδ' ὑφ' ἵππων γλυκίων, ἔδ' ἠμερίων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀνάεραν εὐτελεσάτην; καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ὑπὸ ἐπιμῶν ἀνδρῶν, ἢ ἐλογίμων ἀλλ' ὑπὸ ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπάδουμαι. μέλλων δὲ ἦδη μὲν τῷ κρημένῳ ἀφίεσθαι τοῦτον

εἶρηκε

εἶρηκε πάλιν μύθον ἀνήρως τῆς οἰκείας ἐρατοῦς θυγατρὸς, εἰς ἀρετὴν ἀπέστρεψε τὴν γυναῖκα, μόνον δὲ τὴν θυγατέρα ἀπολαβὼν ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πάλιν, εἶπεν, ἀνόσια πράξεις. ἀρχόμενος μὲν τοῦ ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν ἀχυνθῆναι, ἢ ὑπὸ σὺ τῷ γλυκομένῳ. τῆτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν, ὡς ἄλλοι νομοὶ Δελφοὶ, λέγω ὡς ἠρέμην Σκύλλη καὶ Χαρυβδί παρῆκασιν, καὶ ταῖς ἐν Ἀφρικῇ σύρτεσιν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπὸ θένειν καταρῶμαι γὰρ ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρησαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπάδουμαι, εἴ μοι πικρῶς εἰσὶν ἐπισημαίνετε. ἐρρίψαν μὲν αὐτὸν οἱ Δελφοὶ καὶ τῷ κρημένῳ, καὶ ἀπέθηνεν. ἔπειτα πολλῶν δὲ ὄσσερον λοιμῶν συρθέντες, χρησμὸν ἔλαβον ἐξὸν ἀσπεράδου τῷ Αἰσώπῳ θάνατον. ὡς καὶ ὡς στυγεροὶ ἐαυτοῖς ἀδίκως φονεύθησαν, καὶ σήλην ἀπέθηναν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπεροσφονότες, καὶ ὄσοι τῷ σφωτέρων καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς Αἰσώπῳ πεπεραγμένα μεμνόντες, εἰς τε Δελφὸς παρερχόμενοι, καὶ σὺν οἰκείνοισι σπεψάμενοι, πικρῶς

καὶ

eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam violavit. Illa autem, Pater, ait, scelesti facis: mallē tamen a multis viris dedecore hoc affici, quā a te qui genuisti. Hoc nūc & in vos o iniqui Delphi, dico, quod eligerē in Scyllā & Charybdim potius incidere, ac in Africæ Syrreis, quam per vos iniuste atque indignē mori. Execror igitur vestrā patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me vlciscuntur exauditum. Præcipitarunt igitur ipsum Delphi de rupe, & mortuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt, expiandā esse Æsopi mortem. Cui, quod & conscii sibi essent iniuste eum interfecisse, etiam cœppum erexerunt. Sed principes Græciæ ac sapientissimi quique, quum & ipsi qui in Æsopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitio-

E.

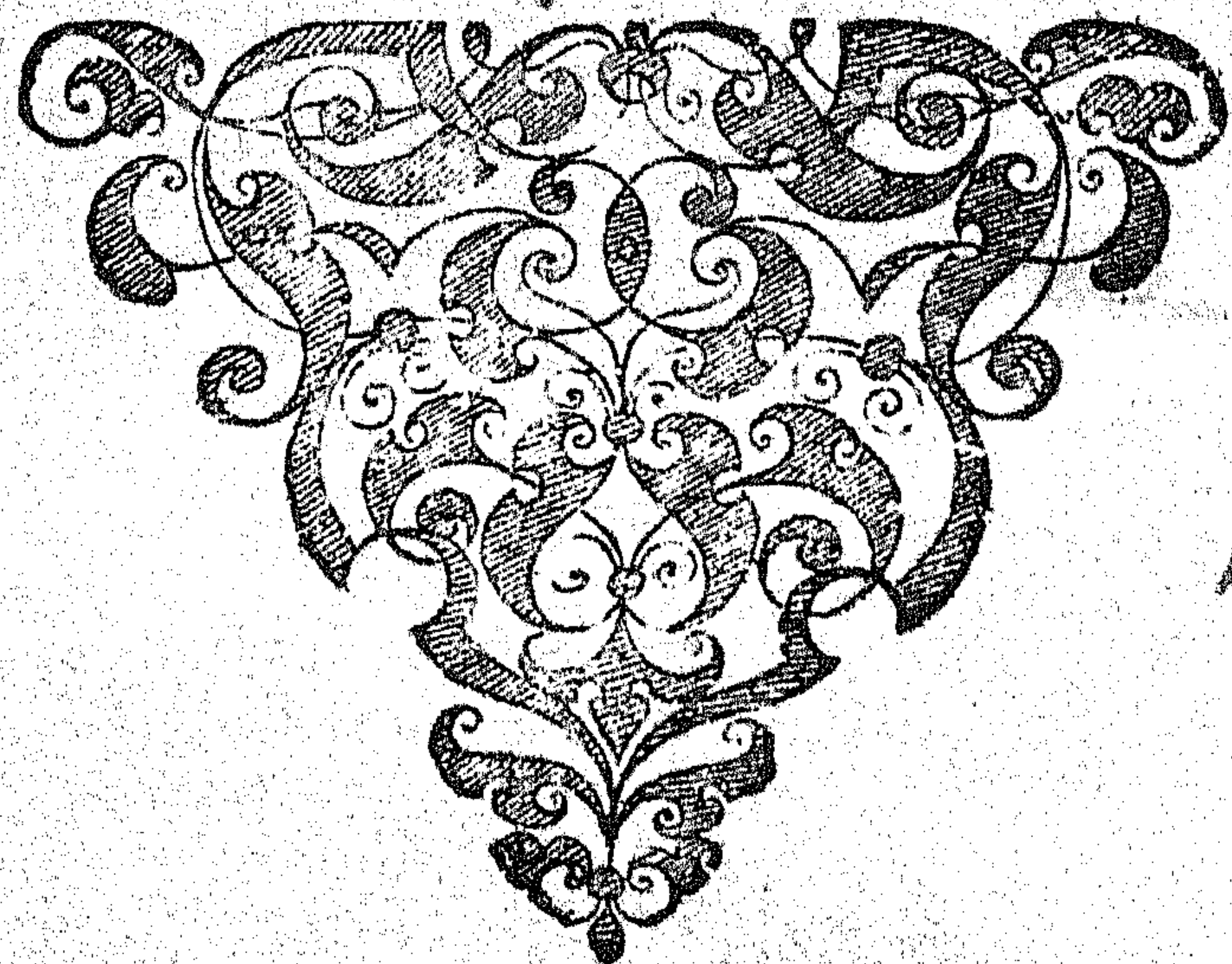
uone

tionem, virores & ipsi Æso-
pi mortis fuerunt.

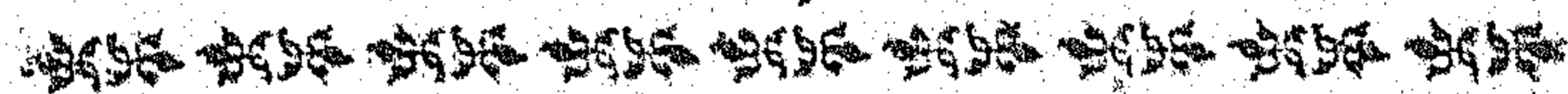
καὶ αὐτοὶ τῆς Αἰσώπου θανάτου
γεγόνασιν.

*Finis Æsopi vitæ à
Maximo Planude con-
scriptæ.*

Τέλος τῆς Αἰσώπου βίης
ὑπὸ Μαξίμου τῆς Πλανούδα
συγγραφέως.

ÆSO-

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΥΘΟΙ.
*

ÆSOPI FA.
BVLAE.
*

Ἄετος καὶ Ἀλώ-
πηξ.

AQVILA ET
Vulpes. I

ΑἌετος καὶ Ἀλώπηξ
φιλιωθέντες, πη-
σίον ἀλλήλων οἰ-
κεῖν ἐβουλόσαν, βε-
βαίωσιν φιλίας ποιήσασθαι
τῶν σιωπήσαντων. ὁ μὲν ἐν ἑφ'
ὑψηλῆς δένδρου τῶν καλι-
κῶν ἐπέθετο. ἡ δὲ Ἀλώ-
πηξ ἐν τοῖς ἥγιστα θάμνοις
ἐτακτοποιήσαστο. ἐπὶ νο-
μίῳ οὐδὲ ποτὲ τῆς Ἀλώπη-
ξος προσελθέσης, ὁ Ἄετος
προφῆς

AQVILA ET
Vulpes inita ami-
citia prope habi-
tate decreuerunt,
amicitiam familiaritate
confirmantes. Itaque A-
quila super alta arbore
nidum affixit. Vulpes ve-
rò in proximis arbutis
filios peperit. Ad pabu-
lum igitur aliqua
Vulpe profecta, Aquila
F 2 cibi

cibi inopia laborans, deuolans in arbuſta, & filios huius abreptos, vnâ cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes itaq; reuerſa, & recognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quam vindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrum perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicè maledicebat, Non multo autem poſt, capram quibusdam in agro ſacrificantibus, deuolans. Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flamma excitata. Aquilæ pulli in uolucres adhuc quum eſſent, aſſati in terram deciderant. Vulpes verò accurrens in conſpectu Aquilæ omnes deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat, eos, qui amicitiam uolant, licet ab affectis iniuria fugiant ultionem ob impotentiam diuinum taxon ſupplicium non depulſuros.

AQUILA

τροφῆς λειψῶν, κατεπιπτεῖς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσσει. ἄμφοτεροῖς αὐτῆ νεοττοῖς ἐξένησαστο. ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθῶσα, καὶ τὰ πρῶτα μὲν θῆσα, ἐπὶ τὸ ἄμύνειν ἐπὶ τῶν τέκνων λυγρῶν θανάτων, ὅσον ἐπὶ τῶν ἀμύνειν ἀπόρρω. χερσαῖα γὰρ οὐσα πτελῶν διακειν ἔχουσι τε λυγρῶν καὶ πόρρωθεν ἰσῶσαι, τὰ δ' ὅ καὶ τοῖς ἀδανάτοις ἐστὶν ὀφθαλμοῖν, τὸ ἐχθρῶν κατηράτο. ἢ πόλλοι δ' ὕστερον ἀγρῶν πινῶν ἐπὶ ἀγρῶν θύοντων, κατεπιπτεῖς ὁ Αἰτὸς μέγιστος πρὸς θύοντων σὺν ἐμπύργοις ἀνδραγαθῶν ἤρπασε, καὶ τὸν νεοττοῖν ἤγαγε. αἰέμα δ' σφοδρῶς πρὸς αὐτῶν πτελικαῦται, καὶ φλογὸς ἀναδεδείσσει, οἱ ἀεττοῖς ἀπτελῶν ἐπὶ τυγχάνοντες, ὑπὸ τῆντες εἰς γῆν κατέπεσαν. ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμεῖσα, ἐν ὅφει τῶν Αἰτῶν πῖντας κατέφαγε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φίλοι ἀφρασανδῶντες καὶ τὸν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγῶσι πτωχῶν δὲ ἀδύνατον, ἀλλὰ τὸν γε θείαν δίκην ἐδραμεῖσαντα.

Αἰτὸς

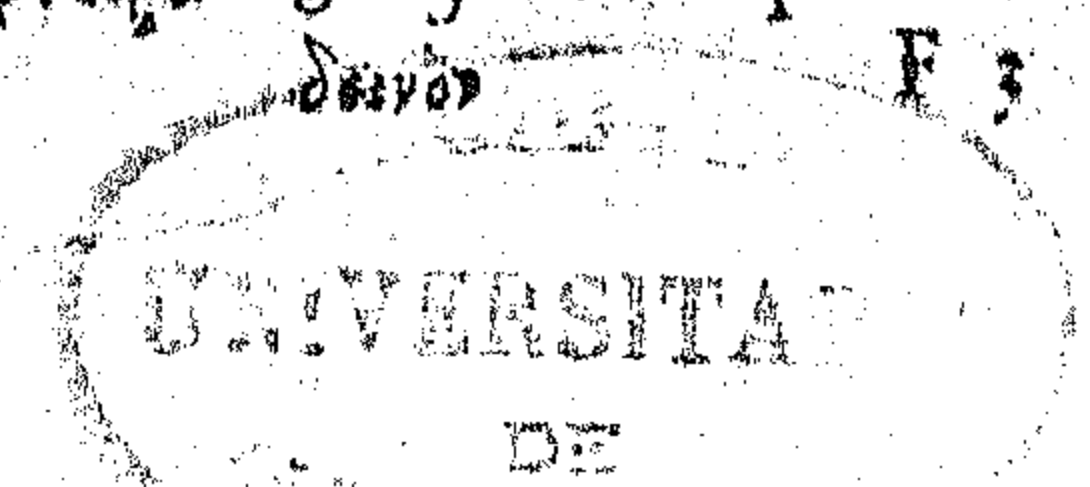
Αἰτὸς καὶ Κανθάρ.

AQUILA ET SCARABEUS.

Ἀγρὸς ὑπὸ Αἰτῶν δεικνύμενος ὡς κατέφυγε, δεικνύμενος ὑπὸ αὐτῶν σωθῆναι. ὁ δὲ Κανθάρος ἤξει τὸν Αἰτὸν μὴ ἀνελεῖν τὸν ἐκτελῶν, ὀρκίζων αὐτὸν καὶ τῷ μεγίστῳ Διὶ, ἢ μὴ μὴ κατεφρονῆσται τὴν μικρότητά αὐτῆ. ὁ δὲ μετ' ἄργῆς τῆν πτέρυγι βρωπίσας τὸν Κανθάρου, τὸν Λαγῶν ἀρπάσσει κατέφαγε. ὁ δὲ Κανθάρος τὸν πε Αἰτῶν σωμαπέσσει, ὡς τὸν καλιαυτῆ κατεφρονῆσται, καὶ δὴ περσελθῶν, τὸν ἰατῆ κατεκυλισσας διέφραγε. ἢ δὲ

Lepus Aquila insectante in lustrum Scarabei profugit, rogans ut ab eo seruaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obtestanti ipsam per maximum Iouem, ne scilicet contemneret paruitatem eius. Illa verò irata ala percussit Scarabæum, & Leporem arreptum deuorauit. At Scarabeus, & cum Aquila uoluit, ut uicium eius disceret: ac iam profectus, ouis eius deuoluta dirupit. Illa autè quum graue

graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus adscendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fecurâ ouorû posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans vt custodiret. Scarabeus autē è stercore pilula facta ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter verò quū surrexisset vt simum excuteret, oua quoq; proiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Cognito autem à Scarabeo quòd hæc fecisset vt Aquilâ vlcisceretur: nam non modò scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsam impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter Scarabeū esse qui mæstitiæ causa fuerit, & certè iure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarefcere, cōsuluit Scarabeo vt Aquilæ conciliaretur. Eo autē non parente, Iupiter in aliud tempus Aquilarum transmouit partū, quū Scarabei non appareant.

Affa

δεινὸν ποιησαμένη, εἴ τις τῆτα πολυήσεις, καὶ πῖ μετρωστέρε τώσ το δούτερον νεοττοποιησαμένη, καὶ κεί πάλιν ὁ Κανθάρῳ τὰ ἴσα τῶν διήθηκεν. ὁ δ' Αετὸς ἀμνηστῆσαι τοῖς ὄλοις, ἀναβάς ἐπὶ τῷ Δία (τῆτα γ' ἰσθὺς εἶναι λέγει) τοῖς αὐτῶ γόνοισι πλὴν τριτῶ γονίῳ τῷ αὐτῶ ἔθηκε, τῷ θῆτα ταῦτα τῷ δαδέρῳ, καὶ ἰκετεύσας φυλάττειν. ὁ Κανθάρῳ ἡ κόπρεσ φαίρασ ποιήσας καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κάλπου τῷ Διὸς ταῦτῳ ἔθηκεν. ὁ ἡ Ζεὺς ἀναστῆς ἐφ' αὐτῷ ὄνθον ἀποπινάξας, καὶ τὰ ὄσα διήρησεν ἐκλαθάμεν, ἀὲ σιωπῆσ τῆσ πεσόντα. μεθῶν ἡ πρὸς τῷ Κανθάρῳ, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τῷ Αετὸν ἀμνηστῆσ. εἰ γ' μὴ τῷ Κανθάρῳ ἐκείνῳ μόνον ἰδέκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῷ Δία αὐτὸν ἠσέθησε, πρὸς τῷ Αετὸν εἶπεν ἰδόντα, Κανθάρῳ εἶναι τῷ λυπῶντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. μὴ βελόμῳ εἶν τὸ γῆμῳ τὸ ἔσ Αετῶν παλαιόθῆνασ, σιωπῆσ λῶσε τὰ Κανθάρῳ ἀλλὰ γὰρ πρὸς τῷ Αετὸν θῆσαι. τῷ ἡ μὴ πειθόμεσ. ἐκείνῳ εἰς καὶ ἔθῆσ τῷ Αετῶν μετέθηκεσ τοκετὸν, ἰωίησ αὐτῷ μὴ φάναν) Κανθάρῳ.

Εσπ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δηλοῖ, μηδενὸς κωφεροειν, λογιζομένησ, ὡς εἶδεις ἔστιν, ὅσ πρῶτωλακιδεῖσ σὺν αὐτῷ διωθθεῖη ἰαυτῷ ἐπαμύνασ.

AFFABVLATIO.

Fabula, significat nullum contemnendum, praesertim quum non sit quisquam, qui lacessimus se vlcisci non queat.

Αιδών καὶ Ἰέρως.

PHILOMELA & Accipiter.

Aιδών ἐπὶ δένδρῳ καὶ Ἰέρωσ μὲν τὸ εἶωθὸσ ἦδεν. Ἰέρωσ ἡ θεασπόμεσ, καὶ τροφῆσ ἀπορῶν, σιωπῆσ τῆσ ἐπιπρῆσ. ἡ δ' αὐταρ εἶδὸσ μέλλασα, εἰδεῖτο τῷ Ἰέρωσ μὴ βρωθῆνασ. μὴδ γ' ἰκανῶ εἶναι Ἰέρωσ γαστέρασ πλῆρησ, δεῖν ἡαῦτὸν τροφῆσ πρῶσ δρόμῳ ἐπὶ τῷ μείζω τῷ ἀρτίων πρῶπῆσ καὶ ὁ Ἰέρωσ

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem videns ac cibi indigens, aduolans corripuit. Quæ quum occidenda esset, orabat. Accipitrem ne deuoraretur? neq; enim factis esse ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. Accipiter

F 4

autem

autem respondens ait. Sed ego certe amens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum quæ incerta sunt quæ in manibus habentur amittant.

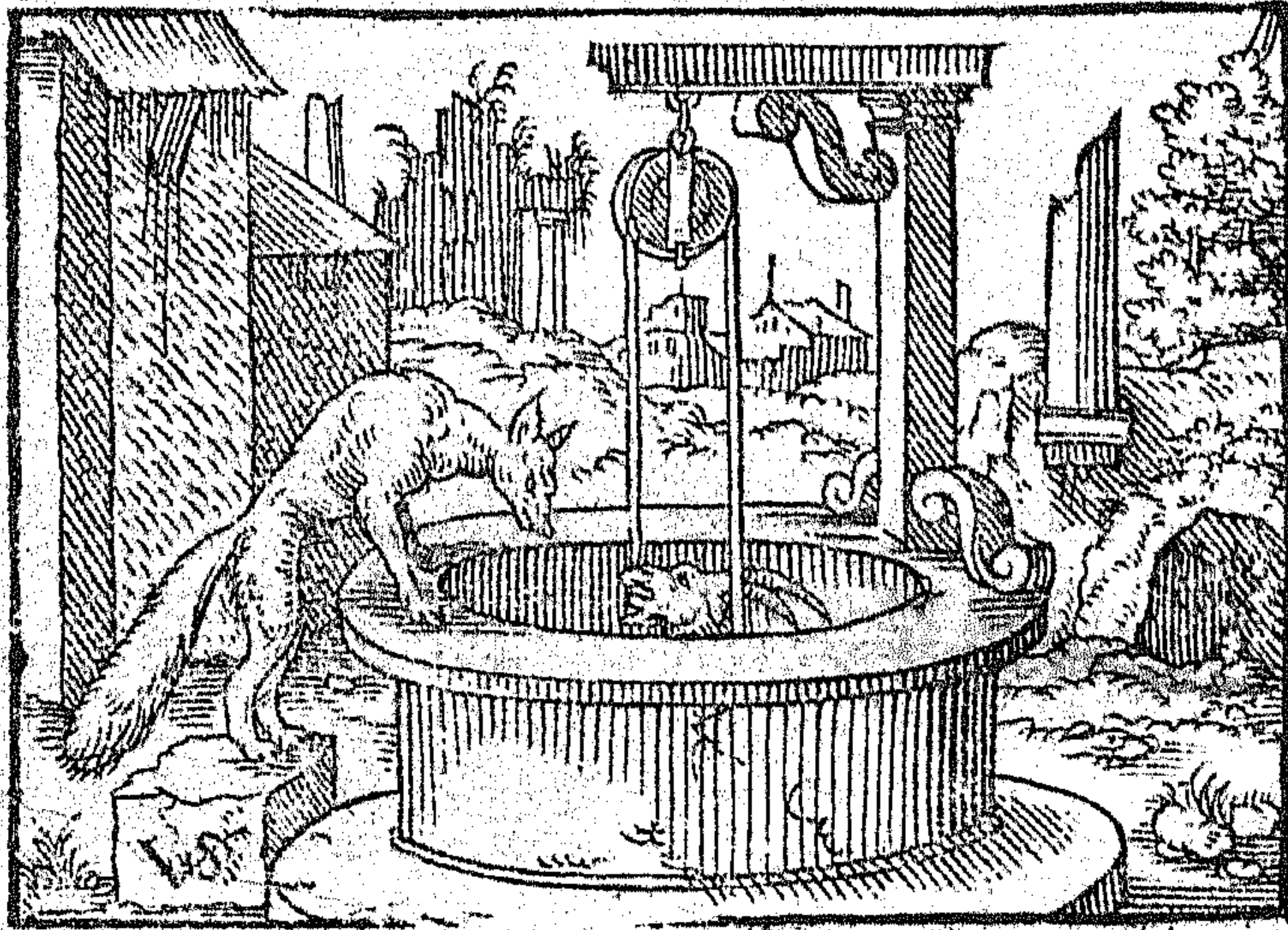
ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε ἀφρων εἴμι, εἰ τι ἐν χερσίν ἐτοίμω τροφῶν ἀφείς, τὰ μὴ φαινόμενά μοι διαίημι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ἀλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀφρων ἕστις ἀλόγος εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπιδὸς πλείωναν ἀδελῶν τὰ ἐν χερσίν ἀπολείπει.

V V L P E S E T
Hircus. 4

Ἀλώπηξ καὶ τρεῖς γοῖ.

Vulpes & Hircus si-
tiētes in puteum de-
scenderunt, sed postquam
biberunt, Hircu indagan-
te ascensum, Vulpes ait,
Con-

Ἀλώπηξ καὶ τρεῖς δι-
ψάοντες εἰς φρέαρ κα-
τέβησαν. καὶ ὅτε πείν, τὸ
τρεῖς συνερωτήθησαν τί-
ν' αὐτῶν, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη,
γίγνηται.

θάρσῃ, χεῖριστόν τι καὶ εἰς
τινὶ ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐ-
πινοήσῃ. εἰ γὰρ ὄρθι σκα-
δεῖς, τὰς ἐμπροσθίας τῶν πο-
δῶν τῶ τοίχῳ προσερείσεις,
καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸ
ἐμπροσθεν κλίσεις, ἀναδρα-
μίσῃ. ἀλλ' ἢ τῶν αὐτῆ νό-
των καὶ κερῶν, καὶ ἔξω τῶ
φρέατος ἐκείθεν πηδησῃ,
καὶ σὲ μὲν τῶν ἀνασπασῶ
ἐντεθῆεν. τὸ δὲ τρεῖς πρὸς
τῆτο ἐτοίμως ὑπηρετησα-
μένη, ἐκείνη δὲ φρέατος ἕ-
στις ἐπιπυθῆσασα, ἐσκήρτα
πρὸς τὸ γόμιον ἠδὲ μὲν ὅ ὅ
τρεῖς αὐτῶν ἐπέμπετο,
ὡς ἀφραβάνισαν τὸς στυ-
θήκας. ἢ δ' ἀλλ' εἰ ποσά τις,
εἶπε, φρένας ἐπέκτησε, ὁπό-
σας ἐν τῶ πάγωνι τρέχας, ἔ-
πρότερον αὐ κατέβης, πρὶν ἢ
τινὶ αὐτῶν σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ἀλοῖ, ὅτι ἕστα
καὶ τῶ φράνιμον ἀνδρα δὲ
πρότερον τὰ τέλη σκοπεῖνται
τῶ προσηγορίων, εἰδ' ἕστα αὐ-
τοῖς ἐγχειρεῖν.

Confide, vtile quid in v-
triusq; etiam salutem ex-
cogitavi: si enim rectus
steteris, & anteriores pe-
des parieti applicueris, &
cornua pariter in antero-
rem partem inclinaueris,
quum percurrerim ipsa
per tuos humeros & cor-
nua, & extra puteū illinc
exiluerim, & te postea ex-
traham hinc. ab Hircu au-
tem ad hoc promptè offi-
cio præstito, illa quum ex
puteo sic exiluisset, exul-
tabat circum os læta. Hir-
cus autem ipsam accusa-
bat, quod transgressa fue-
rit conventiones. Illa au-
tem, Sed si tot, inquit, mē-
tes possideres quot in
barba pilos, non antè de-
scendisses, quàm ascētum
considerasses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic pri-
dentem virum oportere pri-
us fines altius considerare
rerum, deinde sic ipsas ag-
gredi.

Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Vulpes & Leo. 5

Ἀλώπηξ μὴπω θεασα-
μένη Λέοντα, ἐπειδὴ
κατέ-

Vulpes quum nun-
quam vidisset Leo-
nem,

nam, quum ei calu quo-
dam occurisset, primùm
sic timuit, vt ferme mo-
reretur. Deinde quum se-
cundò vidisset, timuit cer-
tè, non tamen vt prius,
tertiò autem quum ipsum
vidisset, sic contra eum
ausa est, vt accederet &
colloqueretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, conuer-
satione terribilia quoque ac-
cessu facilia fieri.*

Felis & Gallus. 6

Felis comprehenso
Gallo, quum rationa-
bili causa volebat deuora-
re. Cæterum accusabat i-
psum.

κατὰ πρῶτον τὸν λέοντα
συνελύττει, ἀπὸ μὲν ἀπορίας
καὶ φόβου ὡς μικρῶν καὶ ἀ-
ποθνήσκῃν· ἔπειτα τὸ δούτε-
ρον θρασυαυδίᾳ, φόβου μὲν
καὶ μὴ ὡς τὸ πρῶτον· ἐκ-
τήν τῆς τρίτης θρασυαυδίας, ἔ-
πειτα αὐτῶν κριτικῶν, ὡς
καὶ περὶ τὴν ἀλεξάνδρην.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ
συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ καὶ
πραγματικῶν ἐπιποσῶν ποιεῖ.

Αἴλιος καὶ Ἀλεκτρυών.

Αἴλιος συλαβῶν Ἀ-
λεκτρυόνα μετ' εὐλό-
γη τῶν αἰτίων ἤθε-
λήθη καταφαγεῖν, καὶ δὴ με-
τήν.

τηγόμεναι αὐτῶν, λέγων, ὡς ὁ
χληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώποις
κύντων κεκορηθὼς καὶ μὴ συ-
κωρῶν ὑπὲρ τυγχάνειν. Ἐ-
δὲ ἀπολογηθεὶς, ἐπὶ τῆς ἐπι-
νων ἀφελείᾳ τῶν ποσῶν, ὡς
ἐπὶ τῶν σωτηρίων ἔργων ἐγο-
ρεῖται, πάλιν ὁ Αἴλιος ἀνεί-
κων ἐπέφραξεν, ὡς ἀσεβὴς εἶη
καὶ τῶν φύσιν, μητρεὶ καὶ
ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος.
Ἐπὶ καὶ τῶν ἀφελείων
καὶ δεσποτικῶν περὶ τὴν φύσιν
καὶ πολλῶν αὐτῶν ἐντεθῆεν
αἰῶν πικτεμένων, ὁ Αἴλιος
εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σὺ γε πολλῶν ἐν-
παρεῖς ἐπιποσῶν ἀπολο-
γῶν, ἔργα μὲν οὐκ ἀπο-
φῶν ἔμελλῶν, τῶν κριτικῶν
νήσαστο.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πο-
νηρὸς

ph... die de mo...
esse hominib. nocte cla-
mantem, neque permit-
tentem sonno frui. Eo
verò respondente ad illo-
rum vtilitatem id se face-
re, vt ad consueta opera
excitarentur, rursus Felis
causam afferebat: quòd
impius esset erga naturā,
cum marre ac serotibus
coeundo Eo autem & hoc
ad vtilitatem dominorū
facere dicente, quū multa
ipsis hinc oua pariantur,
Felis prafatus, Sed si tu
multis abundas eviden-
tibus responsonibus, ego
tamen ieiunus non per-
stabo, ipsum deuocauit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat prauitatem
patiam*

curam peccare volentem, si non verisimili eorum pretextu facer e id possit, aperte tamen malignans.

Vulpes. 7

VVlipes laqueo capta, quum abscissa cauda euasisset, non viuendam præ pudore existimabat vitam. Decreuit itaque & aliis Vulpibus hoc eisdem persuadere, vt communi malo suam celaret dedecus. Et iam omnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quòd non indecens solùm hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam ait: Heus tu, nisi tibi hoc cõduceret nobis non consuleres.

AFFABVLATIO.
Fabula significare videtur, prauos homines non beneuolentiã in propinquos consulere, sed propriam suam ipsorum utilitatem.

Vulpes & Rubus. 8

Vul-

νηρά φύσις πλημελεῖν αἰετιώδη εἰ μὴ μετ' ὀλίγον διωθθεῖν παρὰ χιμαίᾳ, ἀπὸ καλύπτου γε μὴν πανηρόεσσι.

Αλώπεκες.

Aλώπηξ ἐν παγίδι λαφθεῖσα, καὶ λήθησπισης τῆς ἐξῆς Διδραῖου, ἀβίατον ἔσθ' αἰχμῶν ἠγείτο τὸ βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας Αλώπεκας τὰ τὸ νηγεῖσθαι ὡς αὐτῶν καὶ παθεῖν τὸ ἴδιον συγκαλύψειν αἰετιῶν. καὶ δὴ πᾶσαι ἀφροῖσασα, παρήνει τὰς ἐξῆς λήθησπιπτεν, ὡς ἴσθ' ἀπρεπὲς μόνον τὸ μέλθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ περιττὴν βάρθ' ἀποσητηρῶν. ὑπολαβῆσθαι δὲ πρὸς αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὐτῆ, ἀλλ' εἰ ἔσθ' ἄντι τῆτε ἀποσέφερν, ἴσθ' αὐτὸ ἡμῖν αὐτὸ συνεβῆλδους.

Επιμύθιον.

Ο μύθθ' δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τὸ ἀνθρώπων ἐδὲ δουνοῖαν τὰς ἀπὸ τὰς πέλας ποιῶνται συμβουλίας, ἀπὸ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηξ καὶ Βάτθ'.

Αλώ-

Aλώπηξ φραγμῶν αἰαβαίνουσα, ἔπει δὴ ὀλιθισασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάθετο πρὸς βοήθειαν Βάτθ' καὶ δὴ τὰς πόδας ἐπιπὸς ἐκείνης κέντροις ἀμείζασα καὶ ἀλγησασα, πρὸς αὐτῶν εἶπεν, οἰμοῖ, καταφυγῶσθαι με γδ' ἐπὶ σε, ὡς ἐπὶ βοήθῃ, σὺ χεῖρον δέδηκας. ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὐτῆ, φησὶν ἡ Βάτθ', ἐμὲ βεληθεῖσα ἐπιλαβέσθ', ἥτις πάντων ἐπιλαβεσθ' εἴωθον.

Επιμύθιον.

Ο μύθθ' δηλοῖ, ὅτι ἔστι καὶ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τοῖς, οἱ σὺ βοήθῃς ἀποσπέρχασθαι, οἱ τὰ ἀδικεῖν μῶλλον ἔμεφυτον.

Αλώπηξ καὶ Κροκόδειλθ'.

Aλώπηξ καὶ Κροκόδειλθ' ἠμφισβήτησαν πρὸς ὀλιθίας. Πολλὰ δὲ τὸ Κροκόδειλθ' ὑπερήφανα πρὸς τὸ ἀπογόνων διεξίανθ' ἀμειζασθ' ὡς γεγενησασαρχηκῶτων, ἡ Αλώπηξ ὑπολαβῆσασα, ὦ πάν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τὸ δερματῆς δὲ φαῖνῃ ὡς ὅκ παλαιῶν

VVlipes sæpe consecrata, quum lapsa casura foret, apprehendit in adiutorium Rubum. Quum obrem quum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit. Hei mihi, confugi enim ad te tanquã ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic est homines esse stultos, qui ad eos auxilii gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

VULPES ET CROCODILUS. 9

VVlipes & Crocodilus contendebat de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuerint, Vulpes respondens, O amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris quam anti-

quis

quis tempori us sis exerci-
tarius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ne da-
ces viros res ipsas arguere.

Λυγίων ἱππῶν εἰ γαζυμένασιν ἄλλοι.

Ἐπιμύθεον.

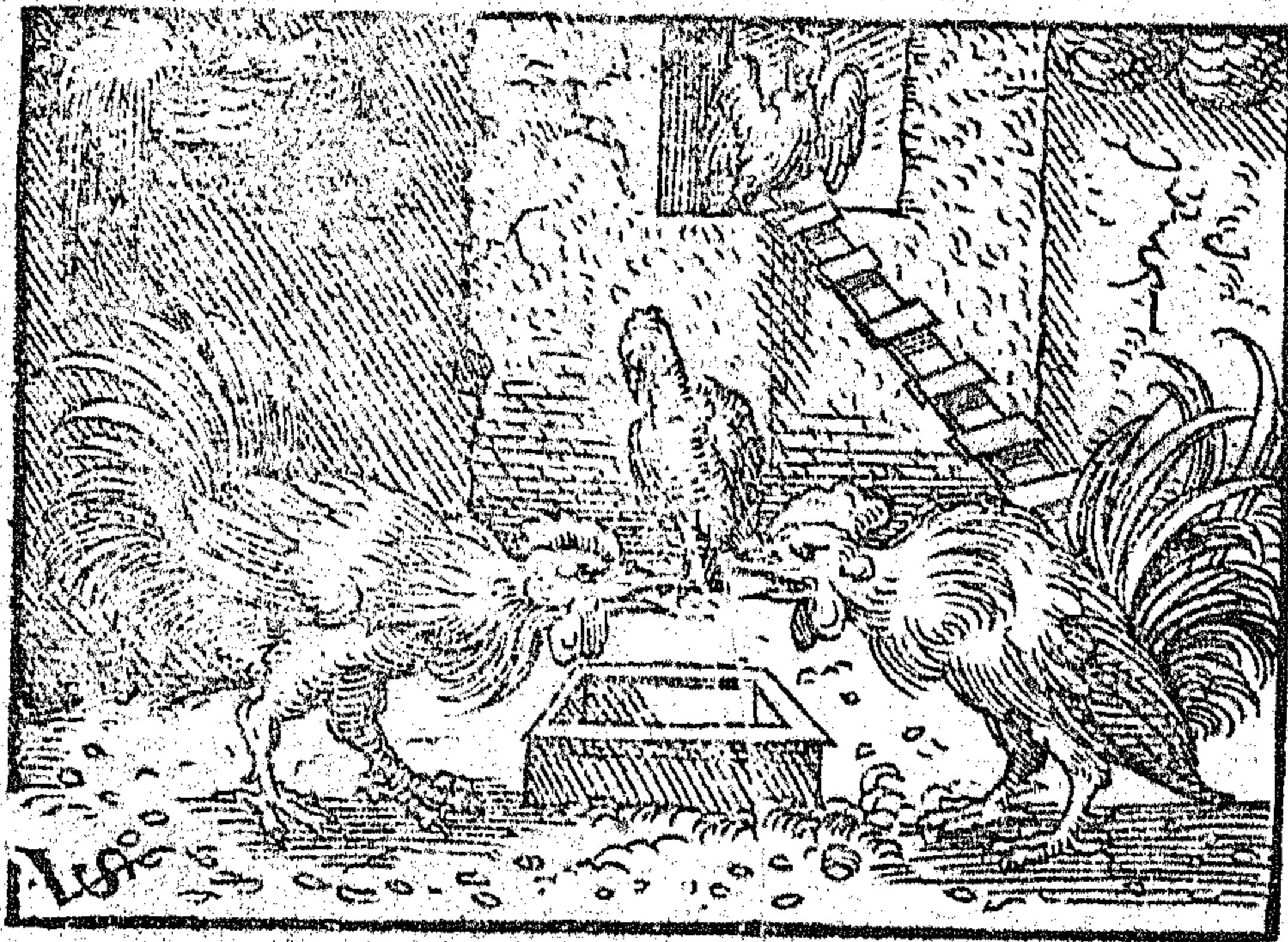
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἔ

ψευδομένων ἀνθρώπων ἔλεγχεται πρῶτον γίνετα.

Galli & Perdix.

IO

Αλεκτρύωνες ἔ Πέρδιξ.

Gallos quidam habēs
domi. empram quoq;
Perdicem cum illis pasci
dimisit: qui quum ipsam
verberarent ac expellerēt,
illa tristabatur valde, exi-
stimans vt alienigenam
hæc se pati à Gallis. Quū
verò paulò post & illos
videret pugnare, & seiplos
cadere, mœtore soluta,
ait, Sed quidem posthac

non

Αλεκτρύωνες τις ἔχων
ἐπὶ τῆ οἰκίας, περι-
οίον καὶ Πέρδιχα
συνὸ οὐκείνοις ἀφῆκε ἵκεσθαι
ἔ ἵ τρωτόντων αὐτῶν καὶ ἀ-
πελαυνόντων οὐκείνῳ ἡμέρας
σφόδρα νομίζων ὡς ἀλλόφυ-
λῶ τείχεαι πείθεσθαι ἵππῳ ἔ
Αλεκτρύωνων. αἷς ἵ κῆ μεικρὸν
κακείνης ἐώσθηκε μαχρῶδες ἔ
ἀλλήλους κήπροντας, ἔ λυπη-
δὸ πολυθεῖς εἶπεν, ἀλλῃ ἔγωγε δὸ πῶ
ἔ νῦν

ἔ νῦν ἔ λυπησόμεαι, ὁρῶν καὶ
αὐτῆς μαχρῶδες ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθεον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ
φρόνιμοι βραδύως φέρουσι τὰς
ἑαυτῶν ἔ ἀλλοτριῶν ὑβρεῖς, ὁ-
ταν αὐτῆς ἴδωσι μηδὲ ἔ οικεί-
ων ἀπεχρῶδες.

non tristabor, videns & i-
pso pugnare inter se.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quidā
prudentes facile ferant ab
alienis iniurias, quum ipsos
videant neque à suis ab-
stinere.

Αλώπηξ.

Vulpes.

II.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλ-
θῆσα ἵποκλειτῆ, καὶ
ἐκείνη ἔ αὐτῆ σκευῶν δια-
βρωμένων, εὖρε καὶ κεφαλῶ
μαρμαρυκίου ἐυφωῶς κατε-
σκευασμένην, ἡὲ καὶ ἀειλα-
θῆσα ταῖς χερσὶν ἔφη, ὡ οἷα
κεφαλῆ, καὶ ἐγκέφαλον ὅσον
ἔχει.

Vulpes in domum mi-
mi profecta, & singu-
la ipsius vasa perferuta-
ta, inuenit & caput lar-
uæ ingeniose fabricatum,
quo de accepto manibus
ait, O quale caput, & ce-
rebrum non habet.

Ἐπι-

Ἀφα-

AFFABVLATIO.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Επιμύθιον.

Ο μύθος αὐτῶν ἀνδρῶν μεγαλοπρεπῶς μὲν τῷ σώματι, καὶ ἰσχυρῶς ἀλογίστως.

CARBONARIVS & Fullo. 12

Ανθρακὺς καὶ Γραφεὺς.

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat, vt & Fullo accederet, & secum cohabitaret. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem ego facere, timeo ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omnem dissimile esse in sociabile.

Piscatores.

Ανθρακὺς ἐπὶ τινῶν οἰκῶν οἰκίας ἤξει καὶ Γραφεὺς ἀπολαύσει μὲν αὐτῷ συνοικησέτω. ὁ δὲ Γραφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' ὅσον ἂν τὸν δουλεύωμεν ἔργα γε πράξει. δέδωκε γὰρ, μὴ πᾶς, ἀλλὰ ἐγὼ λαομαίω, αὐτὸς ἀσβόλης πλεροῦμαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ εὐνόμιον ἀκρινόνηται.

Αἰεῖς.

Αἰεῖς.

Piscatores.

13

Αἰεῖς εἶλον παρὰ νῦν, βορείας δὲ αὐτῆς ἕως, ἐξαιροῦν καὶ ἐσπίρταν, πολλὰ εἶναι τῶν ἀγρῶν νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῷ ἡλίῳ ταύτην ἐλκυσάντες, ἔβη ἰχθύων ὄσσην ὀλίγη, λίθον δὲ ἐν αὐτῇ παρεμειχέτη ἀθύρμειν ἤρξεντο καὶ ἀλῆεν, ἔτισσεν ἐπὶ τῇ ἔβη ἰχθύων ὀλίγητι, ὅσον ὅτι καὶ πέναντι αὐτῶν αἰετῶν φασι. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθόμεθα, ὡς ἐπείρου. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς εἶμεν, ἀδελφὴ ἐστὶ ἡ λύπη, καὶ ἡ

Piscatores trahabant verriculum, quod quū graue foret, gaudebant & exultabāt, multum in se prædæ existimantes, sed quum in littus ipsum traxissent, piscesque paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum inuenissent, trislati & mœrere cœperunt non tam pisciū pacitate, quàm quod & contraria antè animo psumperant, Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur, ὁ socii tam voluptari, vt viderur, foror est tristitia : & nos igitur

igitur oportebat tantum
ante latatos omnino ali-
qua in re etiam triftari,

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non o-
portere triftari frustrata spe.

μῶς οὐκ ἴδεις ἡσυχῆν ἐπι-
δουλοῦντας, παύτως πικρὰ λυ-
πηθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μὲθ' ὁμοιοί, ὅτι εἰ δὲ
λυσιτελεῖς ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

Iactator.

14

Κομπασίς.

Vir quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reuersus, aliaque multa in diuersis viriliter gessisse locis iactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebant se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respon-

Νῆρ τις ἀποδημησας, εἶπε ἃ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπιστρέφων, ἀλλὰ τε πολλά ἐν ἀποδημίαις ἡδραγαθηκέναι χεῖρας ἐκομπάζει καὶ δὴ καὶ τῆ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πῆδημα, οὐδὲν εἰδὲν ἢ ἴσασα αὐτῷ δυνατὸς αὐ εἶη πηδῆσαι πρὸς τῆ τοῦ ἢ καὶ μάλιστα τὸς ἀπὲι παρόντας ἔλεγε ἔχειν. ἢ δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἐ-

φη.

φη, ὃ εἶπε εἰ ἀληθὲς τὸ εἶ-
πεν, εἰδὲν δὲ σοὶ μαρτύρων
ἰδέσθαι Ῥοδῶν, ἰδέσθαι καὶ τὸ πῆ-
δημα.

Επιμύθιον.

Ο μὲθ' ὁμοιοί, ὅτι εἰ μὴ
μὴ πείσθησιν ἢ ἔπεισθησιν
τὸ ἀποδείξει ἢ, πῶς λόγῳ
περατῆς εἶναι.

spondens, ait, Heus tu, si
verum hoc est, non est tibi
opus testibus: En Rhodus,
en & saltus

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi pro-
pta rei demonstratio sit, om-
nem sermonem vanum esse
se superuacuum.

Αδυνατὶ ἐπιμαχεύου-
μεν.

Impossibilia promit-
tens.

15

Νῆρ πένης νοσῶν καὶ κα-
κῶς ἀσθενῶν, εἶπε
δὴ πρὸς τὸν ἰατρῶν ἀπεργνώ-
σθη, ἢ θεῶν ἐδέετο, ὡς εἰ
τὴν ὑγίαιαν αὐτῷ πάλιν
ἐπιανελεῖν ποιήσων ἑκα-
τὸν βόους αὐτοῖς προσοίσων
ὑποχρέωσθαι εἰς θυσίαν.

Vir pauper agrotans
& malè affectus, quū
à medicis desperatus es-
set deos rogabat, polli-
cens si sanitatem sibi rur-
sus restituissent, cen-
tum boues ipsis oblatu-
rum esse in sacrificium.

G 2 Vxore

Vxore autem eiusrogante, Et vbitibi hæc si conualueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, vt dii hæc a me reperant?

ἢ δὲ γυναῖκος αὐτῆ πύθομαι, καὶ πᾶσι ταῦτα ἡ γυναικὸς; εἰ μὲν οὖν εἴη, οἷός γε ἀναστῆναι με ἐντεθῆεν ἴν' οἱ θεοὶ ταῦτα με ἀπατήσωσιν;

AFFABVLATIO.

Επιμύθιον.

Fabula significat, multos facile polliceri, quare comprobare non sperent.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγελῶν, ἀπὸ τελευτῆ ἔργου παρορκοῦσιν.

Malignus.

16

Κακοπαγῶμων.

Vir malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinem tentaturus ipsam. Atque ideo comprehenso passereulo manu, & eo veste conte-

Νῆρ κακοπαγῶμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἦκεν. Ἀπόλλωνα, περιεῖσεν τῆτον βελόμηλον. καὶ δὴ λαβὼν σπυρίδιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῆτον τῆ ἐοδῆπ σκεπάσας.

σας, ἔστη τε τὸ τρίποδον ἔγγιστοι, καὶ ἤρετο τὸ θεὸν λέγων, Ἄπολλον, ὃν μὲν χειρὸς φέρω, πότερον ἐμνοῦμαι εἶναι, ἢ ἀπνοῦμαι; βελόμηλον ὡς εἰ μὲν ἀπνοῦμαι εἴποι, ζῶν ἀναδείξαι τὸ σπυρίδιον. εἰ δὲ ἐμνοῦμαι, αὐτὸς ἀποπνίξαι νεκρὸν ἐκείνου παρορνευεῖν. ὃ δὲ γε θεὸς τὴν κακώτερον αὐτῆ γνῆς ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὀπότερον, ὡς ἔντε βέλῃ ποιῆσον. ὡς δὲ σοὶ κείτῃ γὰρ τῆτον παρορκοῦμαι, ἢ τοὶ ζῶν ὁ κατέχῃς, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

Et, stetitque proximè tripodem, acrogauit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, vtrum viuum est an mortuum? nam si mortuum diceret, viuum ostensurus erat passereulum: si viuum, statim suffocatum mortuum illum offerret. Sed Deus maligna ipsius cognita mente, ait. Vtrum vis, heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue viuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Επιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρορκοῦμενον καὶ ἀλαβήτον.

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neq; quicquam eum latere

Αλιεῖς.

Piscatores.

17

Αλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολλὴν ψέρον τελευτηρήσαντες ἔδεν εἶλον, σφόδρα τε ἐνύμωον, καὶ ἀναχωρήσαντες παρεπιδύζοντο. αὐτὸς ὁ Θύννῃ ὑπὸ τῶν μεγίστων διαωρμηθῆναι ἰχθύων εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. οἱ ὃ τῆτον λαβόν.

Piscatores egressi ad venationē, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. sed statim Thunnus maximo quodam infestante pisce, in nauigium ipsorum infiluit:

G 3

filuit:

lituit: quo capto, i. ti λαροντες, μετ' υδωνι ανε-
abiere. χωσησαν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sepe
qua ars non prebuit, ea do-
nasse fortunam.

Επιμύθιον.

Ο μυθῶ δηλοῖ, ὅτι παλ-
λάκις ἢ μὴ τέχνη παρέχει,
ταύτη τύχη ἐδωρήσατο.

Deceptor. 18

Vir pauper ægrotans
vouebat diis si eua-
deret boues centum in
sacrificium oblaturū sed
dei tentaturi, hoc a mor-
bo liberarunt. At ille sur-
gens, quoniam bobus ca-
rebat, ex pasta boues
centum à se formatos in
ara positos sacrificauit. sed
dei ipsum vlturi in som-
niis adfuerunt ei, dicen-
tes:

Φάνασ.

Aνήρ πένηννοσῶν ηὐξά-
το τοῖς θεοῖς εἰ δάψω-
θείη βῆς ἑκατὸν εἰς θυσίαν
προσάγειν. οἱ ἃ θεοὶ προσέ-
σαν τῆτον βελόμβου, ἃ πα-
θους ἀπήλαξαν. ὁ δ' ἀνα-
στὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει,
σταπίνες βῆς ἑκατὸν πλάσας
ἐπὶ ἃ βομῆθ' ἦεις ἀλοκαύ-
ταισεν. οἱ ἃ θεοὶ βελόμενοι
αὐτὸν ἀμυῖαλα, ὄναρ ἐπι-
στάντες αὐτῷ, εἶπον ἀπέλθε
εἰς τ'

εἰς τ' αἰγυαλὸν εἰς τόνδε τ' τό-
πον. ἐκεῖ ἃ Ἀττικὰς χελίας
δύρησεις. ἐκεῖν' ἃ διύπι-
θεις σὺ ἠδονῆ καὶ σαρδῆ
πρὸς τὸν ὑποδείχθητε τό-
πον ἀφίκετο τὸ χρυσίον διε-
ρδωνῶν. ἐκεῖ ἃ δὴ χειρωταῖς
πρωτευχῶν, ὑπὸ αὐτῶν σιω-
λήθη. ἀλλὰς ἃ ἠδὴ ἀφελῶσαι
ἃ χειρωτῶν εἶδειτο, χίλια
χρυσία πάλαντα δῶσαν αὐ-
τοῖς ὑποχρέμαθ', ὡς δ'
εἶπεν ἐπισδύετο, ἀπαχθεῖς
ὑπὸ αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη χι-
λίαν δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μυθῶ δηλοῖ, ὅτι τοῖς
ψεύδεσι ἃ ἀληθειῶν ἐχθρα-
ρει τὸ θεῖον.

tes: Abi ad littus ad eum
locum: illic enim Atticas
mille drachmas inuenies.
Ille autem excitatus, iatus
& alacer ad demonstratū
locum perrexit, aurum
disquirens. Sed illic in pi-
ratas incidit, ab ipsisque
comprehensus est. Caprus
ergo ut dimitteretur pira-
tas orabat, mille auri ta-
lenta daturum ipsis pro-
mittens. Sed quum non
crederetur, abactus ab i-
psis, diuenditus est mille
drachmis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, men-
daciis hominum inimicum
esse Deum.

Βάτραχοι.

Bάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ
ἐνέμενον, ἦρας δὲ ξηρα-
θείσης τῆς λίμνης, ἐκείνῳ κα-
ταλιπόντες ἐπέζητουν ἐτέ-
ραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυ-
χον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἕτερο
πατέρω φησὶ, συγκατέλθω-
μεν, ὡς εἶπεν, εἰς τὸδε τὸ φρέ-
αρ. ὁ ἃ ὑπολαβὼν εἶπεν. αὐ-
τοῦ καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ
ἐπεσονθῆ, πῶς ἀναβήσο-
μεθα;

Επιμύθιον.

Ο μυθῶ

Ranæ.

19

Ranæ duæ in palude
pascebantur, æstate
autem siccata palude, illa
derelicta quærebant ali-
am: cæterum profundum
inuenerunt puteum. Quo
viso altera alteri inquit,
Descendamus, heus tu, in
hunc puteum. Illa respon-
dens ait, Si igitur & hic a-
qua aruerit, quomodo a-
scendemus?

AFFABVLATIO.

G 4

Fabu-

tem quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

ἐμῶν κτ' τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν· νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπεις φῆς, ἐδδπαὶν ἐκείνων ὄρα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων ἐξ ὧν πολλοὶ γίνονται, λυγρὰ καὶ ἑαυτῶν τ' ἔλεγχον ἐπιστάμενοι.

Agricola & filii ipsius.

22

Γεωργὸς καὶ Παιῖδες αὐτοῦ.

AGricola quidam vitæ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis ipsis ait, Filii mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quaeritis, inuenietis omnia.

Γεωργὸς τις μέλλων καταλείπει τὴν βίον, καὶ βελόμην τὰς ἐαυτοῦ Παιδας πείθει λαθεῖν τῆς γεωργίας, παρομιλουμένους αὐτοῖς ἔφη, παῖδες ἐμοὶ ἐγὼ μὲν ἤδη τὴν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ' ἄρα ἐν τῇ ἀμπελώμην κρύπτει ζητήσατε, ἀεὶ μετῆ

ἔτε πάντα. οἱ μὲν ἠνοήθητες θεσπεσίαν ἐκεῖ πρὸς καταρρεύχεται, πάντων τῶν τῆς ἀμπελῆς γῆν κτ' τὴν ἀποβίωσιν τῶν πατρῶς κατέσκαψαν, καὶ θεσπεσίαν μὲν ἐπέλεγχον, ἢ τὴν ἀμπελῆν καλῶς σκαφίσαν, πλὴν ἀποβίωσιν τὸν καρπὸν αὐτῶν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κρημνιστὴς θεσπεσίαν ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse? omnem vineæ terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicè fructum reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

Δεσπότης καὶ Κύνες.

Herus & Canes. 23

ANheris tempore hiemis cum tunc autem praesens d' ἀπληθύνει, καὶ τὸν μὲν τὸν ἀπληθύνει, καὶ τὸν μὲν τὸν ἀπληθύνει, καὶ τὸν μὲν τὸν ἀπληθύνει.

Vn quidam a tempore in suo subugio deprehensus, primū oueis comedit, dehinc capras. Tempore autem

tem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus hezus noster non abstinet, quomodo nobis abstin-

AFFABVLATIO.

Fabula significat eos maxime fugere & cauere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

μῶν ἐπικρατῶν, καὶ τὰς ἐργάτας βῆς σφάξας ἐθουήσαστο. οἱ ἰ Κυνες τῶντα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντέθεν. εἰ γὰρ ἔργατων βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν ἐχέει φείσαστο, πῶς ἡμῶν φείσε).

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι τὰς μάλιστα, φύγωμεν καὶ φυλάττομεν, καὶ οἱ πινες εἶδα τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Mulier & Gallina. 24

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

MVlier quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi pari-

Γυνὴ χήρα τις ὄρνιν εἶχεν, καὶ ἐκείνην ἡμέραν ἅπασαν αὐτῇ πικρῶν. νομίζουσα ἵ

ως εἰ πλείους τῆ ὄρνιθι κελύβους ἠδ' ἀβάλλοι, δις τήξει τῆ ἡμέρας, τὴν πεποιήκειν. ἢ δὲ ὄρνις πικρῆς γλυκομένη εἶδ' ἀπαξ τῆ ἡμέρας τεκεῖν ἠδύατο.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀφ' ὧν πλεονεξίαν τῶν πλείονων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ παρῶντα ἀποβάλλουσιν.

patientem: rata verò si plus Gallinæ hordei proiiceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidē die parere pouit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui ob auaritiā plurimum sunt appetentes, & quæ adsunt amittere.

Κυνόδηκτος.

Morsus à cane. 25

ΔΗχθεῖς τις ὑπὸ κυνὸς, τῶν ἐκτετακῶν δεῖ πρὸς αὐτῆς, καὶ γυνὴς ὁ ζητεῖ, ὡς εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βέλει, λαβὼν ἀργύρου, καὶ τὸ τῶν αἰμάτων τῶν πλεονεξῶν.

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quæres. Quum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat. Fleus tu, ait, si sana-

fanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui mordit cani ad edendum da, & is ridendo, ait, Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in vrbe sunt canibus morderi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

γῆς ἐμπίξας, τὸ δαιμόνιον κῶνι φαγεῖν ἐπίδ' κακῆν ἢ γελᾶσθαι, ἔφη, ἀλλ' εἰ τὸ τοιοῦτον ποιεῖται, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν διχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ἄλλοι, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ ἀεὶ γελᾶσθαι, μᾶλλον ἀδικεῖν προτιθέμενοι.

Adolescentuli & Cocus. 26

Νεανίσκοι καὶ Μάγιστρος.

Vo adolescentuli iuxta Cocū a sedebant, & Cocus in aliquo domestico opere occupato, al-

Δὲ νεανίσκοι καὶ μαγιστρός παρεπιθῆσαν καὶ δὴ ὁ μάγιστρος ἔδει πρὸ οἰκίαν ἔργον ἀσχολούμενος, ἐπεὶ τῶν

τῶν μέρ' ἢ τῶν κρεῶν ὑφελόμενον εἶρ' ἢ ἰατέρας κηθήκε κολύπον. ἐπιτραφέντ' ἢ ἢ Μαγείρας, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητάντ' ἢ, ὃ μὲν εἰληφώς ἀμυνε μὴ ἔχον, ὃ δὲ ἔχον; μὴ εἰληφέναι. ὃ δὲ Μάγιστρος αἰδομέντ' τὴν κηκεργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γὰρ ἐπιτοκέρμενον Θεὸν ἀκρίως λήσεσθε.

ter horum partem quandam carniū subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem Cocus, & carnem quaerente, qui abstulerat iurabat non habere: qui autem habebat, non abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi melueritis, peieratum Deum non latebitis.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ἄλλοι, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ἐπιτοκέρμεντες λάθητε, ἀλλὰ τὸν θεὸν ἂν λήσεσθε.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quidam liser homines peierantes lateamus, Deum tamen non latebitis.

Ἐχθροὶ.

Inimici. 27

Δύο

Δύο

Dvo quidam inter se inimici, in eadem nauī nauigabant: quorum alter in puppi, alter in prora sedebat: Tempestate autem superueniente, & naus iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, vtra pars nauigii prius obruenda esset. Quumque ille prorā dixisset, Sed mihi non est graue, ait, mori, si visurus sum antē me inimicum morientem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modò inimicos suos videant ante se malo affectos.

Felis & Mures. 28

IN domo quadā quum multi essent Mures, Felis eo cognito iuit eo ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infra descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest

Δvo πνές ἀλλήλοις ἐχθροὶ ἤσαν ἐπιβήμενοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεώς ἑτάλειον ὧν ἕτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρυμνῆς, ἕτερος δὲ ἐπὶ τῆς προῤῥας ἐκάθητο: καὶ μὲν ἐπὶ τῆς πρυμνῆς ἔκειτο, καὶ τῆς νεώς μελέεσθαι ἤδη καταποντίζεσθαι ὁ ἐπὶ τῆς πρυμνῆς τὸ κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῆς μερῶν ἢ τῶν προῤῥας ἀπὸ τῆς μελέης καταβαπτίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ τὸν πρυμνῆν εἰπόντα, ἀλλὰ ἔμοιγε σὺ ἔσσι λυπηρὸν, εἶπεν ὁ θανάτου, εἴ γε ὁρᾷς μελέωσθαι ἐμὸν τὸν ἐχθρὸν σωθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐδὲν τῆς αὐτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τὰς ἐχθρὰς μόνον εἶδωσι πρὸς αὐτῶν, καὶ κερδέεις.

Αἶλεξ & Μῦες.

Εν οἰκίᾳ πνὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἶλεξ τῶν τῶν γνῆς ἤκεν ἐπὶ αὐτῶν, καὶ κατήλασεν αὐτῶν συλλαμβάνων κατήλασεν, οἱ δὲ κατ' ἐκείνου ἑαυτὰς ἀναλισκομένους ὀρῶντες ἐφίεσαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κατὰ κατὰ ἐλθόμεν, ἵνα μὴ πάντῃσιν ἀπολωμεθα. Ἐπεὶ δὲ Αἶλεξ μὴ δυναμὴς ἴσεν

δύναμις ἐξικνεῖσθαι, ἠρεῖς σωθήσεσθε, ὁ δὲ Αἶλεξ μὴ κέπει τῶν Μυῶν καταπόντων, ἔγνω δὲ ἐπινοίας αὐτῶν σφριζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπὸ πρυμνῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀναβῆσαι ἀπηρώρησε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔειπεν, ἦ ἦ Μυῶν περὶ τῶν ἀνθρώπων; καὶ ἰδὼν αὐτὸν, εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε; καὶ ἔπειτα λέγει τῷ ἄνθρωπῳ, καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῶν ἐνίων μαχηθῶσι περιεσθῶσιν, ἐκείνῳ αὐτῶν ἐξαπατῶνται τῶν ὑποκρίσεων.

test huc venire, nos saluerimus. Sed Felis quum non amplius Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens euocate. Cæterum quum pessulum quendā conscendisset: de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidā acclinatus, visoque eo ait, Heus tu, etsi faccus fieres, nō te adibo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquotum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Αλώπηξ καὶ Πιθηκῶν.

Vulpes & Simius. 29

EN H IN

IN concilio quondam Irrationabiliū animalium, saltauit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, vt in casse quodam carnem vidit, Simium secum illuc duxit, quod inuenisset ipsa thesaurum illum dicens, non tamen & vti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum vt regem thesaurū accipere. At ille inconsideratē profectus, & captus a casse, vt quæd accepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunus & Delphin. 30

THunnus Delphino persequente, magno impetu ferebatur. Quum capicndus esset, in scius ob

EN σιωδῶν ποτὶ τῆ ἀλάγων ζώων ἀρχήσαστο Πίθηκῶν, καὶ ἀδουκίμωσας, Βασίλευς ὑπὸ αὐτῶν ἐχρηστονήθη. Ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθορήσασσε, ὡς ἐν πνι παγίδι κρέας ἐθεάσασσε, τὴ Πίθηκον λαβῶσσε ἐν ταῦτῃ ἡραχῆ, ὡς εὐρεθὶ μὲν αὐτῇ, λέγασσε, θηστωρὴν τῆτον, μὴ μὲν τοι κῆρησασσῶν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ γὰρ τῆτον ὁ νόμος δίδωσι. καὶ παρῶν τρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὴ θηστωρὴν αἰελέδιαι. ὁ δὲ ἀπεροκίμωσσε πασελθῶν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆ παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασσαν ἐμέμψετο τῷ Ἀλώπηκῃ ἢ τὴ παρῶν αὐτὸν; ὡ Πίθηκε, τοιαύτῳ σὺ μαρεῖαν ἔχων, τῆ ἀλόγων βασιλεύσσε;

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πρῶτοι πονοῦν ἀπεροκίμωσσε ἐπιχρησῶντες, δυστυχῆμασι περιπίπτασσε.

Θύνῶν καὶ Δελφίν.

Θύνῶν διακόμενῶν ὑπὸ Δελφίνῶν, καὶ παλά τῶν ῥοιζῶν φερόμενῶν, ἐπειδὴ καὶ παλά μετῶν αὐτῶν ἐμελλε

λεν, ἔλαθεν ὑπὸ τφοδρῶν ῥύρης ἐμπροσθῶν εἰς πνα νῆσον ὑπὸ τῆ ὀργίας ῥύρης καὶ ὁ Δελφίν αὐτῷ συνεζώκειλεν. ὁ δὲ Θύνῶν ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχῆντα τὴ Δελφίνα ἰωρακῶς, εἶπεν, εὖκ ἐπὶ μοι ὁ θάνατος λυπηρῶς, ὀρώνη τὴ ἀίπον γρηγόρτω μοι τέττε, σὺ ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδῶσσε τῶν συμφορῶν οἱ ἀνθρωποφῆρες, τῶν τέτων αἰτίκωσσε δυστυχῆσσε ὀρώνησσε.

Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

Iατρὸς νοσῶντα ἐθεμάσσε εἶ τὴ νοσῶντο, ἀποθανόντες, οὐκ εἶνῶ παρῶ τῶσ ἐκκῶ. μίζοντες ἐλεχῶ, εἶ τὴ ἄνθρωπῶν, εἰ οἶνε ἀπειχῶτο, καὶ κλυσησιν ἐρητό, εὖκ αὐ ἐτεθνήκει. τὴ τὴ παρῶντων ὑπελαβῶν τῶ, εἶθη βέλτισσῶ, σῶν ἴδει σῶ ταῦτω νῦν λέχῶ, ἅτε μεθῶν ὀφελός ἐσιν, καὶ τῶ τῶ ἀρῶν εἶν ὅτε τῶν τῶ γρηγόρτω ἡδυνάτω.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τῶσ φίλκωσσε ἐν κρηρῶ ἀνάγκησσε βοηθείασσε παρῶν.

ob vehementē impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verō impetu & Delphin quum coeictus est. Thunnus autem conuersus, quum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam qui mihi causa fuit ipsius, vnā mecum perire.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, facile miserias ferre homines, si eos qui illarum auctores fuerint, infeliciter agere videant.

Medicus & agrotans. 31

Medicus agrorū curabat: agrotō autē mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si vino abstinuisset, & clysteribus vsus fuisset, nō interuisset. Quidam autem ex iis qui aderant respondēs ait, Optime, non oportebat te hęc nūc dicere quū nulla vtilitas est, sed tūc admonere quū his vii poterās.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis prabere auxilia.

H 2 Auceps

Ἰξῶν

Auceps & Vipera. 32

Ἰξούτης καὶ Ἐχίς.

Auceps visco accipit & arundinibus aucupatum exiit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinib. inter se in longitudinem cōiunctis, sursum eum comprehensus suspiciebat. Ceterum ignarus Viperam dormientem conculcavit. Quō verò irata momordisset ipsum, ille iam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim captus sum ad mortem.

Affa-

Ἰξούτης ἰξὸν ἀλαβῶν καὶ καλάμους πρὸς ἄρχαν ἐξήλθεν. ἰλιδῶν δὲ κίχλαν ἐφ' ἧ ψηλῆ δένδρῳ καθέζοντο, καὶ τὰς καλάμους ἀκλήλους ἐπιμήκας συνάψας αὐτὸς πρὸς αὐτὸν συνδραβεῖν βεβλόμενος ἐφείρατο. καὶ δὲ λαθῶν ἔργον κρημώμενος τὸ πῶδος ἐπέπιπτε. τῆς δ' ὀργισθείσης καὶ δακρύσας αὐτὸν, ἐκείνου ἤδη λεπτοψυχῶν ἔλεγε, δύστηνος ἐγὼ, ἔτερον γὰρ ἡμεῖς βεβλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἡγεμόνου εἰς θάνατον.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πάλαι ἐπιβλαβόντες, λαμβάνουσι πολλὰς ὑφ' ἑτέρων τὰ αὐτὸ πάροντες.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros saepe ab aliis id ipsum pati.

Κάστωρ.

Fiber. 33

Ο Κάστωρ ζῷον ἐστὶ τετραπόδον, ἐν λίμναις πάλαι διατηρούμενον, ἃ τὰ ἀγροῖα φασὶν ἰατρῶν χρησιμῶς εἶναι. ἔτι δὲ ἐν ἐπειδὴν τῶν ἀνθρώπων διακόμενος (καταλαμβάνεται), γινώσκων ἃ χρῆται διώκει, διπτεροῖν πρὸς αὐτὸ ἀγροῖα ρίπτει πρὸς τὰς διώκοντας, καὶ ἔτι σωτηρίας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρονιμοὶ τὰς ἐκείνων σωτηρίας ἐδέοντο λόγῳ τῆς χρημῶτων ποιῆνται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum haberere spectum pecuniarum.

Κῶν καὶ Μαγῆρος.

Canis & Cocus. 34

Κῶν εἰσπηδήσας εἰς μαγῆρον, καὶ ἔκμαγειρος ἀγρολεμένης, κατέειπε ἀρπαγῆς ἔφυγεν. ὃ δὲ Μαγῆρος ἐπιστραφεὶς, αἰεὶ εἶδεν αὐτὸν φάσθαι εἶπεν, ὦ βῆτο, ἰδοὺ ὡς ὄπασ-

Canis irrupens in culinam, & Cocus occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conuersus, ut vidit ipsum fugientem inquit, Heus tu, sciro ubi

H 3

ubi

vbi tuellis me te obseruaturum : non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti porias.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sape nocumenta hominibus documenta fieri.

Canis & Lupus. 35

Canis ante stabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupuisset, & deuoraturus eum esset, rogabat ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum, & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, &c.

ως ὅπως ἂν ἴης, φυλαξομαι σε· εἰ γὰρ ἀπὸ ἐμοῦ καρδίαν ἐληφας, ἀλλ' ἐμοῖ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μεθήματα γίνονται.

Κύων ἔ Λύκος.

Κύων πρὸ ἐπαύλειός περὶ ἐλάθουδε Λύκος δὲ ἐπιδραμόντος, ἔβρωμα μέλλοντος ἤσθη αὐτόν, ἐδείτο μὲν νῦν αὐτόν καταψύσασθαι. νῦν μὲν γὰρ φησι, λεπτός εἰμι καὶ ἐσχιστός. ἀνδρὲς μὲν μικρὴν ἀνταμείνης μέλλουσιν οἱ ἐμοῖ δεσπότῃ ποιήσασθαι γάμους, καὶ γὰρ πτωχῶν τε πολλὰ φαγῶν, πρὸς ἡμέραν.

λέγεται ἔσομαι, καὶ σοὶ ἡδὺ τρεῖς βρῶμα γνήσομαι· ὁ μὲν ἔν Λύκος περὶ εἰς ἀπὸ ἤλθε. μεθ' ἡμέρας δὲ ἐπανελθὼν, εὗρεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς δόμας τῆς κωίας καθεύδοντα, καὶ τὰς κατὰθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐπέλεξε, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν ὅτι σιωπῆων. καὶ ὁ Κύων, ἀλλ' ἂν Λύκε, εἰ τὸ δευτέρου πρὸς ἐπαύλειός με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναρῶμαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρονημοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀπὸ πικρῶν ἐκείνωντες σωθῶσι, ἀφ' ἑαυτῶν τῶν φυλάττονται.

& ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suauioribus cibis fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reuersus inuenit superius super domum recto Canem dormientem, & stans inferius ad se vocabat, admonens eum foederis. Et canis, At, Lupre, si post hac ante stabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines quum aliqua in re periclitari salui facti fuerint, cauere ab eo quam diu vixerint.

Κύων καὶ Αλεκτρυών.

Κύων καὶ Αλεκτρυών ἐπιτραίαν ποιησάμενοι, ἄδινον, ἐσπέρας δὲ καταλαβόντες, ὁ μὲν Αλεκτρυών ἐπὶ δένδρον ἐκείθεν ἀνάβηκε, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῆς ῥίζης τῶν δένδρων κατὰ γῆρας ἔχοντες. ὁ δὲ Αλεκτρυών κῆρ τὸ εἰωθὸς νύκτα φωνήσωντας, Ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, ἔπειτα κατὰθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἤξια, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν ἢ τὴν φωνὴν ζῶν ἔχον.

Canis & Gallus. 36

Canis & Gallus in tractu societate, iter faciebant. Vespera autem superueniente, Gallus conscensa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excavatae. Quum Gallus, ut assolet, noctu cantasset, vulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius, ut ad se descenderet, rogabat, quod cuperet ad eum egregio cantu animal completi.

cti. Quum autē is dixisset vt ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, vt quum ille aperuisset, descēderet, & illa quereute vt ipsum vocaret, Canis statim proficiens eam dilacerauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & Rana. 37

LEO audita aliquando Rana valde clamante venit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse, parumper autem expectando, vt vidit ipsam stagno egressam, accedēs propiūs proculcauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere, ante quam videas auditu solo perturbari.

Leo & Asinus & Vulpes. 38

LEO & Asinus & Vulpes inita societate, egressi

ἔχον ἀσπίδα. Ἐ δὲ εἰπὼν τὴν θυρωρὸν πρῶτον διύπνισα κατὰ τὴν ῥίζαν καθιδύδοντα ὡς κείνους ἀνοίξαντες κατέλθειν, καὶ κείνους ζητήσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύνων ἀφ' ὧν πηδῆσαι αὐτὴν διεσπάρηξε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμπουσι ἀπολογιζόμενοι.

Λέων καὶ Βάτραχος.

Ἐάν τις ποτὲ Βάτραχος μέγα βοᾷντες, ἐπεσπάρη πρὸς τὴν φωνὴν οἰόμενος μέγα π ζῷον εἶναι, πρὸς μείνους ἢ μικροῦν, ὡς εἶδεν αὐτὸν πρὸς ἐλθόντα τὸ λίμνης πρὸς τὴν αὐτὸν κατέπησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς τὸ ὄψιν δὲ ἀκροῦς μόνως περιεπίεσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἐάν τις καὶ ὄνος καὶ Ἀλώπηξ κτηνῶν ποιησάμενοι,

σάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν πολλῆς οὐδ' ἄρας συληθείσης, πρὸς ταῦτα ὁ Λέων τὸ ὄνος διελεῖν αὐτοῖς, ὃ ἢ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐπ' ἴσων, ἐκλέξατο τρεῖς αὐτῶν τρέπετο, καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸ ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ Ἀλώπηκι μερίζειν ἐνελεύσεν, ἢ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σπάρσασκε, ἑαυτῇ βραχὺν κατέλιπεν, καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαμερεῖν ἔτις ἐδίδωξεν; ἢ δ' εἶπε, Ἐ ὄνος συμφορὰ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὸ πῆλας δυσχερήματα.

Λέων καὶ Ἄγριος.

Λέων

gressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, iussit Leo Asino vt diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, vt eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit. Inde Vulpi vt diuideret iussit. Illa verò in vnam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ὀ optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & Vrsus. 39
H 5 Leo

LEO & Vrsus simul ma-
gnū nacti hinnulū, de
eo pugnabant. Grauitet i-
gitur a seipsis affecti, vt ex
multa pugna etiam verti-
gine corripentur, defa-
rigati iacebāt. Vulpes au-
tem circūcirca eundo, vbi
prostratos eos vidit, & hin-
nulū in medio, iacentem,
hunc per medios utrosque
percurrrens rapuit, fugiēsq;
abiit. At illi videbant qui-
dem ipsam, sed quia non
poterant surgere, Nos mi-
seros, dicebāt, quod Vul-
pilaborauimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, aliis la-
borantibus alios lucrari.*

Vates. 40

VATES in foro sedens,
differebat. Quū au-
tem superuenisset quidam
derepente, & renunciasset
quod domus ipsius fene-
stræ apertæ omnes essent,
& quæ intus erant ablata
omnia, exiliuit suspirās, &
cursum ibat. At quum qui-
dā vidisset ipsum currentē
Heus tu, inquit, qui alie-
nas res præscire profite-
ris, tuas ipsius non præua-
ricinabere? Affa-

ΛΕΩΝ καὶ Ἀρκτοῦ ὄμῃ
βενεύοντες, ἀφ' ἑαυτῶν
ἀλλήλων ἀφαιρούμενοι,
ὡς ἐπὶ πολλῆς μάχης, καὶ
σκοτοδυσίας, ἀπαυδῆσαντες
ἕκαστοι. Ἀλάπηξ ἢ κύκλω πε-
ρίβουσι, περὶ ταύτας αὐτὰς
ἰδόντες, καὶ τὸ βένευον ἐν τῷ
μέσῳ κείμενον, τὴν ἀφαιρού-
σαν ἀμφὸς ἀφαιρούμενα καὶ
ἀρπάζουσα, φεύγουσιν ἄχαρτο.
οἱ ἢ βλέποντες μὴ αὐτῶν, μὴ
δυνατοὶ ἢ ἀσάφεια δει-
λαμοὶ ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι Ἀλά-
πηξ ἐμὸν χερσὶν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων
κατακλιθέντων ἄλλοι κερδαίνουσιν.

Μοῦσις.

ΜΟΥΣΙΣ ἐπὶ ἀγορῆς κα-
θήμενος, διελέγετο. ἐ-
πιστάτης δὲ τινος ἀφ' ἑνὸς, καὶ
ἀπαγγέλλοντος, ὡς αἱ τῶν οἰ-
κίας αὐτῷ θυεῖδες ἀναπι-
πτέμεναι τε πάντων εἶεν, καὶ
πάντα τὰ ἔνδον ἀφαιρεθῆναι,
ἀνεπήδησεν τε σενάξιας, καὶ
δρομαῖς ἤκει, τρέχοντα δὲ πρὸς
αὐτὸν θεασάμενος, ὡς ἔτι,
εἶπεν, ὅτι πολλὰ τὰ πρᾶγματα
παραιδέναι ἐπαγγελόμενος,
τὰ σὺν ἑσὶ ἐπὶ σκελετοῖς;
Επι-

Επιμύθιον.

Ο μύθος ἀφ' ἑαυτῶν τὴν μὴ ἐ-
αυτῶν εἶον φάουλως διοκύνοντες,
τῶν ἢ μηδὲν αὐτοῖς προσήκον-
των προσνοεῖσθαι περιωρῆρας.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui suam
vitam prauè gubernantes,
qua nihil ad se attinent pra-
scire conantur.*

Μύρμηξ καὶ Περίστερος.

Formica & Columba. 41

ΜΥΡΜΗΞ διψήσας κα-
ταβάνει πηλῶν, πα-
ρασυρῆς ὑπὸ τῷ ρεύματι
ἀπὸ πηγῆς. Περίστερος ἢ τῆ-
το θεασάμενος, κλάνα δέν-
δρου ἀφαιρούσας εἰς τὴν πη-
γῶν ἔριψεν, ἐφ' ἣ καὶ κα-
θίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη.
Ἰξεντὴς δὲ πρὸς τὴν τῆ-
το καλὰ μὲν σκελετοῖς ἐπὶ τῷ
Περίστερον συλλαβεῖν
ἤκει τῆτο δὲ ὁ Μύρμηξ
ἄσχετος, ἢ τῷ ἰξεντῆ
πῶδα

FORMICA sitiens deli en-
dit in fontem, ac tra-
cta à fluxu, suffocabatur.
Columba verò hoc viso,
ramum arboris decer-
ptum in fontem proiecit,
super quo sedendo For-
mica euasit. Auceps au-
tem quidam post hoc ca-
lamis compositis ad Co-
lumbam comprehen-
dendam ibat. Hoc autem
viso Formica aucupis pe-
dem

πρόδωκεν. ὁ ἰ ἀλγήσους, πῶς τε καλῶμενος ἔριψε, καὶ τὴν Περαιτέρω αὐτῆς Φυγῆν ἔπερυσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς ἀεργάτοις χάριν ἀποδοῦναι.

dem momordit, qui dolens & calamos proiecit, & ut Columba statim fugeret, auctor fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Νυκτεῖς καὶ Βάτῳ καὶ Αἰθῶα.

Νυκτεῖς καὶ Βάτῳ καὶ Αἰθῶα ἐταίρειαν ποιησάμενοι, ἐμπροσθεν δ' ἐγνώσαν βίαν ζῆν. ἢ ἔτι οὐκ, Νυκτεῖς δὲ ἄργυρον δανεισάμενοι, καὶ δῆκον εἰς τὸ μέτρον, ἢ ἰ Βάτῳ ἐδῆκον μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβον, ἢ ἰ Αἰθῶα πείτη χαλκῶν, καὶ ἀπέπλησαν. ἤ μὲν ἰ σφοδρῆς ἠυσωδῆς, καὶ τῆς αἰσθητικῆς, πάντες ἀπολέσονται, αὐτοὶ ἐπὶ τῶν γλῶσσῶν διεσώθησαν. ἔξ ὁμοῦ τοῦ μὲν Αἰθῶα τοῖς αἰγυλοῖς αἰετῶν παραδρέουσι, μή πως τὴν χαλκῶν ἐκείνην ἢ γαλατῆα. ἢ ἰ Νυκτεῖς τῶν δανεισῶν φασμάτω, τῆς μὲν ἡμέρας ἐφαίνονται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομῶν ἐξείσονται. ἢ ἰ Βάτῳ τῶν πικρῶν ἄντων ἐδῆκον ἐπιλασθῆναι. εἰ πως τὴν οἰκίαν ἐπιγνοίη.

Vespertilio & Rubus & Mercurus. 42

Vespertilio & Rubus & Mercurus inita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secū accepit, Mercurus tertius æs, & enauigauerunt. Tempestate autem vehementi oborta, & naui cernita, omnibus perditis, ipsi in terram enasunt. Ex illo igitur mercurus littoribus semper affidet, num quopiam æs eiiciat mare. Vespertilio verò creditores timens, interdium non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus prætercunctium vesti inhæret, quærens sicubi suam cognoscat.

Ἐπι-

Affa-

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἀσπιδόμορον, ταῖς ἐς ὑστέρω ἀερίπτορον.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in eas quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

Νοσῶν καὶ ἰατροῦ.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ ἰατροῦ ἐρωτώμενος ὅπως διετέθη, πλεονεξίαν εἶπε δεόντων ἰδρωκένων ὅτι ἀγαθὸν ἔφη τῶν εἶναι. ἐκ δ' αὐτῆς ἰ παρ' αὐτῆς πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅπως ἔχει, φερίκη συχθεῖς, εἶπε, σφοδρῶς, ἀσπιδόμορον. ὁ ἰ καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐφησεν εἶναι. ἐκ δ' αὐτῆς αὐτῆς, ὅπως διετέθη, εἶπε, ὑπὸ ἰ ἀερίπτορον. ὁ ἰ καὶ τῶν πάλιν ἀγαθῶν εἶπε εἶναι. εἶπε ἰ οἰκίαν πικρῶν αὐτῶν ἐρωτήσαντος, ὅπως ἔχει; ἔγω, εἶπε, ὡς τῶν, ὑπὸ ἰ ἀερίπτορον ἀπολασθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀσπιδόμορον δυοῦν ἀσπιδόμορον τῶν ἀερίπτορον ἀερίπτορον λέγει.

Ægrotus & Medicus. 43

Ægrotus quidā à Medico rogatus quomodo valuisset? Plus, ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum, ait, valde cōcussum fuisse. Ille & hoc bonū esse ait. Tertio rursum rogatus quomodo valuisset, ait, in interitū incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Vt habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereō.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maxime ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

Ἐν λυδῶν ποταμῷ καὶ Ἐρμῆς.

Ἐν λυδῶν ποταμῷ τις ἀσπιδόμορον τῶν οἰκίαν ἀπὸ ἀερίπτορον.

Lignator & Mercurius. 44

Lignator quidam iuxta fluvium suam amittit

mitit securim. Inops igitur
 cōsiliū iuxta ripam sedens
 plorabat. Mercurius au-
 tem intellecta causa, &
 miseratus hominem, vri-
 natus in fluuium, auream
 sustulit securim, & an hæc
 esset quam perdiderat ro-
 gavit. Illo non eam esse
 dicente, iterum vrinatus
 argenteam sustulit. Illo,
 neque hanc esse suam di-
 cente, tertio vrinatus, il-
 lam ipsam sustulit, illo
 hanc verè esse deperditam
 dicente, Mercurius pro-
 bata ipsius æquitate, o-
 mnes ei donauit. Ille pro-
 fectus omnia sociis quæ
 acciderant narrauit. Quo-
 rum vnus eadem facere
 decreuit, & ad fluuium
 pro-

απέβαλε πύλεκω, αμνηρα-
 νών τοίνυν πρὸ τῆς πύ-
 λης κρηδίσας ἀδύρετο. Ερμῆς ἰ-
 μαθῶν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰ-
 κτείρας τὸ ἄνθρωπον, κρη-
 δὸς εἰς τὸ ποταμὸν, χρυσῶν
 ἀνέλεγε πύλεκω, καὶ εἰ-
 ἔτος ἔτιν ὃν ἀπέβαλεν ἤρατο.
 Ἐξ ἧ μὴ τῆτον εἶναι Φαρμύ-
 αῦδης κρηδίσας ὀργυρῆν ἀνε-
 κόμεισε. τῆ ἰ μὴδε τῆτον εἶναι τὸ
 οἰκεῖον εἰπόντος, ἐκ τρίτης κρη-
 δὸς, ἀμεινον τὸ οἰκεῖον ἀνέγε-
 κε, Ἐξ ἧ τῆτον ἀληθῶς εἶναι τὸ
 δῆλωλόπι Φαρμύς Ερμῆς
 δῶποδεξάειδρῳ αὐτοῦ τὴν δι-
 κροσειῶν, πάντας αὐτῶ ἰ-
 δωρήσατο. ὃ ἰ πρὸ ἀγαθῶν ἄλλο
 πάντε τῶν ἐταίρων τῶ συμ-
 βαύτα διεξελήλυθεν. ὡς εἰς πρὸ
 τῶ ἰσα Διὸς πρὸξάαδῳ ἰσαλευ-
 σατο, Ἐ πρὸ τὸ ποταμὸν ἰλ-
 γῶν, καὶ

gū, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην
 ἐξήπιτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεῦ-
 μα, κλαίον ἐκάθητο. Ἐπι-
 φανεῖς ἔν ὁ Ερμῆς καίκεῖνα,
 καὶ τὴν αἰτίαν μαθῶν Ἐρμῆ-
 νος κρηδίσας ὀργίως χρυσῶν
 ἀξίνην ἐξέλεγε, καὶ ἤρατο,
 εἰ ταύτῃ ἀπέβαλε. τῆ δ᾽ εἰ
 σὺν ἠδονῇ, καὶ, ἀληθῶς ἢ δ᾽ ἰ-
 ἴσα φήσωντῳ, μισήσας ὁ
 Θεὸς τὴν τοσαύτῃ ἀναίδει-
 αμ, ἰ μόνον ἐκείνην κρητέ-
 ρεν, ἀλλ᾽ ἔδε τὴν οἰκείαν ἀ-
 πέβαλεν.

profectus & suam securim
 cōsultò demisit in proflu-
 entem, & plorans sedebat.
 Apparuit igitur Mercuri-
 us & illi, & causa intelle-
 cta ploratus, vrinatus si-
 militer auream securim
 extrulit & rogauit, an hanc
 amisset. Illo lætabundo,
 & Verè hæc est, dicente,
 perosus Deus tantam im-
 pudenciam, non solùm il-
 lam derinuit, sed ne pro-
 priam quidem reddidit.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον
 τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον σιωπᾶρε-
 ται, τοσαύτον τοῖς ἀδίκτοις
 ἐναντιᾶται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quantū
 iustis Deus auxiliatur, tan-
 tum iniustis esse contrarium.

Οἶνος καὶ Κρητορῆς.

Asinus & Horrtulanus. 45

Οἶνος

Αἰ-

A Sinus seruiens olitorum, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, vt ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quam Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferebat quam prius, onera, & cœnum, & regulas ferens. Rursus igitur vt mutaret dominum rogauit, & cotiatio vendatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, & videns quæ ab eo fieret, suspirando ait, Hei mei misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim, vt video & pellem meam conficiet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

Auceps & Galerita. 46

Auceps auibus struxerat laqueos: Galerita verò hunc procul videns, rogauit, quidnam face-

ΟΝΟ ὑποηρετὰ μὲν Κηπορέ, ἐπειδὴ ὀλίγο μὲν ἤσθιε πλείους δὲ ἐμόχθει, ἠύξατο τῷ Δίῳ ὥστε ἔκηπορε ἁπαλλαγεῖς ἐτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ. Ἐὶ Διὸς ἐπακέσαντ' ἡμεῖς καὶ κελύσαντ' αὐτὸν κεραμεῖ πρῶτον, πάλιν ἐδυσφόρει πλείον ἢ πρῶτον, ἀχθὸφόρων, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεραμῆς κομίζων. πάλιν ἔναιμεῖψατ' δεσπότην ἰκέτους, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται εἰς χεῖρῶνα τοῖσι τῷ πρῶτον ἐτέρῳ δεσπότην ἐμπιστῶν, καὶ ὄων τὰ παρ' αὐτῆς πρῶτον τὸ μῦθον, μὲν στεναγμῶν ἔφη οἰμοῖ τῷ τάλαιπάρῳ, βέλπον μὲν μοι πρῶτον τοῖς πρῶτον ἐργασίας δεσπότητας μῦθον. ἔτι γὰρ ὡς ὄρω, καὶ τὸ δέμας με κατεργάσει.

Επιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὰς πρῶτον δεσπότητας οἰκέται πηλῶν, ὅταν τὸ δέμας λαβῶσι πειρῶν.

Ορνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιν ἴση παγίδας, Κορυδαλός δὲ τῶν πρῶτον ἰδὼν, ἐπρωτάειτο, τί ποτ' ἐργάσοιτά.

το. Ἐὶ δὲ πόλιν κτίσει φαμίλια, εἴτα ἡ πόρρωτέρῳ διαχωρήσαντ' ἡμεῖς κρυβέντ', ὁ Κορυδαλός τὰς ἑαυτῶν πρὸς λόγους πρὸς εὐνοίας, πρῶτον ελθὼν εἰς τὸ βρόχον ἑάλω. Ἐὶ Ὁρνιθοθήρας ἐπιδραμόντι, ἐκεῖν' εἶπεν, ὡς ἔστι, εἰ τριώπῳ πόλιν κτίσεις, ἔ πολλὰς εὐνοίας οὐκοινοῦται.

Επιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἴκῃ καὶ πόλεις ἐρημύνονται, ὅταν οἱ πρῶτον γαλεπαίνωσιν.

tacere? eo urbem condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condis non multos inuenies incolentes.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maximè domos & vrbes desolari, quum praefecti molesti fuerint.

Οδοιπόρος.

Οδοιπόρος πολλὰ ἀνίστασθε ὁδὸν, ἠύξατο, εἰ ἔσθ' εὐνοίας π, τὸ ἡμῶν τῆς

Viator. 47

Viator multa confecta via, orauit, quod inueniret, dimidi-

um Mercurio eius dedica-
turū. Nactus igitur perā
cariotarum & amygdala-
rum plenam, atque ea ac-
cepta, eas comedit. Sed
cariotarum ossa & amyg-
dalarum cortices super al-
tari quodam imposuit, in-
quiens, Habes, ô Mercuri:
vorum. Nam rei in-
uentæ exteriora & interiora
tecum partior,

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, virum
auarum, qui & Deos ob cu-
piditatem fallit.*

Puer & Mater. 48

PVer ex literario ludo
condiscipuli librum fura-

τάτα τῷ Ερμῆϊ ἀνέστη. πε-
ριτυχὸν ἃ πῆρα μεσῆ φοι-
νίκων καὶ ἀμυγδαλῶν, καὶ
πάντων ἀνελόμην, ἐκεί-
νος μὲ ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινί-
κων ὄσπια, καὶ τὰ τῶν ἀμυγ-
δαλῶν κελύφη ἐπὶ πύθον ἀπέ-
θηκε βαρῆ, φήσας, ἀπέχεαι
ὦ Ἑρμῆ, τὴν δόχυν. Ἐ γὰρ
ὄρεθόντων τὰ σκῆτος καὶ ἐν-
τός περὶ τὴν ἀφῆμην.

Επιμύθιον.

Ο μύθος περὶ ἀνδρα φι-
λάργου, καὶ τὰς θεὰς ἀφῆ-
μην ἐπιπορεύσαντα καὶ τὸν
φύθον ἀφῆμην.

Πῦς καὶ Μήτηρ.

Πῦς ἐν διδασκαλίᾳ
τὴν ἑσθλὴν ἀφῆμην ἔδει-
ξεν

τον κλέψας, ὡς ἔκε τῆ μητρὶ
τῆ ἢ μὴ ἐπιπορεύσαντος, μὲν
λον μὲ ἐν ἀποδείξει ἀφῆμην, περὶ
ὧν τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὸ
μείζων κλέπτειν. ἐπὶ τὸ φῶ-
ρον δὲ ποτὲ ληφθεὶς, ἀπήγα-
γε τὴν περὶ τὴν ἀφῆμην. τῆ ἢ μη-
τρὸς ἐπορεύσαντος καὶ ὀλοφύου
ἀφῆμην, ἐκείνῃ τῆ δὲ μητρὸς ἐ-
δείτο βραχέα πῦς τῆ μητρὶ
ἀφῆμην περὶ τὸ ἔσ. τῆ ἢ
τῆ παχέως τῆ εὐμαρτῆ πα-
ρὸς ἀφῆμην, ἐκείνῃ τὸ
ἔσ τῆς ὁδῆς διὰ τὴν ἀφῆμην
το. τῆ ἢ μητρὸς καὶ τῆ ἀφῆμην
καὶ τῆ ἀφῆμην, ὡς ἔ μόνον
κέκλοντο, ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν
μητρὸς ἠσέθηκεν. ἐκείνῃ εἶ-
πεν, αὐτῆ γὰρ μοι τῆ ἀφῆμην
γέγονεν ἀφῆμην. εἰ γὰρ ὅτε τὴν
ὄρεθον ἐκεκλοντο ἐπέπλη-
ξέ μοι, ὅσον αὐτῆ μὲν τῆ
χωρησίας νῦν ἠγόμενον ἐπὶ τῆ
ἀφῆμην.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τῆ μὴ
κατ' ἀφῆμην καὶ τὸν ἀφῆμην ἐπὶ
μείζον ἀφῆμην τὰ κατῆμην.

Ποιμὴ καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴ ἐν τῇ θάλασσᾳ
λασίου τόπων πεινίον
νέμων, ἐπὶ τῆ θάλασσᾳ
τὴν

furatus, rulit matri. Quā
ea verò non corripuisset,
sed potius amplexata fuis-
set, prouectus ætate cœ-
pit & maiora furari. In i-
pso autem furto aliquan-
do deprehensus, ducebatur
rectā ad mortem. At
sequente & lugente ma-
tre, ille carnifices orabat,
vt pauca quædam matri
colloqueretur in aurem.
Quæ quum illico ori filii
se admouisset, ille aurem
dentibus demorsam ab-
scidit. Matre autem & a-
liis accusantibus, quia nō
solum furatus sit, sed iam
& in matrem impius esset,
ille ait, hæc enim mihi
pérditionis fuit causa. Si
enim quum librū furatus
eram me corripuisset, non
ad hæc vsq; progressus nūc
ducerer ad mortem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eorum
qui non in principio puniuntur,
in maius augeri mala.*

Pastor & Mare. 49

Pastor in maritimo lo-
co gregem pascens, vi-
so tranquillo mari, desi-
dera-

deravit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus. emptis, soluit. Tempestate verò vehementi facta, & nauis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere eiecto in mare. vix vacua nauis euasit incolumis. Post verò dies non paucos, transiunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, Hic ait, carioras iterum, vt videretur, desiderat, & propterea viderur quietū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

Punica & Malus. 50

Punica & Malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens definamus, ait, o amice, aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in praesentium seditionibus vilissimos

τινὶ θάλατταν, πηύμενος πλεῖστα πρὸς ἑμπορίαν. ἀπεμπώλησεν ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ φοινίκων βαλόντας περιέρχοντο, αὐτῶν. χιμαῖον δὲ σφοδρῆ ῥυμολόγη, καὶ τὴν νεῶς κινδυνεύουσαν βαπτίζουσαν, πάντα τὸ φόρτον ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ τῇ νηὶ διεσώθη. Ἐπὶ δὲ ἡμέρας ὀλίγας περιέρχοντο πρὸς καὶ τὴν θάλατταν (ἔτυχε γὰρ αὐτῆν γαληνιάσαι) τινὶ ἡρεμίας θυμαζόντων, ὑπολαβάνοντες, εἶπε φοινίκων αὐτῶν, αἵς ἔοικεν, ἐπιθυμῶ, καὶ ἀλλὰ τὴν ποφύνηται ἡ συζύγουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Ροιὰ καὶ Μηλέα.

Ροιὰ καὶ Μηλέα πρὸς ἑκάστων ἕλκον. πολλὰ δὲ ἀμφισβητήσεων μεταξὺ ῥυμολόγων βιάσαντο ἐν τῇ πόλει αἰχμαλωτῶν. φρογμῶν, παυστώμεθα, εἶπεν, ὁ φίλοι, ποτὲ μαχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ταῖς ἀμεινῶν γίνονται καὶ οἱ μη-

οἱ μηδενὸς ἄξιον περιέρχονται εἶναι π.

lissimos eorum esse aliquid.

Ἀσάλαξ.

Talpa. 51

Ἀσάλαξ τυφλὸν ζῶον ἔστι. φησὶν ἐν ποτὶ τῇ μητρὶ, συκομινίαν μητὲρ ὄρω. εἶπε αὐτῆς φησι, λιβάνους ὁσμῆς πεπληρωμαί, καὶ κτεῖται πάλιν, χαλκῆς, φησι; ψηφιδῶν κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβούσα εἶπεν, ὦ τέκνον, αἵς ἤδη κρηταμαχάνω, ἡ μόνον ὄψεως ἐξέρεση, ἀλλὰ καὶ ἀκούῃς, καὶ ἀσφρήστως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι ἔλαζόνων τὰ ἀδυνάτα κρηταμαχάνονται, καὶ ὡς τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

TAlpa caecum animal est. Dixit igitur aliquando matri, Morum mater video: deinde rursus ait, Thuris odore plena sum: & tertio iterum, Aerci, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò respondens ait, O filia, vt iam percipio, non solum visu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos iactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

Σφήκες καὶ Πέρδικες.

Vespa & Perdices. 52

Σφήκες καὶ Πέρδικες διὰ ψῆ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, πρὸ αὐτῶν αἰτῶντες πίνειν, ἐπαχθεδόμενοι αὐτῷ ὕδατος τὰ τινὶ πῶν χέριν ἀποδώσειν οἱ μὲν Πέρδικες σκάπτειν τοῖς ἀμπελέας. οἱ δὲ Σφήκες κήκλω ἀφείοντες τοῖς κέντροις ἀπισσοῦσιν τὰς

Vespa & Perdices sitibundæ ad agricolam iuerunt, ab eoq; petierunt vt daret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Vespa autem, circumcirca cundo aculeis

arçere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quàm vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, cadunt autem admodum.

τὰς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο βόες, οἱ μηδὲν ἐπαγγελόμενοι πάντῃ ποιοῦσιν. ἀμεινον ἔν ἐστιν ἐμείοις δέξασθαι ἢ ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος ὡς ἀνδρῶν ἐξάλειψι, ὠφελῆν μὲν ἐπαγγελλομένων, βλάπτοντες δὲ μελέος.

Pauo & Monedula. 53

Vibus creaturis regem, Pauo rogabat ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus monedula suscepto sermone ait, Sed si te regnante Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, principes non modo propter pulchritudinem, sed et fortitudinem, et prudentiam eligere oportere.

Ταῦς καὶ Κολιός.

Ὁν ὀρνίθων βασιλέωσιν ποιῆσαι βασιλέα, Ταῦς ἑαυτὸν ἤξει δ' αὖ τὸ κολιόχρηστον εἶναι αἰετῶν ἢ τῆτον πάντων, Κολιός ὑπολαβὼν, ἔφη, ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύοντι αἰετὸς ἡμῶν κοιτάδιώκειν ἐπιχρήσει πᾶς ἡμῖν ἐπαρκέσθαι;

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τὰς ἀρχοντας ἢ δ' αὖ κολιόχρηστον, ἀλλ' ἀκαίρως καὶ φρονήσιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Aper & Vulpes. 54

Per, quum cuidam adstaret arbori, dentes

Μοιός καὶ Αλάπηξ.

Μοιός ἀγρὸς ἐπὶ πνοῆς ἐστὼς δένδρου, τὰς ὀδόντας

καὶ ἔφη, ἀλάπηξ δ' ἔρω μὲν τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμίαν ἀποσκευάσθαι ἀνάγκη, τί τὰς ὀδόντας θήσῃ, ἔφη, ὅτι ἀλόγως τῆτον ποιοῦ. εἰ γὰρ με κίνδυνος ἀπειλήσῃ, ἔγωγε με τιμωροῦμαι ὡς τὰς ὀδόντας ἀποκτείνω ἀχαλεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μὴδὲν ἐπιμύθιον εἶσι χρεῖα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ὡς τὸ κίνδυνον ἀποσκευασθῆναι δεῖ.

tes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare nulla proposita necessitate dentes acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam si me periculum inuaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, adueniens periculum preparatum esse oportere.

Κορυδαλός.

Cassita.

Κορυδαλός εἰς πύργῳ κάλῃ, θρηναῶν ἔλεγε, οἱμοὶ τὴν παλαιπάρῳ καὶ δουλίῳ στυγῆ, εἰ χρυσὸν εὐσφισαί-

Cassita à laqueo capta plorans dicebat, Hei mihi miseræ & infelici volucris. Non aurū furripui-

cuiusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granū autem tritici paruum mortis mihi causa fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui ob vile lucrum magnam subeunt periculum.

Hinnulus. 56

Hinnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & maior & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad vindictam, cur nam igitur sic eos times? Et ille ridens ait: Vera quidem hæc inquis, fili: vnum verò scio, quod quum canis larratum audiuerō, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nativam timidam nulla admonitione confirmari.

Lepores & Ranæ. 57

Lepores aliquando in Lynum profecti, sui ipsorum

σφιτάμην πνός, ὅσον ἀργύρου, ὅσον ἄλλο π' ἢ πλείων κόκκους ἢ σίτη μικρῆς ἢ θανάτου μοῖρα ὡς ἐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ἀφ' ἐκεῖθεν κέρδιον ὄντας, μέγαν ὑφίστασθαι κίνδυνον.

Ἠερός.

Ἠερός ποτε πρὸς τὸν Ἰλαφον εἶπε, πῶς πατήρ, σὺ καὶ μείζων καὶ παχύτερος κυῶν ὠφέλικος. καὶ κέραια πρὸς τούτοις ὑπερφυῖται φέρεις πρὸς ἀμύμιαν, τί δή ποτ' οὐκ ἔστι τῆς φοβῆς; καὶ κείνους γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῆς, τῆ κλον' ἐν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὴ κυῶς ὑλάει καὶ ἀκρόασι, αὐτίκα πρὸς φυγὴν σὺ οἶδ' ὅπως ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς φύσει δειλὰς ἐδεμίαι παραφρονεῖται ῥαίονουσιν.

Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

Ὁ λαγὼς ποτε συνελθὼν τῶν βατράχων, τῶν ἰαυτῶν πρὸς ἄλλους

ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἰπταφαλῆς εἶη, καὶ δειλῆς καὶ ἀδύνατος. καὶ γὰρ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον ἔν εἶναι θανεῖν ἄπαξ, ἢ ἀφ' ἑσέως κτελεῖν. τὸ τὸν κύνων κυρῶσιντες, ἄρρηκτον κατὰ τὸ αὐτὸν εἰς τὴν λιμνὴν, ὡς εἰς αὐτὰς ἐκπεσόντες καὶ ἀποπνιγμένοι. ἢ ἢ καὶ κρημνῶν κύκλω τὸ λιμνῆς βατράχων. ὡς ἢ ἢ δρόμος κτύπον ἤσθοντο, ὁ δὲ εἰς ταῦτα εἰσσηδυσάμενοι, τῶν λαγῶν τις ἀγροτέρους εἶναι δοκῶν ἢ ἄλλων εἶπεν, σῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεδιόντες ὑμῶς αὐτὰς ἀφ' ἑσέως ἐξήθε. ἤδη, ὡς ἴσασθε, καὶ ἡμῶν ἑταῖροί ἐσσι ζῶντα δειλότερα.

psorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena. se enim ab omnibus & canibus & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaque esse mori semel, quam toto vitæ tempore timere. hoc igitur confirmato, impetum fecerunt simul in paludem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illic in hanc insilissent, ex leporibus quidam sagacior esse visus aliis, ait, Sistite, ὁ socii, nihil graue in vos ipsos molimini, iam ut videtis, & nobis alia sũt animalia timidiora.

Ἐπιμύθιον. 15. Ἀφ' ἑσέως

AFFABVLATIO.

Fabula significat, misero grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχῶντες, ἐξ ἑτέρων χεῖρωνα παχόντων ὠφελουμένου.

Asinus & Equus. 58

Asinus Equum beatū putabat, quod abunde nutriretur & accuratē, quum ipse neq; palarum satis haberet, idque plurimum defatigatus. Quum autem tempus instirrit belli, & miles armatum ascēdit Equū, huc illuc ipsum impellens, cæterum & in medios hostes insluit, & Equus vulneratus iacebat. His visis, Asinus Equum mutata sententia, miserum existimabar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere principes & diuites emulari, sed in illos inuidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Ὀν & Ἴππος.

Ὀν Ἴππον ἐμνησέσασεν, ὡς ἀφθόνως τρέφοντο καὶ ἐπιμελεῖς, αὐτὸς μὲν ἀχύρων ἀλίς ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα τελευτῶν. ἐπεὶ δὲ καί τις ἐπέστη πόλεμος, καὶ ὁ στρατιώτης ἐνοπλίον ἀπέδωκε τῷ Ἴππον παρταχόσας τὸν ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ Ἴππος πωληγὴς ἔκειτο. ταῦτα ἐωρεθεὶς ὁ ὄν τῷ Ἴππον μεταβαλλόμενον ἐπαλάμεινε.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι εἰ δὲ τὰς ἀρχοντας καὶ πλεῖστους ζηλοῦσι, ἀλλὰ τῷ κτῆναι φθόνον, καὶ τὸ κινδυνον αὐαλομζομδμς τῶν πενίαν ἀγαθῶν.

Auarus. 59

Avarus quidā, quum omnia sua bona vendidisset, & auream massam

Φιλάρηρος.

Φιλάρηρος τις ἀπασαν αὐτῶν τῶν ἐστῶν ἐπρημεσίμεινε, καὶ χρυσῶν

βῶλον ποιήσας, ἐν τινὶ τόπῳ κατάρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχλῶ ἑαυτῶ. καὶ τὸν ἐν, καὶ κατ' ἡμέραν ἐρχόμενον, αὐτὸν ἔβλεπε. τὸν ἔργατῶν τις αὐτὸν ὠφελουμένου εἰσῆσας, καὶ τὸ γεγανὸς στυνοήσας, αὐτορύξας τὸ βῶλον ἀνείλετο. καὶ τὸ ταῦτα κακεῖν ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸ τόπον ἰδὼν, ἠρώρειν ἤρξατο, καὶ πλάειν τὰς τρίχας. τῶν δὲ τις ὀλοφυρῶν ἔτασε ἰδὼν, καὶ τῶν αἰτίων πυθόμενον, μὴ ἔτασε, εἶπεν, ὦ ἔτ, ἀθύμει. εἰ δὲ γὰρ ἔχων, τὸ χρυσὸν εἶχες. λίθον ἐν αὐτῷ χρυσῶ λαβὼν ἦες, καὶ νόμιζε σοὶ τὸ χρυσὸν εἶναι. τῶν αὐτῶν γὰρ σοὶ πωληγῶσαι χρυσῶν. ὡς ὀρώ γὰρ, εἰ δὲ ὅτε ὁ χρυσὸς τῶ ἐν χρυσῶ ἦδα τὸ κτήματ.

sam fecisset, in loco quodam defodit, vna defosso illic & animo suo & mente, atque quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem quum ex operariis quidam obseruasset, cognouit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & vacuum locum videns lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc quum quidam vidisset sic plorantem & causam audiisset, Ne sic, air, heus tu, tristare, neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse.: eundem enim tibi vsum præstabit. Nam, vt video, neque quum aurum erat, vtebare.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Επιμύθιον.

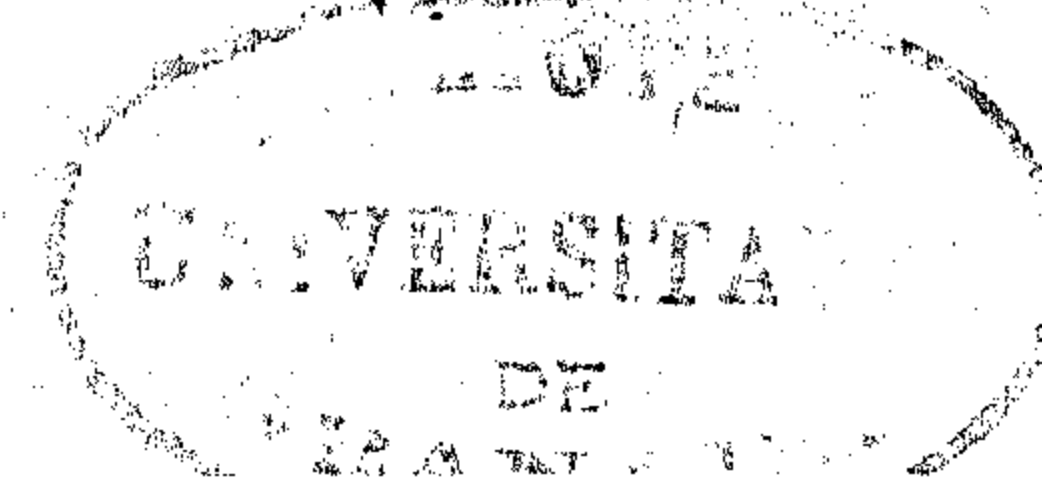
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι εἰ δὲν ἢ κτήσις, εἰ μὴ ἢ χρῆσις, ὠφελῶν.

Χίνας καὶ Γέροντοι.

Χίνας & Γέροντοι ἐπὶ τῶν τῶ λειμῶν ἐρέμοντο. τὸν ἰηρῶτων ἐπιφαινέντων, οἱ μὲν

Anseres & Grues. 60

Anseres & Grues in eodē prato pascebantur. Venatoribus autem visis, Grues,

οι μὲ Γένουοι καὶ Φοῖ ὄντες, πε-
χέως ἀπέπτησαν· οἱ ἰ Χλωες
Δὲ τὸ βῆθος τῆ σαρμῶτων
μείναντες σιωπῆ φησὺν.

Επιμύθιον.

Ο μὲθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι καὶ
ἐν ἀλώσει πάλαι, οἱ μὲ ἀκτῆ-
μοιτε ἀχέρως Φύγαν, οἱ
ἰ πῶσιτοι δὲ λῶσαν ἀλι-
σκόμοι.

Χελώνη καὶ Αετός.

Χελώνη Αετῶ εἶπτο
ἰπτεῖσθαι ταύτῃ δι-
δάξαι. ἰ πραινῆντ' ὁ
πῶρῶ τῆτο τῆ φύσεως αὐτῆς
εἶναι, ἐμείνη μῶλλον τῆ δει-
σαι πρῶσκειτο, λαδῶν οὐ
πρῶτῶν τοῖς ἄνεξι, καὶ εἰς
ὑψ'.

Grues, quod essent leues,
statim euolauerunt: An-
seres vero ob onus corpo-
rum, quum mansissent, ca-
pti fuerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ἰ in
expugnacione urbis inopes
facile fugere, diuites autem
seruire captos.

Testudo & Aquila. 61

Testudo orabat Aquila,
ut se volare do-
ceret. Ea autem admo-
nente, procul hoc à na-
tura ipsius esse, illa magis
precibus instabat. Accepit
ergo ipsam unguibus,
& in

ὑψ' ἀνευκῶν, εἰτ' ἀφῆ-
κεν. ἰ ἰ πτῶν πρῶσται,
συνετρίβη.

Επιμύθιον.

Ο μὲθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι πο-
λοῖ ἐν φιλονεικίᾳ τῆ φρῆ-
μωτέρων τῆ ἀγκύσαντες, ἐαυ-
τῶς ἐβλάψαν.

& in altum iustulit, inde
demisit. Hæc autem in pe-
tras cecidit, & contrita est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos
quia in contentionibus pre-
dentiores non audierunt, se-
ipsum lassisse.

ἰ ἰ ἰ.

Pulex. 62

Υγλαα ποτὲ πηδύσασα,
ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθη-
σιν· ὁ ἰ τῆ Ηρακλῆω ἐπὶ συμ-
μαχίαν ἐκάλεσεν. τῆ ἰ ἐκείθεν
αὐτῆς ἀφελομῆνης στενάξας,
εἶπεν, ὦ Ηρακλῆεις, εἰ ἐπὶ
ψύλλῃ εἰ σιωπῆ χροῖσας, πῶς
ἐπὶ μείζοντι ἀντιπρῶσι τῆς
συνεργήσας;

ἰ ἰ ἰ.

Pulex aliquando sal-
tans, viri pedibus in-
hæsit: hic autem Hercu-
lem in auxilium inuoca-
bat. at quum illinc rursus
saltasset suspirans ait, ὦ
Hercules si contra puli-
cem non auxiliatus es,
quomodo contra maiores
aduersarios adiuuabis?

ἰ ἰ ἰ.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessariis.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ἱλαρίων ἔθειν δεῖξαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀναγκαιῶν.

Cerua. 63

Cerua altero obcœcata oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, vnde nihil suspicabatur. præternavigantes autem quidam, & hoc coniectantes ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd vnde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturū, ab eo proditam.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, sapere qua nobis noxia videntur, utilia fieri: qua verò utilia, noxia.

Cerua & Leo. 64

Cerua venatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi incidens, ab ea comprehensa

Ελαφός.

Ελαφός τ' ἕτερον πεπηρωμένην τ' ὀφθαλμῶν, ἐπὶ ἡϊόνῳ ἐπέμετο, τ' μὲν ὑγῶν τ' ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ἕρῃαν ἀφ' ἧς κωμητοῦται ἔχουσα, τ' ἵλαίον πρὸς ἡλατίαν, ὅθεν ἔθεν ὑπὸ πτερε. ὁ δὲ πτερόντες δὲ πτες, καὶ τῆς τρυφασίμωνι, αὐτῆς κητετόξουσαν. ἢ δὲ εαυτῶν ἀλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐδεδδικει, μηδὲν παθεῖσαι, καὶ δὲ ὅτι ἄτο κηκῶν ἐπείξεν, ὑπὸ τρώτης πρὸς δεδμῆν.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἡμῶν τὰ βλαβερά δακρυῶνται, ὡφελίμως γίνονται, καὶ δὲ ὡφελίμως, βλαβερά.

Ε'λαφός καὶ Λέων.

Ε'λαφός κωμηγῶς φεύγουσα, εἰς αὐτὸν εἰσέδν. Λέωνι δὲ ἐκεῖ ἀφαιτυχῶσα, ὑπὸ αὐτῆς σκευήφθη θνήσκουσα

σχεσσε δὲ ἔλεγο, οἶμοι ὅτι ἀνθρώπους φεύγουσα, τὰ θηρίων ἀγριωπέτω περιέπουν.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ ὅτι, πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων μικρὰς κινδύους φεύγοντες, μεγάλους ἐπειροῦθησαν.

Ελαφός καὶ Ἀμπέλός.

Ελαφός κωμηγῶς φεύγουσα, ὑπὸ Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. περιελθόντων δὲ ἐλίθων ἐκείνων, ἢ Ελαφός πτεροῦ ἢ δὲ λαθεῖν δοξασα, τ' Ἀμπέλου φύλλων ἐδίειν ἤρξατο. τῶν δὲ σφοδρῶν, οἱ κωμηγοὶ ἐπιτραφέντες, καὶ ὁμοῦ ἡ ἀληθῆς, νομίσαντες τῶ ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις πτεροῦ βέλεσιν ἀνείλον τὴν Ε'λαφον. ἢ ἵ θνήσκουσα, τοιαύτ' ἔλεγε δίκαια πέπονθα. καὶ γὰρ ἔδει τὴν σώσεσθαι με λυμείμεσθαι.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι, οἱ ἀδικουῶντες τὰς ἰουεργέτας ἀπὸ Θεοῦ κηλάζονται.

ὄνος καὶ Λέων.
ὄνος

prehensa est: moriens autē dicebat, Hei mihi, quod homines fugiens in ferarum immitissimū incidī.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, multos homines, dum parua fugiunt pericula, in magna incidere.

Cerua & Vitis. 65

Cerua venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi. Cerua prorsus iam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatīs, & venatores conuersi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerūt Ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum, nō enim offendere oportebat quæ me seruaret.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

Asinus & Leo. 66
Cum

CVm Afino Gallus a Leone autem aggresso Afinum, Gallus exclamavit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Afinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem, Vt verò procul hunc persequutus est, quò non amplius Galli perueniebat vox, conuersus Leo deuorauit. Hic verò moriens clamabat, Me miserum & dementem. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irruì?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plebesque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & Canis. 67

OLitoris Canis in puteum decidit: Olitor autem ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem Canis accessisse, vt se inferius magis obrueret, Olitorem

Ονα ποτέ ἀλεκτρῶν σιωπούκετο. Λέοντας δὲ ἐπελήθοντος τῷ ὄντι. ὁ ἀλεκτρῶν ἐφώνησε, καὶ ὁ λέων (φασὶ γὰρ τὸν πλὴν ἀλεκτρῶν φωνῆν φοβεῖσθαι) ἐφυγῆναι. ὁ δὲ ὄντι νομίσας δὲ αὐτὸν πεφουχῆσαι, ἐπέδρομον εὐθὺς τῷ λέοντι. ὡς ἡ πόρρω τῆτον ἐδίωξεν, ἔνθα μεκῆπι ἢ τῷ ἀλεκτρῶν ἐφικνέται φωνῆ; σπασθεὶς ὁ λέων κατεθνήσκουσα. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόη, ἄλλο ἐγὼ καὶ αὐθιγῶν πολέμιων γὰρ μὴ ἂν γένων, πίνω γὰρ εἰς πόλεμον ἐξωρμηθῶς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων πεπεισμένοι ἐπιτήδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ ἕταις ὑποσκεινῶν ἀποκίωται.

Κηπόθης καὶ Κύων.

Κηπόθης Κύων εἰς φρέαρον κατέπεσον. ὁ δὲ Κηπόθης βελόρεν αὐτὸν σκείθεν ἀνεγκέειν, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς, ὁ δὲ Κύων ὡς κατὰ τὸν μύθον αὐτὸν ἐδίωξε κατὰ δύναμι,

δύναμι, ἢ Κηπόθην σπασθεὶς ἔδρακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδυμῆς ἐπαυριῶν, δικάμα, φησι, σέπονται, τί δὴ ποτέ γὰρ τὸ αὐτόχρηστος ἐπαυριῶν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος αὐτὸς ἀδικίας, καὶ ἀκαλείας.

Σὺς καὶ Κύων.

Σὺς καὶ Κύων ἀλλήλοις δισλοιδόρουσιν. καὶ ἡ μὲν Σὺς ἀμυνεῖ τῷ Αφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν αὐτῶν ῥηξέν τὴν κύναι. ἡ δὲ Κύων αὐτὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς καὶ τῷ Αφροδίτης ἡμῖν ἀμύνεις. δηλοῖ γὰρ ὑπὸ αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖται ἢ τῷ ὑπὸ ἀκαθάρτων σκερῶν γαστρίων, εἰ δ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίει. καὶ ἡ Σὺς, ἀφ' ἑαυτοῦ οὐ μὴ μῦθον δὴ λέγειν ἢ Θεὸς ἐργασάμενος γὰρ κτείναι τὰ ἢ ἄλλως λυμηνόμηνον πᾶσι ταῦτα σὺν ἀπεσρέφεται, σὺ μὲν ταὶ κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσαι ἐπὶ τῆς κύναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρονημοὶ τῷ ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀνειδῆ, ὀμιθῶδως εἰς ἔπαυρον μετασχηματίζονται.

litorem conuersus mordit Hic autem cum dolore reuersus, Iusta, inquit, patior, nam cur vquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

Fabula in inimos, & ingratos.

Sus & Canis. 68

Sus & Canis mutuo conuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerem, procul dubio dentibus discissurum Canem. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auerfatur: tu tamen male oles, & viua, & morrua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes oratores qua ab inimicis obiciuntur conuicia artificiose in laudem conuertere.

Σὺς

Κ

Σὺς

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cœcos tuos te catulos parere.

AFFABVLATIO. Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione iudicari.

Serpens & Cancer. 70

Serpens vnâ cum Cancro viuebat, inita cum eo societate. Itaque Cancer simplex moribus, vt & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minimè obediebat. Quum obseruasset igitur Cancer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat ante hæretum & simplicem esse. Neq; enim hanc pœnam dedisses.

Affa-

Συς καὶ Κύνων.

Συς καὶ Κύνων ἀεὶ δὴ τῆς κίνας ἤελζον· ἔφη δὲ ὁ Κύνων εὐτοχὸς εἶναι μέγιστα πάντων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ ὕψιστος τυχεύουσα, ὡς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τῆτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλὰς τὰς στυτῆς σκυλάκας περτεῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐστὶν τῶν τεύχεων τὰ περὶ γρηγορίας, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνονται.

Ὁφίς καὶ Καρκίνος.

Ὁφίς καὶ Καρκίνος συνδιήκοντο, ἐταχθείαν ὡς αὐτὸν ποιησάμενος. ὁ μὲν ἦν Καρκίνος ἀπλὴς ἄνθρωπος, μεταβαλέων καὶ κείνοι παρήκει τὴν πανουργίαν· ὁ δὲ ἔδοπιεν ἑαυτὸν παρήκει τὴν δόμῳ ἐπιτηρήσας δὲ ὁ Καρκίνος αὐτὸν ὑπενέοντα, καὶ ἔσπον ὅσον τε πύσσας φονεύει. ἔφη δὲ Ὁφίως μὲν θάνατον ἐκείνου θέντος, ἐκείνους εἶπε, ἔτις ἔδει καὶ ὡς ἐδὲν ἐνδύει καὶ ἀπλὴν εἶναι. ἐδὲ γὰρ αὐτῶν τῶν πύσσας ἐπέσας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σου δόλω προσίοντες, αὐτοὶ μάλιστα βλάπτονται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos aduunt, ipsos offendi potius.

Ποιμὴν καὶ Λύκον.

Pastor & Lupus. 71

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκος στυμένον εὐράν, καὶ ἀνελόμῳ, στυν ἴσιν ἐστρεφεν. ἔπει δὲ ἠύξωθη, εἰ περτε Λύκος ὡς βατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδύκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔδ' ὅτε μὴ δυναμῶν καταλαβεῖν τὸν Λύκον, καὶ ἀπὸ ταῦτα ὑποστροφόντων, ἐκείνους ἠχλάθει, μέλλεις ἂν τῆτον καταλαβῶν, οἷα δὲ Λύκος συμμεπέχη τῆς θῆρας, εἶτα ὑπέ.

Pastor nuper natum Lupi catulum reperit, ac sustulit, vnaque cum canibus nutriuit. At quum adoleuisset, si quando Lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequabatur. Quum canes vero aliquando non possent assequi Lupum, atque idéo reuenterentur, ille sequebatur, vt quum ipsum assequutus esset, vt Lupus parriceps foret venationis, deinde redi-

K 2

redibat. Sin autem Lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens vna cum canibus comedeat, donec pastor quum cōiectasset & intellexisset rem de arbore ipsum suspendit & occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

ὑπέσπεφεν. εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἀρπαξίσει πρὸς βῆτον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἀμφοτέρωθεν κούσιν ἐθονεῖτο, ἕως ὅπου μὴ συχοσιμῶν, καὶ σιωεῖς τὸ δράκοντον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἤθος ἐτρέφει.

Leo & Lupus. 72

Λέων καὶ Λύκος.

Leo quum consenuisset, aegrotabat iacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, praeter Vulpem, caetera anima-

Ἄγων γρηγορῶς, ἰσόσει κατακεκλιμῶν ἐν ἀντροῦ. παρεῖσαν δὲ ἐπισκεψόμενα τὴ βασιλέα πολλὰ ἀλάπηκον, πᾶσα τὴ ζῶον ὁποῖον

γυνυ Λύκος λαβόμενος δὲ καμείας, κρητηγόρει πρὸς τὸν Λέοντα τὴν Αλάπηκος, αὐτὸν δὲ παρ' ἐδὲν πηγεμένης τῶν πάντων αὐτῶν κρητῆνται, καὶ διὰ ταῦτα μεθ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφίγγουμένης. ἐν τούτῳ ἡ παρῶν καὶ ἡ Αλάπηξ, καὶ τὸ τελευταίων ἠκροάσαστο τὸν Λύκος ῥημάτιαν. ὁ μὲν ἐν Λέων κατ' αὐτῆς ἐδρυχάτο. ἡ δὲ δόλολογίας καιρὸν ἐκλήσαστο, καὶ τίς ἐφη, τῶν σιωελθόντων τούτων ἀφέλησεν, ὅσον ἐγὼ πάνταχόσε πρὸς ἡσαστο, ἔθερον πρὸς ἐμεῖς παρ' ἰατρῆς ζήτησαστο, καὶ μεθ' ἑσαστο; τὸ δὲ Λέοντος εἰπὼς τὴν θηροφωσίαν εἰπὼν κελύσσωντος, ἐκείνη φασί, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρῃς τὴν αὐτῆς δερμῶν δερμῶν ἀμφίεση. καὶ τὸ Λύκος κειμῶν, ἡ Αλάπηξ γαλάσσει εἶπε, ἕταυς ἐχρητὴ δὲ αὐτῶν πρὸς δυσμένειαν κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμενείαν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἐκείνῳ μηχανώμενος, κατ' ἑαυτῆς τὴν πύγην περιτρέπει.

Γυνή.

ΓΥΝΗ

malia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum. & propterea neq; ad visitationē profectam. Interim affuit & Vulpes, & vltima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui conuenerunt, tantum profuit, quantū ego, quæ in omnem partem circuiui, & medicamentum pro te à medico quæsiui, & didici? Quum autem Leo statim ut medicamentum diceret imperasset, illa inquit, si lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et Lupo iacente, Vulpes ridens ait, Sic non oporteret dominum ad malevolentiam mouere, sed ad benevolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

Mulier.

73

K 3

Mulier

Meniscus quaedam virum
 ebrium habebat: ip-
 sum autem à morbo li-
 bera ura, tale quid cōmi-
 niscitur. Aggrauatum e-
 nim ipsum ab ebrietate
 quum obseruasset, & mor-
 tui instar insensatū in hu-
 meros eleuatum in sepul-
 crem allatum deposuit,
 stabit. Quum verò ipsum
 iam sobrium esse ediecta-
 ra est, profecta ianuam
 pulsa: it sepulcreti: ille
 autem quū diceret, Quis
 est qui pulsat ianuam? v-
 xor respondit, Mortuis ci-
 baria ferens, ego adsum.
 & ille non mihi comesse,
 sed bibere, o optime, po-
 tius affer. molestus enim
 mihi es, quum cibi nō po-
 tus

Γυνή τις αἰδοῦσα μέθυσα
 εἶχε. Ἦ ἢ πίδαξ αὐτῶν
 ἀπυλάξαι θέλωσα, τοῖον
 δὲ π σοφίζετο, κρηρω-
 μόνον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆ μέ-
 θης ἀφαιρήσασα, καὶ νέ-
 κρῃ δὲ κλυ αἰμαδιητῆντα, ἐπὶ
 ἄμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυ-
 αἰδριον ἀπενεγκῆσαι κατέθε-
 το, καὶ ἀπήληεν. ἰωὶναι εἰ
 αὐτὸν ἤδη ἀνανήθειν ἐσχα-
 σαιτο, ἀποσπῆσαι τὴν ἴ-
 ραν ἐσπῆτε τῆ πολυαυδῆ-
 σκείνῃ ἢ φήσαντες, τίς ὁ τὴν
 ἴρην κῆπταν; ἢ Γυνὴ ἀπε-
 κείνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς πᾶ-
 στίνα κερμίζων ἐγὼ πάρεμι.
 καί κεινῶ, μή μοι φαγεῖν,
 ἀλλὰ πίνειν, ὡ βέλπτε, μάλ-
 λον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ
 με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πό-
 σεως μνημνύων. ἢ ἢ τὸ σῆ-
 jus

θός πατάξασα, αἶμοι τῆ δυ-
 σήνω, φησέν. εἰ δὲ γὰρ εἰδὲ σα-
 φισαμὴν ὄνησαι. σὺ γὰρ αἴερ
 εἰ μόνον σὲκ ἐπαυδούσης, ἀλ-
 λά καὶ χείρων σαυτῆ γέγ-
 νας, εἰς ἕξιν σοι κηταισάντος
 Ἦ πίδαξ.

tus meministi. Hęc autem
 pectore percusso, Heu
 mihi misera, inquit: nam
 neq; astu profui. tu enim
 vir non solum non emen-
 datus es, sed peior quo-
 que te ipso euasisti, cum
 in habitum tibi deductus
 sit morbus.

Επιμύθιον.
 Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι εἰ δὲ
 τῆς κακῆς προξέσειν ἐγγρο-
 νίζειν. ἐστὶ γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέ-
 λοντι τῶ ἀνθρώπῳ τὸ εἶδος
 ἐπιπίηται.

AFFABVLATIO.
 Fabula significat, non
 oportere malis actibus im-
 morari. nam Ἦ nolentem
 quandoq; hominem consue-
 tudo inuadit.

Κύκνος.

Cygnus, 74

Ανὴρ εὐπορῶν Χίνα τε
 ἄμω καὶ Κύκνον ἔτρε-
 φεν, σὲκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μύ-
 τοι. τὸν μὲ γὰρ ὠδῆς, τὸ ἢ τρα-
 πέζης ἐνεκεν. ἐπεὶ ἢ εἶδει τὸν
 χλῖα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο,
 νύξ μὲ λῶ, καὶ ἀφαιρῶσκειν ὁ
 κηρῶς σὲκ ἀφῆκεν ἐσώτερον.
 ὁ ἢ Κύκνος αὐτῆ χλῖος ἀ-
 παχθεῖς, ἀδει τὴ μείλῳ, ἰα-
 νάτε προσοίμιον. καὶ τῆ μὲ
 ὠδῆ μνηύει τὴν φύσιν, τὴν
 ἢ τελευτῶν ἀφαιρῶσκει τὴν
 μίλει.

VIt diues & Anserem
 & Cygnum simul nu-
 triebar, non ad eadem ta-
 men, sed alterum cantus,
 alterū mensæ gratia. Quū
 autem oporteret anserem
 ea efficere quorum causa
 nutriebatur, nox erat ac
 discernere tempus nō per-
 misit vtrumq;. Cygnus au-
 tem pro ansere abductus,
 cantat cantum quendam,
 mortis exordiū: ac cantu
 quidē exprimit naturam,
 mortem verò effugit sua-
 uitate canendi.

Επιμύθιον.
 Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολ-
 λάκις ἢ μερικῆ τελευτῆς ἀ-
 ναβολῶν ἀποξείζει.

AFFABVLATIO.
 Fabula significat, sepe
 muscen differre mortem.

Αἰθ.

4 Aethi.

Æthiops. 75

Æthiopem quidam emit: talem ei colorem inesse ratus negligentia eius qui prius habuit. Ac assumpto in domum omnes ei adhibuit absterfiones, omnibus lauacris tentauit mundare: & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio parauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Hirundo & Cornix. 76

Hirundo & Cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo uerbo tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, duratiorem corporis decorem meliorem esse.

Bura-

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπα τις ἀνήσαστο, τοῖς αὐτῷ τὸ χροῖμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία ἔπειθερον ἔχοντι. καὶ ὄψαλα βῶν οἰκῶν δὲ, πάντας μὲν αὐτῷ προσήγαγε ῥύματα, πάνσι δὲ λουτροῖς ἐπειμῶτο καθάρειν καὶ τὸ μὲν χροῖμα μεταβάλλειν οὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ τὸ πανεὶν παρεσκεύασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μὲν εἰσὶν αἱ φύσεις, αἷς προσήλθον τινὲς ὄψαλα.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ καλῆς ἐπιλοπέουσαν, ὑποτυχῶσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὲ καλὴ τινὲν ἐαρινῶν ὄρων ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι ὄψατείνεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παρὰ φύσιν ἐπιλοπία σώματος οὐ βελτίως κρείττων ἐστὶ.

Βῆτι-

Βῆτιλις.

Butalis. 77

Βῆτιλις ἀπὸ τῆς θυλάδος ἐκρέματο νυκτερῆς δὲ προσελθῶσα, ἐπισημασθε τὴν αἴτιαν, διὰ τὴν ἡμέραν μὲν ἡσυχάζει νυκτὶ δὲ ἀδει. τὸν δὲ μὴ μάλιστα τῆτο ποιεῖν λεγόντων, ἡμέρας γὰρ ποτε ἀδῆσα σωελήθη, καὶ ἀπὸ τῆτο ἀπὸ ἐκείνης ἐσωφρονίσθη. ἡ νυκτερῆς εἶπεν, ἀλλ' ἐνὺ σε φυλάττω δέει, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι ἀνόντος ἡ μετανοία.

Butalis à fenestra quadam pēdebat? vesperilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Quum autem ea non incassam hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens euasit, vesperilio ait, Sed non te cauere nunc oportet quum nulla utilitas, sed antequam capereris.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse poenitentiam.

Κοχλία.

Cochleæ. 78

Γεωργὸς ποῦς ὄψατα κοχλίας ἀκρόασις δὲ αὐτῶν πρὸς ὄντων, ἔφη, ὦ κοχλίαι ζωῶν, ἅ οἰκίων ὑμῶν ἐμπιπταμένων, αὐτοὶ ἀδειτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ὄψα καὶ ὄν δρώμενον ἐπὶ πονείδισον.

Ustici filius affabat cochleas: quum autē audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animætes, domibus uestris incensis uos canitis.

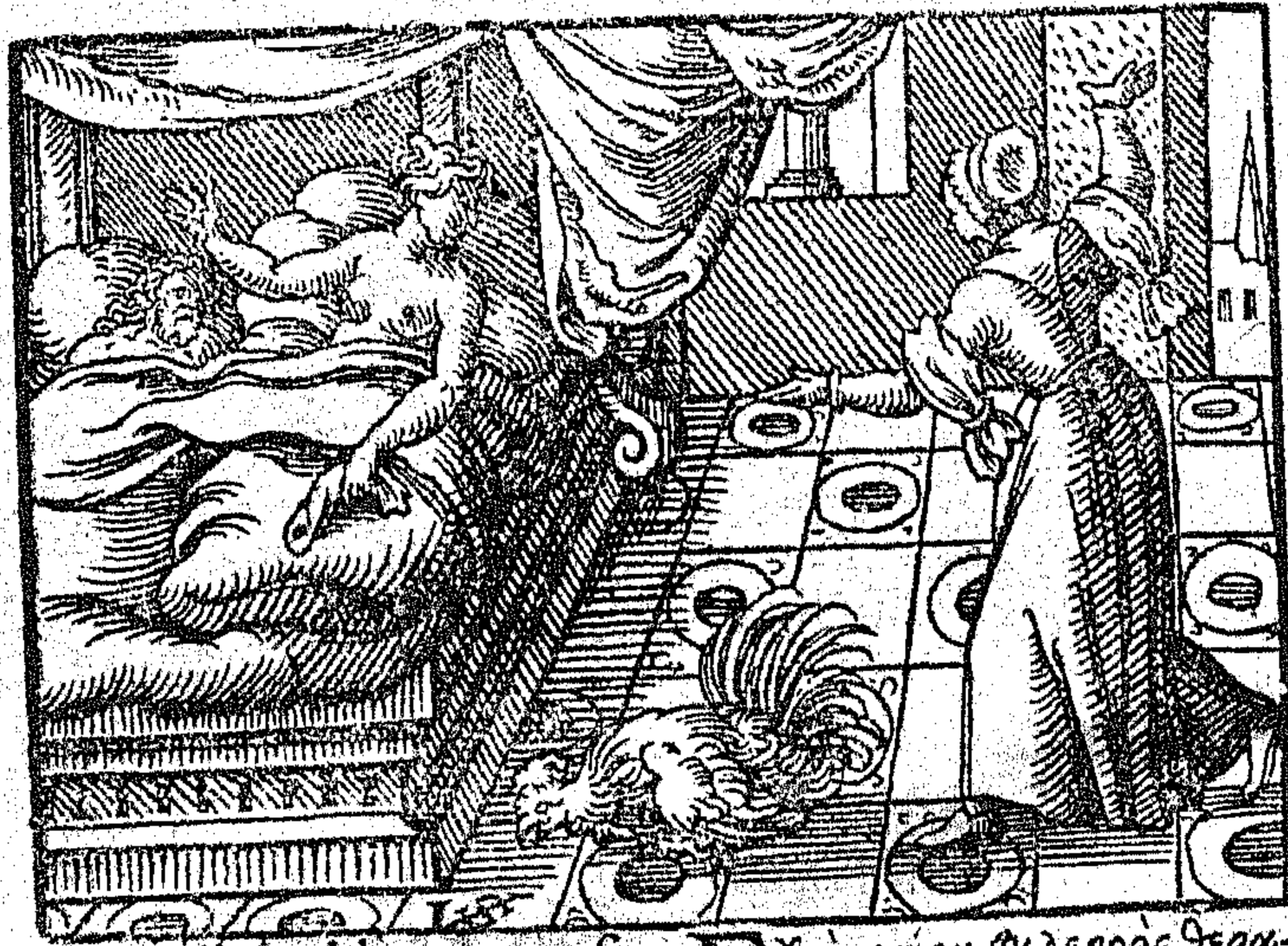
AFFABVLATIO.

Fabula significat, omne intempestiue factum uituperabile esse.

Γυνή

K 5

Mulier

Mulier vidua operosa Mancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis hoc facto vt in grauiora inciderent mala. Nam hera, quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, plerisque

Γυνή χήρα φιλεργὸς ἑρσέπωννιδας ἔχουσα, ταύτης εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ ἔργα, καθὼς τὰς ἑρσέπωννων αἰδῶς. αἱ δὲ συνεχῶς τὰ πάντα τελευτῶντες ἔργασαν δεινὸν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ δποκτεῖναι ἑρσέπωννον, ὡς ἐκείνη νύκτωρ ἐξέκτισάντῃ τὴν δεσποιναν. συνέβη δὲ αὐταῖς τῆτο ἀφραξασθῆναι χαλεπωτέροις ἀπεισεῖν τοῖς δεινοῖς. ἢ γὰρ δεσποτὴς ἀγνοῦσα τὴν ἑρσέπωννων ὥραν, συνεχώτερον τρώτας αἰδῶς.

Επιμύθιον.
Ο μὲθ' ὀφλοῖ, μὴ πολλοῖς

λοῖς ἀφροῖσι τὰ βελούμω-
τα κακῶν αἴτια γίνετα.

que hominibus consilia esse
malorum causas.

Γυνή μάγ' θεῶν μω-
μάτων ἀπορρησιασμένης
ἀπαρξασθῆναι, πολλὰ δι-
τέλει ποῖσαι, καὶ κέρδ' ἐν-
τεῦθεν ἔχουσα. γραψάμμοι δὲ
τινες αὐτῇ ἀσεβείας, εἶλον
καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπὴ-
ραν εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις
ἀπαρξασθῆναι αὐτῇ ἔφη, ἢ
τὰς ἑρσέπωννων ὀργὰς ἀποτρέπειν
ἐπαρξασθῆναι, πῶς εἰδὲ ἀφ-
ροῖτων βελούμω μεταπέσει
ἐδαμῆθης;

Επιμύθιον.

Ο μὲθ' ὀφλοῖ, ὅτι πολ-
λοὶ μεράλα ἐπαρξασθῶνται,
μηδὲ μικρὰ ποῖσαι διωά-
μμοι.

Mulier venefica diu-
narum irarum pro-
pulsiones promittēs, mul-
ta facere perseuerabat, &
lucrum inde facere. qui-
dam igitur accusauerunt
eam impietatis, & conui-
cerunt, & damnatam du-
cebant ad mortem. Vidēs
autem quidam eam duci
air, Tu quæ Deorum iras
auertere pmittebas, quo-
modo neq; hominum cō-
siliū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos
magna promittentes, ne pau-
ca quidem facere posse.

Γαλή εἰς ἐργαστήριον εἰ-
σελθεῖσα χαλκῶς, τὴν
ἐκεῖ κειμένην ἀπέλειξε ῥί-
νῃ. ἑσορῆσθαι δὲ τῆς γλώττης,
αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἢ ἢ δειτ,
κομίζεσθαι τὸ σιδήρεον ἀφαι-
ρεῖν, ἄχρηστος ἔπαντελῶς πῶσαν
τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επι-

Mustela in officinam
iacentem circūlambabat
limam. Rasa autē lingua,
sanguis multus ferebatur.
Hæc autem lætabatur, ra-
ta ex ferro aliquid aufer-
re, donec penitus totam
linguam absumpsit.

Affa-

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui in contentionibus seipfos offendunt.

Επιμύθιον.

Ο μύθος ωρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτῆς βλάπτοντας.

Agricola. 82

Agricola quidam fodiens aurum reperit. quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus coronabat. Hic autem Fortuna adstans, inquit, Heustu, cur terrae mea munera attribuis, quae ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te nunc me Fortunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίου περιέτυχεν. καὶ εὐχόμενος ἔν τινι γένεσσι ὑπὸ αὐτῆς δούρατι θεῖς ἔσεσθαι. τῷ ἤ Τύχῃ ἐπιστάσει, φησὶν, αἰετὸς, πὶ τῇ γῆ πὰ ἐμοὶ δώρα προσωπάσει, ἀπὸ ἐγὼ σοὶ δέδωκα πλεονέκτημα σε βελομένη; εἰ γὰρ ὁ κομὸς μεταβάλοι, καὶ ὡρὸς ἐτέρου χεῖρος τῆτο σὸν τὸ χρυσοῖον ἔλθῃ, οἶδ' ὅτι τίνικα αὐτὸ με τινὶ Τύχῃ μεμύθη.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν δούρατι ἐπιγνώσκειν, & τετὰ χεῖρας ἀποδιδόναι.

Viatores. 83

Vo quidam vnà iter faciebant, & quum alter securim reperisset, alter qui non inuenit, admoenebat ipsum, ne diceret, inueni, sed inuenimus: Sed

Οδοιπόροι.

Δύο πνὲς κτ' αὐτὸν ὄδοιπόρου, καὶ τατέρε πελεκῶ ἐυρήντη, αἰετὸς ὁ μὴ ἐυρῶν προήνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν. καὶ μικρὸν ἤ ἐπελάθονται.

δόντων αὐτῶν τὸν πέλεκυν ἀποβέβληκῶν, ὁ ἔχων αὐτὸν διακόμῃ, ὡρὸς τὸν μὴ ἐυρόντα σιωδοῦσιν ἔλεγει, ἀπολάλαμεν. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, σὺν ἀπολάλαμεν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, εὐρηκα ἔλεγε, καὶ εὐρήκαμεν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τὴν εὐτυχίαν, εἰδ' ὅτι ταῖς συμφορῶν βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Sed paulò post, quum aggrederentur ipsos qui securim perdiderant, habēs ipsam persequētibz illis, ad eum qui vna iter faciebat, dicebat Perimus. Hic autem ait, Perii dic, non perimus. Etenim & tunc quum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀπήλοις ἐλάτιαν. ἐνέμενον ἡ, ὁ μὲ εἰς ἐν βαθείᾳ καὶ πόρῳ τῆς ὁδῆ λίμνῃ ὁ ἡ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὑδὸς ἔχων. καὶ δι' ἐν τῇ λίμνῃ τατέρῳ ὡρῶν νομῶν ὡρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλεστέρως διαίτης μεταλάβῃ, εἰκὴν ὡρὸν ἐπείθετο, λέγων, δύσα προσάσως ἔχῃ τὸ τὸ πρῶτον σινηθείας, ἕως ἂν σιωπῶν, ἀμαζῶν παρελθῶν αὐτὸν σιωθλάσῃ.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ ὅτι, καὶ τὸ ἀνθρώπου

Ranæ. 84

Dvæ ranæ vicinæ sibi derant. Pascebantur autem, altera in profundo, & procul à via, stagno; altera in via parum aquæ habens. Verum quum quæ in stagno alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo fueretur, illa non paruit, dicens Firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obrigit currum prætereuntem ipsam eōfringere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, hanc...

pes quoque prava aggredien-
tes, citius mori quam mi-
sentur in melius.

Apiarius. 85

IN mellarium ingressus
quidam domino absen-
te, fauū abstulit. Hic au-
tem reuersus, vt alucolos
vidit inanes, stans quod in
his erat perscrutabatur.
Apes autem è pastu rede-
untes, vt deprehenderunt
ipsum, aculeis percutie-
bant, pessimeq; tractabāt.
Hic autem ad eas, ô pessī-
mæ animantes furatum
vestros fauos illæsum di-
misistis, me verò satagen-
tem vestri percutitis?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, sic ho-
minum quosdam per impru-
dentiam inimicos non caue-
re, amicos autem vt insidia-
tores repellere.*

Alcedo. 86

ALcedo avis est foli-
taria, semper in ma-
ri vitam degens. Hanc a-
iunt, hominum venatio-
nes

αἰθρῶπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐ-
πιχρῶντες, φθίνουσιν ἀπαλ-
μῆροι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλπιον τρα-
πέσθαι.

Μελιτῆργός.

ΕΙς μέλιτῆργεῖόν τις εἰ-
σελθὼν ἔκεκτημένους ἀ-
πόντες, τὸ κηρίον ἀφείλετο.
ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὴν κυ-
ψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσήκει
τὸ κηρὶ αὐτοῖς διεσυνώρμητο.
αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆ νομῆς
ἐπανήκασαν, ὡς κητέλασθον
αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἐπαγον,
καὶ τὰ χεῖρα διαπίθων. ὁ
δὲ πρὸς αὐτὰς, κήκισα ζῶα, τὸ
μὲ κλέψαυτα ὑμῶν τὰ κηρία
ἀθῶον ἀφήκατε, εἰ μὲν δὲ ἐπι-
μελέμενον ὑμῶν πωλήσετε;

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι
καὶ αἰθρῶπων πνέες δὲ ἀγνοίαν
τὴν ἐχθρῶν μὴ φυλαττόμενοι,
τὴν φίλους ὡς ἐπιβέλας ἀπο-
θνήσκουσι.

Αλκυών.

Αλκυών ὄρνις ἐστὶ φιλέρη-
μος, αἰετῆ θαλάττης
διαταμένη. ταύτῃ λέγει
τὴν καὶ αἰθρῶπων θήρας φυ-
λαττομένην.

λαττομένη, ἐν σκοπέλοις
καὶ θαλάττης νεοτίποι-
εἶδος, καὶ δὴ ποτε πικτεῖν μέλ-
λασα, ἐνεσθὲ ποιήσασα. ἐξ-
ελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς
νομῶν, συνέβη τῷ θαλάσσαν
ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαν
πνεύματος, ὑπεραλθῆναι τὴν
κελίαν, καὶ ταύτῃ ἐπικλύ-
σασαν τὴν νεοτίαν ἀφαι-
ρα. ἡ δὲ ἐπανελθούσα, καὶ
γνώσα τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε,
δειλὴ ἐγώ γε. ἡ τις τῷ γυνὴ ὡς
ἐπιβέλον φυλαττομένη, ἐπὶ
ταύτῃ κητέφυγον, ἡ καὶ πολ-
λὰ γένηεν ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ
καὶ αἰθρῶπων ἔνοι τὴν ἐχθρῶν
φυλαττόμενοι, λαυθάνουσι πολ-
λὰ χαλεπωτέροις καὶ ἐχθρῶν
φίλοις ἐπιπίπτοντες.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἐν πνι ποταμῶ
ἠλέσθεν. διατείνας δὲ
τὰ δίκτυα καὶ τὴν ρεύμα πε-
ριλάσων, ἐκπέρωθεν κα-
λωδία προσδήσας λίθον, τὸ
ὑδὼρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ ἰχθύες
φύγοντες ἀποφύλα-
κταις τῶν βράχων ἐμπέσω-
σι. καὶ ὁ κατὰ τὸν τόπον οἰκόν-
των τις θαλάττης τῆν
πρᾶξιν

nes cauentem, in scopulis
maritimis nidum ædifica-
re. Cæterum aliquando
paritura, nidum fecit. E-
gressa autem ea ad pabu-
lum, euenit mare à vehe-
menti concitatum vento
cleuari supra nidum, at-
que hoc submerso, pul-
los perdere. Hæc reuerfa,
re cognita, ait, Me misera-
ram, quæ terram vt insi-
diatricem cauens, ad hoc
confugi, quod mihi loa-
gè est infidius.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, homi-
nes etiam quosdam ab inimi-
cis cauendo, ignaros in
multo grauiore inimicis a-
micos incidere.*

Piscator. 87

Piscator in fluuio quo-
dam piscabatur. exten-
sis autem retibus & fluxu
comprehensio, vtrunque
funi alligato lapide, aquâ
verberabat, vt pisces fu-
giētes incautè in retia in-
ciderent. Cum quidam verò
exiis qui circa locum ha-
bitabant, id facere vide-
ret

ret, increpabat quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, civitatem etiam rectores tunc maxime quaestum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

Simius & Delphis. 88

MORIS quum esset nauigantibus Melitenses carulos & Simios adducere in solamen nauigationis, nauigans quidam habe-

ποιόντα, ἐμειφετο ὡς τὸν ποταμὸν θολεῖντα, καὶ διεδδῆ ὕδωρ μὴ συγχωρῆντα πίνειν. καὶ ὁσ ἀπεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτιωσ ὁ ποταμὸς τρεφίτε, ἐμὲ δὲ ἢ λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μὲθ' ὧν δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ πόλεων οἱ δημοκράται τότ' ἐμάλιστα ἐργάζονται, ἵπταν πῶς πατριδας εἰς τῶσιν ἀελλήγασιν.

Πίθηκος καὶ Δελφίς.

ΕΘΥΣ ὄντος τοῖς κλέεσι Μελιτῶν κύνιδων καὶ Πίθηκος ἐπάγαλ' ὡρὸς ὡρὸς μυθίαν ἔπλε, πλεῶν πῶς εἶχε σὺ ἐαυτῶ καὶ Πίθηκον.

ἡλοομένων δ' αὐτῶν καὶ τὸ Σαυίον τὸ τ' Ἀπικῆς ἀκρωτήριον, χημῶνα σφοδρὸν σιμῆβη γηέας. τ' ἵ νεῶς ἀεὶ τρεπείσης, καὶ πάντων ἀσχελολυμῶνται, ἐκίχεται καὶ ἐπιθηκῶ. Δελφίς δὲ πῶς αὐτὸν θεωσάμενον; καὶ ἀνθρώπων εἶναι ὑπολαβῶν, ἀπελθῶν ἀεὶ καὶ ἀσχομίζων ἐπὶ τῶν χέρσων. ὡς ἵ καὶ τ' περὶ ῥαῖ ἐγγύετο τὸ τ' Ἀθηναίων ἐπίγειον, ἐπωθῆντο τ' Πίθηκῶ, εἰ τὸ γῆρας ἐστὶν Ἀθλιωτῶ. τ' ἵ εἰπόντ' ὡ, καὶ λαμπερῶν ἐνταῦθα πτυχηκῶν γηέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν περὶ ῥαῖ ἐπίστα. ὑπολαβῶν ἵ ὁ Πίθηκος ἀεὶ ἀνθρώπε αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μέλα Φίλον εἶναι αὐτῶ καὶ σιμῆθη. καὶ ὁ Δελφίς ἐπὶ τρεφίτω ψύδει ἀγανακτῆ πῶς βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μὲθ' ὧν πῶς ἄνδρας, δι τῶν ἀλήθειαν ὅσιν εἰδότες, ἢ πῶσιν νομιζέσιν.

Μύμης.

ΕΝ ΠΝΙ τρεμῆρ μέλιτ' ἔκχυθέντος, Μύμης ὡρὸς πῶσιν καὶ τῶν ἐμπληγῶν

habebat secum & Simiū. Quum autē peruenisset ad Sunium Atticæ promontoriū, tempestatem vehementem fieri contigit. Nautæ autem euersa, & omnibus enarrantibus, natabat & Simius, Delphis autem aliquis ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, digressus sustinebat ad terram perferens. Ut verò in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit Simium; an genere esset Atheniensis? Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræum nosset? Ratus autem Simius de homine cum dicere, ait, & vaide amicum esse ei, & familiarcm. & Delphis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros qui veritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

Muscæ.

89

IN cella quadam melle effuso, Muscæ aduolantes comedebant. Implicit-

tis autem earum pedibus euolare non poterant. Quum vero suffocarētur, dicebant miseræ nos quia ob modicū cibū perimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multis gulum multorum malorum esse causam.

Mercurius & Statuarius. 90

Mercurius scire volens quanti apud homines esset, iuit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Iouis, rogabat, quanti quis ipsam emere posset. Hic autem quum dixisset, drachma, risit, & quanti Iunonis, ait, quum dixisset, pluris: visa & sua ipsius statua, ac opinatus quum nuntius sit Deorū & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Statuarius verd ait, si hanc emeris, & hanc tibi additamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretii.

Mer-

των ἢ τῶν ποδῶν αὐτῶν, αὐτὰς πτεῖναι οὐκ εἶχον ὑποπιγεῖν. ῥῆμα δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχέων βρωσῶν ὑποπιγεῖται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γινῶναι βελόμην ἐν τῇ πρῆ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν εἰς Ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰσέλασεν ἀνθρώπων, καὶ θεοσάμην ἄγαλμα ἔδωκεν ἡρώτα, πόσῃ πῖς αὐτὸ πρῆ αὐτῶν δύναιται. ἔπειτα εἰπόντων, δραχμῆς, γελῶσας, πόσῃ τῆς Ἡέρας ἔφη. εἰπόντων ἔπειτα, πλείονος ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῶν ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἀγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδαῖος, πολλὴν αὐτῶν ἔδωκεν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸ λόγον, ἤρετο αὐτῶν ὅτι Ἀγαλματοποιός ἔφη, εἰάν τις τῆς ἀνῆσθῃ, καὶ τῶν πρῶτον κίβω σοὶ δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος αὐτῶν ἀνδρῶν κενόδοξον, ἐδραμῆς ἔδωκεν ἄλλοις ὄντα πρῆ.

Ερμῆς

Ερμῆς καὶ Τειρεσίας.

Mercurius & Tiresias. 91

Ερμῆς βελόμην τῶν Τειρεσίας μαντικῶν εἰς ἀληθείας ἐπιγινῶναι, κλέψας τὰς αὐτῶν βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν ὡς αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὄμοιως ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτῶν κατήχη. ἔπειτα βοῶν ἀπωλείας ἀγγελοῦ τῶν Τειρεσίας, ἐκείνῳ ἔδωκεν λαβῶν, ἢ Ερμῆς ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα αὐτῶν κλέψας σκεψόμενος, καὶ τῆτω παρήνευ φράζειν αὐτῶν, ὅτι πρῶτον ὄρνιθων θεοσάμην ἔδωκεν Ἀετὸν ἐξ ὄρισερῶν ἐπὶ τῶν δάξια διπταίμνον, ἔφρασε. ἔπειτα φησάντων καὶ αὐτῶν εἶναι τῆτον, ἐκ δούτερος Κορώνην εἶδεν ἐπὶ πύλον δένδρον καὶ ἠμῶν καὶ ποτὲ ἢ αὐτῶν ἐλέπασαν, ποτὲ ἔπειτα τῶν γλῶν κατεκύπτεσαν, καὶ τῶν μαντικῶν φράζει. καὶ ὡς ὑποτιχῶν εἶπεν, ἀλλ' αὐτῆ καὶ Κορώνη δόρμεν τὸν τε ἔρανον καὶ τῶν γλῶν, ὡς εἰμὲν ἔλας πῖς ἐμοῖ, δὲ πολλὰ μοι βῆς.

Επιμύθιον.

Τῆτω τῶν λόγων φησάντων αὐτῶν αὐτῶν ἀνδρῶν κλεπτῶν.

Κυῖες.

Mercurius volens Tiresiae vaticinium auverum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex ruere, venit ad ipsum in urbe similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouem autem amissione renuntiata Tiresiae, ille asupto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auem viderit. Mercurius autem primum vidisse Aquilam a sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quum dixisset, secundo Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vari refert. Et is, re cognita, inquit, Sed haec Cornix iurat & caelum & terram, si tu velis, meas me recepturum boues.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quisquam poterit aduersus virum furacem.

L 2

Canca.

Canes.

92

Κύνες.

HAbens quidam duos canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Ceterum si quando venaticus caperet aliquid, & domus custos particeps una cum eo dapis erat: agrè ferente autem venatico, & illi obviante, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutrireretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

AFFABVLATIO.

Fabula

Εχων τις δύο Κύνες τὸν ἑμ' ἑτέρῳν θηροῦν εἰδὼς, τὸν ἄλλοιπὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ δὲ εἰ ποτε ὁ θηροῦπικος ἤρθε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὁ σκύως συμμετείχετο αὐτῆς τῆς γούνης ἀπολασσόμενος. ὁ δὲ θηροῦπικος, μακρὸν ἀνεῖλον αὐτῷ. ὁ δὲ αὐτὸς μὴ καὶ ἐπὶ τῷ μυχῷ εἶναι, ὁ μὲν δὲ μὴδὲν ποτε τῷ αὐτῷ πρὸς τὴν γούνην ἀπολασσόμενος. αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεῦρο πρὸς μὲν, ὅς ἐστιν ὁ θηροῦπικος ἀλλοτρίους ἐδίδου.

Επιμύθιον.

Ο μύ-

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μὴδὲν ἐπιστάμενοι, ἢ μεμπτοὶ εἰσι, ὅταν αὐτῶν οἱ γονεῖς ἔτιως ἀγορεύωσιν.

Fabula significat, adolescententes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quum eos parentes sic educaverint.

Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Maritus & Vxor. 93

Εχων τις γυναῖκα, ὡς τῶν κατ' οἶκον ἀπαντῶν ἀπεχθὴς ἔχουσα, ἠβουλήθη γινῶσθαι εἰ καὶ ὡς τῶν πατρῴων οἰκίαν ἔτι διακείται. διὸ δὲ καὶ μετ' ὀλίγου ἀποφάσεως αὐτῶν τὸν αὐτῶν αὐτῶν ἀποπέσει πατέρα. καὶ ὁ ὀλίγος χρόνος ἐπιελθὼν αὐτῆς, ἐκωλύθητο, πῶς αὐτῶν τῶν ἐκεῖ διεγύνητο. ὁ δὲ ὀλίγος, ὡς αἱ βροχῶλοι καὶ

HAbens quidam vxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire an etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suam ipsam misit patrem. Paucis verò post diebus ea reuerfa, rogauit quomodo erga illos habuisset. Hæc verò quum dixisset

L 3

dixisset

dixisset. bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait, Sed ô vxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem reuertuntur, quid sperare oportet in iis quibuscum toto conuersaris die?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic sapere ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

λοι και οι παιρδες με υπεβλεποντο, προς αυτην εφη, αλλ' ω γυναι, ει τισις απεχθανη, οι ορθρα μ' πος περιμενας εξελαιουσιν, οψι η εισιασι, τι γρη προσδοκων περιεταν, οισ πασιν σιωδιετες τω ημεραν;

Επιμύδιον.

Ο μυθος δηλοι, οτι επιπολαιακις εν των μικρων τα μεγαλα, και κτην προσδηλον τα αδηλα γνωριζεται.

Hædus & Lupus. 94

Εριφος και Λυκος.

Hædus derelictus à grege persequente Lupo, conuersus ad eum dixit, ô Lupo, quomô credo me tuum cibum futu-

Εριφος υστερησασα τ' ποιμνης, απο Λυκου ητε δωκετο. επιστραφεισα η προς αυτον, ειπεν, ω Λυκε, επει πεπεισμαι οτι σον βρωμο γενησεται;

νησμαι, να μη αηδως διαδωσω, αυλησον προστον οπως δεχησμαι. Η η Λυκος αυληστος, και τ' Εριφος ορχηρης, οι κωτες ακεσαντες τ' Λυκον εδωκον. ο η διαστραφεις τη Εριφω φησι, δικαίως ταυτα μοι γινε. εδει γαρ με προχρον οντα, αυλητην μη μιμειδω.

Επιμύδιον.

Ο μυθος δηλοι, οτι οι η μ' προς απεφυγησιν αμελετες, τα η ετερων επιτηδωειν περιωρδοι, δυσυχιας περιπιπτουσιν.

rum, ne iniucundè moriar, canet tibia primùm vt saltem. Lupo autem canente tibia, atque Hædo saltante, canes quum audiissent, Lupum persequuti sunt hic conuersus Hædo inquit. Meritò hæc mihi sunt. oportebat enim me, coquus quum sim tibicinem non agere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, qua verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

Καρκινος και Αλωπηξ.

Cancer & Vulpes. 95

Καρκινος δια τηλασιως και αδως επι πνθ ενεμετο τοκε. Αλωπηξ η λιμωτισσα, ως εγελασσε, προσελθουσα ανελαθεν αυτον. ο η μελλων ησταβι βρωμοσ, εφη, αλλ' εγω η δικαία πεπονθη, ος τηλαστιος ανησταστος ησελθων γηεσ.

Επιμύδιον.

Ο μυθος δηλοι, οτι και η ανηρωπων οι τα οικια ησταβι ποντες επιτηδωκονται, η τοις μηδεν προσηκασιν επιχρηστες, εικωτως δυσυχασιν.

Κ. Γε.

Cancer è mari quum ascendisset in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, vt conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego iusta patior. qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam, qui propriis derelictis exercitiis, ea qua nihil conueniunt aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

L 4

Citha-

Citharædus. 96

Citharædus rudis in domo calce in crustata, ut solbat canens, & contra resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; ob id elatus cogitavit etiam theatro sese committere oportere. Profectus vero ad se ostendendum, quum male admodum caneret, lapidibus ipsum exploratum abegerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis videntur esse aliqui, quum ad res publicas se conferunt, nullius pretii esse.

Fures. 97

Fures in domum quadam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, ut qui noctu eos ad opera exciter. Hi vero dixerunt, sed propter hoc te tan-

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφύης ἐν οἴκῳ κρηνιαρμύῳ σιωήσας ἄδων, καὶ ἀντιχέουσι αὐτῶ τῆς φωνῆς, ὡς ἡ σφάδρα εὐφώνῳ εἶται, καὶ δὴ ἐπαρθεῖς ἐπὶ τῷ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάσασθαι ἑαυτὸν ἐπιδέναι. ἀφιγμένῳ δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ἄδων πάνι, λίθοις αὐτὸν ἐξώσωντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι καὶ ἡ ῥητόρων ἔτιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκῶντες εἶναι πνεύ, ὅταν ἐπὶ ταῖς πολιτείαις ἀφίκαν, ἔδενος, ἄξιοι εἶσι.

Κλέπτει.

Κλέπτει εἰς πνεύ εἰσελθόντες οἰκίαν, ἔδεν εὐρον, ὅτι μὴ ἀλεκτερόνα, καὶ τῶν λαβόντες ἀπήσαν. ἡ μὲλλον ἰσὺ αὐτῶν ἴσεσθαι, εἰδὲτο, ὡς αὐτὸν ἀπολύσασθαι, λέγων, χρεῖσθαι εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ ἔφασαν, ἀλλὰ ἄλλ' ἄλλο τῶτό σι μὲλ.

μῦλλον ἴσομυρ ἐκείνης γδ' ἐγείρων, κλέπτειν ἡμῶς ἔσθαι ἔας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῶν, ἢ τοῖς χρηστοῖς, ἐστὶν ἐξεργητέματα.

te tātō magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maxime pravis esse aduersa, quae bonis sunt beneficia.

Cornix & Coruus. 98

Cornix coruo inuidēs, quoddam is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idq; crederetur vti futura praedicens, conspicata viatores quosdam praetercuntes iuit super arborem quandam stansq; valde crocitavit. Illis vero ad vocem conuersis, & stupefactis, re cognita quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est quae crocitavit, & augurium non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eodem modo & homines cum praestantioribus certantes, praeterquam quoddam non ad aequa perveniunt, risu quoque dignos esse.

Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη

Cornix & Canis. 99

L 5

Cor-

Κορώνη φθονήσοισα Κόρακι, τῷ ἐπὶ δὲ οἰονῶν τοῖς ἀνθρώποις μαυτεύεσθαι, καὶ ἄλλ' ἄλλο τῶτο μαρτυρητέον ὡς ἀπελέγηται τὸ μῦλλον, θεασαμένη πνεύ ὀδύπορος παριούσης, ἤκεν ἐπὶ π δένδρον, καὶ εἶπαι, μετὰ λωὸς ἐκράξεν, τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιεραφέντων, καὶ καταπλαγῆται, ὑποτυχῶν πς ἔφη, ἀπίστω μὲν ἔσθαι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἡ πς κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν ἔσθαι ἔχθ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ ἔτι καὶ τῶ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τὰ ἔργων μὴ ἐφηκέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνεσθαι.

Cornix Mineruæ sacrificans, canem inuitavit ad epulas, ille verò ad eam dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi auguriis fidem sustulerit. Cui Cornix, Ob id magis ei sacrificio, ut reconcilietur mihi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerumque ob lucrum non vereri inimicos beneficiis prosequi.

Κορώνη Αθλωαΐ θύσασα κυνά ἐπὶ ἐστίασιν ἐκάλε. ἡ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάλιστα τὴν τῆς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ Θεὸς ἔτι σε μισεῖ, ὡς καὶ τὸ σιωτρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίσιν ἀερελεῖν. καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, Δὲ τὰ πολλοὶ αὐτῆ θῶα, ἵνα ἀλλάξω λαγῆ μοι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀλλὰ κέρδιον τὰς ἐχθρὰς ἀεργετοῦσιν ἐκνεύουσιν.

Corvus & Serpens. 100

Κορῶν καὶ Ὄφιο.

Corvus cibi indigens, ut serpentem in aprico quodam loco dormientem

Κορῶν πρὸς ἀπὸ πρῶν, ὡς κατεῖδεν ἐν πρῶν οὐρανῶν, ἵνα τὸ πρῶν Ὄφιν κερματίζον, καὶ ἡμῶν τῆς ἐαυτῶν δόξα.

τῆτον κερματίζον ἤρπασε. ὃ ἡ ἐπιστραφέντων, καὶ δικόντες αὐτὸν, ἀποθνήσκουσιν, μέλων εἴρηκε, δέλαιον ἔργον, ὃς τοῦτον εὖθρον ἔρμασον, ἐξ ἧ καὶ ἀπὸ λυμεναι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος πρὸς ἀνδρα ἀλλὰ θησουργῶν εὐρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύουσιν.

Κολοῖδ καὶ Πείσειρα.

Κολοῖδ ἐν πρῶν πείσειρα ὡν πείσειρα ἰδὼν κολοῖδ πείσειρα, λυκαῖα ἐαυτὸν ἤλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτῆς διαίτης μεταλλή ψόρδον. αἱ δὲ μέγρι μὴ ἠσυχάζον, οἰόμενοι, πείσειρα αὐτὸν εἶναι, πείσειρα. ἐπει δὲ ποτε ἐκλαδοῖδον ἐφθόγγετο, τὴν κερματίζον τὴν αὐτῆ γνέσασα φίσιν, ἐξήλαπεν πείσειρα, καὶ ὃς ἀποτυχῶν τὸ ἐκλαδοῖδον πρὸς ἐπὶ πρῶν πείσειρα πρὸς τῆς Κολοῖδ πάλιν. καὶ κερματίζον ἀλλὰ τὸ πρῶν αὐτὸν σοι ἐπιγνόντες, τὸ μεθ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖραν, ὡς εὖθρον ἐπιγνόντων, μηδὲτέρας τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμῶν τῆς ἐαυτῶν δόξα καὶ ὃς.

entem vidit, hunc deuolando rapuit. Hic quum se vertisset, atque momordisset ipsum, Coruus moriturus dixit, Me miserum, qui tale reperi lucrum ex quo etiam pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum qui ob thesaurorum inuentionem de salute periclitatus sit.

Monedula & Colūba. 101

Monedula in Columbario quodam Columbis vilis bene nutritis, dealbavit sese, iuitq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæc verò, donec tacebat, rata eam esse Colubam admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaq; priuata cibo rediit ad Monedulas rursus. Et illæ ob colorem quum ipsam nō nosset, a suo cibo abegerunt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere nos nostris contentos esse,

esse, considerantes habendi cupiditate praterquam quod nihil inuat, auferre sape quia adsunt bona.

κεῖαδ, λογιζομένης, ὅπ' ἢ πλεονεξία πῶς τὸ μηδὲν ἀφελείν, ἀφαιρείται καὶ πᾶσι προσόντι πολυάκεις.

Monedula. 102

MONEDULAM quum quis cepisset, & pedē alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferēdo victum inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumvoluto verò ramis vinculo, euolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non ferens seruitutem, incautè me vita priuavi.

AFFABVLATIO. Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius. 103

IUPITER Mercurio iussit, ut artificibus omnibus men-

Kολοίος.

KΟΛΟΙΟΝ τις συλλαβῶν, καὶ δήσας αὐτὴν ἢ πρὸς δαλίω, τὰ ἑαυτῆς παρεδωκε πατρὶ. ὃ ἢ μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' αὐτῆραίων διαίταν, αἷς πῶς ἀλίγη ἀδείας ἔτυχε, φουγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἐμυτῆ κηλίαν. ἀφαιρήθητ' ἢ δ' εὐμεῖς τοῖς κλάδοις, ἀποπτεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ ἀποδύσκειν ἔμελλε, πῶς ἑαυτὴν ἔφη, δειλαί ἔγωγε, ὅς τιν' παρ' αὐτῶν τοῖς μὴ ὑπομείνας δαλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν ζῶης σπέρσας.

Επιμύδιον. Ο μύθ' ἀηλοῖ, ὅπ' πᾶσι τῶν ὄντων μετρίων κινδυνῶν ἑαυτὰς βελόμηροι ρύσασθαι, εἰ μείζονα πρὸςπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζεὺς Ἐρμῆν προσέειπεν, ἵνα πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδης

ψεύδης φάρμακον ἐγγχεῖν. ὃ ἢ τῆτο ἀρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, ἰσὺν ἰηρίσθ' ἀνέχεεν. ἔπει ἢ μόνον ἔσχυτάως καταλειφθέντ', πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον, ὄλιω λαβῶν τὴν ψυγίαν εἴχεεν αὐτῶ. καὶ τέτα σιωπῆ τὰς τεχνίτας ἀπαντας ψεύδης μάλιστα ἢ πάντων τὰς σχυτάως.

Επιμύδιον. Ο μύθ' πῶς ψεύδης μάλιστα τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τὰς αὐτῶν τῶν, τὰς μὲν ἀλλὰς ἀφ' ἑκάστων αὐτῶν ἀνέθηκε, μόνω δ' ἐθέβαιναι. τὴν ἀσχυλίω ἐπέλαθετο. διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν αὐτῶν εἰσεγγάζη, ἀφ' ἑ ὄχλησ' αὐτῶν εἰσελθεῖν ἐκίλευσεν. ἢ ἢ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεθ' ἀναξιοπαθεῖσαι. ἔπει ἢ σφόδρα αὐτῆ ἐπέκειτο, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ἐπιταύτη, εἰσέγγαμι τὰς ὁμολογίας, ὡς αὐτῶν μὴ εἰσελθῆ' αὐτῶ εἰσελθῆ, αὐτῶ ἐξελεύσασθαι ὡς ἔραυται. ἀπο δὴ τὰ τε σιωπῆ πάντες πόρως ἀσχυλίως εἶναι.

Επι-

mendacii medicamentū misceret. Hic co trito, & ad mensuram facto, aquabiliter singulis miscuit. Quum verò solo relicto sutore multum superesset medicamento, totū acceptam mortarium ei miscuit. Atq; hinc contigit artifices omneis mentiri, maximè verò omniū sutores.

AFFABVLATIO. Fabula in mendaces artifices.

Iupiter. 104

IUPITER formatis hominicus, omneis illis affectus indidit, solam inde pudorem oblitus est. Quapropter non habens vndenam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum iussit. Hic verò primum cōtradicebat, quod indigna ferret. Vehementius verò eo instante ait. Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exibo quāprimū. Ex hoc profecto euenit omnia scorta inuerecunda esse.

Affa-

AFFABVLATIO.
Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἑρωτῶν κατεργασίαι, ἐναμαρτύτως εἶναι συμβαίνουσι.

Iupiter. 105

Iupiter nuptias celebras, omnia animalia conuiuio excipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quam obrem ipsa ad conuiuium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnauit ut domum baiulans circumferret.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, pletoque homines eligere, parce potius apud se uiuere, quam apud alios laudè.

Lupus & Ouis. 106

Lupus à canibus mortuus, & malè affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa Oue, rogabat ut potum ex præterfluyente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit,

Zeus.

Zeus γάρ κεν τελαῶν, καὶ ταῦτα τὰ ζῶα εἴς τε, μόνῃς ἢ τῆς Χελώνης ὑπερησίου, ἀσπορῶν τὴν αἰτίαν ἢ ὑπερησίου, ἐπιωθάνετο αὐτῆς, πῶς γὰρ αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔπαρρηθέτο. ἢ εἰπέσσης, οἶκός φιλός, οἶκός ἀειεῖς, ἀγαθαικότησας κατ' αὐτῆς, κατεδίησε, τὸν οἶκον βασιλεύσων περιφέρειν.

Επιμύθιον.
Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἢ ἀνθρώπων ἀρεῖνται μάλλον λιταῖς παρ' ἐαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελεῖν.

Λύκος καὶ Πέδιον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν ἀχθεῖς, καὶ κακῶς πένθων, ἐδέδλητο. προσφῆς ἢ ἀσπορῶν, θεασάμενος Πέδιον, εἶδεντο ποτὸν ἐκ τῆς πρεσβύτου αὐτῶν ποταμῶν κημίση. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησὶ, δώσης

δώσης ποτὸν, ἐγὼ προσφῶμαι εὐρήσω. τὸ ἢ ὑποτιλόν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδώσω, σὺ καὶ προσφῆ μοι γρήση.

Επιμύθιον.
Ο μύθος αὐτὸν ἀνδρα κακῆρρον, εἰ ὑποκρίσως ἐναδρεύοντι.

inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa re cognita, ait. Sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

AFFABVLATIO.
Fabula in uirum maleficum per simulationem insidiantem.

Αἰγῶν.

Αἰγῶν ποταπολεμῶντες ἀετῶν παρεκάλου εἰς συμμαχίαν Ἀλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, ἐδοθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἕδει ἄλλοί τινες ἐστὲ, καὶ αἱσὶ πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.
Ο μύθος

Lepores. 107

Lepores olim belligerantes cum Aquilis inuocarunt in auxilium Vulpes. hæc autem dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

AFFABVLATIO.
Fabula

Fabula significat, eos qui cum praestantioribus certant, suam salutem contemnere.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες, ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονεῖσι.

Formica.

108

Μύρμηξ.

Quae nunc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturae assidue incubens, non erat propriis laboribus contentus sed & vicinorum fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius habendi cupiditate, transmoutavit eum in hoc animal, quae Formica appellatur. Verum quum mutasset formicam, non & affectum mutavit.

Μύρμηξ ὁ νῦν, τὸ παλαιὸν ἀνθρώπος ἦν. καὶ τῇ γεωργίᾳ διωκεῖν ἄσπαστος ἔργων, ἔτι τοῖς ἰσθμοῖς ἠεὶ κέρως ἰσθμοῖς, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν γειτόνων κερσὺς ὑφηρεῖτο, ὃν Ζεὺς ἀγανακτισθεὶς ἐπὶ τῇ τῆς πλεονεξίας, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τὴν τῶν ζῴων, ὃν Μύρμηξ καλεῖται. ὃν τῶν μὲν ἀλάξας, τῶν δὲ ἄλλων ἔμετέσθαλε. μέχρι γὰρ νῦν τοῖς ἀρχαίοις ἀνθρώποις τῶν

καὶ τῶν ἑτέρων πόδας συλλέγει, καὶ ἑαυτῶν ἀποθήσασθαι εἰσὶ.

rauit. Nam hucusq; arua circumeundo, aliorum labores colligit, & sibi recondit.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν πανθηγι, καὶ τὴν μέγιστον τὸ εἶδος μεταβάλλωσι. ὅτι πρόπον ἔμετέσθαλοι.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam praesens, etsi maxime speciem transmutaverint, mores non mutare.

Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Vespertilio & Mustela. 109

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς προσήσασα, ὑπὸ Γαλῆς συλληφθῆ. καὶ μέγιστον αἰαρεῖσθαι, καὶ εἰ σωτηρίας εἰδέτο. ὅτι ἡ Φαίδης, μὴ δυνάσασθαι αὐτῶν ἀπολύσασθαι, φύσιν γὰρ πάντων τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν αὐτῇ ἔλεγον, ὅτι ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ ἔτι αἰφείθη. ὑπερῶν ἡ πάλιν πεσοῦσα, καὶ ὑπὸ ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῶσαι εἰδέτο. τῆς ἡ εἰπέσης, ἀπασιν ἐχθραίνετο μῦσιν, αὐτῇ μὲν Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερίς ἔλεγον εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτι σωτηρίας εἰς αὐτῶν ἀλλάξασθαι τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Vespertilio in terram cum cecidisset, a Mustela capta est, & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hac vero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura volucibus omnibus inimica foret, ait, Non o auem, sed murum esse: & sic dimissa est. Postremo autem quum iterum cecidisset, & ab alia capta Mustela, ne voraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimica esse muribus, se non Mure, sed Vespertilionem esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato nomine, salutem consequutam fuisse.

Ἐπιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦ-

M Fabu-

Fabula significat, neque nos in isdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerumq; pericula effugere.

Viatores. 110

Viatores iuxta litrus quoddam iter facientes, venerunt in speculam quendam, & illic conspicati farmenta procul nantantia, nauim esse magna existimarunt. quamobrem expectarunt tanquam appulsura ea esset. Quum vero a vento lata farmenta propius forent, non nauim amplius, sed scapha videre videbantur. Aduectis autem illis, quum farmenta esse vidissent, inter se dixerunt, Ut nos igitur frustra quod nihil est expectabamus!

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines qui ex improviso terribiles esse videntur, quum periculum feceris, nullius esse pretii inueniri.

Asinus sylvestris.

Asinus

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμύειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς καίτοις συμεταρχημάτιζομενοι πολλὰ κίς τὴν κινδύων ἐκφύγασιν.

Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι κατὰ πινάκιον ἰσχυρῶν ὁδοῦντες, ἤλθον ἐπὶ πινάσκοπιαν. καὶ κείθεν θεασάμενοι φρύζαντα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναυὶ εἶναι μεζάλην ἀήθησαν. διὸ δὴ προσέειπον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἔπειθ' ἔπειθ' αὐτὸν φερόμενα καὶ φρύζαντα ἐχρυσέρω ἐχρυσέτω, ὅσα ἐπιναυῶν, ἀλλὰ πλοῖον ἔδοξαυ βλέπειν. ἐξενεχθέντα δ' αὐτὰ, φρύζαντα ὄντα ἰδόντες, ὡς ἀλλήλους ἐφασαν, ὡς ἄρα μάλιστα ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα!

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ αὐτῶν ἑνὸς ἐξ ἀποστόλων δοκούντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, ἐδένος δὲ εἰσὸν ἄξιοι.

Ο μύθος ἀρετῆς.

Ο μύθος

Ο μύθος ἀρετῆς Οἶνον ἰδὼν ἡμεῖς ἔν τινι δὴλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμαρτύριον, ἐπὶ τῇ δὲ ἐξίῳ τῆ σωματικῇ, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ἔπειθ' ἔπειθ' ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφορῶντα, καὶ τὸν ὀνηλάτιον ὄπισθεν ἐπόμενον, καὶ ῥοπαλοῖς αὐτὸν παύοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔρωγε σὺ κέπιδε δὲ δαιμονίζω. ὅρα γὰρ ὡς ὅσον αὐτὸν κακῶν μεζάλων πλὴν δὲ δαιμονίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὅσον ἐστὶ ζηλοῦσι τὰ μὴ κινδύων ἐπιλαμπραίων κέρδη.

Οἶνοι.

Οἶνοι ποτὲ ἐπὶ τῶ σιωπῶν ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρὸς τοῖς ἐπιμύθιον πρὸς τὸ Δία, λύσαν τῶν πόνων αὐτῶν. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδείξαι βελόνην, ὅτι τὸ αὐτῶν ἐστίν, ἔφη, τότε αὐτὸς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆ κακοπαθείας, ὅταν ἔρωτες ποιήσωσι ποταμῶν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπαλαβόντες, ἀπὸ ἀκείνη καὶ μέγιστον ἔρωτον ἔρωτον

Asinus sylvestris Afino vifo domestico in loco quodam aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat, & corporis bona habitudine, & cibi perceptione. Deinde vero quum vidisset eum ferentem onera, & agasonem retro sequentem, & baculis ipsum percutientem ait, Ast ego non amplius beatum te existimo. Video enim non sine magnis malis habere te felicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non esse amulanda lucra, in quibus insunt pericula & miseria.

Asini.

112

Asini olim propterea quod assidue onera ferrent & fatigarentur, legatos miserunt ad Iouem, solutionem laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens, id non posse fieri ait, tunc eos liberatum iri laboribus quum mingendo fluuiū fecerint. At illi eum verum dicere existimantes ex illo & nunc usque, vbi aliorum

M 2

vinam

vrinam viderint Asinorū, illic & ipsi circumstando mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, vni- que quod fatale est incuru- bile esse.

Asinus & Vulpes. 113

Asinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa Vulpe, tenta- uit & hanc perterrefa- cere. Hæc autem (casu e- nim ipsius vocem audiue- rat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quod & ego te ti- muissim, nisi rudentem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non- nullos indoctos, qui externis aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redargui.

Asinus & Ranæ. 114

Asinus ligna ferens pertransibat paludē quendam. Lapsus autem, vt decidit, nec surgere pos- set, lamentabatur, ac su- spi-

ἔθην ἑτέρων ἰδῶσιν ἄνων ἐκ- ταύθη καὶ αὐτοὶ ἀεὶ λίσσάμηναι ἔρῃσιν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐ- κείτω τὸ πεπονημένον ἀφελῶ- κούτων ἐστίν.

Οὐκ καὶ Αλώπηξ.

Οὐκ ἐκδυσάμενος λε- οντίω ἀεὶ ἔκειτο, τὰλλα ἢ ζῶων ἐκφοβῶν, καὶ διήθεα- σάμηναι Αλώπηξ, ἐπεισῆτο καὶ ταύτῃ δὲ δειτίεος ἢ ἕ- (ἐτύγχανε γὰρ αὐτὴ φθηνῆσα- μῆνα περὶ κληροῦσα). πρὸς αὐ- τὸν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένον ἦκασαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐ- νομοὶ ἢ ἀπαυδούτων, τοῖς ἐξ ἑ- δοκῆντες πινεσ εἶνευ, ἀπὸ τῶ ἰδί- ως γλωσσολογίας ἐλέγχον.

Οὐκ καὶ Βάτραχοι.

Οὐκ ἐξύλα βασιλῶν, διέβαινέτινα λίμνῃ. ὀ- λιδήσας ἕως κατέπεσεν, ἐξ- ανασταῖσαι μὴ δύνασθαι, ἀδύρετό τε καὶ ἔστειν. οἱ ἕ- ὄν τῆ

ὄν τῆ λίμνῃ Βάτραχοι ἢ τε- ναγμῶν τέτρα ἀκῆσαντες, ὡ- ἔτῳ, ἔφασαν, καὶ τί αὐτὸ ἐ- ποιήσας, εἰ τὸσῶτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, ἔτις ἀδύρη;

Επιμύθιον.

Τέτρα τῷ λόγῳ χροῖσας αὐτὸν πρὸς ἀνδρᾶ βέλῳρον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόντοις δυσφο- ρῆντα, αὐτὸς τὰς πλείους βε- βῶσ ὑφιστάμην.

Οὐκ καὶ Κόραξ.

Οὐκ ἠλκωμένον ἢ νῶ- τον, ἐν τινι λειμῶνι ἐπέ- μετο. Κόραξ ἢ ἐπισηθί- σαι αὐτῷ, καὶ τὸ ἔλκῳ ξαίνοντο, ὃ ὄν ὀγκῶτο καὶ ἦλατο. ἢ ὀνηλάτῃ παρ- βῶθεν ἰσχυρῶ καὶ γελῶντο, Λύκος παρῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἀδελφοὶ ἡμεῖς, οἱ καὶ μόνον ὀφθαλμῶ αὐτῷ διωκό- μεθα, τέτρα ἢ καὶ πρὸς τῷ γελῶσιν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆρῃ ἢ ἀφρώπων καὶ μά- ρον φανέντες δηλοῖ εἶσιν.

Οὐκ καὶ Αλώπηξ.

Οὐκ

spirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, auditis e- ius suspiriis. Heus tu, dixe- runt, & quid faceres, si tā- to hic tempore, quanto nos fuisses, quum quia ad breuē tempus cecidisti, sic lamentaris?

AFFABVLATIO.

Hoc sermone vti quispi- am poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque la- bores tristatur, quū ipse ma- ioribus facile resistat.

Asinus & Coruus. 115

Asinus ulcerato dorso in prato quodam pa- scabatur. Coruo autē in- sidente ei, & vlcus percu- riente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed Agasone procul stante ac riden- te. Lupus præteriens ipsum vidit, & dixit, Mi- feri nos, quos si tantum viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, malefi- cos homines, si tantum ar- rareant, dignosci.

Asinus & Vulpes. 116

M 3

Afi-

A Sinus & Vulpes, ini-
ta inter se societate
exierunt ad venationem,
Leo vero quum occurris-
set ipsis, Vulpes immi-
nens periculum videns,
profecta ad Leonem tra-
dituram ei Asinum polli-
cita est, si sibi impunita-
tem promiserit. Qui quum
dimissurum eam dixisset,
illa adducto Asino in cas-
tes quosdam ut incideret,
fecit, Sed Leo videns il-
lum fugere minimè pos-
se, primam Vulpem com-
prehendit, deinde sic ad
Asinum versus est.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eos qui
sociis insidiantur, sepe se-
ipfos nescios perdere.*

Galli-

ΟΝΟ και Αλώπηξ και
ναϊαν σκυδέμφοι παρθε
αλληλας εξηλθεν εις αγραν.
Λέντο δ' αυτοις παλιτυ-
χόντο, η Αλώπηξ τ' επηρ-
τημφον ορωσαι κινδυνον. παρθε-
ελθουσα τω Λεοντι, τωρα δω-
σθη αυτω τ' Ονον υπεχεστο
εαν αυτη το ακινδυμον επωγ-
γένηται. τ' δ' ε αποκλυσθη αυ-
τω φησιντ'. σκείνη τωρα-
γαγγασα τον Ονον εις πια
παγκω εμπεσειν παρεσκαθου-
σε. και ο Λεων ορων σκείνον
φύγην μη δυναμφον, παρθε-
τω τω Αλώπηκι συνέχεεν,
ειδ' ετ'αις επι τ' Ονον ετραπη.

Επιμύθιον.

Ο μύθ' δ'ηλοί, οτι οτις
κρινανοίς επιβελουοντ',
λαυθωύεσι πολλακις και αυ-
τας παρθεκαπαλάντες.

Ορις

Ορις και Χελιδών.

Gallina & Hirundo. 117

Ορις Οφεις ωα ευρα-
σα, επιμελωσ ευθερ-
μώνασαι εξεκόλαψε. Χελι-
δών η θεασαμφο η αυτω, εφη,
ω μωταία, τι ταυτα τρέφεις,
απαξ αυξηθέντα διπ' τ' παρθε-
της τ' ακειν αρεζεται;

Επιμύθιον.

Ο μύθ' δ'ηλοί, οτι απι-
θμοσ δυτοσ εις η πονηρα,
και τα μέγιστα ευεργετησαι.

Gallina Serpentis ouis
inuentis, diligenter
calesceta excludit. Hirun-
do autem quum eam vidis-
set, ait, O demens, quid
hæc nutris, quæ quum ex-
creuerint, à te prima iniu-
riam auspicabuntur?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, impla-
cabilem esse prauitatem, licet
afficiatur maximis beneficiis*

Κάμηλο.

Camelus.

118

Οτε παρθετον Κάμηλο
ωφθη, οι ανθρωποι
φοβη-

Quum primum vilitas est
Camelus, homines
M 4 per-

petterriti, & magnitudi-
nem admirati fugiebant.
vbi verò procedente tem-
pore cognouerunt ipsius
mansuetudinem, confisi
sunt eo vsq; vt ad eam ac-
cederent At intellecto
paulò pòst beluæ non in-
esse bilem, eo contemptus
ière, vt & frangere ei impo-
nerent, & pueris agendam
traderent.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, terri-
biles res conuetudine con-
tempribiles fieri.*

φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος
καὶ τὴν ἀλαγείαν, ἐφύλαγον. ὡς
ἡ χροὺς παρὸν ἰσχυρῶς συνειδὼν
αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐπαύρησεν
μέγιστον τὴν ἀλαγείαν. αἰδούμε-
νοι δὲ καὶ μικρόν, τὸ ζῶον ὡς
χολώσασκεν ἔχον, εἰς τοσούτων κα-
ταφρονήσεως ἦλθον, ὡς τε καὶ
χολινὰς αὐτῆς ἀειδόντες, ποι-
οῦν ἐλάυνειν θεδωκόσιν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τὰ
φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢ
συνήθεια ἀναταφρόνητα
ποιεῖ.

Serpens.

119

Οφίς.

Serpens a multis homi-
nibus pessundatus, Iouem
uicem

Οφίς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώ-
πων πατέρησιν, τὰ
Διὶ

Διὶ ἐνετύγγαυεν. ὃ δὲ Ζεὺς
παρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἴ τ'
παρῶτερον πατήσαντα ἔπαλη-
ξας, σὺν αὐτῷ ὁ δούτερος ἐπε-
χέειρησε τὴν προήσιν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
τοῖς παρῶτερον ἐπιβάντες
ἀδιδασκάλτοι, τοῖς ἀλλοῖς φο-
βερῶν γίνονται.

uem postulauit. Iupiter
autem ad eum dixit: sed si
qui prior conculcauit pu-
rugiffes, nequaquam id
facere secudus aggressus
fuiſſet.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eos
qui prius inuadentibus re-
sistunt, aliis formidolosos
fieri.*

Πειρατεῖα.

Πειρατεῖα δὲ ψη συνεχο-
υμένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν
πνι τόπων κρατῆρα ὑδατοῦ
χρησάμενον, ἐνόμισεν ἀλη-
θινὸν εἶναι, διὸ καὶ πολλὰ τῶ
ροίζω ἐνεχέειτο, ἔλαθεν ἑαυ-
τῷ τῶ πίνακι ἐμπεσόντι, ὡς
καὶ τῶ πτερῶν αὐτῆς ἀεὶ κλα-
δέντων κραταπεσόντι ἐπὶ γῆν,
καὶ ὑπὸ πνιτοῦ τῶ ἀπυρόν-
των ἀλώνας.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐπι-
τῶ ἀνθρώπων ἀπὸ σφοδρῶς
εὐθυμίας, ἀπεροσέπτως
πραγμασίαν ἐγχερόντες, ἐμ-
βαλλασιν ἑαυτὰς εἰς ὄλεθρον.

Columba.

120

Columba sibi corre-
pta, vt vidit quodam
in loco poculum aquæ
depictum, verum fata, at-
que multo elata impetu,
imprudens in tabulam of-
fendit, vt & pennis ipsius
perfractis in terram deci-
deret, atq; à quodam oc-
currentium caperetur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, non-
nullos homines ob vehemen-
tes alacritates, inconsultò res
aggredientes, inicere sese in
perniciem.*

Πειρατεῖα καὶ Κορώνη.

Πειρα

Columba & Cor-
nix.

121

M 5

Co

Columba in columbario quodam nutrita, foecunditate superbiebat. Cornix vero ea audita, ait, Sed heus tu, desine hac re gloriari: nam quo plures paris, eo plus mœtoris accumulās.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ex familiaribus quoq; eos esse infelicitissimos qui in seruitute multos liberos procreant.

Diues. 122

Diuēs duas habens filias, altera mortua, praxicas conduxit. quum verò altera filia dixisset, Vt nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæverò non necessariae, sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam numorum gratia id agunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines pecunia amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

Pastor.

Περὶ τρεῶν ἐν τινὶ κολυβητῆρι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεχνία ἐφρουράτετο. Κορῶνη δὲ αὐτῆς ἀκῆσαισα, ἔφη, ἀλλ', ὦ αὐτῆ, πέπωσσο ἐπὶ τῷ τρωσεμνωσόμενῃ. ὅσῳ γὰρ αὐτὴ πλείονα τίκτης, τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συναγάς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυσχερῆσαι εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δαλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιεῖσιν.

Πλάστοι.

Πλάστοι δύο θυγατέρας ἔχων, τῆ μιᾶς ἀποθανόνσης, ἤρηξας ἐμισησάσαστο. αὐτῆς δὲ ἑτέρας ποιῶντος λεγέσσης, ὡς ἀθλίαι ἡμεῖς αἰ γὰ αὐτῶν ἂν ἴσῃ τὸ πένθος ἤρηξεν ἐσθ' ἰσθμῷ, αἰ δὲ μὴ παρσηκασοι ἔσται σφοδρῶς κόπτονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτῶν ἔσται ἤρηξασιν. ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τῆτο ποιεῖσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι ἐνοιοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ φουλαργυρίῳ ἐσθ' ὀκνῶσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργάζεσθαι.

Ποιμῆν.

Ποιμῆν.

Pastor.

123

Ποιμῆν ἐλάσας εἰς πύνα δρυμῶνα τὸ πρῶτον, ὑποσπῶσας ὑπὸ δρυῶ τὸ ἰμάτιον, καὶ ἀναβῶσ, τὸν κερπὴν κατέσσε. τὰ δὲ ἡ Πρῶτοντα ἐοδῶντα τὴς βαλαῶσ, ἔλαβον καὶ τὰ ἰμάτια συγκραταφάγηντα. ὁ δὲ ποιμῆν καταβῶσ, ὡς εἶδε τὸ γενηνός, ὦ κήκισα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἐρεῖα εἰς ἐοδῆτας παρῆχτε, ἐμῆ δὲ τρεφομένη ὑμῶσ καὶ τὸ ἰμάτιον ἀφείλεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνοίαν, τὴς μηδὲν παρσηκωντας ἐνεργετῶντες, καὶ τῶν οἰκείων φάουλῳ ἐργάζονται.

Pastor actis in quercetum quoddā ouibus, strata sub quercu veste, ascendit, & fructum decurtiebat. Oues verò inter edendum glandes nesciæ & vestes vnâ deuorarunt. At quum pastor descendisset, & quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam vestem surripistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plebsque homines ob demeritiam, eos qui nihil ad se attinet beneficio afficientes, demesticos male tractare.

Ἀλιεύς καὶ Σμαραῖς.

Piscator & Cerrus. 124

Ἀλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνίστασθε Σμαραῖδα, σμικρὸν δὲ ἔσται, ἰκέτω δὲν αὐτὸν νῦν μὴ μὲν λαβεῖν αὐτῶ ἀλλ' ἐᾶσαι ἀπὸ τὸ σμικρὸν τυγχάνειν, ἀλλ' ὅταν αὐξήσῃ δῶ καὶ

Piscator demisso reti in mare, retulit Cerrum: qui paruus quū esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tunc se caperet, sed dimitteret, quòd paruus esset: at quum creuero, & magnus,

gnus,

gnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniam & maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, Sed ego demés fuerim, si quod in manibus est misso luero, licet sit paruum, expectando etiam magnum sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, qua in manibus sunt amittat, quod parua sint.

Equus & Asinus. 125

Homo quidam habebat equum & asinū. Cum autem iter facerent in via ait Asinus Equo,

Ἰὼ καὶ μεγάλη, φησὶ, ἤξωμαι, σοὶ ἀβείν με δυνήσῃ, ἵπτε καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἄλιός τις εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε αὖτις αὐτῷ εἶλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρῆς κέρδος, καὶν σμικρὸν ἢ τὸ προσδοκώμενον καὶν μέγα ὑπάρχει ἐλπίζειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' αὐτῶν δηλοῖ, ὅτι ἀλόγως αἰεὶ εἶναι, ὅτι ἐλπίδα μείζονα, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείσται σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἀνθρώπος τις εἶχεν Ἴππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ ἀδυνάμων ἦν, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ, ἄσθην ἐν ἔμῳ βάρει,

βάρει, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν, ὃ ἢ ἐκπέσει, ὃ ἢ ὄνος πίσιον ἐν ἔμῳ κόπῃ ἐτελεύτησεν. Ἐν δὲ δευτέρῳ πάντῃ ἐπίθεν τῷ αὐτῷ, καὶ ἀντιὸν τῷ ὄντι δόξαν, ἵππων ὁ ἵππος ἐβόα, οἰμοὶ τῷ παναθλῆν, πῶς σὺ σὺν τῷ παλαιῷ πῶρα; καὶ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρει λαβεῖν, ἰδὲ ἅπαντα βαρῶζω, καὶ τὸ δέμας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲθ' αὐτῶν δηλοῖ, ὅτι πῶς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκριτῶν ἔντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται ἐν βίῳ.

quo, Tolle à me oneris partem, si vis me esse saluum. Illo non persuaso, Asinus cecidit, atq; è labore mortuus est Ab heio autem omnibus impositis ei, & ipsa Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, utrosque seruari in vita.

Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Homo & Satyrus. 126

Ἄνθρωπος.

Σάτυρος.

Homo quidam cum Satyro inrita sociata-
te, vnà cum eo comede-
bat. Hyems verò & frigus
quum accessisset, homo
manus suas admotas ori
afflabat. Rogante autem
Satyro, quam ob causam
hoc faceret, ait, Manus
meas calefacio propter
frigus. Sed paulò pòst, e-
dulio calido allato, ho-
mo admotum ori insuf-
flabat ipsum. Rogate rur-
sus, quare id faceret, ait,
Ferculum frige facio. Su-
scepto sermone Satyrus,
Sed ego, ait, posthac renū-
cio tuam amicitiam: quia
ex eodem ore & calidum
emittis, & frigidum.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, fugere
nos amicitias oportere, qua-
rum anceps est affectio.*

Vulpes & Lignator. 127

Vulpes venatores fu-
giens, & in deserto
multa decursa via, virum
Lignatorem in eo inue-
nit, cui supplicabat vt se
absconderet. A quo eio-
steno suo tugurio, in-
gressa

Ανήρωπός τις κρύβεται
Σάτυρον φιλικῶν ποιη-
σάμενος, συμεδίων
ἰὼ αὐτῷ χειμῶν ἢ καὶ ψύ-
χος ἡγομένης, ὁ ἀνήρωπός
τῆς χειρὸς αὐτῆς κρυσφύραν
τῷ στόματι ἀπέπνευε. Ἐν τῷ Σά-
τυρος ἐπερωτήσαντος, διὰ τὸ
ἀγνοῦν τὸ περὶ αὐτοῦ, ἔφη, τῆς
χειρὸς μετὰ θερμαίνω ἐκ τῆς
κρύσεως ἢ μικροῦ ἢ ἐδέσμευ-
τος θερμῆς κρυσφύρας ἐκδένω,
ὁ ἀνήρωπός κρυσφύραν τῷ
στόματι ἐφύσα αὐτῷ. πυνθη-
νομένης ἢ παλιν διὰ τὸ ἀγνοῦν
τὸ περὶ αὐτοῦ, ἔφη, τὸ ἐδέσμευ-
μα κρυσφύρας. ἰσοπαλεῖν ἢ ὁ
Σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, δὴ
ἔγωγε δὴ ποταμοῦ σὺν τῷ Φι-
λίας, ὅτι ἐκ αὐτῆς στόματός
τὸ θερμὸν ἐκ τῆς ψυχρῆς ἐκέρχεται.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι δὲ
φύγαν ἡμεῖς τῆς φιλικίας, ἂν
ἀμφιβολός ἐστιν ἢ ἀφ' ἡμεῖς.

Αλώπηξ καὶ Δρυτόμος.

Αλώπηξ κωπηγὰς φεύ-
γασα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ
πολὴν δρόμον αὐτίκα
σα, ἀνδρᾶ δρυτόμον εὐεί-
σκει ἐν ταύτῃ, ὃν καὶ διέτρεψε
ἔκρυψαι αὐτῷ, ἔνθα ἰσπε-
δείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτῆς
καλύβην, εἰσελθῆσα ἐκρύ-
πτει

πτετο εἰς τὴν γωνίαν: ἔνθα ἢ
κωπηγῶν ἐλθόντων, καὶ ἐ-
ρωτηθέντων τῷ ἀνδρῷ, ἔτα-
την μὲν φωνῇ ἠρεῖτο μηδὲν εἰ-
δέναι, τῇ δὲ χεὶρὶ αὐτῆς τὸ
πὸν ἰσπεδείκνυε. οἱ ἢ μὴ κρυσ-
φύρας, ἀπῆλθον ἐπὶ τῆς
μαρτυρίας ὡς εἶδαν αὐτῆς ἢ Αλώ-
πηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἢ
κρυσφύρας. κωπηγῶν ἢ
αὐτῷ ἐκείνης, ὡς σπεδείκνυ-
ναι διὰ αὐτῆς, χεὶρας ἢ αὐτῆς
ἐστὶν ὁμολογῆσαι, ἢ Αλώπηξ
ἰπιστραφεῖσαι, ἔφη ὡς ἔτα-
ται, ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲν αὐτῷ χεὶ-
ρας, εἰ τῆς λόγους ὁμοίαν καὶ
τὴν ἔργα τῆς χεὶρας, καὶ τῆς τῶ-
πος εἶχες.

Επιμύθιον.

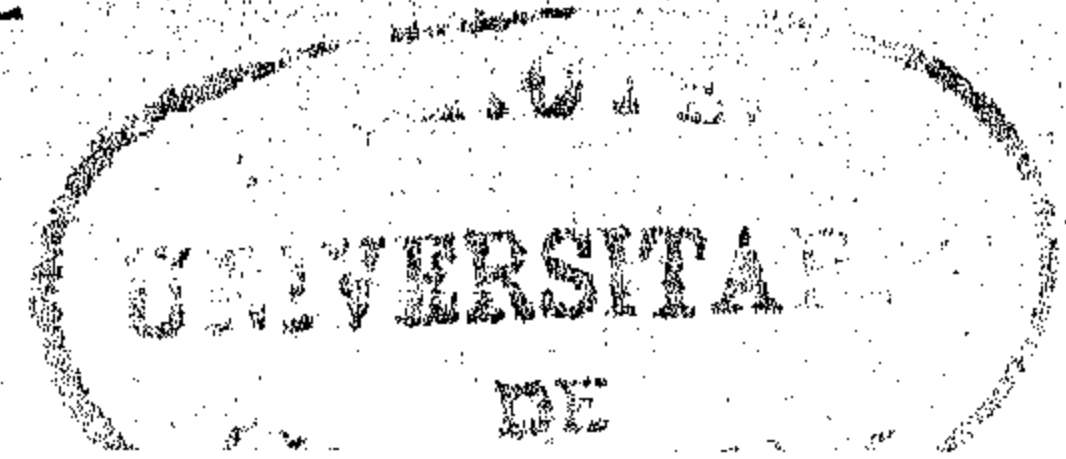
Ὁ μύθος κρυσφύρας τῆς χε-
ρας μὲν ἐπαγγελσάμενος τοῖς λό-
γους, ἐν αὐτῇ ἢ ποιῆντας τοῖς
ἔργοις.

gressa deliruit in angulis
Ac venatoribus profectis,
& virum rogantibus, hic
voce quidem negabat sci-
re quidquam, sed manu
locum eius demonstrabat.
Hi verò quum non aduer-
tissent, confestim abiere.
Vt igitur vidit eos Vulpes
prateruisse, exiit nihil al-
loquuta. Illo autem ipsam
accusante, quòd seruata à
se gratias sibi non ageret,
Vulpes conuersa inquit,
Hec tu, ego verò egissem
tibi gratias, si verbis simi-
les & manuum gestus &
mores habuisses.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui verbis
quidem utilia promittunt,
sed contra rebus faciunt.*

Homo

Homo perfractor
statuæ. 128

Ἄνθρωπος καταστραύ-
σας ἀγάλματα.

Homo quidam ligne-
um habens deū, sup-
plicabat vt sibi beneface-
ret. Quum igitur hæc fa-
ceret, & nihilominus in
paupertate degeret, iratus
eleuatum ipsū crutibus,
proiecit in pauimentum.
Illiso igitur capite, ac sta-
tim diffracto, auti quàm
plurimum effluxit. quod
ille iam quum colligeret,
exclamabat, Peruertus es,
vt puto, & ingratus. co-
lenti enim mihi nequa-
quam profuisti, verberan-
ti autē te multa donasti
bona.

Affā-

Ἀνθρώπος τις ξύλινον
ἔχων θεόν, κηδεύετο
ἵνα ἀγαθοποιήσῃ αὐτὸν, ὡς
οὐδὲ ταῦτα ἐπραΐει, καὶ ἔ-
δεν ἡπίον ἐν πείνᾳ διήγα, θυ-
μωδεις, ἄρα αὐτὸν ἔσπε-
λῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος.
πρωσπρωστίσης οὐδὲ κεφα-
λῆς, καὶ αὐτίκα κλαδοείσης,
χρυσὸς ἐρρύσεν ὅτι πλείους.
ὄντι δὲ στυγίων ὁ ἀνθρώ-
πος ἔδοξα ἐρεβλὸς ὑποέρχης
ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων.
πρωὸν πᾶσι σε γὰρ ἠκίσα με ἁ-
φίλητος, τυπτήσαντα δὲ σε
πολλοῖς καλοῖς ἀμείσθη.

Ἐπιμύ-

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō pro-
futurum te tibi, honorando
prauum hominem, sed ver-
berando ipsum profuturum
magis.

Ἄνθρωπος καὶ Κύνων.

Homo & Canis. 129

Ἀνθρώπος τις ἠτύμωξε
δειπνον ἐσιάσων πρὸς
ἑφίλων αὐτῷ καὶ αἰ-
κείων. ὁ δὲ Κύνων αὐτῷ ἄλλον
κύνα ἐμάλα, λέγων, ὦ φί-
λε, δεύθω σιυδεύνησόν μοι.
ὁ δὲ προσελθὼν, χείρων ἰσπε-
πὸς βλέπων τὴν μέγαν δεύπνον,
βῶν ἐν τῇ κερδοῖα, βαβαί,
πόση μοι χερσὶ ἀρεπὶ ἐξαιπναῖ-
ως ἐφάνη! πρᾶφίσημαί τε
γὰρ, καὶ εἰς κέρθον δεύπνηστω,
ὡς με αὐτὸν μη δαμῆ γε
πρωναῖται. ταῦτα καὶ ἑαυτὸν
λέγνεν ὅτι κέρως, καὶ ἄμα
σεῖοντο τὴν κέρθον, ὡς δὲ
εἰς τὴν φίλον τερρῶντος ὁ μά-
γρος, ὡς εἶδε τῆτον ὡδε κα-
κῆσε τὴν κέρθον πρᾶφίσημα-
τα, καταστρών τὴν σκέλη αὐ-
τῷ, ἔρριψε αὐτὸν ἔξω
θεν ἑφίλων. ὁ δὲ κερτιῶν,
ἀπῆει μεζάλως κερτῶν. ἑφί-
πὸς ὁ κωων τῶν κερθῶν ὁδὸν αὐ-
τῷ σιυκαυτῶντων, ἐπρωῖται,
πῶς ἐδέπνηστος, φίλος; ὁ δὲ
πρωῖται

Homo quidam para-
bat cœnam, acceptu-
rus amicum quendam su-
um & familiarem. Canis
item ipsius alium inuitans
Canem dicebat, O amice
veni, cœna vnâ mecum. Is
quum accessisset, lectus ad-
stabat, magnam spectans
cœnam secum loquens,
Papa, quanta mihi latitia
nuper de repente oblata
est: nam & nutriar, & ad
sarietatem cœnabo, item
vt nullo modo cras esuriã.
Hæc secum quum diceret
Canis, simulque moueret
caudam, vt qui iam amico
fideret, coquus vt vidit i-
psum huc & illuc caudam
circumagentem, arrepsit
ipsius crutibus, eiecit sta-
tim de fenestris. At is quum
decidisset, abibat veheme-
ter exclamans. Sed Canis
quidam quum illa in via
procurreret.

occurrisset, percontabatur, ut bellè cœnatus es amice? Qui respondens ei dixit, Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam qua egressus sum, noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere confidere iis qui ex alienis benefacere pollicentur.

ὡς αὐτὸν ὑπολαβὼν, ἔφη, οὐκ ἔστι πολλῆς πόσεως μεθύσεις ὑπὲρ κόρον, ἐδὲ τίω ἴδδὸν αὐτῷ ὄφεν ἐξήλθον, οἶδαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ὁμοῦ, ὅτι ἐδὲ θάρρειν τοῖς ἐξ ἀλλοτρίων οὐ πατεῖν ἐπαρθεῖσθαι.

Piscator.

130

Αλιεύς.

Piscator piscandi rudis, acceptis tibiis ac reti- bus, perrexit ad mare, & stans super petra quadam. primūm quidem sonabat tibiis, existimans ad vo- cis suauitatem pisces af- filire.

Ἄλιεὺς ἀλιευτικῆς ἀπειροῦ, λαβὼν αὐλῆς καὶ δίχτυα, παρεγγύετο εἰς τῷ θάλασσαν, καὶ σὺς ἐπέπν' ὑπὲρ, τὸ μὲν ὑπὲρ ἠδυνωνίαν τὰς ἰχθύας ἐφάλασσε.

λεῖψ. ὡς δ' ἐπὶ πολλῷ ἀφεινόμην ἰύειν ἐδὲν, δόπο- θήμην τὰς αὐλῆς ἀναλαμ- βάνει τὸ ἀμφίβλητρον, καὶ βαλὼν καὶ τὸ ὕδατος, πολ- λὰς ἰχθύας ἤρθευεν. ἐκθα- λὼν ἡ αὐτὸς δὲ τὸ δίχτυα, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, ὦ κήκιστε ζῶα, ὅτε ὑύλουσ, ἔσθ' ἀρχεῖσθε ὅτι ἡ πέπνυ- μαι, τὰτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ὁ μὲθ' ὡς τὰς ὡρὰς λόγον, καὶ ὡρὰς καὶ ἔργον πηδῶντας.

filire. Ut verò multum contendens nihil profice- ret, depositis tibiis, assu- mit rete, ac iacto in a- quam, multum piscium cepit. Quibus euacuato reti, ut salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò ces- saui, id agitis.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui prater rationem, & inopportune a- liquid agunt.

Βουκόλ.

Bubulcus.

131

Βουκόλ' ἀγγέλιον τὰ βροχῶν βόσκων, ἀπώλεσε μόρον ὡσεὶ ληθῶν ἡ πύσιν τῷ ἐρημῶν, διέτριβεν ἐρδύ- νων ὡς ἡ ἐδὲν εὐρεῖν ἠδυνωνῆν, ἠύξατο τῷ δὲ, αὐτὸ λαβόντα μόρον κλέπτειν ὑποδείξει, ἔβαφον εἰς θυσιῶν ὑποδείξει. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς πνα δρυμῶν, εὐέλπει λέοντα κατεσθίοντα τὸ μόρον. ἐμ- φασθε οὐκ ἔχουσ, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπαύρας τὰς χεῖρας εὐτὴ εἰς τὸ ἐρη- νὸν, εἶπεν, ὦ δέσποτα ζεῦ, ἐπηγ- γειλάμεν σοὶ ἔβαφον δάσθην, ἐμὸν

Bubulcus armentum Braurorum pascens a- mistit vitulum, lustrandiq; omnem solitudinē, inda- gando moram traxit, vbi autem inuenire nihil po- tuit, precatus est Iouem, si furem qui vitulum cepit ostenderit, hædum in sa- crificiū oblaturum. Carc- tū proficiscens in querce- tum quoddam, inuenit à Leonē deuorari vitulum. Trepidus igitur, & perter- re factus eleuatis manibus suis in cœlū, ait, ὦ domine Iupiter, p̄ misericā tibi hæ- dum

dum me daturum esse, si furẽm inuenirem : nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si huius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant, precantur: quum inuenerint, quarunt effugere.

Coruus. 132

Coruus ægrotans, ait Matri, Mater precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis Deus, ò fili, miserabitur tui? cuius enim tu carnes non es furatus?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui in vita multos inimicos habet, eos amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila. 133

Super petra Aquila se debat. Leporem captura, hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos

ἐαυτὸν κλέπτην εὖρω νεώταυθὲν σοὶ θύσειν ὑποχρέωμαι, ἐὰν ταῦτα πῶς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δυσχεῖς, οἱ πινες ἀπορρέοντες μὲν εὐχονται εὐρεῖν, ἀρρῶντες ἕζητῶσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτερ εὖχεσθαι τῷ θεῷ, καὶ μὴ θρῆνέειν ὡς ἡπόλασσοσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, ἢ θεῶν ἐλεήσει; πινὸν γὰρ κρέας ὑπὸ σὲ γαστρίᾳ ἐκλάπη.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ ἐχθρὰς ἐν βίῳ ἔχοντες, εἰδὲνα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὐρεῖσθαι.

Ἀετός.

Υπερπέτρῳθεν πέτρας Ἀετὸς εἰσέβητο, Λαζων θηρεύουσα ζῆταν. τῆσιν δὲ τίς ἔδολε τοξένους, καὶ τῷ μὲν βέλῳ ἐντὸς αὐτῆς εἰσῆλθεν, ἢ ἢ γλυφῇ σὺ τοῖς πετρίῳ

ἔστις πρὸ τῆς ὀφθαλμῶν εἰσῆκει. ὁ ἢ ἰδὼν ἔφη, καὶ τῆτο μοι ἔτερον λύπη, τὸ τοῖς ἰδοῖς πετρίῳς ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖνόν ἐστιν, ὅταν πῶς ἐκ τῆς ἰδῶν κινδυνεύσῃ.

los stabat : quam quum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera moestitia, quod propriis pennis inteream.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

Τέτιξ καὶ Μύρμηκες. Cicada & Formicæ. 134

Χειμῶν ὥρα τῆς αἴτων βροχέντων, οἱ Μύρμηκες ἐψυχον. Τέτιξ ἢ λιμῶντων ἦται αὐτῶς τροφῆ. οἱ ἢ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, ἀλλὰ τί τὸ θεῖον εἰ σιωῆσας τροφῆ; ὁ ἢ εἶπεν, σὺν ἐχάλαζον, ἀλλὰ ἦδον μεσικῶς. οἱ ἢ γαλασκῶντες εἶπον, ἀλλὰ εἰ δέ.

Hyemis tempore quum Hiticum inaderet, Formicæ ventilabant. Cicada autem esuriens petebat ab eis cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur aestate non colligebas alimentum? hæc ait, Non eram ociosa, sed canebam

N ; mu-

muscè. tum hæ ridentes dixerunt, Si ætate modularis, hyem: salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere quemquam aliqua in re esse negligentem, ne nocereat, ac periclitetur.

Vermis & Vulpes. 135

Q Vi sub cœno celabatur Vermis, super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pexon deorū medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curas, te ipsum claudū nō curas?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi praesto experientia fuerit, omnia verbum inane esse.

Gallina auripara. 136

G Allinam quis habēs, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis similem reperit Hic multum sperans se inuenturum diuitiarum,

εἰ θέρως ἄραις ἡύλει, χειμῶν ὄρχη.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι εἰ θεῖ πνα ἀρελεῖν ἐν παντί πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκόληξ καὶ Αλώπηξ.

Ο Τῶ πηλῶ κρυπτόμενος Σκόληξ, εἰς γλῶ ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρος εἰμι φαρμάκων ἐπισημων, οἷον ἐστὶ Θεῶν ἰατρος Πιπῶν. καὶ πᾶς, εἶπεν Αλώπηξ, ἄλλως ἰώμενος, σωτην χαλὸν ὄντα σοὶ ἰάσαι;

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρὸ χειρὸς ἢ πέρας, πᾶς λόγος ἄργος ὑπάρχει.

ὄρνις χρυσοτάκος.

Ὅρνις τις εἶχεν ὡς χρυσοτάκος πικτεσάν, καὶ νομισθεὶς ἐνδὸν αὐτῆς ὄρνιθον χρυσοτάκος εἶναι, κτείνων εὐρηκεν ὄρνιθον ἑτέραν ὄρνιθον. ὃ δὲ ἀπρόσβουλον ἐλπίσας εὐρήσεται.

ρήσῃ, καὶ εἰ μικρὰ ἐστὸν τῶν ἐκείνου.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι θεῖ τοῖς πρὸς ἐσθλῶν, καὶ τῶν ἀπλησίων φεύγειν.

rum, etiam exiguis illis priuarus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus & fugere insatiabilitatem.

Λέων καὶ Αλώπηξ.

Λέων γηροσῆτος, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰ τερφίω, ἔγνω δὲ ἐπινοίας πὶ πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγρητόμενος ἐν σπηλαίῳ πνι, καὶ κατακλειθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν ὡς παραγρητόμενα ἐν τῷ ζῶῳ ἐπισκέψασθαι ῥάσῃ, συλλαμβάνων κατῆλθεν αὐτῷ πολλῶν ἐν ζῶῳ ἀναλαθόντων, Αλώ-

Leo & Vulpes. 137

Leo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrū quoddam, & deuolutus simulabat agrotum. Adueniētes igitur animantes visitationis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animan-

ibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat, quomodo se haberet. Quum autem is dixisset, male, causamq; rogarer, quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, quia me vestigia terrant, omnia introrsum spectantia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis praesisa pericula evitare.

Lupus & Vetula. 138

Lupus esuriens circuebat quærens cibum. Profectus autē ad locum quæ-

Αλώπηξ τὸ τέγνασμα τῆς γῆς, παρεθήρετο πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν ἔσθην ἔσθην λέγει ἐπαινεῖται πῶς ἔχει. ἔσθην εἶπεν, κακῶς. καὶ πῶς αἰτῶν πικρῶν ἰσχυρῶν, δι' ἡδυσίαν εἰσέταξε; ἡ Αλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρᾷ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων ἢ ἐξιόντων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τ' ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων παραοράματα τὰς κινδύνας ἐκφεύγουσιν.

Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμῶτων περιεβόηεν ζητῶν τροφήν. ἤλυθον ἰσχυρῶς ἢ κατὰ πᾶσα τόπον, ἤκαθεν

ἤκαθεν παιδίον καὶ αἶνον. καὶ Γραῦς λεγόμενος αὐτῷ, παύσαι ἔκλειψεν εἰ ἢ μὴ, τῆ ἄρα ταύτῃ ἐπιδώσω σε τὸ Λύκος. οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος ὅτι ἀληθίνει ἡ Γραῦς ἴσχυρῶς πολλῶν ἐκδεχόμενος ἄρα. ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαθεν, ἀκείῃ πάλιν τ' Γραῦς καλακώσεως τὸ παιδίον, καὶ λεγόμενος αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεύρο, φονεύσομαι, εἰ τέκνον, αὐτὸν. ταῦτε ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορέετο, λέγων, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα ἢ πράττεισιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ πῆρες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις συνέχουσιν ὁμοίως.

Κεφ.

quendam audiuit Iugentem puerulum, eiq; dicentem anum, Desine plorare: sin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus ferid loqui aniculum, expectabat ad multam horam. Sed quum aduenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

N

Haedus

Hædus & Lupus. 139

Ἐριφὸς καὶ Λύκος.

Hædus super recto quodam quum staret, viso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum, sed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi, sed locus contuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerumque est locus est tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Ἐριφὸς ἐπὶ πύλῳ δώμου ἔστω, ἐπειδὴ Λύκος παρόντων εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἰσχυροῦται αὐτόν. ὃ ὁ Λύκος ἔφη, ὦ ἄττι, ἐσύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ λέγεις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος καὶ τὸ ἀμεινόνων.

Mulus. 140

Ἡμίονος.

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiebat clamans.

Ἡμίονος ἐν κρηδῆς παροχμυδαῖς, ἀεσπιόσησε βοῶν.

βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ παχυδρόμος καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλοντο ἀφαιρηθῆναι, καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπιπέλασης στέχην, ἐπειδὴ ἔδρους ἐπαύσαντο, ἔπαυθες, ὄντα εὐθύς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρει πικρὰ, τ' ἐαυτὸς γεμῶν τύχης μὴ ἐπιλαυδαίεθω. ἀπίσταντο γὰρ ἐστὶν ὁ βίος ἔστι.

clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor. & ego ei totus sum similis. atq; aliquando quum necesse foret ei curiare, ut a cursu cessauit, patris Asini statim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriā promoueat aliquē, non sua tamen ipsius fortuna obliuiscatur: instabilis enim est vita hæc.

Ὄφεις καὶ Γεωργός.

Serpens & Agricola. 141

Ὄφεις ἐν Γεωργῷ ὡσεὶ θύρασι φωλεῶν, αἰετῶν αὐτῶν τὸ νήπιον παῖδιον. πένθος ἢ τοῖς θανούσιν ἐγένετο μέγας. ὃ ὁ πατήρ ὑπὸ τ' ἄλ-

Serpens in agricultura vestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulum. Luctus autē parentibus fuit magnus, at pater præ-

præ mœtore accepta securi, egressum Serpentem occisurus erat. Vt verò prospexit parumper, festinàs agricola vt ipsum percuteret, errauit, tantùm percussio foraminis orificio. Digresso autem Serpente, agricola ratus Serpentem non ampliùs iniuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitque in fontamine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiaue, quamdiu ego lapidem video, tu filii tumulum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum odii aut vindictæ obliuisci, quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

Tubicen. 142

Tubicen exercitū congregans, ac superatus ab hostibus clamabat, Ne me temerè & frustra viri, occidite: Non enim vestrum quemquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil, & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morie-

τῆ λύπης πέλεκυ λαβὼν, ἐμελλεν τὸ ὄφιν ἐξελαθόντα φονεύσθαι. ὡς δὲ ἐκυψε μικρὸν ἀπέυσας ὁ γεωργὸς τὸ πατήρα αὐτοῦ, ἠσώχησε, μόνον κρησῆσαι τὴν τῆ ἀλάγης ὀπίω. ἀπελαθόντῳ δὲ τῷ ὄφει, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὴν μηχανὴν μνηστεικῆν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ ἀλάγῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν σιλήξας, εἶπεν, σὺ ἔσθαι ἡμῖν κτήριον φίλον ἢ φίλιον, ἕως ἄν ἐγὼ τὴν πέτραν ὄρω, σὺ δὲ τὸν μόνον τῶν τέκνων.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐδὲς μίσησ, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνει, ἐφ' ὅσον βλέπει μνηστεικῶν, δι' ἑλευπίνη.

Σαλπικτης.

Σαλπικτης φωνῶν ἐπισημαίων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετε με, εἰ ἀνδρες, εἰ καὶ καὶ μὲν τῶν. ἐδὲνα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πᾶσι γὰρ τῶν χαλκῶν τετρα ἐδὲν κτώμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, ἀλλ' ἔτι το γὰρ μᾶλλον τεθνήσκῃ, ὅτι σὺ μὴ

σὺ μὴ ἀναμνησθῆσαι πολεμῶν, τὴν πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καλῶν ἀντιθέσεων, αἱ τὴν κακῶν καὶ βλαβερῶν διωκτικῶν ἐπεγεύροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omnibus ad pugnam excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plures peccare, qui malos ac graues principes concitant ad male agendum.

Κάλαμος καὶ Ἐλαιά.

Διὰ κρατερίαν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἠσυχίαν, Κάλαμος καὶ Ἐλαιά ἤελρον. ὁ δὲ κάλαμος ἀνεπιζομένης ὑπὸ τῆς ἑλαιᾶς, ὡς ἀδυνάτου καὶ φασίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν σὺν ἐφθέρξατο. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρῶς, ἀπὸ

Arundo & Oliua. 143

DE tolerantia, & viribus, & quiete. Arundo & Oliua contendebat. Quum autem arundinæ oliua conuicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer affla-

uit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facile euasit, oliua autem quum ventis restitisset vi diffracta est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui temporari ac praestantioribus non resistunt, meliores esse iis quos cum potentioribus contendunt.

Lupus & Grus. 144.

Lupus gutturi osse infixo, mercedem Grui se praebiturum dixit, si capite iniecto os ex gutture sibi extraxerit. haec autem eo extracto, quippe quae procerus esset collo,

ο μὲν κλάμειτο ὑποσημαδεις καὶ ὑποκλινθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἢ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βίῳ.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ κερῶ καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀντιστάμενοι, κρείττεσ εἰπὶ τῷ πρὸς μείζονας φιλονεικοῦντων.

Λύκος καὶ Γερανός.

Ἄγριος λαμῶν ὄσσεον ἐπιπέσει. ὁ δὲ Γερανὸς μισθὸν παρέχειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλεῖται, τὸ ὄσσεον ἐκ τῆ λαμῶν αὐτῆ ἐκβαλεῖται. ἢ δὲ τῆ ἐπιβαλεῖται, ἀδελφὸς αὐτοῦ εἶπεν.

ἔσται, τὸν μισθὸν ἐπιζητήσει. ὅς τις γαλακτοῦ, καὶ τῶν ὀδόντων θήξας, δοκεῖ σοὶ μισθός, εἶπεν, τὺτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σίμαται καὶ ὀδόντων ἐξήρες κείσων σῶσαι μηδὲν πιθανόν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος πρὸς ἀνδρας, οἱ πνευ δὲ κινδύνω διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτους ἀπονέμεισι χάριτας.

mercedem efflagitabat Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illa sum exemeris.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros, qui a periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Ἀλεκτόρες.

Galli.

Ἀλεκτόρων δύο μαχημένων πρὸς θηλειῶν ὄρνιθων, ὁ εἰς τὸν ἕτερον κατεστώσατο, καὶ ὁ μὲν ἠττηθεὶς, εἰς τόπον κρυπτόσσιον ἀσπίδι ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας,

Vobus Gallis pugnantibus de Gallinis faeminis alter alterum in fugam vertit ac victus in locum obscurum profectus delituit. Sed qui vicit, in al-

in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna voce clamauit: & statim aduolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris delitescēbat, ex illo intrepidè gallinas conscendit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dante autem humilibus gratiam.

εις ὑψηλῶν δόρυς, καὶ ἐφ' ὑψηλῶν τοίχων σῆς, μεγαλοφώνως ἐβόησε, καὶ παρδύδης Αετὸς παταπτύς, ἤρπασεν αὐτὸν, ὃ δ' ἐν σκότῳ κεκρυμμένῳ, ἀδελῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι κίελοι ὑπερηφάνοις ἀντιπῶσι, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Senex olim incisa à se signa quā ferret, multā ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuo-

Γέρον ποτε ξύλα κείωνται φέρων, πολλὴν δὲν ἐσάδιζε, καὶ ἀπὸ τῆς πάλῳ κῆπον ἀποθέμενῳ ἐν τῷ πῶ πρὸ τῆς φόρτον, τὸν θάνατον

τον ἐπιηλεῖτο. Ἦ δὲ θανάτου παρόντος, καὶ πωδηνομήρις τὴν αἰτίαν δι' αὐτὸν ἐκφέρει, δευτερεύσας ὁ γέρον ἐφη, ἵνα μετὰ τὸν φόρτον ἄρῃς.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυσχεεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστίν.

inuocabat. Sed mors quā adesset, causamque peteret, propter quam se vocaret, perterritus factus senex ait, vt meum onus attollas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vita studiosum, licet infortunatus sit, & mendicatus.

Βάτραχοι δύο ἐρησανθείσης τῆς λίμνης ἐν ἣ κατέβησαν, ἀβήσανον ζητῶντες πῶς κρητεμῖνον, καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ κύναντες κῆρτα, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὃ μὲν εἰς σινεβύλῳσιν, ἵνα κηθήσωσι παρδύδης κῆρτα, ὃ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ δὲ καὶ τῆτο ἐρησανθῆ; πῶς δύνησόμεθα ἀναβῆσαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι αὐτοὶ συμβούλιον μὴ ποιεῖν τι.

Dvæ Ranæ siccatā palude vbi habitabant circumibant quærendo vbi manerent, ac profectæ in profundum puteum, & aclinatæ deorsum, visa aqua, altera consulebat, vt saltarent continuò deorsum: altera verò ait, Si hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nequid inconsultò fiat.

Ἄγνος ἐφ' ὄψηλῶ τόπῳ ἱστάμενῳ Λύκῳ κῆρτα θῆν παρόντι τὴν ὀδὸν ἔσκωπῆτι.

Agnus in alto quāstaret loco, Lupus inferiùs prætereunte vi-

am, maledictis infecta-
tur, & feram malam &
crudiuoriam appellabat.
Sed Lupus conuersus, ait
ad ipsum, Non tu contu-
meliaris mihi, sed vbi stas
turris.

AFFABVLATIO.

*Fabula ad eos qui fe-
rent iniurias ab indignis
hominibus metu submissio-
num.*

Culex & Leo. 149

Culex ad Leonem ac-
cedens, ait, Neq; ti-
meo te, neque fortior me
es. Sin minus, quod tibi est
robur? quod laceras un-
guibus, & mordes denti-
bus

πτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπέ-
κρίθει καὶ ἀμφοτέρω. ὁ δὲ Λύ-
κος ἔγραφεῖς, εἶπε πρὸς αὐ-
τὸν, ἔσὺ με λοιδορεῖς,
ἀλλ' ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵστα-
σαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ πρὸς τὸς ὑπο-
βιβνόντας ὑπερὶν δὲ τὸ εὐαξί-
ων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου ἠ-
φελότερων.

Κάνωψ καὶ Λέων.

Κάνωψ πρὸς Λέοντα ἐλ-
θὼν εἶπε, εἰδὲ φοβῶ
μαί σε, εἰδὲ δυνατώτερός
με εἶ. εἰ δὲ μή, τί σοὶ ἐστὶν
δυσίαμις; ὅτι ξύεις τοῖς ἰ-
νυξί, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδόν-
τις.

τῆς καὶ γυνὴ πρὸ ἀνδρὶ μα-
χηρῆ ποιῆ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑ-
πέρχω σε ἰσχυρότερός. εἰ
δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πό-
λεμον. καὶ σαλπίσσας ὁ Κώ-
νωψ, ἐνεπήγετο δάκνων πρὸ
πρὸς τὰς ρίνας αὐτῆ ἀτετρα
πρὸς αὐτῆ. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰ-
δοῖς ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν,
ἕως, ἔ ἠχανάκησεν. ὁ Κώ-
νωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα,
καὶ σαλπίσσας, καὶ ἐπινίκιον
αἶσας, ἔπτετο. Ἀράχνης δὲ
δυσμενῶ ἐμολακίς, ἐαδί-
ομεν ἄπωδύρετο, ὅτι μεγί-
στις πολεμῶν, ὑπὸ δὲ πτελῶς
ζῶει ἡ Ἀράχνης ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ πρὸς τὸς κατε-
βάλλοντας, μέγας, καὶ ὑπὸ μι-
κρῶν κατεβαπορῶν.

bus? hoc & femina cum
viro pugnaus facit. Ego
verò longè sum te fortior.
Si verò vis, veniamus ad
pugnam. Et quum tuba
cecinnisset, Culex inhaesit
mordens circa nares ipsi-
us leues genas. Leo autem
propriis unguibus dilani-
auit se ipsum, donec indi-
gnatus est. Culex autem
victo Leone quum sonu-
isset tuba, & epiniciu cec-
cinnisset, auolauit. Araneæ
verò vinculo implicitus,
quum deuoraretur, lamē-
tabatur, quòd cum maxi-
mis pugnaus, à vili anima-
li Araneæ occideretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui proster-
nunt magnos, & à parvis
prosteruntur.*

O 2

SE

SEQUUNTUR FABULAE NVNQVAM HACTENUS EDITAE.

Aquila & Homo. 150

Aquila ab Homine cepta aliquando, pennis euulsis domi inter Gallinas dimittitur. Prae mercatore vero tristis erat demissoque capite. Eam deinde mercatus alter, alas statim addidit eidem: quem cum auolans raptum continuo Leporem muneri offert benefactori suo. Quam rem intuita Vulpes, ne huic exclamat, munera offeras, sed priori: ne rursus captam, pennis te priuet ut prius tuis.

AD FABVLATIO.

Oportere benefactoribus gratiam referre: malos vero demerere monet fabula.

Statuam Vendens. 151

Ligne

Αετός και Άνθρωπος.

Αετός ποτε ιάλα υπήνθρωπος. ὅτις πεπερω αὐτῆ δίδως κόψας, αὐτῶν οἰκῶν σὺν ὀρνίθις εἶασεν. ὁ δὲ κρητῆς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς λύπης, ἕτερον δὲ τῶν ἐξαχρησάσας, αὐεπτέρωσε τὴν αἰτὸν αὐπῆκα. ὁ δὲ πετωθεῖς, καὶ λαγῶν κρητῆσας, ἤνεγκεν εὐθὺς δάσθην τῷ δειργέτη τῆτον. Αὐὸπῆξ κρητῆς (αἰ εἶσα, μὴ τῆτον ξένιζε, ἀλλὰ τὸν πεπερω, μήπως σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ τῶν πτερῶν σέρῃσῃ τῶν σῶν, ὡς καὶ τὸ πεπερω.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δὲ δειχῶν, ὅτι δειχῶν ἀμοιβὰς τοῖς εὐεργετίας παρέχειν, τὰς δὲ κρητῆς ἐκκλίνειν.

Αγαλματῶν Πῶλον.

Κύλιτον

Εγγλινον τις ἐρμῶ κρητῆσας, τῆτον πεπερω κρητῆσας ἐπῶλει. μὴ δὲ ἀνητῆ πεπερω, ἐκρητῆσας εἰ τινὰς βελόμῃ, ἐβόα, ὡς ἀχρητῆσας δαίμονα, καὶ κρητῆσας τρητῆσας πεπερωσας. τῶν δὲ πεπερω κρητῆσας, πῶς εἰπῶντῶ πεπερω αὐτῶν, ὡς ἔτῶ, καὶ πῶ τῆτον τῶ τῆτον ὄντα πεπερωσας; ὅσον τῶν πεπερω αὐτῶ ἀφελείων πολαίειν. ἀπεκρητῆσας, ὅτι ἐγὼ μὲν τρητῆσας ἀφελείας πῶς ἐπιδομαί, αὐτῶς δὲ βρητῆσας εἶωθῃ τῶ κρητῆσας πεπερωσας.

Επιμύθιον.

Πῶς ἀνδρα ἀχρητῆσας, καὶ τὸ βεῖον πεπερωσας.

Αηδῶν καὶ Χελιδῶν.

Αηδῶνι συνεβλάσας χελιδῶν τῶς ἀνθρώποις εἶναι ὁμοειδῶν καὶ σύνοικον ὡς αὐτῆ. ἡ δὲ εἶπεν, εἰ δέλω τῶν λύπῃ τῶν πεπερωσας με συμφορῶν μεμῆσας. καὶ εἶπεν τῶ τῶς ἐρημῶς οἰκῶ. ἡ μὲν χελιδῶν, τῶν ἐν τῶ κόσμῳ ἀνθρώπων παρεμῆσας. ἡ δὲ ἀηδῶν τοῖς φιληρημῶς καὶ τὸν θεῶν μεμῆσας.

Igneum Mercurium, quem efformauerat. adductum diuendebat quispriam. Emptore vero nullo accedente, quosdam inuitaturus clamabat, se benefactorem Deum & lucrificum vendere. Cui ex circumstantibus quidam cum dixisset, Quid ergo, o iste, talis cum sit, diuendis? cum deberes commodis ab eo oriundis frui, respondit, Subiti indigeo commodi; ille vero tardiuscule solet lucrum parere.

AD FABVLATIO.

In hominem turpiter cupidum, & Numem contemnentem.

Luscinia & Hirundo. 152

Lusciniae consulebat Hirundo, ut hominibus fieret contubernalis, iisque, ut ipsa, cohabitaret. At illa, nolo, inquit, veterum calamitatum memoriam reficere; Ideo deserta colo. Hirundo hominibus qui in mando sunt, assimilatur. Luscinia vero, solitudinem amantibus monachis secundum

Ο 3

dum Deum, qui mundum effugere.

ADFABVLATIO.

Eum qui aliquo casu locus est, locum etiã ipsum fugere velle, ubi accidit. tristitia.

χοῖς, οἱ πνεύσας τὸ κόσμον ἐφυγον.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸν λυπηθέντα ἐπιπνεύσας, καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλει, ὅπου ἡ λύπη συνέβη.

Caprarius & Capra. 153

IN desertam speluncam Caprarius hyeme deductis capris, sylvestres inibi reperit capras, hircosque longe plures quam habuit & grandiores. Propriis ergo propter agrestes dimissis capris, illas educavit frondibus. Vbi verò ferentitas aduenit, proprias quidem demortuas fame reperi-

Ἀιγροκόσκῳ καὶ Αἴγρῳ.

Ἐν ἀπηλοῖῳ ἀοικήτῳ ἀιγροκόσκῳ ἐν χειμῶνι ἀιγρῶν ἤγαγεν. ὅσῃ δὲ ἐκεῖ ἀιγρῶν ἀιγρῶν καὶ τριγῶν, πολλοῦ ἂν εἶχεν αὐτὸς, καὶ κείσας. τὰς ἰδίας δὲ ἀφείκεν ἐπὶ τῆς ἀγροῦς, ταύτας ἔσχετο τοῖς φύλλοις. ὅτε δὲ ἀδία γενεῖται, τὰς μὲν ἰδίας ὅσας τεθνεώσας ἐν τῷ λιμῷ. αἱ δὲ ἀιγροῖαι, ὡς τὸ ἕρως ἐφυ-

γεν.

γεν. οὐδὲ ἀπὸ τῶν γαλακτοῦν, εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἐδιδραμῶν ἡμεῖς πρὸς τῶν ἀμελεῖν τῶν οἰκείων, ἐπὶ ἐλπίδι ἀέρδης ἐξ ἀλλοτρίων γενομένης.

periculis sylvestres vero in montem effugere. At caprarius ridens domū abiit vacuus.

ADFABVLATIO.

Non decet illo modo nos propria negligere spe lucri ex alienis rebus futuri.

Ἀιγροκόσκῳ καὶ Αἴγρῳ.

Ἀιγροκόσκῳ τὰς ἀιγρῶν ἀνεπαλείψας πρὸς κωλύσαν μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπελείψθη, ἠδὲ τι βοσκομένη. ῥίψας δ' ὁ ποιμὴν κέλευσε, τὸ κέρως αὐτῆς κατέκτεν ὄσχεχίσας. ἐδυστάπει δὲ τῷ ἀιγρῷ μὴ εἰπεῖν τὰ τοῦ δασυτότη. ἡ δὲ εἶπεν, καὶ ἔγωγε ἔγωγε πῶς κέρως;

Caprarius & Capra. 154

Caprarius dum capras ad caulam conuocat, vna ex iis, dulcius quid vorans restitit. Iaculo verò dextrè lapide pastor cum cornu eius fregisset, rogabat capram, ne hoc hero deferreret. Cui illa, ut si taceam quid occidat?

Ο 4 • Pate-

Patebit omnibus quassiatum in eum cornu.

AD FABVLATIO.

Causa aliqua manifesta cum est, occulari nequit.

ωσθηλον ἐπι πᾶσι τὸ κέρως με κεκλασμένον.

Επιμύδιον.

Οτι τῆς ἐπιζωσθηλῆς ἕσης, ἔδωκε τὸν ταύτην κούφαι.

Felles & Gallinæ. 155

Felles in villa egrotare Gallinas antiens, medici ad summo habitu, instrumentisque arti necessariis, accessit: stansq; ante villam, rogavit quomodo se haberent. Illæ verò, Bene quidem, subiecere, dummodo tu hinc discedas.

AD FABVLATIO.

Sic est hominum improbi, pri-

Αἴλαρος καὶ ὄρνεις.

Αἴλαρος ἀκέρως ἐν πινυ αὐλαίᾳ, αἷς ἐπωλαυ ὄρνεις νοσῶσι. ἤμωπεθεῖς ἰατρὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ τῆς ἐπισήμης ἀσφαρῆ ἐξαλείψαι παρεγένετο: καὶ πᾶς ἀπὸ τῆς ἐπιπόλεως, ἐπυθάνετο πᾶς ἔχοιεν. Αἱ δὲ ὑποτυχῆσαι, καλῶς, ἔφησαν, ἐὰν σὺ εὐτεθῆν ἀπαλλαγῆς.

Επιμύδιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροί.

πονηροί, τὰς φρονήμας ἔλαυνον, καὶ μέγιστα ὑποκείνοινται.

bi, prudentes non latent, etiam si maxime simulent.

Αἶξ καὶ ὄνος.

Αἶξ καὶ ὄνον ἔτρεφε πρὸς ἑαυτὴν Αἶξ φθονήσα ἰδὼσα τὸ ὄνον ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης, ἔλεγε αἷς ἀπειρομ καλῶς, ποτὲ μὲν ἀλήτων, ποτὲ δὲ ἀχρηστοφροῶν καὶ συνβέβλητον ἐπίληπτον ἐπιπυ βόθρω καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. ὁ δὲ πτεύσας καὶ πεσὼν, συνετρέθη, ὁ δὲ δασύτης, τὸν ἰατρὸν καλεῖσας, ἤπει βοηθεῖν. ὁ δὲ ἀγρὸς πινόμενα ἐγχευματίσθη ἔλεγε αὐτῷ, καὶ τῆς ὑγείας τυχεῖν. τὴν δὲ αἶξ ἰδύσασα, τὸν ὄνον ἰατρῆσαν.

Επιμύδιον.

Οτι ὅστις κατ' ἑτέρας ἐύλιαν μηχανᾶται, ἑαυτῷ γίνεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

Αλιεύς.

Αλιεύς τὸ πρὸς ἄρρεον δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων

Asinus & Capra. 156

Asinum vna & caprā, nutriebat quidam: Capra verò escam asino inuidens abundantē, suggestit ei, ut immense plecteretur, modo molens, modo onera ferens: consuluitque ut comitali simulato morbo, in foueam decidēs, frueretur requie. Fide habita capræ delapsus asinus, contritus est. Herus euocatum medicum ut asino opitularetur, rogauit: ille capræ pulmonem infundere iussit, eoque pacto sanatum iri asinum. Illi maclata capra asinum sanauēre.

AD FABVLATIO.

Qui aliu dolos tendit, sibi ipsi est malorum auctor.

Piscator. 157

Piscator piscatorium repte è mari extrahens, maiores quidem pisces

habuit, eosque in terram expandit. Minores verò pisciculi, per foramina effugere in mare.

ADFABVLATIO.

Facile seruantur ii qui multa non possident. Qui vero præstantes astimantur, rariò videas effugere poenam.

Vulpes. 158

Vulpes ad Mæandrum fluuium aliquando conuenerunt, vt ex eo rotarent. quod autem magno impetu flueret aqua, mutuo sese compellentes, ingredi non audebant. cum è reliquis vna in medium

μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατής γέγονε, καὶ τέρας ἐν τῇ γῆ ἠπάλασσε. οἰδὲ βραχύτερον τῶν ἰχθύων, ἀπὸ τῶν τευμαλίω δένδρασιν ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Οσοὶ δύσκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχῶσιν, τὰς δὲ μέγα ὄντας τῇ δόξῃ, ἀπαρίως ἰδῆς ἐμφύγειν τίω δίκλιν.

Ἀλώπεκες.

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαιάνδρον ποταμὸν συναθροίσθησαν, πίνειν ἐξ αὐτῆς θέλοντες. ἀπὸ δὲ τῶν ῥοιζήδων φέροντες τὸ ὕδωρ, ἀλλήλους ἀποστρέφοντες, ἕκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. μιᾶς δὲ αὐτῶν διεξήσθη,

ξήσθη, ἐπὶ τῷ ἐυτελίξειν τοῖς λοιποῖς, καὶ δειλίᾳ καταγλώσθη, ἑαυτὴν ὡς γεννηιοτέρον παρεκρίνατο. τὰς δὲ ῥεύματος ταύτην εἰς μέσον κατασύροντος, καὶ τῶν λοιπῶν ὡρῶν τὴν ἄρχην τῆς ποταμῆς ἐσηκίωσεν, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, μὴ ἐλάσῃς ἡμῶς, ἀλλὰ σφραφείσσι ὑπεδείξον τὴν εἴσοδον, δι᾽ ἧς ἀκινδύνως διωησώμεθα πίνειν. ἐκείνη ἀπεγορεύθη ἔλεγεν, ἀπέκλεισον ἔγω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκείσε ἀποκρισάμενος βέλομαι. ἐν δὲ τῷ ἐπαυέναι με, ὑπεδείξω ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὰς κατὰ ἀλαξήνας αὐτοῖς κινδύων ἐπιφύροντας.

Ἀλώπηξ καὶ Βόσκει.

Βόσκεις πεπεισθε ἀλώπηξ κρεμασθῆναι ἰδίᾳ, τὰς τῆς ἐπειράτο καταφαγεῖν. Πολλὰ δὲ κρεμασθε καὶ μὴ δύνηθεῖσα ψάσαι. τίμω λυπῶν δὲ ὡρῶν κρεμασθῆναι ἔλεγεν, ὁμοφάκεις ἐπὶ εἰσίν.

Ἐπιμύθιον.

dium prodiens, vt cæteros contemneret, timoremque irrideret, & se ipsam vt animosam ostenderet, audacter in fluentem defluit. Aquarum verò impetu eam in medium proripiente, cæteræ in ripa stantes sic eam sunt allocutæ, ne nos derelinquas, sed reuersa demonstra, qua ingressis tuto liceat bibere. Illa abducta ait, Responsum mihi est Miletam deferendum; id eo deferre volo. cum reuertar introitum vobis demonstrabo.

ADFABVLATIO.

In eos, qui per instantiam sibi ipsis creant pericula.

Vulpes & Vuca. 159

Pendentem vuas intuita vulpes, deuorare conabatur. Multum verò laboris cum exantlasset, neque attingere posset, mœorem solata suum dixit, acerbæ adhuc sunt & immaturæ.

ADFABVLATIO.

Εο

Eos notat fabula, qui propter imbecillitatem aliqua re frustrati, illud mendacio conantur tegere.

Οπ τὰς δι' ἀδυναμίας πινός ληστυγαίοντας πρᾶγματ', καὶ θέλοντας τῷ τ' ἀφ' ἑσθλῶν καλύψαι, ἐλέγχεται ὁ μῦθος.

Vulpes & Canis. 160

Ἀλώπηξ καὶ Κύν.

Vulpes & ouium gregem adgressa lactantium, agnum excipiens deo seculari simulavit. Percunctante vero cane quid faceret, cum inquit lacto, & colludo. cui Canis, nisi agnum à te citius dimiseris, tibi inferam quæ sunt canum.

ADFABVLATIO.

Opportuna in versipellem effugacem hominem oratio. Vulpes

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην ἀσθεσίωντων εἰσελθούσα, θηλαζόντων, τὸν ἀρνίον, ἀναλαβομένη προσποιεῖτο καταφιλεῖν. ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός τί τῷ ποιεῖς; πηνέμω αὐτό, ἔφη, καὶ προσαιμῶ. καὶ ὁ κύων, ἔφη, καὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφῆς τὸ δῶνίολ' ἀφ' ἐμοῦ τῆς, τὰ κυνῶν σοὶ προσοίω.

Ἐπιμύθιον.

Ο λόγος δὲ κυνός πρὸς ἀλῶπην ἰσοδύνατον καὶ κλέπτου. Ἀλῶ-

Ἀλώπηξ καὶ Λιμώπις.

Ἀλώπηξ λιμώπις, ὡς ἐθέσασατο ἐπὶ τινὸς δρυὸς κελώμενη, ἄρτον καὶ κρέα ὑπὸ τινῶν πτηνῶν κατακελημενῶν, ταῦτα εἰσελθούσα κατέφαγεν. ἐξογκωθεῖσα δὲ τινὶ γαστέρι, ἐπειδὴ ἐκ ἡδύνατο ἐξελθεῖν, ἀσέναζε καὶ ὠδύρετο: ἑτέρα δὲ Ἀλώπηξ τινὸς παρεῖσα, ὡς ἤκουσεν αὐτῆς τὸν στεναγμὸν, προσελθούσα ἐπυνθάνετο τινὸς αἰτίαν μαρθεῖσα δὲ τὰ γαγενήμενα. ἔφη, πρὸς αὐτῷ, ἀλλὰ μὲν τέον ἐν ταύτῃ εἰς αὐτὸν αὐτή γένη, ὅποια ἔστι εἰσῆλθης, καὶ ἔτι ῥαδίως ἐξελθῶση.

Ἐπιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων χρόνον διαλύει.

Vulpes esuriens. 161

Vulpes esuriens cum de relictu a pastoribus pane & carne in quercino cauo intueretur ea introiens deuorauit. Tamen ventre egredi nequens, flebat eiulabatque. Quam altera illac præteriens, vulpulu eius audito, accedens rogauit causam: deinde cognito quod accidisset, dixit, Quin tu hic mane, donec talis rursus has, qualis tum es ingressa fueras, sic enim facile egredieris.

ADFABVLATIO.

Fabula indicat, difficilia quaque dissolueret tempus.

Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις.

Vulpes & Pardalis. 162

Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις πρὸς καλῶν ἡεζόντων δὲ Πάρδαλιος, παρ' ἑκάστη τινὶ τῶ σῶματ' ποικιλίαν ἀσθεσίωντων, ἡ Ἀλώπηξ ἀσθενήσασα εἰπε καὶ τίσσι ἐγὼ σε καλλίω, ἢ τις ἐτὶ σῶμα, τινὶ δὲ ψυχῷ πεποιτισμένη;

Ἐπιμύθιον.

Vulpes & Pardalis de pulchritudine altercabantur. Cum verò Pardalis subinde variegatum coloribus obiceret corpus, subiecit Vulpes. Tantum ego te sum formosior, quæ corpore non sum varicolor, sed animo.

Ad.

ADFABVLATIO.

Mentis decus, corporeo decore prestantius esse vult fabula.

Homicida. 163

Homicida quidam Hab occisi cognatis persequabatur. Ad Nilum autem fluum cum venisset, occurrente ei Lupo timore percussus, arborem ad fluum confitam conscendit & in ea latuit. Inibi vero Draconem contra attolentem sese intuitus, in fluum defluit. Sed in eo eum Crocodilus discepit.

ADFABVLATIO.

Impiis hominibus neque terra, neque aeris, neque aqua elementum tutum est.

Homo diuinus. 164

Homo quidam olim solebat ex contrectatione dicere, quale esset, quicquid in manus venerat,

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ σωματικὰ κίβητες, ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς κόσμος.

Ανδροφόνος.

Ανθρωπὸν πρὸς ἀποκτείναντας, ὑπὸ τῶν συγγενῶν κείνους ἐδίωκεν γενόμενος δὲ καὶ τὸν Νεῖλον ποταμὸν, λυκὸς αὐτῷ ἀπαντήσωντος, φοβηθεὶς, ἀνέβη ἐπὶ τὸ δένδρον τῷ ποταμῷ ἀδρακείμῳ, καὶ κείνῳ ἐκρύπτετο, θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα δρακόντι κατ' αὐτῆς ἀφ' ἑρμῆρον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν κερήκεν. ἐν δὲ τῷ ποταμῷ κροκόδειλος αὐτὸν κατεσθίεντο.

Επιμύθιον.

Τοῖς ἐν ἀγασί τῶν ἀνθρώπων ἔτε γῆς, ἔτε ἀέρος, ἔτε ὕδατος φαίνομενος ἀσφαλὴς ἐστὶ.

Ανὴρ μαύρις.

Ανὴρ σφοδραθεαθεὶς πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἐφαπτόμενος ἔλεγον ποῖον ἐστὶ. καὶ δὴ ποτε λυκιδέως

λυκιδέως αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψηλαφήσας καὶ ἀμφιγνοῶν εἶπεν, ἢ οἶδα πότερον κυνός ἐστι, ἢ ἀλώπεκος, ἢ ποῖόν τε ζῷον γεννημένο: τῦτο μὲν τοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι ἐκ ἐπιτιθέειον τῶν τὸ ζῷον σθεσάταιν ποίμνη συνιέναι.

Επιμύθιον.

Οὔτε τῶν πανθηρῶν ἀφ' ἑστίαις πολλὰ κίβητες ἀφ' τῶ σῶματός φάνεται.

Ανὴρ μεσπολὸς καὶ ἑταῖρος.

Ανὴρ μεσπολὸς δύο ἑταίρους εἶχεν· ἓν ἦν μὲν μίαν νεάνειαν, ἡ δὲ ἄλλη

nerat. Allatum vero Lupi catulum cum aliquando contrectaret, mentis dubius dixit, ignoro vtrum Canis, aut Vulpis, aut id genus animalis factus sit; illud certo scio, non tutum esse id animal ouium gregi immisceri.

ADFABVLATIO.

Sic prauorum mores & dispositio sapius e corpore apparent, ac prauoscuntur.

Homo semicanus & Amasia eius. 165

Semicano homini amasiae erat binæ: iuuecula altera, altera senior aetate vero

vero prouecta iunior, quam ipsa esset adesse continuo pudebat. & si forte apud ipsum erat, nigros ipsius crines uellebat. Iuuenta, senem sibi esse amatorem non ferens, canos carpebat. Sic ipsi, capillis scorsim ab utrisque euulsis, caluescere tandem contigit.

ADFABVLATIO.

Sic ubique nociva est inaequalitas.

Homo & Vulpes. 166

INfensam Vulpem sibi cum haberet quidam, ut nocentem sibi nactus est: cupiensque seuerè admo-

νή πρεσβυτή, καὶ μὲν αἰθερική, καὶ δὲ νεώτερη νεώτερη αὐτῆς ἀληθινὰ ζῆν διέτελει, καὶ εἴ ποτε πρὸς αὐτὸν παύει γενέσθαι, τὰς μέλαινας αὐτῆς τρίχας περιρρίπτει. ἡ δὲ νεώτερη, ἰσοπεδομένη γέροντι ἐρασιῶν ἔχειν, τὰς πολιὰς αὐτῆς ἐπιπαύσασεν ἔτι συνθεῖσθαι ἰσὺ ἀμφοτέρων ἐν μέρει τιθομένην, φασακρότερον γένεσθαι.

Επιμύθιον.

Οὕτως πανταχῶς τὸ αἰεὶ μάλον βλαπτερόν ἐστιν.

Ἄνθρωπος καὶ Ἀλώπηξ.

Αλώπηκα πρὸς ἐχθρῶν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτὴν κεραιήσας, καὶ θάλασσαν ἐπὶ πηλὴν τιμωρήσασθαι, ἐν π...

θυπτικῆα ἰλαίῳ βεβρεγμένα τῆ ἕρῃ αἰθεροδύσας ὑφῆψε. ταύτῳ δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀγροὺς τὰ βαλόντι ὠδήγει. ἦν δὲ καιρὸς ἀμνητῆ. ὁ δὲ ἠκροβύθει ἡρηδῶν μηδὲν θελίσας.

Επιμύθιον.

Ὅτι πρῶτον εἶναι χρὴ, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμῶσθαι. ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τύχην βλάθη γενέσθαι μετὰ τῶν τοῖς δυσσογῆτοις.

dum eam punire, stupas oleo madidas caudæ alligauit. Sed eam dæmon in emittentis agros deduxit: messis tum erat tempus. Lugens sequebatur nihil messurus.

ADFABVLATIO.

Clementem esse oportet, neque immoderate irascendum est. iracundis enim ab ira saepe damnum exortum est maximum.

Ἄνθρωπος καὶ Πέρδιξ.

Homo & Perdix. 167

Πέρδικα πρὸς ἡμελλεσφάξαι ἡ δὲ ἰκετεύουσα λέγουσα, ἔασθαι με ζῆν, αὐτὸ ἐμὲ πολλαῖς πέρδικαις ἐγὼ σοι κυνηγήσω. ὁ δὲ εἶπεν, εἰ αὐτὸ τέτο μὲλλον σε γύσω, ὅπτι τὰς συνηθεῖς καὶ φίλους σου ἐνεδρεῦσαι θέλεις.

Επιμύθιον.

Ὅτι ὁ κατὰ φίλον αὐτῶν δολίως μηχανῆν συνηθεῖς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσοῖται.

Perdicem quidam cum cœpisset, occisurus erat. Id deprecabatur Perdix aiens, finas me viuere, plures enim perdices tibi pro me venabor. Cui ille, ideò magis te maclabo, quod familiaribus & amicis tuis infidiari velis.

ADFABVLATIO.

Qui dolum amicis struit, in insidiarum pericula ipse incidet.

Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Vrsus & Vulpes. 168

Αρκτος πρὸς ποτὴ μετὰ λῶσιν ἐκαστοῦ, ὡς φιλικῶς ἔτι...

VRsus plurimum gloriabatur quasi animalis...

malium foret humanissimum. Aiunt enim animal hocce cadaueta nequam gustare. Quod cū audiret vulpes, subridens dixit. Vtinam mortuus, non viuos comederes!

ADFABVLATIO.

Notat oratio fraudulentos, & dissimulatè uiuentes.

λάνθρωπον πάντων ἐστὶ τῶν ζώων. φασὶ γὰρ ἀρκτον νεκρὸν μὴ δὲν βιβρώσκειν. ἢ δὲ Αλαπίηξ ἀπέεσσε τούτῳ ἐμείδιξε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέφη, εἴθε τὰς νεκρὰς ἤδιδες καὶ μὴ τὰς ζώντας.

Επιμύδιον.

Ὁ μύθος τὰς πλεονέκτας, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιούντας ἐλέγχει.

Astrologus. 169

Ἀστρολόγος.

Astrologus moris id habebat, vt singulis vesperis egressus stellas contemplaretur. aliquando autem in suburbium cum iuisset totoque esset in cœlum animo intentus, ignorans in puteum deci-

Ἀστρολόγος ἐξῆλθεν ἐπὶ τὰς ἑσπέρους, ἔθ' ἔειχε τὰς ἀστέρους ἐπισκοπεῖν. καὶ διήποτε πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων πρὸς τὸν ἔρανον, ἐξέλαθε καπιπεσῶν εἰς τὸ φρέαρ. ὁ δὲ οὐδὲν ᾔδει δὲ αὐτὸ καὶ βοῶντες, πάλαι

ἐπιμύδιον, ὡς ἤκουσεν τὴν φωνήν, ἔπεσε καὶ ἐκείνην καὶ ἐκείνην, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ σὺ, ἐν ἔρανον βλέπειν πειρώμενος, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ ὀρέας.

Επιμύδιον.

Πρὸς τὰς ἀλαζονείας ἀλαζονισμοὺς, καὶ μηδὲ τὰ κτηνὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν διωαμύδους.

decidit. gementis verò & clamatis illac præteriens aliquis audita voce. Et quod accidisset cognoscens ait, ô tu, intro cœlum videre qui conabar, quæ in terra sunt non videbas.

ADFABVLATIO.

In eos qui absurde gloriantur, ne quidem ea quæ hominibus sunt obuia, præstare possunt.

Βάτραχοι.

Ranæ Regē petentes. 170

Βάτραχοι λυπώμενοι περὶ τῆς ἐαυτῶν ἀναρχίας, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, βασιλέα αὐτοῖς ἀρροχέειν. ὁ δὲ στυγερῶν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν

Ranæ indignantes quod sine rege foret, legatos misere ad Iouem, sibi regem vt daret. Ille dementia earum intellecta, trabem in lacum,

P 2

lacum medium dimisit. Rana primùm sonitu terefacta, profunda lacus petiere. mox ubi non moueretur trabs, emergentes eo deuenire contemptus, vt ei etiam infiderent. Indignantisque talem sibi esse regem, denuo ad Iouem, vt mutaret orantes, aduenere. priorem quippe illum, futilem nimis & inutilem esse. tum iratus Iupiter hydram eis immisit, à quo intercepta pericere.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula, utilius esse ineptos principes dummodu clementes, quam tumultuantes & malos habere.

Boues & Axes. 1711

Boues currum trahabant, Axes verò striduli ad eos conuersi, o isti, inquit, integrum onus dum ferimus, quid clamatis?

ADFABVLATIO.

Sic hominum nonnulli operantibus aliis, opera sibi esse simulant.

Feles.

δειαν, ξύλον εις τὸν λίμνην κρηήκεν. καὶ οἱ βάτραχοι, τὸ μὲν πρῶτον καταπαλαγόντες τὸν φόφου, εις τὰ βάθη τῆς λίμνης ἔδυον. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον αὐτὸ ξύλον, ἀναδύμενοι εις τὸ σῆμα καταφρονήσεαι ἤλθον, ὡς καὶ ἐπιβάνοντες αὐτῷ ἐπικρατέζουσι. ἀνεξιοπαρουῶντες δὲ τοῖσιν ἔχειν βασιλείαν, ἤκον ἐκ δούτερων πρὸς τὸν Δία. καὶ τῶτον παρεκάλουσι ἀπαλάξαι αὐτοῖς τὸν δρχηρῶν. τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἰνα κωχελὴ καὶ ἀδόκιμον. ὁ δὲ ζῶς ἀζανακτῆσας. κατ' αὐτῶν, ὕδρον αὐτοῖς ἔπεμψεν, ὑφ' ἧ συλακρυδανόμοιοι κρηθιόοντο.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ τὸ ἀμεινον εἶναι εὐήδεις ἀρχόντας ἔχειν ἐπιεικῆς, ἢ περὶ κικῆς καὶ κακῆρας.

Βόες καὶ Ἄξονες.

Βόες ἀμαξίαν εἰλκοντο. οἱ δὲ ἄξονες τρίζοντες, ἐπιδραφέντες ἐφῆσαν πρὸς αὐτούς ὦ ἔτοι ὄλαν τὸ βάρθον ἡμεῶν φερόντων σὺ κραιναζέεις;

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνοιοι, ἑτέρων μοχθόντων, ἑαυτοῖς βάρθον προσποιῶνται.

Γαλῆ.

Γαλῆ καὶ Αφροδίτη.

Feles & Venus. 172

Γαλῆ ἐροδοῖσα νεανίσκου εὐπρεπῆ, ἤρξατο εὐξεῶσ τῇ Αφροδίτῃ, ὅπως αὐτῷ μεταμορφώσει εις γυναῖκα. καὶ ἡ θεὸς ἐλεήσασα αὐτῆς τὸ πάθος, μετετύπωσεν εις γυναῖκα εὐειδῆ. καὶ ὁ νεανίσκος θεοσάμνον αὐτῷ, καὶ ἐροδοῖς, οἴκηδε αὐτῷ ἀπήγαγε. καὶ τῆ μύθων δὲ αὐτῶν αὐτῷ θαλάμῳ, ἡ Αφροδίτη γυναικα βελομένη, εἰ μεταβαλῶσαι ἡ γαλῆ τὸ σάμα, καὶ τὸ τῶπον ἡλάξον, μεθ' εἰς τὸν μέσον κρηθῆκον. ἡ δὲ ἐπιλαομομένη τῶν παθόντων, ἀνασῆσαι δὲ τῆς κρητῆς τὸν μεθ' ἐδῶκα, καταφαγεῖν ἐθέλῶσαι καὶ ἡ θεὸς εἰζανα-

Feles iuuenem deperiens formosum, Venere rogare cepit vt in mulierem mutaretur. Dea illius miserta adfectum, in liberalis formæ mulierem transformauit. Quam iuuenis intuitus, atque illius amore captus, domum deduxit. Cum in thalamo verò considerent, Venus scire volens an mutato corpore, etiam mores mutasset Feles, murem in medium em trit. Illa eorum qui aderant oblita, de lecto exiliens, murem insecuta est deuorare cupiens.

P 3

piens. Indignata dea, rursus eam in veterem & naturam & ordinem restituit.

AD FABVLATIO.

Sic est natura mali, etiamsi mutent statum rationemque viuendi naturam haud ideo mutant.

ἀγρονοικήσασα κατ' αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν δὲ χάριν παλιν καὶ φύσιν ἀπεκατέστησεν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὸν νόμον ἀλλοίωσιν, τὴν φύσιν δὲ μεταβάλλουσιν.

Agricola & Serpens. 173

Γεωργὸς καὶ Ὄφις.

Agricola hyemis tempore repertum anguem frigore pene emortuum, in sinu depofuit. At ille calore recreatus, resumptaque propria natura, benefactorem vulnerauit.

AD FABVLATIO.

Fa

Γεωργὸς χειμῶν ὥρα, ὄφιν δὴν ὑπὸ κρύεσσι πεπηγῶτα, τῆρον λαβὼν, ὑπὸ κάλυκτι κατέθετο. Θερμαίνου δὲ καὶ ἐκείνῳ καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπέληγε τὸν δειρογέτην.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος

Ὁ λόγος δὲ δηλοῖ, ὅτι ἀμεταίτητοι εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ φιλανθρωπιδῶνται, ἔτι καὶ κῶς ποιεῖσι τὰς δειρογέτας.

Fabula demonstrat immutari non posse nequitiā. etiamsi officiis demulceatur. Sic benefactoribus nocent.

Γεωργὸς παῖδες.

Rustici Filii. 174

Γεωργὸς παῖδες ἐπιστάζον. ὁ δὲ πατήρ αὐτῶν τῶν πατρῴων αὐτὰς, ἐκ ἡδύνατο ποιεῖται. καὶ δὴ κρηνηδίων αὐτῶν, περὶ σέπτερες δεσμεῖν ῥάβδων αὐτῶν κρηνηδίων ἐπέθεντο, λαβὼν τὰς ῥάβδους, ἐδήσεν αὐταῖς δεσμεῖν μίαν. ἐκέλευσεν ἐνὶ ἐκείνῳ λαβεῖν ἔσυνθλάσασθαι τὴν δεσμεῖν οἱ δὲ δακρυμάσσοντες ἐκ ἡδύνησαν. ὕστερον δὲ λύσας αὐταῖς, δέδωκεν ἀνὰ μίαν κλάσασθαι.

Inter Rustici filios exorta discordia cum esset Pater exhortationibus sedaturus, nihil proficiebat. Sedentibus igitur illis, virgarum fascem adferri sibi iussit. Cum attulissent virgas in vnum colligauit fascem singulosque, ut confringerent iussit. Illi tentantes nequiuerunt. Postea solutas virgas sigillarim eisdem confringendas dedit.

οἱ δὲ

P 4

Illis

Illis quam celerimè & facillimè id præstantibus incipit Pater, Sic & vos, mei filii, si concordēs manseritis; neque reprehendi neque vinci poteritis ab hostibus. Si verò in discordia perseveraueritis & contentionibus, facile hostibus prædæ eritis.

ADFABVLATIO.

Tantum validam esse concordiam notat oratio, quantum discordia est deſpicienda.

οἱ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ἐυκόλως τῶν τοῦ ἐπισημοῦ. τότε λέγει ὁ πατὴρ αὐτῶν, ἔγωγε καὶ ὑμεῖς, τέκνα μου, ἐὰν ὁμοφρονῆντες μὴ ῥητέ ἀνεπαίγνωστοι καὶ ἀχειρωτοὶ ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς. ἐὰν δὲ μὴ ῥητέ φασιδόζοντες καὶ φιλονεικῶντες, εὐχερῶς ἐυάλωτοι, ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι τὸ σῆτόν ἐστιν ἰσχυρότερον ἢ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταφρονεῖται ἢ ἀφιστάσται.

Rusticus & Ciconia. 175

Γεωργός καὶ Πιλάργος.

IN agro laqueos tendens grues cœpit rusticus

Ἀρετή παρὰ τῶν ἀγαθῶν ἐστὶν ἡ ἀρετή. ἡ ἀρετή δὲ ἐστὶν ἡ ἀρετή.

γεωργὸς τῶν ἀπόρων φθιόντων, σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸν εἰλήφει. ὁ δὲ χαλέουον ἰκέτευε λέγων ἀφεθείναί. ἔγὼ εἰμι γέροντος, πελαργὸς εἰμὶ, εὐσεβέστατον ζῶον ὅς τιμῶ τὸν πατέρα, καὶ δαίμονα ἴδω καὶ τὴν χροίαν, ὡς ἔχ' ὁμοίαν ὁ δὲ ἔφη ἔκ' οἴδω τι λέγεις. ἐγὼ σὺν οἷς εἰληφάσθε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέστω.

Επιμύθιον.

Ὅτι καλόν ἐστι φεύγειν, καὶ μὴ συνκρινωνεῖν ἀνδράσι κακῶς μήπως κινδύνοις σὺν αὐτοῖς ἐμπέσῃς.

Γεωργός καὶ Φυτόν.

Φυτόν ἦν εἰς γεωργῶν χωρὸν, καρπὸν μὴ φέρον. ἀλλ' αἰ μόνον σπέρτων καὶ πεττιγῶν κελαδέντων ἦν καταφυγή. ὁ δὲ γεωργός, ὡς ἀκαρπὸν ἐκτέμνειν ἤρεσκε. καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγὴν. οἱ δὲ τέτλιγες καὶ οἱ σπέρτοι ἰκέτευον τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἑἶσται, ὡς εἶδεν ἐν αὐτῷ, καὶ σε τὸν γεωργὸν τέρπειν. ὁ δὲ μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δεύτερον πληγὴν καὶ τρίτην, ἐπέφερε. αἷς δὲ ἐνήλωνε τὸ δένδρον, σμῆν' ἄμελιων καὶ

cus sementem perdentes; inter quas & ciconiam. Claudicans verò illa liberari se orabat, aiens, igrus nequaquam sum, Ciconia sum piissimum animal, patrem colens ministrasque ei. En colorem vide ut minimè similis. At ille, quod dicas, nescio, cum quibus te cepi, cum iisdem perdam.

ADFABVLATIO.

Pulchrum est deuitare, neq; communicare hominibus malis: ne periculis unquam iis irretiaris.

Rusticus & Planta. 176

PLanta erat in Rustici agro fructum non ferens, sed passerculis solum & Cicadis refugio erat. Rusticus ut infrugiferam cædere voluit. Sumpta igitur securi, ictum intulit. Cicadæ & passerculi, refugium ne excinderet suum orabant, sed seruaret, ut in co possent canere, & te Rustice delectare. At ille nihil curans, secundum tertiumq; intulit vulnus, Ut verò arborem cauauit, P s arum

apum examen vna cum melle reperit; quo gustato, securim abiecit, plantamq; vt sacram co- luit & curauit.

ADFABVLATIO.

Non tantum homines iustum, natura amant & honorant, quantum lucrosum sequuntur.

Iuuenca & Bos. 177

Iuuenca bouem labore defatigatum intuita, miserum predicabat. Solemani verò incidente festo, bouem quidem iugo soluerunt, iuuenecam verò vt macarent comprehenderunt. quam videns bos subrifit aiens, ó iuuenca idedò oriabaris, vt mox mactareris.

ADFABVLATIO.

Fabula docet otioso & desidi immminere pericula.

Venator meticulosus, & lignator. 178

Leonis indagans vestigia Venator, Lignatorem

καὶ μέλι εἶρε. γδοσάμδμ
δὲ, τὸν πέλκευ ἔρειψε. καὶ
τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν, καὶ
ἱπεμελεῖτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι ἔ τοςάτοι οἱ ἀνθρώποι φύσει διχόμενοι ἀρεπῶσι καὶ πρῶσιν, ὅσον τὸ κερδάλαιν ἐπιδιώκασιν.

Δάμωλις καὶ Βῆς.

Δάμωλις βῆν ἐταλάμωζεν ἐργάζομενον, ἐπὶ τῷ κόπῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑορτὴ κατέλαθε, τὸν βῆν λύσαντες, τὴν δάμωλιν ἐκράτησαν τῶ σφάξαι. Ἰδὼν δὲ ὁ βῆς ἐμειδίασε, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν, αἰ Δάμωλις; ἀλλ' ἔτι ἕργα ἔργα, ἵνα ἄρτι σφαγῆ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δηλοῖ ὅτι τὸν δὲ γρῶναι κίνδυνον ἔχει.

Δειλὸς Κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος.

Ἐόντῳ πνὸς ἰχθυὸς ἔζηται. Κυνηγὸς, Δρυοτόμος δὲ ἔρω.

δὲ ἐρωτήσας εἰ εἶδεν ἰχθυὸν λέοντος, καὶ πῶς κρητίζῃ, ἔφη, ἐ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοὶ δείξω ὃ ἢ ἀρξαιώσας ἐκ τῶ φόβου, καὶ τὰς ὀδόντας συνκρούων εἶπεν. ἰχθυὸν μόνον ζητῶ, ἔχει αὐτὸν τὸν λέοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὰς θρασείας καὶ δηλὰς, ὁ λόγος ἐλέγχει, τὰς πολμηρὰς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις, καὶ ἔκ ἐν τοῖς ἔργοις.

Δέλφωξ καὶ Αλώπηξ.

Ὅταν τις ἐπιθῆις ἀγρῶ καὶ πρὸς αὐτὸν ἰδὲ δέλφωκα, ἢ λαυνοῦν ἀσπ' ἔδδ δέλφωκα παρ' ὄλλω τὴν ὄδον κεκρηγότῳ, Αλώπηξ ἀκέραια ἐπυθάνετο τὴν αἰτίαν δὲ ἦν τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνῳ αὐτὸς βοῶν. ὑποτυχῶν ἢ εἶπεν, ἀλλ' ἔργα ἔ μείτω ἰδύρομαι. οἶδαι γὰρ ὅτι τῶ μὲν πρὸς βῆτα ἐροῦτε καὶ γάλα πρὸς ἀχομῶνα, ὃ δεσπότης ἀπέχεται, ἀμῶνας ἢ καὶ τῆς ἀγρῶς, ἀλλ' ἔτι τὰς τυρῶς καὶ τὰς εἰφῶς ἐμοὶ ἢ ἔκ ἐχθρῶν εἰς ἀλλοπλῆσεται, πάντως μὲν ἴσται.

Ἐπε-

torem rogavit an Leonis nosset vestigia & latibula? Respondit ille, & ipsam quoq; leonem si lubet, indicabo. Pallefcens ille metu, & dentes collidens dixit. Vestigia tantum quæro, non ipsum leonem.

ADFABVLATIO.

Audaces & timidos tæxat hac fabula, audaces quidem verbis, factis verò nequaquam.

Sus & Vulpes. 179

Afino imposita Capra, Oue & Sue in urbem quidam tendebat. Suen verò per integram viam clamitantem cum audisset Vulpes, causam sciscitata est, cur cæteris intervehendum tacitis, sola clamaret. At subiiciens ait, Ego verò non frustra lamentor. Scio enim ab Oue abstinere herum lac præbente, & vellus: pariter & ab Capra, propter caseos & hædulos. Me verò, qua in re vtatur alia ignorans, omnino necabit.

Ad-

ADFABVLATIO.

Non reprehendendi sunt ii, qui seipfos desent, aduenturas sibi calamitates quum prouident.

Επιμύθιον.

Οὐ μεμπτέοι εἰσιν, οἱ ἐ- αὐτὰς ἀποκλαίοντες παρορῶ- μφοὶ τὰς μέλλουσας αὐτοῖς ἐ- πέχεσθαι συμφορὰς.

Delphines & Scarus. 180

Delphines & Cetus inuicem decertabāt. augetamen, carus emergens conabatur dirimere. Cui ἐ Delphinis uaus, longe nobis, ait, optabilius est muro concidere, quam te arbitrum & concilia- torem nancisci.

ADFABVLATIO.

Sic homines nouissimi uilissimi, cum tumultui inci- derint, sibi quid esse ui- dentur.

Demades Rhetor. 181

Demades Rhetor A- thenis concionem habens, omnibus attente eum auscultantibus, ro- gavit ut sibi fabulam nar- rare permitterent. Qui- bus, id concedentibus sic in- cepit. Ceres, Hirundo, & An-

Δελφίνες καὶ σκάρου.

Δελφίνες καὶ Φοίλαινα πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς τρώσεως αὐ- τῶν σφοδρῶς ἐμάχοντο, καὶ ἄ- ναδύσασθαι, ἐπειρήσασθαι αὐτὰς ἀ- λείπειν. εἰς δὲ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτὴν ἀλλ' ἢ κείναι ἀρετῆτερον εἶναι, ἢ ὑπὸ ἀλλήλων ἀφαιρεθῆναι, ἢ σὺ ἀφαιρέσασθαι τυχεῖν.

Επιμύθιον.

Οὕτως ἔτιοι τῶν αὐθρά- πων, ἔδονος ἄξιοι ὄντες, αὐτὰς ἑαυτῶν λαβῶνται δοκῶσι πινεῖν εἶναι.

Δημάδης ῥήτωρ.

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημο- γράων ποτὲ ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων μὲν πάντων αὐτῶ πρὸς ἐχόντων, ἐδέηθη αὐτῶν ὅπως ἐπιτρέψωσιν αὐτῶ μῦθον εἰ- παῖν: συγχωρησάντων δὲ αὐ- τῶν αὐτῶ, ἀρξάμενος ἔλεγε Δημήτερα καὶ χελιδῶν καὶ ἔγγελοι

ἔγγελοι τῶν αὐτῶ ὄδον ἐ- βαδίζον. γενομένων δὲ αὐτῶν κρητὶ πνα ποταμῶν, ἢ μὲν χελιδῶν ἔπει, ἢ δὲ ἔγγελοι κατέδυν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐ- σιῶπασεν. Ἐρρημῶν δὲ αὐ- τῶν, ἢ δὲ Δημήτερα ππέπον- θην; ἔφη, κεχῶλεται ὑμῶν, ὅς ἐ- πινεσ τὰ τῆς πόλεως ὑμῶν περὶ ἄγματοι ἐάσαντες, μῦθον αὐτῶ ἀνέχεσθε.

Επιμύθιον.

Οὕτως καὶ τῶν αὐθράπων οἱ ἀλόγιστοι, ὅσοι τῶν μὲν ἀ- ναγκῶν ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μάλιστα ἀκρο- αίνται.

Δρυοτόμοι καὶ Δρυς.

Δρυοτόμοι δρῶν ἔχουζον, οἱ δὲ ἐξ αὐτῆς σφῆνας ποιήσαντες ἔχουζον. ἢ δὲ ἔφη ἔ ποσῆταν τὴν κόψαντα μὲ πεί- λεκυν μέμφομαι, ὅσον τὸς ἐξ ἡμῶ φύντας σφῆνας.

Επιμύθιον.

Ὅτι δεινότερην εἶσι λύπη, ὅταν πρὸ τῶν συγγενῶν πάσχοι, ἢ ὅταν τῶν ἀλλο- τριῶν.

Ἐλάτη καὶ Βάτος.

Ἐλάτη

& Anguilla eandem pro- fectæ viam, cum ad fluen- tum venissent, præteruo- lauit Hirundo, subnata- uit Anguilla. Quæ cum di- xisset, tacuit. Rogantibus autem quid cum Cere- re factum esset, fracta est, inquit, vobis, qui vrbis vestræ negotia omittētes, fabulam audire susti- netis.

ADFABVLATIO.

Sic ii desipientes sunt, quæ neglectis necessariis, maxime delectantia audiunt.

Lignatores & Quer- cus. 182

Quercum conscinde- bant Lignatores fa- ctis ex ea cuneis. Illa verò dixit, Non tantum con- scindentem me culpo se- cutum, quantum cuneos qui ex me nati sunt.

ADFABVLATIO.

Graviorē esse mærorem, dum quis à propinquis quid malè patitur, quàm quum ab alienis.

Abies & Rubus. 183

Abies

Abies iactabunda Rubum sic est allocuta, in nullare prodes. At ego in tectis & ædibus ædificandis utilis sum. Cui Rubus respondit, ô Misella, tectis & terra si meminisses quæ te excindunt, deberes velle vt potius Rubus non Abies fieres.

AD FABVLATIO.

Præstantior sine metu pauperis, quam opes cum necessitate & contumelia.

Cerua & Leo. 184

Sicuti vehemēti cum vexaretur Cerua, ad fontem accessit. Inter potandum autem umbram in aquis prospiciens suam, ob cornuum gaudia est magnitudinem & varietatem pedum tenacitate & imbecillitate offensa maximè. Dum sic cogitat, inopinam superueniens insequitur Leo: Illa in fugam versa longe illum præcessit. Cerui enim vires in pedibus sunt, Leonis in corde. **Q**uandiu igitur nudum solum fuit, præcurrens seruata est. Vbi verò ad

Ελάτη κοωχωμένη τῇ βιάτῳ ἔλεγεν, ἐν ἐδνὶ ἐδὲ χρησιμαίει, ὅτι ἐγὼ ἐν τῆσσι σὺ χρησιμεύω καὶ οἰκίῳ. ἡ δὲ βιάτῳ ἔφη, ὦ ἐλεηνὴ εἰ μὴ οὐδεὶς τῶν πελεκῶν καὶ πτερόνων τῶν κοπτύντων σε, βιάτῳ ἀν' εἶχες θελήσειν γενέσθαι, ἐκ ἐλάτῃ.

Ἐπιμύθιον.

Κρείστων πενία ἀφοβῶν, ἢ πλοσσία μὲν ἀναγκῶν καὶ ἐπειθειῶν.

Ἐλάφῳ καὶ Λέων.

Ελάφῳ δὴ φησὶ συχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ πηγάῳ. πηγάδα δὲ, ὡς, ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιαὴν ἐν τῷ ὕδατι, ἐπὶ μὲν τοῖς κερσοῖν ἠγάλλετο, ὁρῶσα τὸ μέγεθός καὶ τὴν παικιλίαν: ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρῳ ἤχητο, ὡς λεπτοὶς ἔσσι καὶ ἀδύναστον. ἐπὶ δὲ αὐτῆς διονομήρης, Λέων ἐπιφανείς ἐδωκεν αὐτῷ, καὶ κείνη εἰς φυγὴν ἀναπέσει, καὶ τὸ πολὺ αὐτῆς παρείχε. ἀλλὰ γὰρ ἐλάφῳ ἐν τοῖς ποσὶ, λεόντων δὲ ἐν καρδίᾳ. Μέχρι μὲν ἔν φιλον ἦν τὸ πεδίον, ἡ μὲν πρὸ δέσσει διεσώζετο. ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο καὶ ὑλάθῃ τόπον, τῆν

κοῦτα

ἑαυτῆ συνέσθῃ, τῶν κερσοῦν αὐτῆς ἐμπαλακέντων τοῖς κλάδοις, καὶ δύνασθαι τρέχειν, καὶ κείσει * * συλληφθῆναι μέλλουσα δὲ ἀνείρευσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτῷ, Δειλάῳ ἔγωγε, ἡπίς ἐφ' ἧν μὲν ἄμω πρὸς δὲ δῆσεσθαι, ὑπὸ τῆσιν ἐστωζόμενῳ. οἷς δὲ σφόδρῳ ἐπεποιθῆναι, ὑπὸ τῆσιν ἀπωλόμην.

Ἐπιμύθιον.

Οὔτω παλαιῶν ἐν κινδύνοις, οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτήρες γίνονται. οἱ δὲ σφόδρῳ ἐμπιστευθέντες, πρὸδοῦται.

Ἐρμῆς καὶ γῆ.

Ζεὺς πλάσας ἀνδρας καὶ γυναικας, ἐκέλευσεν Ἐρμῆ ἀγαγεῖν αὐτὰς ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύσσονται πλοῦτον οἰήσασιν τὰ δὲ τὸ πρῶτον ποιήσαντες, ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἐκάλυεν. ὡς δὲ ὁ Ἐρμῆς ἠνάγκασε. λέγων τὸν Δία πρῶτον ταχύναι, ἀλλ' ὀρυσάτωσαν ὅσην βέλονται, εἰνοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλάσαντες ἀποδώσει.

ἔπειτα

to ad nemorosum locum deuenit, inibi accidit, vt cum implicatis arborum ramis cornibus effugere non posset, caperetur. Mox autem moritura se ipsam sic alloquebatur. ô misella, quæ me proditura arbitrabat, ea seruante re, quibus verò maximè confisa sum, ea me perdidere.

AD FABVLATIO.

Sic in periculis, sæpe quos ex amicis suspectos habemus, ii nos seruant, quibus vero confidimus maxime, perdunt.

Mercurius & Terra. 185

Iupiter hominem & foeminam cum finxisset, Mercurium iussit in terram deducere, iudicareque vbi effodientes multum reportaret. Mandata exequente Mercurio, Terra primò quidem impedii. vt verò Mercurius Iouem id mandasse inquit, ens coegit; fodiant, ait, licet, quantum libuerit: cum fletu enim & ciularu id reddent.

Adfa

AD FABVLATIO.
In eos qui facile quidem
inimico accipiant, agre vero
reddunt sermo accommodus.

Vipera & Vulpes. 186

Vipera supra carduo-
rum fascem in fluui-
um ferebatur. Vulpes e-
am animaduertēs, dignus,
inquit naue nauclerus.

AD FABVLATIO.
In hominem improbum
malas res adgredientem.

Vipera & Lima. 187

In officinam fabri in-
gressa Vipera, vnum ex
reliquis instrumen-
tum vt sibi cibum præbe-
ret quærebat. limam ergo
adgressa vt sibi quid daret
rogauit. quæ subiiciens.
Heus tu demens es, in-
quit, à me quippiam con-
secuturam te arbitrata,
quæ ab omnibus soleo nõ
dare sed accipere.

AD FABVLATIO.
Sermo notat stultos eos
esse, qui ab auaritia aliquid in-
gratum se existimant.

Vipera

Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς ῥαδίως μὲν δὴ
νειζομένης, μὲν λυπῆς δὲ δὴ
διδόνται ὁ λόγος δὲ καὶ ἄλλος.

Ἐχίς καὶ Αλώπηξ

Ἐχίς ἐπὶ δεσμία ἀκαθάρτων
εἰς πηγάδα ποταμὸν ἐφέρετο,
Αλώπηξ δὲ ταύτην θεασαμένη,
καὶ ἴδοντάς τῃς νηὸς ὁ ναυ-
κλῆρος.

Επιμύθιον.

Πρὸς ἀνδρα πονηρὸν με-
χθήρης πρὸς ἀνθρώπων ἐπιχει-
ροῦντα.

Ἐχίς καὶ Ῥίγη.

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλ-
κουργεῖον ἄρραστήριον, ἐν πῶν
συσσωμένων ὄντων, ἐζητεῖ φα-
γεῖν. ἤκεν οὖν πρὸς τὴν Ῥίγην
καὶ αὐτὴν παρεκάλει δαῖμα
αὐτῆς. ἡ δὲ ὑποτύχουσα εἶ-
πεν. ἀλλ' ἐν ἡμέτῃς εἰ, παρ' ἐμῆ
πῶν δαίσεως δίομιμα, ἢ πῶν
διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν
πρὸς πάντα εἶωθα.

Επιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι με-
ταίοι εἰσὶν οἱ πρὸς φιλαργί-
ων πῶν κερδαίνειν πρὸς ἄ-
κρωτῆς.

Ἐχίς

Ἐχίς καὶ Ὑδρῶ.

Ἐχίς φοιτῶν ἐπὶ πηγάδα κρή-
νην ἐπίεν. ὁ δὲ ἐν ταύτῃ
δικῶν ὕδρῶ ἐκάλυεν αὐτὸν,
ἀγανακτῶν εἰς μὴ δρῶκεῖται
τῇ ἰδίᾳ νομίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τὴν αὐτῆς διαίταν ἀφικνεῖται.
καὶ ἴδοντάς τῃς φιλονεκίας αὐτῆς
νομῆς, συνέθεντο ὅπως εἰς
μείλιον ἀκλήλοις κρατῶσιν.
καὶ τὸ νικῶντος ἦτε γῆς καὶ
τῆς ὕδατος νομῆς γένηται.
ἐξώταν ἴδοντάς τῃς πρὸς ἑαυτῶν,
οἱ βέλτεροι δὲ μίσηται τὸ
ὑδρῶ, πρὸς ἀκλήλοις πρὸς
τὸν ἕλκον, παρεθέριστον αὐτὸν
ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοῖς συμ-
μαχεῖσιν αὐτῶν. ἐν ταύτῃ
τῆς μάχης, ὁ μὲν ἕλκον πρὸς
τὸν ὕδρον ἐπολέμει, οἱ δὲ βέλ-
τεροι μὲν ἐν περαιτέρῳ δρῶν
διωκόμενοι μετὰ ἀκλήλοις
ἤσαν. καὶ ὁ ἕλκον νικήσας, ἠπ-
ῶτο εἰς γε συμμαχεῖσιν αὐτῶν
ἀκλήλοις, πρὸς τὴν μείλιον
ἐπαραγέροντο. οἱ δὲ ἔφασαν
πρὸς αὐτὸν, εἰ καὶ δὴ ἴσθαι ὅτι
τῶν, ὅτι ἡμετέροις συμμα-
χία ἐχειρῶν δεῖ, ἀλλὰ ἴδοντάς τῃς
συνέσηκον.

Επιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ἐνθάδε
χειρῶν χρεία ἐστίν, ἢ ἀλλὰ λόγων
βοήθεια ἐστὶν λυσιτελεῖ.

Ζῶνς

Vipera & Serpens. 188

Vipera ad fontem ac-
cedens potabat. Id
hydrus loci illius incola
vetabat. increpans quod
priuato pastu non con-
tenta, ad suam accederet
mansionem augetcente
verò contentione, prælia-
ri decernunt ea lege, vt vi-
ctori & telluris & aquæ
ius cederet. Statuto igitur
(prælii) tempore, Ranæ
hydri odio ad Viperam
veniunt, animumque ei,
pollicitæ se socias fore
prælii, addunt. ingruente
iam prælio Vipera cum
hydro congreditur, Ranæ
nihil ultra præstare cum
possent, ingens vocifera-
tæ sunt: victrix Vipera ra-
nas, quod se socias pollici-
tæ, pugna non interfuis-
sent, obiurgat. illæ, sed
heus tu, aiunt, scito socie-
tatem & auxillium no-
strum manibus non indi-
gere, sed voce constitisse.

AD FABVLATIO.

Indicat oratio auxiliium
quod à verbis est, nihil pro-
desse ubi manibus opus.

Ἰαπί

Versutiam & prudentiam Vulpis admiratus Iupiter, imperium ei in cæteras feras tradidit. scire autem cupiens an mutata mente, commutasset etiam tenacitatem, in lectica dum vehitur Vulpes crabronem ante oculos demisit. illa continere sese non potis, è lectica defiliens præteruolantem turpiter comprehendere conata est. Iupiter vero ei, succensens, priori rursus reddidit ordini.

ADFABVLATIO.
Iupitrodi hominibus et
iam sibi

Ζεύς ἀγασάμενος Ἀλώπιξ τὸ σωεπὸν τῶν φρενάων, καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισεν. βελόμην δὲ ἢ γνώμην, εἰ τῆν ψυχὴν μεταλλάξασα, καὶ τὴν γλιχρότητα μετεβάλλασα, φεραμένης αὐτῆς ἐν φορείᾳ, καὶ ἄρα τὴν ὄψιν ἀφῆκεν, ἢ ἢ ἀπίχεν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ ἀερίπτατο, τὴν φορεῖα ἀναπηδήσασα, ἐκ κόσμου συλλαβεῖν αὐτὴν ἰπειροῦτο. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτῇ εἰς τὴν δόξαίαν ταῖς ἀπίχασατέτησεν.

Επιμύδιον.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἀρεχίματα λάμπετε, ἀλλ' ἀλάσασιν, ἢ μεταπίθενται τὴν φύσιν.

iam sibi dignitates illustres
habiti sunt, naturam non
mutant tamen.

Ζεύς καὶ Απόλλων πρὸς τρεῖς ἡέροντο. τῷ δὲ Απόλλωνος ἐκτείναντο τὸ τόξον καὶ τῷ βέλους ἀφέντο, ἢ Ζεὺς τρεῖτον διέβη ὅσον Απόλλων ἐτόξασεν.

Επιμύδιον.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοσι ἀμειψόμενοι πρὸς τὸ ἐκείνων μὴ ἐφικνεῖσθαι, καὶ γέλωτος ἀφλισκάνουσι.

Iv piter & Apollo de iaculandi arte litigabant. Apolline vero arcum intendente sagittamque emittente, Iupiter taurum aberravit, quātum ille est iaculatus bene.

ADFABVLATIO.

Sic qui cum præstantioribus contendunt, præterquam quod non assequuntur, eos, risum pariunt sibi.

Ζεύς βελόμην βασιλέα ὀρνέων καταστήσας, ἀρεχέσιμα αὐτοῖς ἔταξεν, ἐν ἢ ἀρεχέσιμα πρὸς αὐτὸν. ὁ Κολοῖος δὲ σωεπὸς ἑαυτῷ δυσμορφίαν, ἀερίαν τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερῶν ἐλάμπεσεν, ἐἰ αὐτῷ ἀερίπτερος ἢ ἐνέση ἢ ἡμέρας, ποικίλον γενόμην ἦκε πρὸς τὸν Δία, μέλλοντος δὲ τῷ Δίῳ τὴν ἐναγέπειαν βασιλείαν αὐτῷ.

Iv piter Auibus regem daturus, diem qua singulæ conuenirent, præscripsit: Graculus suæ sibi conscius deformitatis, circumuagatus pennas aliarum auium decisiuas colligans, sibi adaptauit, Præfinita itaq; die ingruente, versicolor factus, ad Iouem venit. qui cum ob formæ decorem, regem eū designaturus videretur

Q 2 cæte-

cæteræ aues indignatæ circumsterere, singulæq; proprias dempsere pēnas. sicq; accidit ipsū, vt denu- datus graculus fieret.

AD FABVLATIO.

Sic hominum nonnulli in alienis pecuniis superbire videntur, repetitis vero illis pecuniis, quales prius fuerant, denuò apparent.

αὐτὸν χειροτονῆσαι, τὰ ὄρνεα ἀγανακτήσαντες ἀπέλειπον, καὶ ἕκαστος τὸ ἴδιον πτερὸν ἀφείλετο. καὶ ἔτιως συνέβη αὐτῷ ἀπογμνωθῆναι καλοῖα γενέσθαι.

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐν ἀλλοτρίοις χρήμασιν ἐγκαυχώμενοι, δοκῶσιν ἀφείναι. ἐπειδὴν ὅμως ταῦτα ἀπητηρώσιν, ὅποιοι τὸ ἀρχέτερον ἦσαν ἀπέσονται.

Iupiter & Serpens. 192

Ζεὺς καὶ Ὄφις.

Nuptias celebrant illo- Nui animalia quælibet munera, quæque pro viribus adferebant. Serpens igitur rosam legit, illamq; ore gestans ascendit.

Τὸς Διὸς γάμους ποιῆσας τὰ πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα. ἔλασεν καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν Ὄφις ἢ ἔρπον, ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στόματι ἀνέβη. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἶπε, τίς ἐστὶς;

καὶ ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβανῶν, ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐλάμβανῶν.

Επιμύθιον.

Οἱ πονηρῶν αἱ χεῖριτες φοβεραὶ εἰσιν.

Ζεὺς Προμηθεὺς Ἀθηναῖος καὶ Μῶμος.

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηναῖος καὶ Μῶμος ἀπέσταντες, Ζεὺς μὲν ταῦτον Προμηθεὺς ἀνθρώπων, Ἀθηναῖος δὲ οἰκὸν, κερτὴν εἶλοντο τὸν Μῶμον, ὃς ὁφθῆσας τοῖς δημιουργήμασι, δόξα ἔλασεν τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τὸ ταύρα τὸς ὀφθαλμοῦς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέναι, ἵνα βλέπει πᾶσι τῶν ἄνθρώπων τὰς φρένας. ἔλασεν δὲ καὶ τὸν Προμηθεῖα, διότι τὸ ἀνθρώπων τὰς φρένας ἔλασεν ἵνα μὴ λαμβανῶσιν οἱ πονηροὶ, φανερωθῶν δὲ εἶπε ἕκαστος ἃν χεῖρα εἶχε. τρίτον δὲ ἔλασεν ὡς ἔδει τὴν Ἀθηναῖον ἃν τὸ οἶκον τὸν ἄριστον ἀποθῆναι, ἵνα ἐὰν πονηρὸς τις παρρησιάζη, γένηται ῥαδίως καταδαινῆται. καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτὸ ἐπὶ τῆς βιασκαρίας, τὸ δάμνασεν αὐτὸν ἐξ ὀλύμπου.

dit. Quæ Iupiter animaduertens, cæterorū inquit munera accipio, ab ore vero tuo nequaquā accipio.

AD FABVLATIO.

Malorum gratis matius debent.

Iupiter, Prometheus, Minerva, & Momus. 193

Iupiter Prometheus & Minerva cum efformassent, Iupiter quidem Taurum, Prometheus hominē, Minerva domum, iudicem delegere Momum, qui opificia reprehendens, dixit errasse Iouem, Tauri oculos in fummis cornib. non collocantem, vt vbi feriret videre posset. Prometheum vero, quod hominis præcordia foras non appendisset, vt occultarentur minime mali, manifesta; fierent singula, quorum recessus habent & latibula. Tertio vero dixit oportuisse Minervam rotas ædibus supposuisse, vt si quis forte malo cohabitaret vicino, facile discedere posset. Iupiter autem ei ista ob inuidiā offensus, ex olympo eiecit.

Επι-

Q 3 Adfa-

AD FABVLATIO.

Nihil adeo perfectum est, quod reprehensionem non admittat.

Hercules & Plutus 194

Hercules inter Deos receptus, & apud Iouem epulatus, Deorum vnumquemque comitate multa amplexus est. tandem vero ingredientem Plutum humi defixis oculis auersatus est. factum admiratus Iupiter causam percunctatus est, cur omnibus Diis officiose salutaris, solum despiceret Plutum. Cui ille, ideo illum aduersor, quod quantum diu inter homines fuimus, cum ut maxime animaduerti cum malis esse conuersatum.

AD FABVLATIO.

Sic multi propria infelices impudentia, causam in Numen referunt.

Medicus imperitus. 195

Medicus imperitus aegrotum visitans, ceteris nihil periculi esse adfirmat.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ, ὅτι εἰδέν ἔταις ἐνάρετον ἐστὶ, ὃ μὴ ψόρον ἐπιδέχεται.

Ἡρακλῆς καὶ Πλούτῳ.

Ἡρακλῆς ὁ θεοθεὶς καὶ ἠρώτα τῷ Διὶ ἐπιώμην, ἕνα ἐκείνην τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάσειτο. καὶ δὴ τελευτήσας εἰσελάθοντο τῷ Πλούτῳ, καὶ τὸ ἐδάφους κύψας ἀπερέψατο αὐτόν. ὃ ὅ Ζεὺς θαυμάσιος τὸ γρηγὸς, ἐκυνήσαντο αὐτὸς τὴν αἴτιαν, δι' ἧς πάντας τὰς δαίμονας ἀσμενῶς προσεγγερούσας, μόνον τὸν Πλούτον ὑποβλέπεται. ὃ ὅ εἶπεν ἀλλ' ἐργάζεσθε τὰ αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καὶ ἐθὺν ἐν ἀνθρώποις ἡμεν, ἐθρῶν αὐτόν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πανηγυρῶσι σκωνόνται.

Επιμύθιον.

Οὕτω πολλοὶ ἀφ' τῆν ἐαυτῶν ἀσβλίαν, δυσχερῶς τὴν αἴτιαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσι.

Ἰατρὸς ἀτεχνῶς.

Ἰατρὸς ἦν ἀτεχνῶς. ἔτα ἄρρώστῳ ἐρωθροῦσιν, πάλαι

παντῶν ἰατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρῆσθαι ἐν τῇ νόσῳ, ἔτα μόνον ἔφη αὐτῷ πάντα τὰ αὐτῷ ἐπιμύθησιν, τὴν αὐτὸν γὰρ ἔχον ὑπερέβησεν. ταῦτα εἰπὼν ὑπεκρήσθη: καὶ χρόνον ὃ πρὸς αὐτῶν ὁ νοσῶν προσήλθεν ὠχρόθης καὶ μόλις ὤ. ὃ ὅ ἰατρὸς ἐλέιντο συναυτήσας αὐτῷ, χάρη ἔφη, πῶς ἔχεται οἱ κατὰ; καὶ κείνοι, εἶπεν, ἠρεμεῖτε, πίνοντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. ὡς ὀλίγη ἡ δόξα καὶ ὁ Ἄδης, δεινὸν ἠπέλαυν τὰς ἰατρὰς πάντας, ὅτι τὰς νοσῶντας ἐκ ἐῶσιν ἀποθνήσκουσιν. καὶ κατεγράφοντο πάντας. ἔμελλον ὃ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ προσεσῶν αὐτοῖς, καὶ δυσωπήσας, ἐξαιμοσπόμενον αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἰατρῶν εἶναι σε, ἀλλὰ μόνον διεβλήθης.

Επιμύθιον.

Οτι τὰς ἀποκατάσεις καὶ ἀμαρτίαι καὶ κακοψολόγους ἰατρὰς ὁ παρῶν μὲν ἐλέγχετο καὶ σκληροῦσε.

Ἰππῶς.

Ἰππῶς ἰππῶς ἐπεσθῆ πρὸς τὸ ἀλήθειαν. ζυχοθεὶς ὃ ἐν τῷ μύλωνι, σενάξων εἶπεν, ἐν ποίῳ δρόμῳ εἰς οἶκόν μου κτήρας ἤλθον!

firmantibus sed tantum diuturniorem fore morbum, cum solus sua ordinaret omnia monebat, craftinam enim non superuicturū; quæ ubi dixisset, abiit. Paulò post è morbo surrexit æger, sed plane pallidus, & vix viuens. Medicus obuiam factus, saluè inquit quomodo se habent ii qui infra degunt? Quiescunt, respondit. Lethes aquam potantes. Nuper verò Mors & Pluto graue quid medicis minitanti sunt, quod ægrotos mori non finerent: singulosq; cōscripserant. Erātq; in eo ut te quoq; conscriberent. Ego verò iis aduolurus, excusansq; iuravi i- p- s- is verum te medicū non esse, sed falso calumniatū.

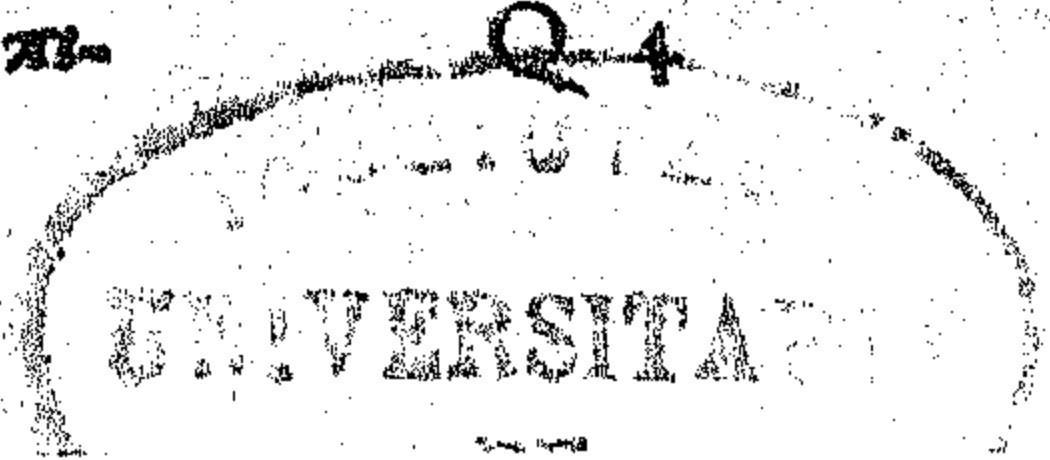
AD FABVLATIO.

Arguit hæc fabula ἔνοχους ἰατρούς, ἔνοχους, ἔνοχους, ἔνοχους.

Equus. 196

Senex equus ad molendum diuenditus est; alligatus igitur ad molam lugens dixit, è quibus curribus ad quos deueni flexus?

Επι- Ad-

ADFABVLATIO.

Non nimium extolli propter vigorem aut gloriæ magnitudinem oportere. Multis enim senectus in laboribus consumpta est.

Equus, Bos, Canis & Homo. 197

Equus, bos & canis frigore pressi, venire in hominis cuiusdam ædes. Qui excipiens eos accenso foco fouit. Equo quidē hordeum obtulit, boui paleas, cani verò quæ è mensa, dedit. Quam ob hospitalitatē gratias reddidere ipsi, pariti vitæ suæ tempus, eiq; gratificati. Equus primos annos largitus est. ideo præcipiti mente & superba vnusquisque est. Medios verò post hūc annos Taurus. Ideo laboriosus & sedulus est, diuitias cumulans. Tertio vltimos annos canis. Ideo senex quilibet morosus est, dantemq; victū amat tantummodo, blanditur assentiturque. non dantibus verò allatrat, & insultat.

Ad-

Επιμύθιον.

Οτι μή λίαν ἐπαύραδαί τις παρὲς τὸ τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δόξης δυνατὸν, πολλοῖς γὰρ τὸ γῆρας ἐν κόποις ἀνῆλωθη.

Ἴππος, Βῆς, Κύνων καὶ Ἀνθρώπου.

Ἴππος καὶ Βῆς καὶ Κύνων ὑπὸ ψύχους σενέμμοι, ἦλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἰκίαν. ὃ ἰδὼς ἀνθρώπου αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἀνάψας, ἔταλψεν. καὶ τὰ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρέτιθει. τὰ δὲ ταύρω ἀχυρὰ. τὰ δὲ Κύνωνι, τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδα. Δία δὲ τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν, ἀντημείψαντο αὐτῷ χάριτας, μερόπωντες καὶ χαριστέμμοι αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῶν ἔργων ἔργων ἔξον. καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐθὺς τὰς παλαιὰς χρόνας ἀφ' ἧς τὸ ἔργον ἔργον ἢ γαυρὸς ἐπὶ τῇ γνώμῃ. ὃ δὲ βῆς μετ' αὐτῶν τὰς μέσας χρόνας. ἀφ' ἧς τὸ μοχθηρὸν καὶ φιλεργὸν ἐστὶ πλεονάζον ἀφροζῶν τρίτον δὲ κύων τὰς τελευταίας χρόνας, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ γρηγορῶν, δύσκολον ἐστὶ τῇ γνώμῃ. Ἐ τὸν δίδοντα μόνον τρυφῶν ἀγαπᾷ, καὶ σείει καὶ ἐπιχάρει. τοῖς δὲ μὴ δίδουσι κρητυλακτεῖ καὶ κρητυπτεται.

Επι-

ADFABVLATIO.

Sic homines viles & mali solent, nutrientes a mare.

Equus & Equiso. 198

Hordeum Equi subreptum diuendens Equiso, fricabat singulis diebus Equum, & comibat: Cui Equus, si me vere pulchrum esse cupis hordeum, quo nutrior, ne vendideris.

ADFABVLATIO.

Auari probabilibus rationibus & adulationibus inopes inescant, priuantq; eos etiam necessariis rebus.

Camelus, Elephas, & Simia. 199

Cum de rege à suis eligendo agerent Bruta, Camelus & Elephas oppositi sibi amulabantur, præpositum se iri sperantes ob corporis molē & robur. Simia utrosque ineptos regno esse dixit, quod Camelus quidem bitem

Επιμύθιον.

Οτι πῦες τῶν ἀνθρώπων φαῦλοι ὄντες καὶ κακοί, σκείνοιο εἰώθεισι φιλεῖν τὰς ἀφροζῶντας αὐτὰς.

Ἴππος, καὶ Ἴπποκόπου.

Κριθὴν τὴν τῷ ἵππῳ ὁ ἵπποκόπος κλέπτειν καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας, ἔφη δὲ ὁ ἵππος. εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναι με, τὴν κριθὴν τὴν ἀφροζῶν μὴ πείλει.

Επιμύθιον.

Οτι οἱ πλεονέκται τοῖς πιθανοῖς λόγοις, καὶ ταῖς κρητυλακτεῖς, τὰς πένητας δολοφρονταί, καὶ δόλοφρονταί αὐτὰς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

Κάμηλος, Ἐλέφας, καὶ Πίθηκος.

Τῶν ἀλόγων ζῶων βασιλεῶν ἑαυτῶν ἐλέφας, κάμηλος καὶ ἔλεφας κρητυλακτεῖς ἐφίλονται. καὶ ἀφ' ἧς τὸ μέγεθος τῶν σώματων καὶ ἀφ' ἧς τὴν ἰσχυρὴν ἐλπίζοντες πάντων ἀφροζῶν. πίθηκος δὲ ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶναι τὴν

Q 5

bilem aduersus iniustos non haberet. Elephas vero si regnaret, metus esset ne nobis insidirentur porcelli.

AD FABVLATIO.

Res vel maxima vel leuissimam ob causam a proposito impediuntur.

καὶ τὴν μὲν κέρμελον, διότι χολὸν ἐκ ἔχει καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἰελεφάντων, ὅτι δὲ ἐπὶ μὴ αὐτῆ βασιλεύοντος χοιρίδια ἡμεῖν ἐπιπίπτουσι.

Επιμύθιον.

Ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων διὰ μικρῶν αἰτίων τῶν ἀπροσδοκῶν καλύπτονται.

Camelus & Iupiter. 200

Καμήλῳ καὶ Ζεὺς.

Camelus cornibus superbientem intuitus Taurum, inuidens voluit paria nancisci. Ideo ad Iouem profectus, ut cornua largiretur orabat. cui iratus Iupiter, quod corporis mole non contentus & robore superflua etiam postu-

Καμήλῳ ἰσοπεπτοῦ καὶ ταύρου ἐπὶ κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσας αὐτῷ, ἐβόλησεν καὶ αὐτῷ τῶν ἰσῶν ἐφικιάσθαι. διότι τῶν ἀγαλλόμενων πρὸς τὸν Δία, τῆς ἐδέξασθαι αὐτῆ κέρατα ἀπροσδοκῶν καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶπε μὴ δοκίμει τῶν μεγάλων.

μεγέθει τῆ σώματι καὶ τῆ ἰσχύι, ἀλλὰ ἀδυστάτην ἐπιθυμίαν. ἢ μόνον αὐτῆ κέρατα ἢ ἀπροσδοκῶν, ἀλλὰ καὶ μέγιστον αὐτῶν ἀφείλετο.

Επιμύθιον.

Πολλοὶ διὰ ἀπλονοεσίαν πρὸς ἄλλοις φθονοῦντες, λαμπρύνονται ἐ τῶν ἰδίων σέρμασιν.

postularer, nō solum cornua non addidit, sed & cornium particulam dempsit.

AD FABVLATIO.

Multi pra auaritia aliis inuidentes etiam propriis no-scientibus bonis priuantur.

Canthari duo. 201

Καὶ τὰ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπινοήσας τῶν ἰσῶν ἐπὶ κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσας αὐτῷ, ἐβόλησεν καὶ αὐτῷ τῶν ἰσῶν ἐφικιάσθαι. διότι τῶν ἀγαλλόμενων πρὸς τὸν Δία, τῆς ἐδέξασθαι αὐτῆ κέρατα ἀπροσδοκῶν καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶπε μὴ δοκίμει τῶν μεγάλων.

Επιμύθιον.

Ὁ λόγος ἐν κερῶν πρὸς τῶν ἀγαλλόμενων, εἶπε ὅτι τῶν ἀγαλλόμενων πρὸς τὸν Δία, τῆς ἐδέξασθαι αὐτῆ κέρατα ἀπροσδοκῶν καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶπε μὴ δοκίμει τῶν μεγάλων.

IN insula pascebat Taurus, cuius stercore Canthari duo nutriebantur. Hyeme aduentante corū vnus alteri velle se dixit in continentem tranfuolare, vt illi soli sufficiens esset cibus; addidit & illud, se, copiosam si reperiret escā, allaturum ipsi Vbi vero in continentem venit, multa quidem inibi reperta esca sed madida, ibidem commoratus nutriebatur Preterita hyeme in insulā reuolauit. Quem alter pinguem intuitus, obiurgauit quod pollicitus nihil attulisset; At ille ne me accutes, inquit, sed naturam loci nutriri enim ibi licet, non efferre quidpiam.

AD FABVLATIO.

Accommodus sermo in eos qui per inuidiam cum maioribus certantes, tamen postea decipiuntur.

Nux. 202

Nvx viæ infita fructus ferebat plurimum. Viatores eam saxis & lapidibus propter iuglandes dilacerabant. Illa miserabiliter dixit. Me miserum, quia quos meo delecto fructu; ab iis graues recipio gratias.

ADFABVLATIO.

Ingratos & malefios homines qui pro bonis mala, regerunt, hac notat fabula:

Turdus. 203

Turdus in myrteo paciscens, fructus dulcedine detentus non discedebat Auceps eum amore loci detentum obseruans cepit: cum vero iam mactari deberet, misellus ait ego, qui propter escæ dulcedinem vira priuor.

ADFABVLATIO.

In gulosum hominem qui ob mollitiem perit, sermo accotomous.

Monedula & Vulpes. 204

Mo-

Καρύα.

Καρύα τις ἐν ὀδῶν ἰσχυρῆ, καρπὸν ἔφερε πολὺν. οἱ δὲ περιθίτται, λίθοις καὶ βόκλοις κατέκταν. Διὰ τὰ κάρυα. ἢ δὲ οἰκτρὸν ἔφη, ὡς ἀθλία ἐγὼ, ὅτι ἐς τῶν καρπῶν με εὐφραίνει, ὑπὸ τῶν δεινῶν ἀνπλαμβάνω χείρας.

Επιμύθιον.

Ὅτι τὰς ἀχαίρας καὶ κακουργίας, τὰς ἀπὸ ἀγαθῶν κακὰ ἀνιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

Κίχλα.

Ἐν πυρὶ μυρσινῶν κίχλα ἐνήμετο. Διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τῆς καρπῶν ἐκ ἀφίστατο. ἔξελθὼς δὲ ὡς ἀφίστατο. ἐμφιλοχάρως, συνέλαβε. καὶ δὴ μέλλουσα ἀσμερῆσαι, ἔφη, δειλαία εἰμι, ἥ τις διὰ τῆς γλυκύτητος ζῶης περισημαί.

Επιμύθιον.

Πρὸς αὐτὴν ἀσμερῆσαι, ὅτι ἡδονὰς δότω λώτται, ὁ λόγος ἐνκαίρως.

Κολοῖος καὶ Αλώπηξ.

Κολοῖος

Κολοῖος λιμώτων ἐπὶ πυθῶν συκῆς ἐκάθισεν. εὐρών δὲ τὰς ἀλιωθῆς μηδέπω πεπεύρατος, περιμένεν ὡς σὺ καὶ γένωνται. ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἐγγρορίζοντα, καὶ τὴν αὐτῶν μεθίσταται, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ ὅτι πεπυραίνουσα ὡς ἐπὶ ἐλπίδι περιμένων, ἥ τις βεβηλεῖν μὴ οἶδεν, τρέφειν δὲ ἐδωρεῶς.

Επιμύθιον.

Πρὸς αὐτὴν ἐν φιλοκεικίαις φρεναπατῆμον ὁ λόγος ἐνκαίρως.

Κολοῖος καὶ Κόρακες.

Κολοῖος μεγέθει τῶν ἄλλων διὰ φέρων, ὑπερφρονήσας τὰς ὁμοφύλας, περιγένετο πρὸς τὰς κόρακας, καὶ τῶν ἡξίως συνδιετῆσαι. οἱ δὲ ἀγνοοῦντες αὐτὸν τὸ εἶδέν καὶ τὴν φωνὴν, παύοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. καὶ ὅς ἀπελάθει ἀπὸ αὐτῶν, ἦκε πάλιν πρὸς τὰς κολοῖας. οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῶν ὄρει, ἐπεσείξαντο αὐτὸν. ἔτα τε σιωπῆ αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διὰ τῆς περιθῆναι.

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔστιν τὰς πατερίδας ἀπολιπόντες.

Monedula esuriens in ficu dormiebat. grossos autem nondum maturos reperiens, dum ficus fierent, expectabat. immorantem eam intuita Vulpes caussamque edocta, falleris, ait, ὄϊφρα, spei inhærens quæ pascere quidem scit, nutrire vero nescit.

ADFABVLATIO.

In hominem pertinaciâ deceptum, hac opportuna est oratio.

Monedula & Coru'. 205

Monedula corporis magnitudine ceteris præstantior, proprium despiciens genus, ad coruos secessit, rogauitque ut cum iis conuersaretur. Illi formam & vocem aui non noscentes, verbis eiecere. expulsa ab iis ad monedulas reuertitur; quæ ob iniuriam illatam indignâtes, non susceperunt: sicque factum est ut utrorumque conuictu priuaretur.

ADFABVLATIO.

Sic & hominum nonnulli patrum

patriam deserentes, & alienas oras praeferentes quod veluti peregrini cum ciuibus non uiuant, ne in una quidem bene excipiuntur.

πόντες, καὶ τοῖς ἀλλοδαπαῖς παρέχοντες, ἀλλὰ τὸ αἰετὸς μὴ σωπολιτεύου, ἕτε ἰς μὴ αὐ εὐδοκίμασιν.

Venter & Pedes. 206

Venter & pedes uiribus litigabat. Subinde autem subicientibus pedibus tantum se uiribus praecellere, ut ventrem etiam ipsum gestarent, subiicit venter, sed, o isti, nisi uobis cibum praebere, ne uos quidem gestare ualeretis

ADFABVLATIO.

Sic & in exercitiis multitudinem nihil esse nisi duces sapiant optimè.

Κοιλία καὶ Πόδες.

Κοιλία καὶ πόδες ἀεὶ διωόμεως ἔριζαν: παρ' ἑαυτῶν τῶν ποδῶν λεγόντων, ἐπὶ τοσούτον παρέχασιν τῆ ἰσχύϊ, αἰετὸς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασιλεύειν, εὐκείνη ἀπεκρίναται, ἀλλ' ὡς ἔστι, εἰ μὴ τροφήν ἐγὼ ὑμῖν παρέχομαι, ἔδὲ ὑμεῖς βασιλεύειν διωήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατομάχων, μηδὲν εἶναι τὸ πᾶν ἄριστος, εἰ μὴ οἱ στρατηγὸι ἄριστοι φρονῶσιν.

Κολοῖος καὶ Ποιμὴν.

Graculus & Pastor. 207

Aquila in altum deagnum rapuit. Graculus eam intuirus, ex aemulatione uoluit imitari. Impetu igitur multo in arietem irruit. Implicitis uero in pecudis villis pedibus, eximi cum non posset,

Ἄετος κατὰ πτεῖς ἐπὶ πᾶσι βράχυσιν ἀεὶ ἔριζαν. Κολοῖος δὲ τῶν ἰσχυρῶν ἀετῶν, ἀλλὰ τῶν ποδῶν λεγόντων, ἐπὶ τοσούτον παρέχασιν τῆ ἰσχύϊ, αἰετὸς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασιλεύειν, εὐκείνη ἀπεκρίναται, ἀλλ' ὡς ἔστι, εἰ μὴ τροφήν ἐγὼ ὑμῖν παρέχομαι, ἔδὲ ὑμεῖς βασιλεύειν διωήσεσθε.

νάμῳ, ἐκπερύσσοτο ἕως ἃ ὁ ποιμὴν τὸ γρηγὸς αἰδομένομαρ, ὡς οὐδραμὸν συνέλαβεν αὐτὸν. καὶ ἀετὸς αὐτὸν τῆ πᾶ ἰσχύϊ, αἰετὸς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασιλεύειν, εὐκείνη ἀπεκρίναται, ἀλλ' ὡς ἔστι, εἰ μὴ τροφήν ἐγὼ ὑμῖν παρέχομαι, ἔδὲ ὑμεῖς βασιλεύειν διωήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως ὅς ὡς τὸς ὑπερέχοντες ἀμύλα, ὡς τὸ μηδὲν ἀνύειν, καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς κτᾶται γέλωτα.

set, tandiu motitauit alas, donec quod accidisset subolens Pastor eum cepit: & praecisus pennis grandioribus, ut vesper ingruit, filis domum detulit. Queis interrogantibus quid hoc volucris esset, ut ego quidem, respondit. optimè scio, Graculus est: ut uerò uult, Aquila.

ADFABVLATIO.

Qui cum potentioribus confert se, prater quam quod perfecit nihil, ludibrio & deridiculo est.

Κόραξ καὶ Αλώπηξ.

Coruus & Vulpes. 208

Κόραξ

Κορ

Corvus rapta carne in Caliqua residebat arbore, Vulpes eum intuita, cupientiq; carnem auferre, stans laudabat eum vt magnum & decorum; aiens insuper ipsi imperium in caeteras aues deberi maxime, foreque illud omnino, si vocem haberet. At ille demissa carne, clamorem edidit maximū hęc adcurrens ait. Si tibi mens esset neutiquam ad regnū deesset quidpiam.

ADFABVLATIO
Nemo ob aduatores superbiat.

Coruus & Mercurius. 209

Corax

Κορῶς κρέας ἀρπύσειας ἐπὶ πνεύ δένδρῳ ἐκάθισεν. Ἀλώπηξ ἢ τέτραν θραυσομήνη, βυλομήνη ἢ καὶ τῆ κρέως ἀρπύσεια, εἶδεν ἃ ἐπαυνεῖ αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ καλόν. λέγουσα καὶ ὅτι πρέπει μέλιτα αὐτὸν τῶν ὀρνέων βασιλεύειν. καὶ τῆτο καὶ τῶν αὐτῶν γένειοιτο εἰ φωνὴν εἶχεν. ὁ ἢ βαλὼν τὸ κρέας, μετὰ ἄλλῃ κρηγῶν. ἐκείνη ἢ ἀρπύσεια εἶπε, ὃ κέρως εἰ καὶ φρένας εἶχες, εἴδεν ἐδέχσεν σοι εἰς τὸ βασιλεύειν.

Ἐπιμύθιον.
Ὅτι εἰ δὲ πνεύ τῶν καλῶν ἐπαίρεσθ.

Κορῶς καὶ Ἐρμῆς.

Κορῶς

Κορῶς ὑπὸ πνεύδῳ κρηγῶν, ἢ ἕξατο τῆ Απολλωνί λιβανῶν ἐπιθύσει. σωθεῖς ἢ τῆ κινδύνη, τῆς ὑποχέσεως ἐπέλαθετο. Πάλιν ἢ ὑφ' ἐτέρας κρηγῶν πνεύδῳ, ἀφῆς τὸν Απολλωνα, τῆ Ἐρμῆ ὑπέλαθετο ἴσται. ὁ ἢ σπῆς αὐτὸν ἴφη, ὃ κέρως εἰς σοι πιστεύω. ὡς τὸν σπῆτερον, ἀποτίμῃ ἤρησας καὶ ἠδίκησας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι εἰ σπῆς τῆς ἀποτίμῃς ἀγνώμονες ἠδόμενοι, ἐμπεύσει εἰς πόντους, ἢ ἕξει βοήθειαν.

Κύνῳ.

Τοὺς κύκνους φασὶ ἀδύνατον θάνατον ἄδειν. καὶ δὴ τις ἀφῆκε τὸν κύκνον πωλῆμα καὶ ἀπέσπευξε ὅτι ἀδύνατον ζῆον, ἠγώρεσε. καὶ ἔχων ποτὲ συνδείπνον, ἀρπύσειαν παρεκάλεσε αὐτὸν ἄσπαστον πότον. τῆ ἢ τότε μὲν ἠσπύσειον, ὡς τῆ ἢ ποτὲ εἰς ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ θνήσκον ἐμελλε θρηναῖον, αὐτὸν ὃ δὲ ἀποτίμῃς ἀπέσπευξε ἴφη, ἀλλ' εἰ σὺ εἰς ἄλλως ἔδεις, ἐὰν μὴ ἀποθνήσκεις, ἐγὼ μόνον ἤμην.

Corax laqueo captus, Apollinē precabatur thus oblaturus; seruatus à periculo promissi oblatus est. Rursus alio captus laqueo, omisso Apolline sacrificaturum se Mercurio pollicitus est. At ille respondit. O pessime quomodo credam tibi, qui priorem inficiatus es herum, læstique.

ADFABVLATIO.

Qui in benefactores ingrati sunt, in calamitates sibi incidere, auxilium non habent.

Cygnus.

210

Cygnos aiunt circa mortis tempus canere. Igitur quispiam in venalem incidens Cygnum, & audiens animal esse mansuetum cōmit. institutoque aliquando conuiuio, vt caneret ille inter epulandum iussit. Tacente illo quidem tunc temporis, lamentante vero cum moriendum sibi ad animaduerteret, eum dominus sic alloquutus est, nisi tu cum moreris can-

R.

tas.

ras, ne fatuus ego fui cum te iussi canere, neq; occidi.

ADFABVLATIO.

Sic plerique qua volentes prestare nolunt, inniti prastant.

Canes esurientes. 211

Esurientes Canes cum viderent in fluvio mandentia coria neq; eorum compotes fieri possent, inuicem statuere prius aqua ebibere. sicq; fore vt facile ad coria deuenirent. potantes autē dirupti sunt prius, quam coriis fruerentur.

ADFABVLATIO.

Multi spe lucri lubrica, multis exantlatis laboribus prius consumuntur.

Canis. 212

Oua vorare solitus Canis, cochlea cum animaduertisset, hianti ore & impetu multo absorpsit eam ouum esse arbitratus. Illa autem dolens, ægerq; dixit, merita patior, qui orbiculario omnia oua esse credidi.

Ad-

ήμην τότε, ότε σε παρεκάλειν αλλι' εκ' εθνον.

Επιμύδιον.

Ούτω πύες των ανθρώπων α μη βέλονται εκασίως ποιείν, άμνητον τρώται επιτελέσθιν.

Κύνες λιμώτισσαι.

Κύνες λιμώτισσαι ως εθεάσαντο εν τινι ποταμώ βύρσαι βραχόμυρας, μη διαμύραι αυτών εφικέσθαι, σιωπήντο αλληλοις όπως παρ' αυτων το ύδωρ επιπίωσιν, και ειθ' ε'τας επι τας βύρσας παρ' αυτων ταμ. σιωπή η αυτών πιέσαι: Αφρογύηαι, ή των βυρσών εφικέσθαι.

Επιμύδιον.

Πολλοί δι' ελπίδα κέρδους επισφαλές, μόχθους ύφιστάμυροι φθάνουσι παρ' αυτων κρητακαλικόμυροι.

Κύων.

Στάσις κύων ηγεταπίνειν ή-στιομύθη, ιδών πνα κόχλον, καιώς τώ σώμα αυτών μεγάλη συνολκή ηγεταπέπαικί τ'ετον, οίηθεις ώδον είναι βαρ' αμύθη ή τώ σπλάγχνα και άδύομύθη έλεγε, δικήμα έγω γε πέπονθα, ειγα πάντα παρ' αυτην φερεη. πεπύς αυτη.

Επι-

Επιμύδιον.

Διδόσκει ήμεις ό λόγος, οι άδελφείας πρ' αυτους παρ' αυτους λαυθάνουσι ίαυτοίς περικείροντες άτοπίσις.

ADFABVLATIO.

Qui inconsulto rem agrediuntur non animaduertentes absurdis se implicare docet fabula.

Κύων κρέας φερασα.

Canicula carnem ferens. 213

Κύων κρέας έχουσα ποταμόν διεόσμε. θεασαμύθη ή την σκυαν' ύπελάθε μείζονα κρέας έχουσαν. διό παρ' αυτην το ιδιον, άρμησεν ως τώ επινης αφηρησάμύθη. σιωπή η αυτην άμφοτέρων σερηθ' ησαι. τ'ε μύθη μη εφικημύθη, διό μηδεν λω, τ'ε ή όπι ύπε τ'ε ποταμ'ε παρεσ'ρει.

Επι-

Canicula carnem habens fluvium transnatabat, cuius umbram conspicata, canem maiorem arbitrata est carnem habere. omisso igitur proprio aggreditur tanquam illud illius raptura. Ambo- bus vero priuari Caniculā cōtigit, hoc quidē nō nactā quoniā nihil erat. Illo vero, quoniā a fluvio ablatū est. R 2 Ad-

AD FABVLATIO.
Oratio in Anatum ac-
commoda est.

Επιμύθιον.
Ο λόγος πρὸς ἀνδρα
πλειονέκτην δίκην.

Canis. 214

CLam mordebat ca-
nis; ei herus tintin-
nabulum appendit, vt in-
notesceret omnibus; Ille
tintinnabulum quatiens
in conuentu canum su-
perbiebat; Cui vetula,
Quid gloriaris o canis?
non virtutis præmiū hoc
gestas, sed occulta tuæ ne-
quitiæ indicium.

AD FABVLATIO.
Sic iactatorum vani mo-
res manifestant occultam
nequitiā.

Canis, & Vulpes. 215

CAnis Venaticus Leo-
nem casu oblatum
insequebatur, eum verd
conuersus ille rugisset,
expauescens canis retro
fugit. Vulpes eum con-
spiciens ait, o caput im-
probum, Leonem inse-
quutus es, cuius ne ru-
gimenta

Κύων.

Λθρα Κύων ἔδρανε. Τέ-
ταρ ὃ δεσπότης κώδωνα
κρεμόσας ὡς πρὸς δὴλον εἶναι
τοῖς παῖσι. ἔτ' ὃ τὸν κώ-
δωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠ-
λαζονεύετο. Γραῦς ὃ εἶπεν
αὐτῷ, Κύων τί φωνάζεις; ἢ
δὲ δόστω τῶτον φορεῖς, ἀλλὰ
δὲ ἔλεγχον τῆς κερκεμεμένης
σε κακίας.

Επιμύθιον.
Οτι οἱ τῶν ἀλαζονισμέ-
νων κενόδοξοι τρόποι, πρὸς
δηλοὶ εἰσι δηλώντες τὴν ἐμ-
φανῆ κακίαν.

Κύων καὶ Αλώπηξ.

Κύων θηροπικὸς λέον-
τα ἰδὼν, τῶτον ἔδρα-
νε. ὡς ὃ ἐπιστοφείσ ἐμεί-
νθη ἐβρυχήσατο, ὁ Κύων φο-
βηθεὶς, εἰς τὴν ὀπίσσω ἔφυ-
γεν. Αλώπηξ ὃ θρασυμῆρ
αὐτὸν, ἔφη, ὦ κακὴ κεφα-
λή, σὺ λέοντα ἔδρανες; οὐ-
κὲν

πρὸς ἔδρα τὸν βρυχηθῆν
ἐπὶ νεγκας.

Επιμύθιον.
Ο λόγος πρὸς ἀνδρὰν αὐ-
θιμῶν. οἱ καὶ δυνατωτέρων
συμφωνεῖν ἐπιχειροῦσας,
εἰς ὅσον θυμῶμοι, ἀναχρη-
σίζονται.

gittum quidem terre luti-
nuisti.

AD FABVLATIO.
Sermo contra audaces,
qui potentiores calumniari
conati, ubi in conspectum eo-
rum venere, reprimuntur &
refranantur.

Κύων καὶ Δεσπότης.

Εκων τις κύνα μελιταῖον
καὶ ὄνον, διετέλει τῷ κυ-
νὶ παρασάξων. καὶ εἴποτε
ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμιζεν
παῦτα, καὶ παρασάξων παρε-
βαλεν. ὃ ὃν ὄνον ζηλώσας,
παροδράμει αὐτὸς, καὶ σκερ-
τῶν ἐλάκτισε τὸν δεσπότην.
καὶ ἔτ' ἀγανακτήσας ἐκέ-
λευσε παύοντα αὐτὸν ἀνα-
γαγεῖν,

Canis & Dominus. 216

HAbens quis Meliten-
sem canem & asi-
num, continuo cum ca-
ne colludebat, & si quan-
do foris epulabatur, ei-
dem afferebat quidpiam,
egredientique obiciebat,
asinus amulaturus adcur-
rit, insultansque domino,
calcibus ferit. qui iratus
R 3 idēd

ideo, iussit concisum plagis abduci in pistrinum, ibique vinciri asinum.

AN FABVLATIO.

Sermo hic quadrabit in eos, qui amicitias ad conuicia usq; continuant.

γαγειν πρὸς τὸν πύλαια, καὶ τὴν δῆσση.

Επιμύθιον.

Οὕτως ὁ λόγος ἀρμόσειεν πρὸς οὐκείους, οἱ τὰς φιλίας μέχρι ἀποστάσεως παρέχοντες.

Culex & Bos. 217

IN Bovis cornu residibat culex, canebarque. Bovi autem dixit, si tuum grauo collum, discedam. Cui ille, Neque cum accessisti noui, neq; si manseris, curae mihi est.

AD FABVLATIO.

Sic inglorios & infames homines & pugnantes tyranus indicat fabula.

Ca.

Κόρυς καὶ Βῆς.

Κόρυς ἐπὶ κέρατο Βοῦς ἐκαθέδη καὶ ἤυλει. εἶπε δὲ πρὸς τὸν βῆν, εἰ βαρῶσαι τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. ὃ δὲ ἔφη, ἔτε ἄτε ἤλθες ἔγνω, ἔτε ἐὰν μὲν μελήσει μοι.

Επιμύθιον.

Ὅτι τὰς ἐυκλείεις καὶ ἀδόξας καὶ μαχομένους τυράνους, ἐλέγχει ὁ λόγος.

Λάρε

Λάρε καὶ Ἰκτῖν.

Larus & Miluus. 218

Λάρε ἰχθυῶν κητεπιῶν, καὶ τῆ φάρυγγος αὐτῆ ἀφῆραγέτο, ἐπὶ τῆς ἕονος ἔκειτο νεκρός. Ἰκτῖν δὲ αὐτὸν θεασάμενος, ἔφη, ἄξια σὺ πέποιθας, ὅτι πτηνὸν γενήσεις, ἐπὶ θαλάσσης ἀφίπτεν ἔποις.

Larus exorbto pisce & rupto gutture in littore mortuus iacebat. Miluus eum conspicatus, merita pateris, ait, qui uolucris cum natus sis in mari victum quassisti.

Λεαινα καὶ Αλώπηξ.

Leaena & Vulpes. 219

Λεαινα ὄνειδιζομένη ἑσπὶ Αλώπηκος, ἐπὶ τὸ ἀφίπτεν. ἔφη ἕνα αἰὶνῶν Λέοντα.

Leaena conuicianti & lobuicenti Vulpi quod unicum omnino ederet catulum. Vnicum respondit, sed Leonem.

Επι-

R 4

Ad-

AD FABVLATIO.
Indicat oratio Pulchram
non in multitudine sed vir-
tute consistere.

Επιμύθιον.
Ο λόγος δηλοῖ, ἔπ' τῆ
καλὸν ἐκ οὐ πλῆθει, ἀλλ' ἀ-
ρετῆ.

Homo Leonis aurei
reperor. 220

Λέοντα χρυσῶν δόρων
Ἀγγραπός.

Timidus vna & auarus
Leone aureo repero
seipsum sic alloquebatur.
Quis sim nescio ob præ-
sentia, Mente deiicior,
neque quid agam habeo.
Auricopia & animi timi-
ditate diuidor. Quæ fors
enim, & quis deorum au-
reum effinxit Leonem?
Mea siquidem fortuna ad
præsentia sibiipfi aduerfa-
tur, amat aurum, sed auri
metuit opificium. O for-
tunam indicantem neque
frui finentem! Theſaurus
minime deliciosus! ô gra-
tia deorum inutilis! Quo-
modo nunc vtar, ad quam
confugiam machinam?
Abeo familiam euocatu-
rus: quæ quidem ob mul-
titudinem & auxilium su-
met, ego vero procul spe-
ctator ero.

Δ Εὐλὸς ὁ καὶ Φιλάργυρος
δῶρων Λέοντα χρυσῶν,
ἑαυτὸν φρεσὶ ** ἐκ οὐδ' αὖτε
γίνωμαι, ἐπὶ τοῖς παρῶν. ἔ-
γὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρεσῶν
καὶ π' ἀρετῆν ἔχω. με-
λιζομαι πολυχρηματία, καὶ
τῆ τῆς φρενὸς δειλία. Ποία
γὰρ τύχη καὶ τίς τῶν δαιμόνων
χρυσῶν εἰργάσατο Λέοντα
** **; ἢ μὲν γὰρ ἐμὴ τύχη παρῶν
τῶν παρῶντα ἑαυτῆ παλεμεί,
ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσῶν, δέδο-
κε ἢ τῶ χρυσῶ τὴν ἐργασίαν, ἢ
τύχης δηλίας, καὶ μὴ λαβεῖν
συγχρησῆς! Ἡσυχῶ εἰς ἡδονὴν
ἔκ' ἔχων! αἱ χάρις δαιμόνων
ἀχρηστος γνομῆν! ποίῳ αἶμα
τρομῆν χρῆσομαι; ἐπὶ ποίῳ
μηχανῆν ἔλθω; ἀπειμὶ τὰς
οἰκίας δουρακάριστην, λαβῶν
μὲν ἀφείλοντες τῆ πολυπλη-
θείας καὶ συμμαχία. καὶ γὰρ ἢ
πρόβω ἔσται μεθευθής.

Επιμύθιον.
Ο λόγος δηλοῖ ὅτι ἔτις
Leo καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φά-
λοις

λοις ἐπισηδύμεσιν ἐν δίσ-
τρύσαντες φθόνειν.

Λέων καὶ Μῦς.

Leo & Mus. 221

Λεοντος κριμαρῆς μεθ
αὐτῶ σώματι ἐπέδραμεν.
ἢ ἢ ἐξαισῆς καὶ συμμαχίαν
αὐτὸν, ἐδήθη αὐτῶ μὴ γῆναι
αὐτὸν λέγων ὅτι σὺ δεις ποταμὸς
χάριτες αὐτῶ δ' ἀποδώσει. γε-
λάσας ἢ ἀπέλυσεν αὐτὸν
σκύτον ἢ αὐτὸν μετ' ἢ πλά-
τῆ τῶ μῦς χάριτι ἀπεισθῆ-
ναι. ἐπειδὴ γὰρ συμμαχίαις ὑπὸ
πυλῶν. κωνητῶν καμῆλων ἐδέθη
ἐπὶ τῆ δένδρω, τῆνικαῦται. καὶ
ὁ μῦς αὐτῶ ἀκῆσαι ἐβουτῶ,
ἔλθῶν τὸν κριμαρῆλον ἀπέλεσε γὰρ
καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη σὺ ἢ ἔτι
μὲν κατεγέλασας αἰς μὴ παρῶν
δοκῶν

Dormientis Leonis
corpori influit Mus,
qui ab excitato Leone cor-
reptus, ne occideret ora-
bar, gratias summas si ser-
uaretur pollicitus. Illum
verò arridens Leo dimisit.
Haud multo autem post
tempore, muris beneficio
contigit seruari leonem.
Captus enim à venatori-
bus Leo, ad arborem fune
alligatus est. Cuius audito
planctu, accedens Mus fu-
nem corrodit; soluensque
ipsum addidit, tu me ita
R 3 detri-

deridebas, quasi minime sperans gratiam me tibi redditurum nunc vero scias & apud mures gratiam esse.

ADFABVLATIO.

Sic beneuoli homines, quamuis inopes, possunt aliquando & potentioribus prodesse.

Leo & Vulpes. 222

Leo aestiuo tempore inantro quodam quiescebat. Mure autem per mediam decurrente iuba terrefactus, surrexit & toruēt intuitus est. Vulpi autem adridenti dixit, Mure non timeo, sed malam viam & consuetudinem præscindo.

ADFABVLATIO.

Sic consuetudini mala, licentiam præbere minime oportet. Si enim acceperit nutrimentum ad ultimum deducit dolorem.

Leo & Homo. 223

Leo & homo iter unum dum faciunt, homini vide-

δικῶν ἀμνησθῆναι παρ' ἑμῶν καὶ μίσσησθαι καὶ εἰδῆσθαι ὅτι ἐπὶ καὶ τῶν μυστῶν χρεῖται.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ οὐνοσώτες ἀνθρώπων, καὶ πένητες ὡς, διώκονται ἐν κήρῳ καὶ διωκτοὶ ἀφελῆν.

Λέων καὶ Αἰλώπηξ.

Ἐὼν ποτὲ καύρατος ἄρῳ ἐν τινὶ σπηλαίῳ ἀνεπαύετο. Μυὸς ἃ δὲ τῆς κακῆς αὐτῆ ἀφ' ἡδραμῶντος παρερχοίς, ἐξαναστὰς φοβερῶν ἀπέδρασε. Αἰλώπηξ ἃ κατωγελάσας εἶπεν, ἐτὸν μόνον ἐφοβήθη, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὀδὸν καὶ συνήθειαν ἀναστέπει.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ τῆ κακῆ συνηθεία ἐδεῖται περιέχειν ἀδελφῶν, νομίζω γὰρ λαβὴν ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς ποιεῖ.

Λέων καὶ Ἄνθρωπος.

Ἐὼν σὺν ἀνθρώπῳ ὀδύων, ὁμῶς ἐν ὁδοῖ. ὁ ἃ ἀνθρώπος αὐτῷ ἐλάκη δυνατάτερον ζῶον ὁ ἀνθρώπος ὀδύων.

ὁ ἃ τὸν Λέοντα. ὁ ἃ Λέων δυνατάτερον ζῶον ὁ Λέων. καὶ ὁδύωνται αὐτῶν ἐδύκνουν ὁ ἀνθρώπος τὰς γεγλυμμένας στήλας, αἷς οἱ ἀνθρώπων ἐγλυφον, καὶ ἐποίησαν λέοντες ὑποτασομύνας, καὶ ὑποκρίστων ἀνθρώπων. ὁ ἃ Λέων εἶφη, εἰ ἠδύσαν Λέοντες γλύφειν, πολλὰς ἀνθρώπους ἴδες ὑποκρίστων λέοντων.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ εἰσὶ τίνες ἐν οἷς ἐδύκνουνται καυχῶνται, μηδὲ δυνατῶσι.

Λέων καὶ Γεωργός.

Ἐὼν εἰς γεωργῶν ἔκωλιν εἰσῆλθεν. ὁ ἃ συλλαβεῖν αὐτὸν βελάμενος, τὴν αὐλῆον θύραν ἐκλείσεν. ὁ ἃ ἐξελθεῖν μὴ δυνατῶν, ἔπειθεν μὲν τὴν πόρτιν διέφθειρεν. ἔπειτα ἃ καὶ ἐπὶ τὰς βόας ἐτράπη. καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς ἑαυτῶν τὴν θύραν ἀπέκλεισε. τῆ ἃ λέοντος ἐξελθόντος γεωργῶν ἢ γυνὴ τὸν ἀνδρα γενεῶντα καὶ λυπεμένον, εἶκεν ἀλλὰ γέ σ' εἶδ' ἐσὺ δὴ κηρα πέπονθας. τί γὰρ τῆτον σκευέλεισας, ὃν καὶ μακρόθεν φάγειν.

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως οἱ τὰς ἰσχυρότερας διερεθίζοντες, εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελίας ὑπομύνας.

videbatur Leone fortior homo, Leoni contra homine fortior Leo. Dum pergunt, homo sculptas ostendit columnas, in quibus sculpsere Leones hominibus subiectos. At Leo respondit, si scirent Leones sculpere, homines Leoni-bus subiectos intuereris.

ADFABVLATIO.

Nonnulli in iis gloriantur, in quibus nihil possunt.

Leo & Rusticus. 224

Leo rustici caulā subiit qui cum comprehendere cum vellet, caulæ fores occlusit. ille egredi nequiens, primo quidem ouium gregem disperdidit: deinde ad armenta conuersus est. rusticus autem de se sollicitus, fores aperuit. egresso leone, fentem & tristem intuita vxor virum. quin tu merita passus es, ait, quid enim eum inclusisti quē & longius oportuit te fugere.

ADFABVLATIO.

Sic qui potentiores irritant, merito propria sustinent errata.

Leo

Leo & Rusticus. 225

Leo Agricola adamans filiam vxorem petiit. Ille fero filiam dare nolens, neque præ metu negare audens tale cōmentus est. dixit se sponsum quidem filia dignum iudicare Leonem; aliter verò tradere non posse, nisi dentes euellat, & vngues præcidat. hos enim horrore puellam ille amoris impatiens vtrumque per egit. Rusticus redeuntem despiciens clavis domitum probè eiecit.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio qui facile inimicis credunt, cum se propriis nudauere prerogatiuis, capi facile ab iis, quibus prima terrori erant.

Leo & Delphinus. 226

Leo iuxta Littus quoddam errans. Delphina exa-

Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων ἐραδίως θυγατρὸς γεωργῆς, ταύτην ἐμνηστεύσασθαι. ὃ ἢ μὴ ἐκιδεύσασθαι θύει τὴν θυγατέρα βελόμην, μηδὲ δυνείας ἀπὸ τὸν φόβον διωάμην. τοιαῦτα ἐπέκειτο. ἔλεγον ὡς νύμφιον μὲν αὐτὸν ἀξιὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμαξείν μὴ ἄλλως ἢ διωάσθαι ἐκιδεύσασθαι, ἐὰν μὴ τὰς ὀδόντας ἐξέλει, καὶ ἐντέμνει τὰς ἀνύχους. τὰς γὰρ δεδουκέναι τὴν κόρην. τὴν ἢ ἐραδίως ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐκείτῃ ὑπομείναι, ὃ γεωργὸς κατὰ φρονήσας αὐτὸν ὡς παρεγγύετο ὡς αὐτὸν ῥοπαλοῖς αὐτὸν παίων, ἐξελάσσει.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ἐραδίως πιστεύτες ὑπὸ τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ὑπογυμνῶσι ἑαυτοῖς ἀίχμηλάτοι μάλλον καὶ ἐυάλωτοι τὰ τοῖς γίνονται, εἰς ὧς ἔτερον φοβερὸν κατεστήσασιν.

Λέων καὶ Δελφίς.

Λέων ἐν πνι αἰχμηλῆ ὑπὸ λαζόμην, ὡς ἐφασκεῖται

σπυτο Δελφίνα ὑποκρύψασθαι, τῆτοι ἐπὶ συμμεχίαν παρεκάλει, λέγων ὅτι μάλιστα φίλος καὶ βοηθὸς γυνάξ. ὃ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων ζώων, αὐτὸς ἢ τῶν χερσαίων βασιλεύει. τὴν ἢ ἀσπιδως ἐπινεύσαντο, ὃ λέων ἔμει πολὺν χρόνον μάχην ἔχων ὡς ταύρον ἄγγελον, ἐπεκαλεῖτο τὸν Δελφίνα ἐπὶ βοήθειαν. ὡς ἢ ἐκείνῃ καί τῃ βελόμην, ἐκβῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκ ἀδύνατο, ἠπῆρ αὐτὸν ὡς ἀσπιδόπῳ. ὃ ἢ ὑποτυχῶν εἶπεν, ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμψῃ, ἀλλὰ τῷ φύσιν, ἠπῆς με θαλάσσιον παῖσασαι, ἐκ ἐὰν ἐκβῆναι.

Ἐπιμύθειον.

Δεῖ ἡμῶς φίλων στενδράμους τοιαύτως ἐπιλέξασθαι συμμέχους, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρεῖναι ἡμῶν δύνανται.

Λέων καὶ Κάπρος.

Κάπρος ἐν ὄρει ἔχε τὸ καὶ μὲν διψῆς λυπεῖ. εἰς μικρὰ πηγὴν Ἀσὸν καὶ Κάπρος ἤλθον πεινῆσαν ἢ πῶς ὡς αὐτῶν πῆν ἐκ τῆς ἢ ὡς φόνον ἀλλήλων διηγέσθαι.

ex aquis prospicientē inuitus, ad societatem inuendā hortatus est, inquiens. vt maxime amici auxiliatoresque inuicem fierent. Ille siquidem marinis animalibus, sic terrestribus imperat Delphinē verò promptè annuente, haud multo post tempore pugnam contra syluestre taurum inuiturus, in auxilium vocauit. Vt autem ille, quamuis maxime cupiret, vt proditorem cum obiurgauit. Subiiciens verò ille ait, Ne me obiurges sed naturam, quæ me marinum cum creauit, exsilire non sinit.

ADFABVLATIO.

Oportet nos inuidentes amicitiam, tales deligere socios, qui possint nobis in periculis adesse.

Leo & Aper. 227

Æ Statis erat tempus cum ardor sitis vexat, ad angustū fontem Leo & Aper potaturi, vbi concurrissent, quis prior biberet certabant. Hinc ad mu-

ad mutuam eadem insur-
rexere; mox ad respiran-
dum conuersi, vultures a-
nimaduerrere expectâtes,
vt qui coram caderet de-
uorarent. Ided inimiciti-
as soluentes dixere, melius
est nos amicos esse quàm
vulturibus & coruis escam
feri.

ADFABVLATIO.

*Contentiones malas est
lites pulchrum est com-
ponere, quãdoquidem omnib.
periculosum inducunt exitũ.*

Leo & Lepus. 228

LEO in dormientem in-
cidens Leporem, co-
mesurus erat. Inter hæc
verò ceruam prætereun-
tem videns, dimisso Lepo-
re, hanc insequutus est. Ille
autem murmure excita-
tus aufugit. Leo diu perse-
cutus ceruam, vbi assequi
non potuit, rediit ad Le-
porem. Cum autem illum
quoque aufugisse compe-
risset, dixit, Ego merita
pator, quod dimissa,
quam in manibus habe-
bã, prædã, maiorem præ-
tulispem.

Ad-

Ἰησων. ἄφρων δὲ ἐπιστραφί-
τες ὡς τὸ ἀναπνεύσαι, ἔ-
δον γύπαις ἐκδεχόμεναι ὡς
αὐτῶν πέση, τῆτον καταφα-
γεῖν. Διὰ τῆτο. λύσαντες τὴν
ἔχθραν εἶπον, κρείσσον ἐστὶ
ἡμῶς φίλους γενέσθαι, ἢ βροῦμα
γυψὶ καὶ κόραξι.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πᾶς πονηρὸς ἐριδῶς
καὶ τὰς φιλονεικίας καλὸς
ἐστὶ ἀφλύγειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπι-
κίνδυνον τέλος ἄγουσιν.

Λέων καὶ Λαγῶς.

ΛΕΩΝ ἀειτυχὴν λαγῶν
καταμαρμύρα, τῆτον ἔμελλ-
λε καταφαγεῖν μεταξὺ ἧ Ἰησα-
σάμῳ. ἔλαβον περιεσσαν,
ἀφείσ τὸν Λαγῶν, ἐμείνην ἐ-
δίωκεν, ὁ μὲν ἐν ἀπὸ ψόφῳ
ἐξαναστῆς ἐφυγεν. ὁ δὲ Λέων
ἐπιπολὺ διώξας τὴν ἔλαφον
ἐπειδὴ καταλαβεῖν ἐκ ἐδυ-
νήθη, ἐπανήλθεν ἐπὶ τὸν λα-
γῶν. δούρων ἧ κακείνον πεφου-
ρότα εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε δὴ κακῶς
πέπονθα. ὅτι ὡς ἀφείσ τὴν
ἐν χερσὶ βαρῶν, μείζονα ἐλ-
πίδα ὡς ἐκέραια.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Οὕτως πολλοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων, δι' ἐλπίδα μείζονα, τὰ ἐν
ταῖς χερσὶν ἐλάττω κέρδη ἀ-
φύκτοντες, ἀφίσκονται καὶ
τῶν ὑπερβάλλουσιν.

ADFABVLATIO.

*Sic hominum plurimi, ob-
spem maiorem qua in mani-
bus minima lucra sunt sper-
nantes, illis quoque se priuati
reperiunt.*

Λέων καὶ ὄναρ.

Leo & Asinus sylue-
ster. 229

ΘΗΡΑΣ ἐδήρουν Λέων καὶ
ὄναρ. ὁ μὲν Λέων,
διὰ τῆς δυνάμεως, ὁ δὲ ὄναρ
διὰ τῆς ποσὶ ταχύτητος.
ἐπεὶ ἧ ζῶα πνα ἐδήρουν, ὁ
λέων μερίζει καὶ πῆσαι πᾶς
μοῖρας. τὴν μὲν μίαν, εἶπεν,
λήψομαι ὡς ἀφείσ, βασι-
λεύς γδ' εἰμι. τὴν δὲ δευτέραν
ὡς ἐξ ἰσῶ κρινωνῶν. ἡ δὲ ἀρίτη
μοῖρα αὐτῆ, κακὸν μύρα σοι
ποιήσει εἰ μὴ ἐθέλης φυγεῖν.
Ἐπιμύθιον.

FERAS venabantur Leo
& Onager; ille viribus;
hic pedum velocitate
Captas aliquot feras Leo
partitur, partesque facit,
hanc quidem ait capiam
vt primus, quia rex sum;
alterã velut ex æquo par-
ticeps. tertia verò magnã
tibi malum pariet ni au-
fugeris.

ADFABVLATIO.

Pal-

*Pulchrum est se in omni-
bus metiri secundum vires :
neq; se potentioribus adfo-
ciare, neq; quicquam cum iis
participare.*

Οτι καλόν ἐαυτὸν μετρεῖν
ἐν πῶσι κτ' πλὴ ἐαυτῷ ἰσχύϊ,
καὶ δυνατωτέρῳ ἐαυτοῦ μὴ
συναίπειν μηδὲ κοιναίνειν.

Leo & Asinus. 230

Λέων καὶ ὄνος.

LEO & ASINUS inita io-
cierate ad venandum
profecti sunt. Ad spelun-
cam autem aliquam, in
qua sylvestres capræ erāt,
eum venissent, Leo qui-
dem ad speluncæ os stans
egressas capras capiebat.
Asinus verò introgressus
infiliebat ipsis, & terrere
volens rudebat. Plerisque
autē à Leone iam captis,
exiōs rogabat ipsam, num
gene-

Λέων καὶ ὄνος κτηνα-
νάϊαν θέρμῳ, ἐξήλθον
ἐπὶ θύραυ. γηνομένων δ' αὐτῶν
κτ' πρὸς ἄλλομον ἐν τῷ αἴματι ἀ-
γριαί, ὁ μὲν Λέων πρὸς τῆς θύ-
ραις σῆς, ἐξίστατο τὰς αἰγὰς
συνελάμβανεν. ὁ δ' ὄνος ἐν-
δὸν εἰσελθὼν ἐνήλατο αὐταῖς,
καὶ ἀγχιῶτο ἐκφοβῶν βελά-
μῳ. τῷ δ' ἰόντῳ πρὸς
πλείστας συλλαβόντῳ, ἐξελ-
θὼν ἐκείνῳ ἐπυνθαστο αὐ-
τῷ εἰ γνησίως ἠγωνίσαστο, καὶ
πῶς

τὰς αἰγὰς ἐξεδίωξεν. ὁ δ' εἶπεν,
καὶ εἰ ἴδοι ὅτι καλῶ αὐτὸν
ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδειν σε ὄ-
νον ὄντα.

generose decertasset, de-
trufissetq; Capras. At ille,
scias tu, ait, nisi te Asinum
sciuissem, simili quos; in
metu futurum fuisset.

Επιμύθιον.

Οὔτεις οἱ ἀπὸ τοῖς εἰδό-
σιν ἀλαζονεύομενοι, εἰκότως
γέλωτα ἐφιλοκαυῶσιν.

ADFABVLATIO.

*Qui apud scientes iactant
se se, merito sibi risum con-
ciliant.*

Λέων καὶ Ταῦρος.

Leo & Taurus. 231

ΛΕΩΝ ταῦρον παμμεγέ-
θει ἐπιβυλεύων, ἠδὲ κλή-
θη αὐτῷ περιγυῶσθαι, διότι
πρὸς αὐτὸν τεθνηκέαι φήσας,
πρὸς ἐστῆσιν αὐτὸν ἐκέλευσε,
βελάμῳ καὶ κλιθέντῳ
καταγνίσθαι. ὁ δ' ἐλθὼν ἐθεά-
σατο λέοντα καὶ δελφίνας
μεγάλας, τοῦ δ' αὐτὸν ἐδά-
μα. μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάξε-
το. τῷ δ' ἰόντῳ ἀπιωμῶς
αὐτὸν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθτα-
νομήας. ἄρα πὶ δεινὸν παθῶν ἀ-
λόγως ἀπίει, ἔφη ἀλλ' ἔρωγε εἰ
μὴ τὴν ποταμὸν, ἐρῶ γὰρ κατὰ
σκόλην ἐκ εἰς πρὸς αὐτὸν,
καὶ εἰς εἰς ταῦρον ἠτοίμασ-
μῶν.

LEO grandiori infidia-
tus Tauro deuorare
voluit. Ideo ouem demor-
tuam aiens ad epulum in-
uitauit. accumbentem e-
tiam expugnaturus; ille ac-
cedens, vidensque leberes
& vericula plura, ouem
autem nequaquam, taci-
tus discessit. Accusanti Le-
oni causamq; sciscitanti,
quid grauius passus, præ-
ter rationem discederet,
respondit, non frustra id
facio apparatus enim vi-
deo, non ad ouem sed ad
Taurum.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δὲ, τοῖς ὅτι τὰς
φρονήμας τῶν ἀνθρώπων, αἰ-
τῶν ποθητῶν τέχνη εἰ λαν-
θάνουσι.

ADFABVLATIO.

*Indicat oratio prudentes
homines non latere nequiu-
ritas hominum artes.*

Λέων

§

Ταῦρος

Lupus & Agnus. 232

Λύκος καὶ Ἀγνίον.

Lupus Agnum insequeretur. At ille in templum confugit: euocantique Lupo dicentique fore ut eum mactaret sacerdos, respondit, mihi acceptius longe est deo victimam si fiam, quam si abs te macter.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio ei cui necesse est mori, praestantiorum esse ad gloriam mortem.

Lupus & Agnus. 233

Lupus agnum intuitus in fluuio quodam potantem.

Ἰκός ἀγνον ἐδίωκε. ὁ δὲ εἰς τὸ ἱερὸν κατέφυγε: πρὸς κληρικόν τινά αὐτὸν λέγοντα ὅτι θυσία εἶναι αὐτὸν ὁ ἱερεὺς τῷ θεῷ. ἐκείνῳ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ἀρετιώτερον μοι εἶναι θεῷ θυσίαν εἶναι, ἢ ὑπὸς σε ἀφθαρτήν.

Επιμύδιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, οἱ ἀφθαρτεῖν τὸ ἀποθανεῖν, κρείττερον εἶναι ὅς εἰς δόξαν θανάτου.

Λύκος καὶ Ἄρς.

Ἰκὸς θεασάμενος ἀρσένον ποτιπίνοντα.

πίνοντα, τῆτον ἠβελήθη μετ' εὐλόγου αἰτίας κατεσηνήσασατο αὐτὸν ὡς θολοῦνται τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν μὴ ἐβῶντα. τῆ δὲ λέγοντι. τοῖς ἀκροῖς χεῖλεσι πίνειν, καὶ ἄλλως ἐδωσάτων αὐτὸν ἐβῶν καίτα, ἐπάνω παραφασεῖν τὸ ὕδωρ. ὁ λύκος ὑποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη ἀλλὰ πέρυσσι τὸν πατέρα με ἐλοιδώρηταις. εἰπόντι δὲ ὅτι ἐκείνους μηδὲ ποτε ἤλυθες, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐὰν αὐτὸν εὐλογίας ἀπορείς, ἐγὼ δὲ σε ἐκὼδωμαι.

Επιμύδιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, οἷς πρὸς θεοῖς ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς ἐδυσκολογία ἰσχύει.

tantem, voluit iusta cum ratione deuorare. igitur supra eum stans, quasi aquas turbaret neque bibere sineret, accusauit. Cui summisse labris bibere respondenti adeo neque alias posse infra eum stantem, aquam supra turbare, subiecit lupus, sed prius tu patri maledixisti meo, cui agnus tum non fuisse cum responderet, addidit lupus, etsi excusatione non indigeas, tibi tamen minime parcam.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio quibus propositum est iniuste agere apud eos non valere excusationem.

Λύκος

§ 2

Lupus

Lupus Capram in præ-
rupto pascentem an-
tro intuitus, cum ea potiri
non posset, vt descenderet
monebat, ne inopina de-
laberetur, aiens sibi pra-
tium melius esse, & grami-
ne maxime floridum. Cui
illa respondit, me non ad-
pastum vocas, sed tu ipse
sibo indiges.

ADFABVLATIO.

*Sic hominum dolosi, cum
apud scientes maligne agunt,
dolorum & fraudis imperiti
videntur.*

Lu-

Λύκος γεασάμενος αἴ-
γας ἐπὶ τινὶ κρημνῷ
δύς αὐτῆς νεμεσώμενος ἐπειδὴ
ἐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι,
ἠότι περὶ αὐτῆς κατεβή-
ναι, μὴ καὶ πέση λαβέσθαι, λί-
γων ὡς αἰμείνων ὁ παρ' αὐτῆς
λειμών, ἐπεὶ καὶ πῶας σφό-
δρα δύναιτο, ἢ δὲ ἀπεκράθη
πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐκ ἑμε ἐπὶ
νομῶν καλεῖς, αὐτὸς ὅτι
φῆς λάτρεῖς.

Επιμύθιον.

*Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
κακῆργοί, ὅταν ἀπὸ τοῦ εἰδῶτος
πονηροῦνται, ἀνόητοι τῶν π-
νασμάτων καὶ δίστανται.*

Λύκος

Λύκος καὶ πῶα ἀρεσαν ὁ-
δῶν, εὗρε κριθάς. μὴ
δυνάμενος ὅτι αὐταῖς τροφῆ
χρήσιμα, κατελιπὼν ἀπήγε
ἵππον ὃ συντυχῶν, τέτον ἐπὶ
τῷ ἀρεσαν εἰσεὶ αὐτὸν ἐμά-
λει, λέγων, ὡς εὐρών κριθάς,
αὐτὸς μὲν ἐκ ἑφαγγῆ, αὐτῷ ὅτι
ἐφύλαξεν. ἐπεὶ καὶ δέως αὐτῆς
τὸν ψόφον τὸν ὀδόντων ἀκούει.
καὶ ἵππος ὑποτυχῶν ἔφη,
ἀλλ' ὦ ἔσθ, εἰ λυγροὶ κριθῶν
τροφῆ χρήσιμα ἠδύναντο, ἐκ αὐ-
ποτε τί ἴσται τῆς γαστρὸς πα-
σκεύης.

Επιμύθιον.

*Ο λόγος δηλοῖ ὅτι οἱ φύ-
σει πονηροὶ καὶ χρηστοὶ αὐτῶν ἐ-
πιγέγονται, & πιστεύονται.*

Lupus iuxta aruum
quoddam iter faciens
hordeum reperit, quo cum
in cibum vti minime pos-
set, relicto abiit. Equo au-
tem factus obuiam, eum
ad aruum illud vocavit,
aiens vt repertū hordeum
non comederit, sed ipsi re-
seruauerit, vbi dentium e-
ius strepitū audiisset. Cui
equus subiiciens, Hens tu
ait, si Lupi hordeo vesci
possent, ne tu vnquā aures
ventri præposuisses.

ADFABVLATIO.

*Indicat oratio eos qui na-
tura mali sunt, et si bonitatem
proferant, non credi.*

Εἰς λυγρὴν Ἀλώπηξ ἐπέ-
σεν. ἐδυσώπει ὅτι ὡς γραιῶν
αὐτῷ ἔσαν μὴ δισκοτέναι.
ὃ ὁ λύκος ἔφη, εἰ πρὸς λό-
γους ἀληθεῖς εἶπης μοι, δόπο-
λυθείσῃ. ἢ ὅτι εἶπεν, εἴθε
μὴ σὺ συνήντησας, καὶ μὴ
δαμάσῃς τῇ ἄρῃ τούτῃ ζή-
σης

IN Lupum incidens Vul-
pes rogabat ne se veru-
lam iam deuoraret. Li-
beram fore dixit Lupus si
verba tua vera dixisset
dixit illa, vtinam tibi ob-
uia facta non fuisset,
& minime hac vixisses

§ 3

hora,

hora, ne & rursus incidam in te.

AD FABVLATIO.

Qui in angustias incidit, occulta mentis egerit consilia.

Lupi & Canes. 237

Lupi Canibus dixere, quid quum in omnibus nobis similes sitis, eadem quoque non estis mente ut fratres? Nihil enim a vobis differimus, nisi voluntate. Nos in libertate viuimus, vos hominibus subiecti & seruientes, verbera ab iis patimini, & trunco allegamini, custoditis insuper ipsas

σὴς μήπως καὶ πάλιν συγαστήσης μοι.

Επιμύθιον.

Οτι ἐν στενωπῶσι τις ἐμπετών, καὶ τὰς κεκερυμμένας τῆς ψυχῆς βελὰς ἐξάγει.

Λύκοι καὶ Κύνες.

ΟΙ Λύκοι τοῖς Κυσὶν εἶπον, Δὲ πῶς ὅμοιοι ὄντες ἡμῖν ἐν πᾶσι ἔχομεθ ὁμοθεῖτε ἡμῖν ὡς ἀδελφοί; ἐδὲν γὰρ ὑμεῶν ἀλλὰ τὸ μῆν, πᾶσι τῇ γνώμῃ, καὶ ἡμῶν μὲν ἐλευθερία συζῶμεν. ὑμεῖς ὅμως τοῖς ἀνθρώποις ὑποκρούμεντες καὶ δελεούμεντες, πᾶσι παρ' αὐτῶν ὑποκρούμεντες, καὶ κλοπαὶ παρ' αὐτῶν, καὶ φυλάττετε καὶ τὰ κτήνη, ὅτε

ἔτε ἢ ἐδίδοτε, μόνον τὰ ὅσα ὑμῖν ἐπιπίπτουσιν. Ἀλλ' ἐὰν πείσῃθε, πάντα τὰ ποιμένα ἐκδοτέ, ἡμῖν, πᾶσι κύνες, εἰς κόρον ἐδίδοτε ὑμῶν σῶμα ἐν ὧν τῶν οἱ Κύνες. οἱ ὅμως ἐνδὸν τῆς σπηλαίας εἰσελθόντες, πρῶτον τὰς κύνας διέφθειραν.

Επιμύθιον.

Οτι πῶς ἐαυτῶν πατρῶν ἀποδιδόντες, τοιαύτας μισθὸς λαμβάνουσι.

ipsas oues. Cum vero cibum sumunt, ossa tantum obiciunt vobis. Sed si consentiatis, omnes tradite nobis greges, in commune nobiscum ad satietatem edentes paruere canes. At illi in speluncam ingressi, primos deuorauerunt canes.

AD FABVLATIO.

Qui patrias produunt suas, talem consequuntur mercedem.

Λύκος καὶ Λέων.

Lupus & Leo. 238

Λύκος ποτε ἀρσεν ὄντα ἐβασίλευεν ἐν ποιμνίᾳ, ἐνόμιζεν αὐτὸ εἰς κτήνη. Λέων ὅμως αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλε

Lupus de grege raptam ouem in latibulum detulit. Leo obuiam factus ouem abstulit.

lit. Procul stans Lupus dixit, iniuste meum rapuisti; Cui subridens Leo, tibi scilicet, ait, iuste ab amico donatum erat.

AD FABVLATIO.

Rapaces & amarus latrones in eodem errato cum sint, inuicem se accusantes notat fabula.

Lupus & Asinus. 239

Lupus caeterorum Luporum dux, omnibus legem imposuit statuens, ut eorum unusquisque, quidquid venatus fuisset, in medium deferret, caeterisque diuideret. Id audiens Asinus iuba concussa, subridensque dixit, Pulchre quidem dixisti o Luporum Princeps. Sed quo modo eam quam heri venatus es praedam; clam latibulo intulisti in cibum tibi futuram? eam adfer caeteris diuidendam. Ille obstupescens leges abrogauit.

AD FABVLATIO.

Indicat fabula eos qui leges definire videntur, iis quae definire, & iudicauere, non infestare.

Lupus

αφείλε τὰ κρεβάτων. ὁ δὲ πρόρωγος περὶ εἶπεν, ἀδίκως αἰφύλαξ τὸ ἐμὸν. ὁ δὲ λέων γελάσας ἔφη. Σοὶ γὰρ δίκαιως ὑπὸ φίλου ἐδόθη.

Επιμύθιον.

Οἱ ἀεττοὶ καὶ τῶν κλέπτων ληστῶν, ἐνὶ πταίσματι κερδίζουσιν, καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

Λύκος καὶ ὄνος.

Ὁ γὰρ τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγὸς πάντων ἑταξενόμην, αὐτοῖς παρατείνων ἵνα πῶς αὐτῶν τι ποταμὸν κυνήσας, μέσον ἀγροῦν καὶ μοιρίσσει τοῖς πῦσιν. Ὅντις δὲ ἀκηγότῳ πάντες, καὶ τῶν ἑσείσας, καὶ γελαῖν ἔφη, ταῖς ἡμετέρας εἰρηκῶς ἀπαρτίζετε τῶν λύκων. ἀλλὰ πῶς σὺ χεῖρες ἢ ἐμφορῆσας ἀγροῦν καὶ ἰτη παρέρχῃ εἰς τὴν σὴν λαθραῖως; κόμισον αὐτῶν μεροδῆνας τῆς πύσιν. ὁ δὲ θαμβηθεὶς κατέλυσε τὰς νόμους.

Επιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ δήλοι, ὅτι οἱ τὰς νόμους ἀεὶ δύνανται, ἐν οἷς αὐτοὶ ἐκείνου καὶ δικάζουσιν ἐκ ἐμφορῆσιν.

Λύκος

Λύκος καὶ Ποιμῆν.

Lupus & Pastor. 240

Ὁ ποιμὴν ἀκούσας τῶν ποιμῶν ἀπαρτίζων, ἐδὲν ἠδίκη, ὁ δὲ ποιμῆν, καὶ μὴ δόξας ἐφυλάττετο αὐτὸν ὡς ἐχθρὸν, καὶ δεδίκως παρετηρείτο, ἐπεὶ δὲ συνεχῶς ἐμείνῃ ἐδὲν ἠδίκη, ἀλλὰ ἔτε δόξην τῆς ἀρπαξίσειν ἐνεχειρείτο. τῆν αὐτὴν ἀνοήσας φύλακα μᾶλλον εἶται αὐτὸν ἢ ἐπιβρόν, ἐπειδὴ χεῖρας αὐτὸν κατέλαβεν εἰς αὐτὸν ἀπαρτίζων κατελιπὼν παρὰ κῆτρον τῶν κρεβάτων, ἀπῆλθεν. ὁ δὲ ὡς κομῶν ἔχειν ὑπολαβάν, τὰ τῶν δόξων δειρεν. ὁ δὲ ποιμῆν ἐπαυελθὼν καὶ θασσαμένῳ τῶν ποιμῶν διεφθαρμένῳ, ἔφη δίκαια

Lupus Ouium sequens gregem, nihil nocerebat. Pastor primò quidem ab ipso, ut ab inimico cauebat sibi, metuensq; obseruabat. Cum vero ille nusquam noceret, sed neque primo rapere tentaret, magis custodem esset ratus Pastor, quam inimicum, requirente negotio in urbem profectus est, relictis ei ouibus At ille, occasione sibi adesse arbitratus, maiorem partem deuorauit. Reuersus Pastor, & gregis animaduertens cladem, dixit. Merito

S

pl

plector, quid enim Lupo oues commisi?

ADFABVLATIO.

Sic qui auaris & auidis depositum committunt, merito eo priuantur.

Lupi & Oues. 241

O Vium gregi insidiantes Lupi, cum superiores esse nequirent propter custodientes eas canes, deliberauerunt id dolo præstare, missisque Legatis ab iis petiere canes, præfati inimicium causas esse: eos traderent sibi, ut mutua pax fieret. Oues futura nequaquam præuidentes, canes eiecerunt; præ imprudentia incustoditum gregem facile deuorauerunt.

ADFABVLATIO.

Sic urbes qua Principes suos produunt, facile ab hostibus vincuntur necopina.

Lupi, Oues, & Arics. 242 Lupi

δικαίᾳ πέπονθα. τί γὰρ λύκοι παρῶν ἐπίσθον;

Επιμύθιον

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φιλαργύροις καὶ πλεονέκταις τὰς ἐπιδοκίμασθαι ἐγγειρίζοντες εἰκότως ἀποστραφίονται.

Λύκοι καὶ Παρῶναι.

Λύκοι ἐπιβλεπόντες πρίμην παρῶναι, ἐπειδὴ αὐτῶν ἐκινδύναιτο ἀειγνέειν, ἀπὸ τῶν φυλάκοντων αὐτὰς κύνων, ἐγνωσαν δεῖν ἀπὸ δόλου τὸ πρῶτον. πέμψαντες τοῖς πρέσβεις ζήτησιν παρ' αὐτῶν τὰς κύνων λέγοντες ὡς ἐκείνοι τῆς ἐχθρας ἡμεῖς εἰσὶν. ἐγγειρίζουσι δ' αὐτὰς ἐπιμύθιον, ὥστε μετὰ τὴν εἰρήνην γνῶσθαι. τὰ δ' παρῶναι μὴ παρορῶμεθα. τὸ μέλλον, ὑπὸ ἀνοίας ἐξεδήλωσαν τὰς κύνων. καὶ οἱ λύκοι ἀειγνόμενοι ἐκείνων, ῥαδίως τὴν ποιμνίαν ἀφύλακτον ἔσαν διέφθειραν.

Επιμύθιον.

Οὕτως τῶν πόλεων αἰεὶ τὰς παρῶναι ῥαδίως ἀποδίδουσι λαοφάνησι καὶ αὐτὰι τὰς χεῖρας πολεμίας χερσῶναι.

Λύκοι, παρῶναι καὶ Κελός. Δείκται

Λύκοι πρέσβεις ἐσελθόντες τοῖς παρῶναι. εἰρήνην ποιήσῃ μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τὰς κύνων λάθωσι, καὶ ἀφείρωσι. τὰ μωρὰ δ' παρῶναι, συνέθεντο τὸ πρῶτον. ἀλλὰ τις γέροντος εἶπεν, πῶς ὑμῶν πισεύσω καὶ συνοικήσω, ὅτε καὶ τῶν κύνων φυλακόντων με ἀκινδύνως ἡμέρας ἔδυνατόν ἐστι.

Επιμύθιον.

Ὅτι εἰ δεῖ πινὰ ἀσφαλείας τῆς ἑαυτῶν γυμνωθῆναι, τοῖς κηραλλήκταις ἐχθροῖς δι' ὄργον περιδένται.

Λύκοι.

ΜΕθύων λύκοι ἐν ἐλαίῳ καὶ φέγγων, ἐκαστὸν ὡς ὑπερῆλιον πλέον λάμπει. αὐτὸς δ' ὀνοῆς συρρέουσιν, ἐν τῷ ἐσέσει. ἐν δ' αὐτῶν δ' ἄπταν τις, εἶπεν αὐτῷ φάινε Λύκοι καὶ σίγα, τῶν ἀστέρων δὲ φέγγου, ἔποτε ἐκλείπει.

Επιμύθιον.

Ὅτι εἰ δεῖ πινὰ, ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ τῶν βίβων τυφῶν. ὅσοι γὰρ αὐτῶν κτησῶν τις, ξένα τυγχάνει.

Μέλις.

Upilegatos misere o- uibus, pacem con- tuam faciuri cum iis, si ca- nes comprehendentes oc- cidant. Amentes verò oues faciendū id recepere. Sed verulus quis aries dixit. Qui vobis cōfidam & co- habitabo, quandoquidem custodientibus me cani- bus sine periculo non li- cet pascere.

ADFABVLATIO.

Non oportere quenquam securitate sua & praesidiis nudari, ab summis hostibus per inuicium persuasum.

Lucerna. 243

O Leo ebria lucerna quasi præ sole splenderet clarior. At veni spiraculo confluente, statim extin- cta est. Rursus autem accendens quispiam dixit. Luce Lucerna & tace a- strorum lux nunquam de- ficit.

ADFABVLATIO.

Non oportet quenquam dignitatibus & huius vite gloria occitari. Quacumque enim quasi aliena sunt.

Αρς

Apes & Iupiter. 244

Μελισσαι καὶ Ζεὺς.

APes mel suum hominibus cum præbuis-
sent, venire ad Iouem ro-
gantes vt aculeis suis le-
thiferam vitam inderet. Iu-
piter earum offensus in-
uidencia, eas sic consti-
tuit, vt cum aliquem pun-
gunt, aculeos amittant, in-
super & salute priuen-
tur.

ADFABVLATIO.

Sermo hic in homines
conuenerit inuidos, qui
inde damnum sustinent.

Cir-

Μελισσαι ανθρώποις τῶν
Μιδῶν μέλιτι ἔπει πα-
ρεῖχον, ἦγον πρὸς τὸν Δία καὶ
τῶτον εἶδοντο εἶπας αὐτάς
ἰσχὺν παρέχει παμύσις τοῖς
κέντροις ἀναρῆν. καὶ ὁ Ζεὺς
ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν Δίῳ
πλεῖν βασιλείαν, παρεσκεύα-
σεν αὐτὰς ἠνίκαι αὐτὴν πικρὰ
πικρὰ, τὸ κέντρον ἀποβαλεῖν,
καὶ ἵ τῶτο καὶ σωτηρίας ἐ-
λείκεα.

Επιμύθιον.

Οὗτ' ὁ λόγ' ἔδρα-
σειεν πρὸς ἀνδρας βασιλείας,
οἱ καὶ αὐτοὶ βλάβησιν ὑπο-
βλάσιν.

Μηνα-

Μηναγύρται.

Circulatores. 245

Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες,
τῶτο εἰώθεσαν τὰ σκέ-
πη ἐπιπιδέντες ὁδοιπορεῖν. καὶ
δήποτε ἀποθανόντ' αὐτῶν
ἀπὸ κόπης, εὐδείραντες αὐ-
τὸν, οἱ τῶν δέμασι τύμπα-
να κατεσκεύασαν, καὶ τῶτοις
ἐχρῶντο. ἑτέρων ἢ αὐτοῖς μη-
ναγυρτῶν ἀπαντησάντων, καὶ
πυθιανομῶν αὐτῶν πρὸ αὐ-
τῶν εἶη ὁ ὄν', ἔφασαν, τεθνηκέ-
ναι μὲν αὐτὸν, πωλητὴς ἢ το-
σαύτως λαμβάνειν, ὅσους ἐδὲ
ζῶν ὑπέμεινεν.

Επιμύθιον.

Οὗτων καὶ τῶν οἰκετῶν ἔ-
μοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφε-
ταῖσι, τῶν δουλικῶν ἐκ αἰαλ-
λατίονται.

Circulatores Afellum
habentes consuene-
rant, ei impositis sarcinis
iter facere. mortuum tan-
dem ex labore Afellum
deglubentes, ex corio sibi
tympana confecerunt, iisque
sunt vsi. Obuiantibus au-
tem Circulatoribus aliis,
& ubi esset Afellus requi-
rentibus respondere mor-
tuum quidem esse ipsum,
plagis vero tot concidi,
quot neque viuis acce-
pisset.

ADFABVLATIO.

Sic seruorum nonnulli ser-
uitute licet liberati, seruili-
bus tamen non liberantur.

Μῦες καὶ Γαλαῖ.

Mures & Feles. 246

Μῦες καὶ Γαλαῖς πόλε-
μοι ἦν. αἱ δὲ οἱ Μῦες
ἠπλώθησαν, ἐπειδὴ συνήλθον
εἰς ταῦτα, ὑπέλαβον ὅτι δὲ
ἀναρχίας τῶτο πείσασιν ὄ-
θεν ἐπιλεξάμενοι στρατηγὰς
ἐχειροτόνησαν. οἱ ἢ βελό-
μοι ἐπιστημότεροι τοῖς ἄλ-
λοις εἶναι, κέρματα κατασκε-
ύασαν.

Muribus & Felibus
bellum erat. Conue-
niente autem victi Mures,
cum vna conuenissent,
suspicati id propter Regis
defectum euenire, duces
selectos elegere, qui in-
gniores ceteris esse dum
volunt, cornua sibi ad-
artan.

aptauer. Ingruente praelio mures vinci omnes contigit. Caeteri vero facile caua subiere. At duces ob cornua ingredi cum nequiret, capri deuorati sunt.

ADFABVLATIO.

Sic multis malorum causa vana gloria studium fuit.

Musca. 247

Musca in ollam incidens carnibus plenam ubi suffocari debuit, seipsam sic est adlocuta. Quin ego & comedi, & bibi, & rota sum. Et si moriar haud curo.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio patientius ferre mortem homines cum se consolantur quando sine tormentis moriuntur.

Formica & Cantharus. 248

Formica circa aruum quoddam vagata triticum & hordeum colligit recondens sibi in hybernascam. Cantharus eam intuitus miseram putabat ut laboriosissimam, siqui-

υασωντας. εαυτοις συνησαν, ενσους η της μελχης συνεση παντας τες μύας ητηθηναι οι μν αλλοι παντες ραδως εισεδυον. οι η πρατηροι μη δυναμδροι εισελθειν δε τα κερσπα, αναλαμδανοδροι κρητιδιοντο.

Επιμύδιον.

Ουτως πολλοις οι κερσδιξια κρητων αιτια γινεται.

Μηα.

Μηα εμπεσων εις χυτρον κρεατ, επειδη υποπνιγασ ημελων, εφη παρσ εαυτω, αλλ ερωγε η βεβρωκη κρη πιπαση, η λελεμυ. καδ αποτηνω εδεν μελει μη.

Επιμύδιον.

Ο λογος δηλοι οτι ραδιον φερεσι τον θανατον οι ανθρωποι, οταν αβαστανισης ωδρα κηλασι.

Μύρμηξ και Καύτης.

Ορα θερεσ μυρμηξ παρσιων η τινα αρεσαν, πυρεα και κρητας πωλεγεν αποθησαν ειζορδρος εαυτω τρηφην εις τον χειμωνα. καυτηρ η τρετον θεασεμδμ, εταλαι...

ταλαιζον ως επιπονωτατον. ειγε παρ ολον τον κρηρον μοχθει ωδρα παντα τα ζωα. ο η μυρμηξ τοτε μν ησυχασιας υπηνεγκη. χειμων η επιηρομδμ και της κοπερα υπο των υδατων κρητακλυθεισης, ο καυτηρ λιμωτων ηκεν παρσ τον μυρμηκη τρηφης ρεταλαθειν θεομδμ. ο η εφη παρσ αυτον ω καυτηρε, αλλ ει τοτε επηνεις οταν με μοχθουωτα ανειδιζες, εκ αννω τρηφης επεδεσ.

Επιμύδιον.

Ο μδθ διδασκει μη αμελειν ημας επι τη των αναγκων φρονηδι, αλλα κρηρα ουτεδω τα παρσ σωτηριου μελεμνεν.

Μύς η Βάτραχ.

Χιρ.

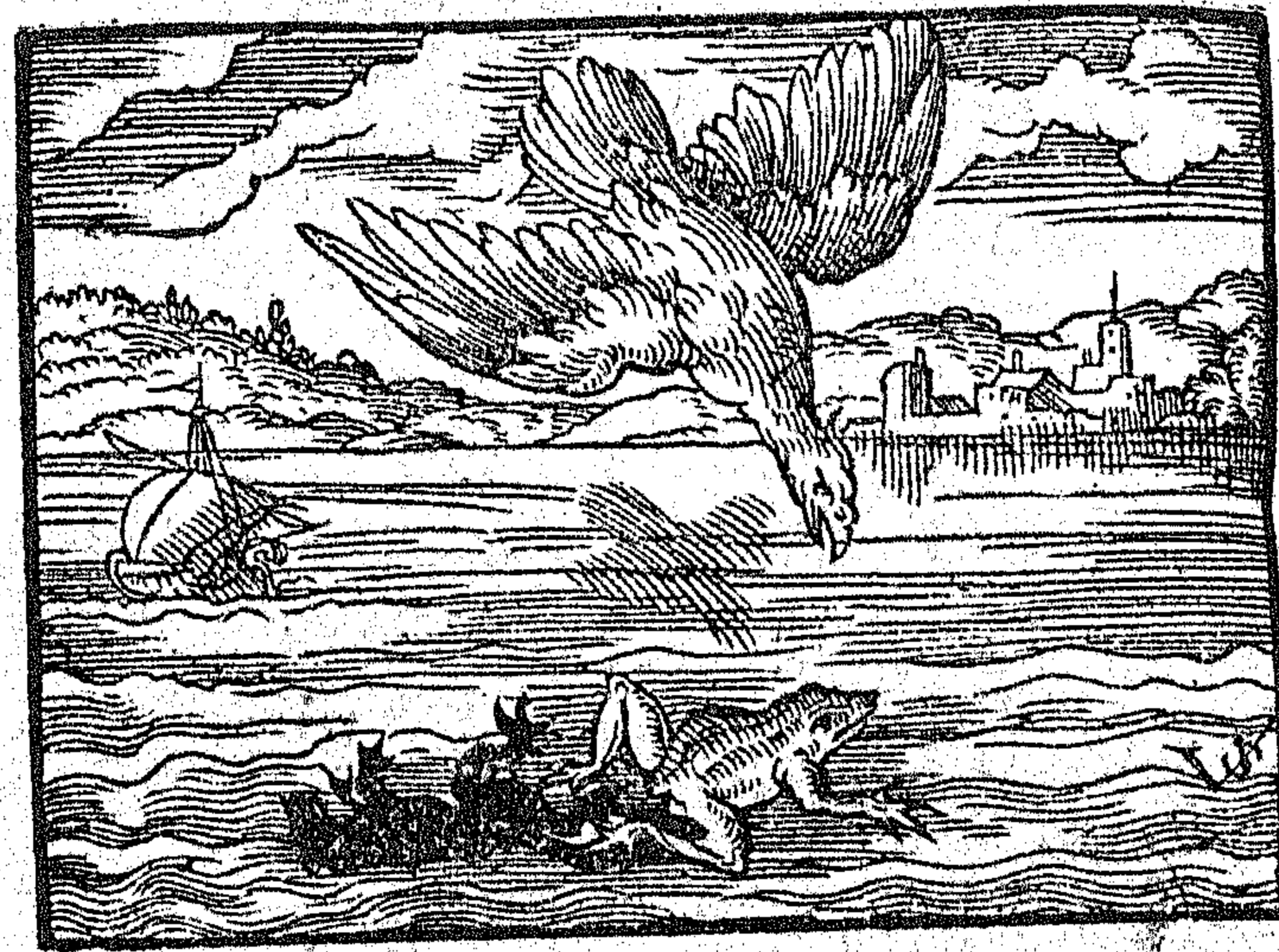
siquidem omni praeter caetera animalia tempore laborat. Formica quidem tunc temporis id tulit. hyme vero iam exorta & stercore sub aquis incluso, cantharus esuriens ad formicam venit cibum ut comunicarer rogans; at illa dixit, o canthare, si tunc me laudasses cum laborante vituperabas, nunc minime cibo indigeres.

ADFABVLATIO.

Docet fabula non negligentes esse nos oportere in necessariorum cura, sed tempestiue qua ad salutem faciunt curare.

Mus & Rana. 249

Mus

MVs terrestris malo suo fato Ranae amicus factus est. Rana enim animo dolos commenta, muris pedem, suo alligavit pedi. Primo quidem in agrum venire frumentum comesuri. mox ad lacus labra vbi appropinquassent, Rana murem in profundū demersit, in aquis ipsa garris, & suum brekekekex coxans. Miser quidem mus aqua distentus periit: natabatq; Ranae pedi alligatus, cum Miluus eum conspiciens rapuit vnguibus quem Rana vincto secuta est esca Miluo futura.

AD FABVLATIO.

Μοῦ-

Χεοῦ μὲς κακῆ μόδι-
ρα βατράχῳ ἐφιλιώθη.
ὁ δὲ βατράχῳ κακῶς βελού-
σα μὲς, τὸν πόδι τῆς μὲς,
τῷ ἑαυτῆ πόδι συνέδησε. καὶ
παρῶν μὲς ἐπὶ τῆς χώρας ἡλ-
θον οἴτου δειπνήσαντες ἔπειτα
τὸ χεῖλ τῆς λίμνης πηλο-
σιάζοντες ὁ μὲς βατράχῳ
τὸν μὲν εἰς τὸν βυθὸν κατή-
νευκεν. αὐτὸς βρυχάζων τῷ
ὕδατι, καὶ τὸ βρεκέξ καὶ κε-
ξά ἀνακράζων. ὁ δὲ ἀλι-
μὲς τῷ ὕδατι φουσηθεὶς, ἐπέ-
θνηκε. ἐπέπαλει δὲ τῷ πόδι τῆ
βατράχῳ συνδεδεμένῳ. Ἰ-
κπνὸν δὲ τῶτονιδῶν, τοῖς ὄνυ-
ξιν ἤρπασε. βατράχῳ δὲ δεσ-
μώτης ἐπεκράθει. δειπνον
καὶ αὐτῷ ἰκπίνῳ γῆμύμῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὅπ

Ὅπ καὶ νεκρὸς ἦτις, ἰσχυρῶς
ἀμυναν. ἢ γὰρ θεῶν δίκη,
ἢ φορᾶ πάντα. καὶ τῶν ἰσχυ-
ρῶν δὲ πῶσι, ζυγῶται.

*Mortuus licet, ad vindi-
ctam satis pollet diuina si-
quidem vindicta, parca re-
fert quasi in trutina exa-
minans.*

Ναυάγῳ.

Naufragus.

250

Ανήρ πλοῦσις ἀθηναῖος
μεθ' ἐτέρων πινῶν ἔπαλει.
καὶ δὴ χειμᾶν σφοδρῆ γε-
νομένη, καὶ τῆς νηὸς, πᾶσι τρα-
πέσις, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες
διεσπάρησαν. ὁ δὲ ἀθηναῖος
παρ' ἑαυτοῦ τὴν ἀθηναίαν ἐπικα-
λέμενος, μετὰ ἐπισηλ-
λετο, ἑὸν ἀεισώτη εἰς δὲ πῆ-
των στυγερωτέρωτον, ὡς ἔφα-
νε γόμῳ ἔφη πρὸς αὐτὸν.
οὐκ ἀθηναῖος καὶ χεῖρα κίνει.

Pecuniosus quidam A-
theniensis, cum aliis
quibusdā nauigabat. Sub-
orta autem tempestate,
subuersaq; naue, reliqui o-
mnes tranatauerunt. Athe-
niensis verò, subinde Mi-
neruam inuocans sexcen-
ta promittebat si seruaretur:
Cum adnatans ex cō-
naufragis vnus, cum Mi-
nerua, inquit, tu quoque
manum moue.

Ἐπι-

T

Ad-

ADFABVLATIO.

Qui in calamitates incidere, necesse est & pro se laborantes, sic postea Deum ob auxilia invocare.

Επιμύθιον.

Τὸς εἰς συμφορὰς ἐπιπτοντας ἤδη καὶ αὐτὰς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἠγοριῶν. καὶ εἰδ' ἕτι τὴν θεῶν βοήθειαν δεῖσθαι.

Naufragus & Mare.

251

Ναυάγος καὶ θάλασσα.

Naufragus in littus e-
dormiebat. Paulò post ex-
citatus mari conuiciaba-
tur, accusans quod aspe-
ctus comitate homines
alliciens, vbi eos suscep-
erit, absorbens disperdat.
At illud mulieri assimila-
tum, sic eum adfatur. Ne
me, heus tu, accuses, sed
ventos. Ego enim talena-
tura sum, quale me modò
intuo-

Ναυάγος ἐν βραχέει
εἰς τὴν αἰγιαλὸν, ἀφ' ἧς
τὸν κόπον ἐκμιμῶτο. μὲν μὴ
καθ' ἡ ἐξαναστὰς ἐμέμφοτο τῆς
θάλασσης. αὐτῇ δ' ἐναπίστων,
ὅτι γε δαλεάζουσι τὴν ἀνθρώ-
που τῆς προσότητι τῆς ὀψείας.
καὶ ἠνίκα αὐτὰς ἀποσδέχου-
ται. ἀπογὰς εἰσαμύθη ἀφ' ἧς
φθείρει. ἢ δ' ὀμοιωθεῖσα γυ-
ναικὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὦ
ἔτι μὴ ἐμὲ μέμφοι, ἀλλὰ
τὴν ἀνέμους. ἐγὼ γὰρ γὰρ φύσεως
τοιαύ-

τοιαύτη εἰμι, ὅποιον με νῦν ὀ-
ξῶς. οἱ δ' ἀφ' ἡμεῶν μὴ ἐμεπι-
πτοντες κυματίζουσι καὶ ἐξα-
γερῶνται.

Επιμύθιον.

Δεῖ ἔν κ' ἡμῶν τῶν ἀδικη-
μοῦτων εἶδ' ἂν τὴν δρώντας ἀ-
πίστων, ὅταν ἐτέροις ὑποτε-
ταγμένοι ᾖσιν. ἀλλὰ τὴν ἐπι-
ταυρῶνται.

intueris. Hi verò impro-
viso in me irruentes, flu-
ctus excitant, & exacer-
bant.

ADFABVLATIO.

Oportet igitur nos quo-
que nequaquam eos accusa-
re propter errata, qui aliis
subiecti sunt; sed eos qui
inssere.

Νεῖος ἄσως καὶ
χελιδὼν.

Filius Helluo & Hi-
rundo.

252

Νεῖος ἄσως κατὰ φαι-
γῶν τὰ πατρῶα, ἰματί-
α καὶ μὴ ἄλλα φθόνου, ὡς
ἐθεάσατο χελιδὼνα ὡς ἔλα-
θον ὀφθεῖσθαι, οἰόμενος ἤδη δε-
ῖσθαι εἶναι, ὡς μηκέτι δέομενος
ἰματί-
α, καὶ τὴν ἐπάλησεν ὑπε-
ρὸν ἡ χειμῶνος ἐπιλαβομένης,
καὶ σφόδρα γρηγορήσας τὴν ἀέρος,
εἰπεδὴ ἰδεῖ τὴν χελιδὼνα νεκε-
ρμεμένην ἐφ' ἑσθῆς αὐτοῦ, ὡς
αὐτῇ σὺ καὶ με ἀπώλεσας.

Επιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι πάντες
ὡς ἔλαθον περιττόμενοι ἐ-
πικινδύοντες εἶναι.

Iuuenis helluo patriis
labliguritis bonis, & ve-
ste solum reliqua, vt in-
tempestiue aduenientem
Hirundinem vidit, adesse
iam æstatem ratus, & qua-
si minime opus habens a-
mictu, vestem quoq; ven-
didit. Ingruente vero rur-
sus hyemali frigidaq; tem-
pestate vbi hirundinem
mortuam vidit, Heus tu,
ait, & me quoq; perdidisti.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula quodlibet
intempestiue factum, tutum
nequaquam esse.

Ὀδοιπόροι καὶ Ἀἴ-
κτος.

Viatores & Vrsus.

253

Δύο

Τα

Ami-

AMici duo vna iter faciebant. Vrso iis occurrente, alter eorum continuo in arborē euasit, inibiq; latuit. Alter iam iam opprimendus, humi prostratus mortuum se simulauit, vrsoque rostrum admouente, & vndique odorante, anhelitum continuit. (Aiunt enim animal hoc cadauera non attingere.) discedente vero Vrso, ille de arbore descendens alterum rogabat, quidnam in aurem insurrasset Vrsus; respondit alter, cum amicis iis in posterum iter non facere, qui non perstant in periculis.

AD FABVLATIO.

Indicat fabula veros amicos calamitates probare.

Viatores & Coruus. 254

Profectis ad negotium quoddam quibusdam, Coruus oculorum altero mutilus obuius fuit, conuersis illis & vt reuertentur suadente quodam illud velle augurium, alter respondit. Qui nobis illa futura prædixerit qui neque

ΔΥΟ φίλοι τῶ αὐτῷ ὄντι ὄντι ἐξοδίζον. Ἄρκυς ἢ αὐτοῖς ἐπιφανείσης, ὁ μὲν εἰς φθάσας ἀνέβη ἐπὶ πένδρον, καὶ ἐνταῦθα ἀκρυπτερ. ὁ ἕτερος μὲλλον ὡσεὶ καταλήπτου γινεῶς, περὶ ἐπὶ τῆ ἰθάφης, ἐαυτὸν νεκρὸν προσποιεῖτο. τῆς ἢ Ἄρκυς ὡσεὶ νεγκύσης αὐτὸ τὸ εὐχχῶ, καὶ ὡσεὶ σφραγιστομύτης, πρὸς ἀναπνοῆς συνέχευε. φασὶ γὰρ νεκρὸν μὴ ἀπτεῶς τὸ ζῶον. Ἀπαλαγείσης ἢ, ὁ ἀπὸ τῆ δένδρου κατεβὰς ἐπυνθάνετο τῆ ἑτέρα, ἢ ἢ Ἄρκυς ὡσεὶ τὸ εἶς ἠρεῖα, ὁ ἢ εἶπε, τῆ λοιπῆ τοιαύτων μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἱ οἱ κινδύνοις εἰ ὡσεὶ ἀμύθησιν.

Επιμύθιον.

Ο λόγος δηλοῖ τὰς γνήσιους τῶν φίλων αἰ συμφορῶν δοκιμαίεσσι.

Οδοιπόροι καὶ Κόρουξ.

Πορδύομοις ποτὶ ἐπὶ πρῶτον πνα κέρει ὑπὸ πῆντησεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἑτέρου πεπηρωμῶ. ἐπιταφέντων ἢ αὐτῶν εἰς πρὸς ὑποσρέψαι ὡσεὶ δαίνεσθαι, τῆ πσιμεαίνειν τὸν οἶον. ἕτερος ὑποσυχῶν εἶπε, καὶ πῶς εἶτὸ ἡμῖν διώαται τὸ μέλλοντα

μῆσε

μῆσε δὲ αὐτῶ, ὅς εἰδὲ ἰδὼν πῆρῶσιν ὡσεὶ εἶδετο ἵνα φυλάξουται.

Επιμύθιον.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πρῶτοι τὸ ἄβελον κεκτημένοι, εἰς τοῖς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

que propriam, vt caueret, caritatem præuidit,

AD FABVLATIO.

Sic qui in propriis rebus desipiunt, in consilio aliis dando inutiles & viles.

Οδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Viatores & Platanus. 255

Οδοιπόροι θέρους ὥρα ὡσεὶ μεσημερίαν ὑπὸ καύματος τευχόμοροι, ὡς ἐθάσαντο πλάτανον. ὑπὸ ταύτῳ καταντήσαντες, καὶ ἐν τῇ σκία κατανεκλιθέντες, αὐεπαύοντο. ἀναβλέψαντες ἢ εἰς τὸ πλάτανον ἔλεγον ὡσεὶ ἀλλήλους, αἰς ἀναφελές ἐστι καὶ ἀκαρπῶν τῆτο ἀγρῶποις τὸ δένδρον. ἢ ἢ ὑποσυχῶ. (αἶφῃ ὡσεὶ αὐτῆς, ὡ ἀχάριστοι, ὅτι τῆς ἐξ ἡμῶν ὑεργεσίας ἀπολαύοντες, ἀχρείων μὲ καὶ ἀκαρπῶν ἀπακαλεῖτε.

Επιμύθιον.

Οὕτω πολλοὶ ἀτυχεῖς εἰσιν, καὶ ὑεργατοῦτες τῆς πέλειας, ἐξ αὐτῶν μάλλον εὐχαιρεσάνται.

Viatores æstate meridianis horis æstu defatigati; vt platanon videre ad eam profecti, eius sub ymbra recubantes quieuerunt. Sursum verò spectantes in Platanon, inuicem sic colloquebantur. Quam inutilis arbor hæc hominibus & sterilis? Quibus Platanus, ὁ ingrati respondit, quod meo beneficio vsi, inutilem me & infrugiferam iactatis.

AD FABVLATIO.

Sic multi ex tenuioribus, dum extraneos adiuvant, minorem ab iisdem beneficiorum gratiā naucescuntur.

Οδοιπόρος καὶ Τύχη.

Viator & fortuna 256

Οδοι-

T 3

Via-

Viator itinere multo iam confecto, quum labore conficeretur, ad puteum aliquem prostratus dormiuit. Cum in eum delapsurus esset, fortuna adstans excitansque cum, dixit, Heus tu si cæcidisses num me non tuam accusaturus eras imprudentiam?

ADFABVLATIO.
Sic hominum plurimi, suorum culpa miseri Deos accusant.

Asini emptor. 257

Asinum quidam empturus, in experimentum & probam accepit;

Οδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν ἀγωνισάμενος, ἐπειδὴ κάπως συνέκειτο πρὸς τὸν πηγάδα φρέαρ ἐκοιμήθη. μέλλοντος ἰαυτῆς ὡς ἐπιπύπτειν, ἡ τύχη ἐπιγνώσασα καὶ διεγείρωσα αὐτὸν, εἶπεν, ὦ ἔστ' εἰργεῖς ἐπιπτῆσαι, ἔκ' αὐτῆς ἐαυτὸν ἀβελίως, ἀλλ' ἐμὲ ἀπὸ πῶ.

Ἐπιμύδιον.
Οὕτως πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτῶν δυσχεύοντες τὰς θεὰς ἀδικεῖνται.

Ὁνοῦ ἀγοράζων.

Ονοῦ τις ἀγοράζειν μέλλον, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἐλάσεν, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν, ἐπὶ τῆς φάττης

καὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὄνων τῶν ἔσησεν. ὁ ἰαυτῶν τὰς ἀλλὰς ἐπὶ τῷ δερῶν τῷ καὶ ἀδδὴφάγῳ ἔση, καὶ ὡς ἐδὲν ἐποίησε. δῆσας οὐ καὶ ἀπαγαγὼν, τῷ ἰδίῳ δεσπότη τῶν παρέδωκε. τῆ ἰαυτῶν ἐρωτῶντος εἰ ἔστι ταχεῖαν αὐτῆ τὴν δοκιμασίαν ἐποίησατο, ἰαυτοτυχῶν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἐδὲ ἐπίδομα πείρας. οἶδα γὰρ ὅτι ἔστ' ὅποιος ἐξ ἀπάντων τὸν σωήτη ἐπέλεξασα.

Ἐπιμύδιον.

Ὅποιος ἔστι ἰαυτολαμβανέται εἶναι, ὅποιος ἐστὲρος σιωπῶν ἀσπρέφεται.

Ὀνοῦ.

Ονοῦ ἄλλας γέμων ποταμὸς διέβαινον, ὀλιγῶν ἰαυτῶν κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τῆ ἀλατῶ καφώτερον ἐξάνεση. ἡθεῖς ἰαυτῶν ἐπὶ τῆ τῶ, ἐπειδὴ ὑστερον ποτε ἀπόρῃς ἦν πεφορησμένη, καὶ πῖνα ποταμὸν ἐγένετο, αἰήτη ἰαυτῶν ἐὰν πάλιν πέτη, ἐλαφρότερον διεγερθήσεται. καὶ δὴ ἐκὼν ἀλιθῆσε. συνέθη ἰαυτῶν τῶν ἀπόρῃς ἀνασπασαμένων τὸ ὕδωρ, μὴ δυνάμενος ἐξαισθῆσαι ἐκτακέντος ἀποπνεύσασα.

Ἐπιμύδιον.

accepit; ad præsepe igitur cum aliis suis deduxit affinis. Ille vero cæteris relictis prope seignorem & voracissimum stetit, & qui nihil agebat. vinciens ergo eum, proprio reddidit domino. sciscitantique illi an tam cito eius fecisset experimentum, respondens ait, ego verò probatione opus nō habeo scio enim cum talem esse, qualis is est, quem socium delegit sibi.

ADFABVLATIO.

Talis quisque presumitur esse, qualibus ille conuersatur amicis.

Asinus sale onustus. 258

Asinus sale onustus flumen transiebat. Lapsus, in aquam decidit. Liquefacto sale, expeditior surrexit. Ea re gauisus, cum postea spongiis onustus ad flumen quoddam venisset, ratus si rursus decideret, fore ut leuiore cū onere surgeret, consulto delapsus est. At spongiis aquam absorbentibus cū adfurgere nequiret, inibi suffocari contigit.

Ἐπιμύδιον.

Ad-

ADFABVLATIO.

Sic hominum nonnulli proprio artificio, inscii in calamitates incident.

Afinus & Vulpes. 259

Afinus canentes audiens, cicadas, earum concentus æmulus, rogauit quibus vespentes cibis tam suauem emitteret vocem. illis vero se rore vesci respondentibus, Afinus rorem dum expectat, fame periit.

ADFABVLATIO.

Sic qui res contra naturam cupiunt, preterquam quod non adsequuntur, maxima insuper afficiuntur calamitate.

Afinus & Vulpes, 260

Afinus spinosum edebat paliurum. Eum intuita Vulpes dixit, Qui sic lingua mollicula, rudem & spinosam hanc voras escam?

ADFABVLATIO.

Nugacium hominum accusationes non audienda.

Αμ-

Επιμύθιον.

Ούτω ε των ανθρωπων ενιοι, δε της ιδιας επινοιας λανθασει συμφοραϊς ενόμηροι.

Ουτ και Αλωπηξ.

Ονο ακαστοι τετιγαν αδονταν, και ζηλωτας αυτων την εφωνια, επωδαιετο τι σιτενδροι τοικωτη φωνην αφιασιν. των η εποντων δροσον. ο νος ωρωσωδω μδρων τη δροσω, λιμω διεφθρεν.

Επιμύθιον.

Ουτως οι των ωρωσωδω φυσι επιθυμωτες, ωρωσωδω μη επιτυχειν και τα μεγατα δυνησσι.

Ουτ και Αλωπηξ.

Ονο ακαιρωδεις παλιερες ηδισ, τετον ιδεω η Αλωπηξ, ειπε, πως ετω τη απωλη γλωσση τα σκληρον, η ακαιρωδες ωρωσωφάγον εδισ;

Επιμύθιον.

Οι ε δει φλυαρων αυρων κατηχειας ακειν, εις κινδ-

κινδυνον ηδ αγασι τον ακειν.

Audientem enim impericulum deducunt.

Afinus ferens statuam. 261

Afinus imposita Deo alicuius statua ducebat quispiam, multi obuiantium eam adorauerunt. Afinus inaniter superbiens, se adorari a rusticis arbitratus, saliens Deum ferè excussit sed eum ligno tonsitrans herus dixit, Afinus es Deum gestans, diis in honore nequaquam par.

ADFABVLATIO.

Viles homines aliena superbientes gloria hac taxat oratio.

Ουτ βασιζων εδωλον.

Ονο τις επιδεις εδωλον ηγε. πολλοι η ωρωσενυθον των συνευτηντων. ο ηδ υτ φωδεις, γομιζων αυτων ωρωσενυθον τις ερωδεις, σκιρτων, ημελλε τον θεον ριψαι. αλλα τετον ξυλω παγων ο δεσποτης ειπε, ουτ ει θεου φερων, ακι ε θεοις υπαρχεις ομοπη.

Επιμύθιον.

Οι κτηνάδεις ανδρας τις τυφωμδεις επ ακοτελαις, η λογ ελεγχαι.

Ουτ και Λεοντη.

Afinus & leōina pellis. 262

Ουτ και Αφινος

Asinus leoninam indutus, leo videbatur omnibus. Hinc fuga erat hominum, hinc gregum. ubi vero flante vento ablata fuit pellis, Asinusque nudatus, tunc omnes, accurrentes, fustibus & clavis verberauere.

AD FABVLATIQ.

Cum pauper sis & priuatus, ne diuitum imitere facta, ne quando irridearis periclitaris. Alienum enim inconueniens est.

Asinus & Lupus. 263

Asinus calcato paloclaudus factus, conspectum Lupum sic adorfus est. Prae cruciatu vero Lupe, demorior, oportetque ut tibi esca, vel vulturibus, vel coruis fiam. Gratiam itaque unicam a te postulo illam, ut prius palum de pede euellas meo, ne cum dolore moriar. Lupus palum mordicus apprehendens euulsit. Asinus dolore liberatus, in hiantem lupum calcitrans effugit, quassatis ei naribus, fronte, dentibusq; Lupus

ΟΝΤΟ φησὶ λέωντος ἐπεδυδεις, λέων ἐνομιζέτο πᾶσι. καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. ὡς δὲ αὐτίκα πύσσωντος ἢ δροσὶ περιερέθη καὶ γυμνός ὁ ὄντος ἦν, τότε πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλοις καὶ ῥοπαλίοις αὐτὸν ἔτενον.

Επιμύθιον.

Οπι πένης καὶ ἰδιότης ἀνὴρ μὴ μιμῆσθαι τῶν πλεονεκτημάτων. μήποτε καταγελασθῆς καὶ κινδυνώσης. τὸ γὰρ ξένον αὐτοῖς κείνοι.

Ὄφις καὶ Λύκος.

ΟΝΤΟ πατήσας σκόλοπι πικρῶς ἐσηκεί. Λύκος δὲ ἰδὼν, ἔφη ἑαυτῷ, ὦ λύκε ἰδὲ ἐκ πόνος ἀπαθνήσκω. καὶ δέει μὲ ἀεὶ γηέσθαι δειπνον ἢ γυμνῶν, ἢ κροτάλων, χείρων δὲ μίσησθαι αὐτῶσε, ἐξελείναι τὸν σκόλοπι ἐκ ποδός με, ὅπως μὴ μὲ πόνος τεθνήσκωμαι. ὁ δὲ λύκος ἀκροῖς ὀδύσει δακτύλων τῶν σκόλοπι, ἐξείλεν. ὁ δὲ λύκος λυθεὶς τὸ πόνος, ἐπὶ τὸν λυγρὸν χέσκει λακτίσας φάσκει, ῥίνας μέτωπον καὶ ὀδόντας συνθλάσας. ὁ δὲ λύκος

καὶ ἔφη, ὄφις δικαίως πένεσθαι, ὅτι νῦν ἰππίασθαι ἐθέλησα γηέσθαι.

Επιμύθιον.

Οπι πῖες διωλαῖς κινδύνοις περιπεσόντες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀφελείν πειρωμένοις, δολίως αὐταμωθήναι κακῶς παρέχον.

Ὄφις καὶ Μέλη Ὄφως.

ΟΥΤΟ πῖες ὄφως ἤξιος ὡσφῆτι ὡσφάγειν, καὶ βαδίζειν. τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον. πῶς γὰρ ὀφθαλμῶν καὶ ῥίνος ἢ ὠσφῆτι, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; τούτης δὲ ἐκ ἐπειθον, ἕως τὸ φθνήσκειν ἐκείνην. ἢ ὡσφῆτι ἢ ἤρχε καὶ ἢ γαστήρ. ἢ ὡσφῆτι πᾶν τὸ σῶμα. ἕως εἰς βάρεθρον πεπεσὼν ἐνεχθεῖσθε, τὴν ῥάχην καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπιληθῆναι. σήμερον δὲ ἰκέτωσε τὴν κεφαλὴν, λέγεσθε, σῶζον ἡμῶς, εἰ θέλεις δεσποινότης κακῆς γὰρ ἔραδθαι ἐπεισθῆναι.

Επιμύθιον.

Οπι ἀνδρας δολίους καὶ κακούς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισχυμένους, ὁ λόγος ἐλέγχεται.

pus vero, Hec mihi exclaimat, merita patior, qui veterinarii muneri defungi voluerim.

AD FABVLATIO.

Mulci in pericula delapsi gemina hostibus etiam prodesse conantibus fraudulenter malum retulere.

Cauda & membra serpentis. 264

Serpentis cauda ducere & praecedere rogauit. Caetera vero membra ducere. Quomodo sine oculis & naso nos ductura es, ut caetera animalia? Illam vero nequaquam persuasere, donec sapere coacta fuit. Cauda imperauit duxitque, caeca trahens integrum corpus: donec in barathrum saxosum deuoluta, tergum & totum corpus lacerauit, Turbata vero caput rogauit, aiens, serua nos, si velis, domine, malam enim contentionem experta sum.

AD FABVLATIO.

Dolosos homines & malos & dominis insurgentes indicat fabula.

Ὄφης

Ser.

Serpens, Felis & Mures. 265

Serpens & mustela in Sædibus certabant. in- quilini mures ab utrisque continuo consumpti & demorati, vbi decertantes eos animaduertente cauis exiere suis. Illi verò mures intuiti, dimissis hostilibus animis & præliis in eosdem conuersi sunt.

ADFABVLATIO.

Qui se optimatum dissi- diis immiscet sese, utrisque appendicis, et ita dicam, loco fiunt.

Puer qui viscera co- mederat. 266

Quem ruri sacrifican- tes cognatos conuo- cãtere. Inter quos fuit mulier paupercula, cum qua & filius. Qui vbi se carnibus ingurgitasset, exclamabat dolens, ô mater ilia. Cui illa, Non tua, ait, sed quæ comedisti.

ADFABVLATIO.

Contra debitorem sermo est,

Οφίς Γαλή και Μύες.

Οφίς και γαλή εν τινε οι- κία ἐμείχροντο. οι δ' ἐμεί- σε μύες αει κραταυλισκό- μθοι κατ' ἀμφοτέρων, ως ἐ- θεάσαντο αὐτὰς μαχουδύες, ἐξήλθον βαδίζοντες. ιδόντες δ' τὰς μύας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐμείνας ἐτρέψθησαν.

Επιμύδιον.

Οὕτω και οι εν ταις ταιν δημαγωγων τωσειν αὐτὰς πα- ρεισβάλλοντες, λανθανουσι αὐτοὶ ἐκατέρων τὸ ῥομφάλωμα γνόμθοι.

Παιδίον ἑσθιον σπλά- γχνα.

Βοδὸν πνὲς ἐπ' ἀρχῆς θύσαν- τες, τὰς συγγενεὶς ἐκαλε- σαι. ἐν δ' ἑτάτοις ἦν και γυνή πεινηρά, μεθ' ἧς και ὁ παῖς. τὸ δ' παιδίον τῶν κρεῶν πηλή- ρας τὴν γαστέρα, και ὀδυρό- μενον ἔλεγεν, ὦ μήτηρ τί σπλάγγχνα, ἢ δ' εἶπεν, ἔχῃ τὰ πατὴρ, τέκνον, ἀδὲ κατέφαγεν.

Επιμύδιον.

Ο λόγος πρὸς ἀνδρα γέω-

γέωφειλείττω, ὅστις ἐτοίμως τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀποκηθῆ, ἔτιω ἀχθετα, ως εἰκόθεν πρὸς ἐμῶ.

est, qui prompte acceptat a- liena, cum verò postulatur illa restituere, grauatur qua- si è suis amitteret.

Παῖς ἀκροδιδας θηροδων και Σκόρπιος.

Παῖς πρὸ τῆς τείχους ἀ- κροδιδας ἐθήροσε, πολ- λὰς δ' συλλαβῶν, ως ἐθεάσα- το σκόρπιον νομιστὶς ἀκροδι- εἶναι, κηλιάνως τὴν χεῖρα οἶον τε ἦν κραταφέρειν αὐτόν. και ὅς τὸ κέντρον ἐπείρασε εἶ- πεν, εἴθε γδ' τῆτο ποιήσεις, ἵνα και ἄς συνείληθης ἀκροδιδας ἀποβάλης.

Επιμύδιον.

Οπ κηλιόν και τὰ ἐναντία γινώσκειν και τὸ μῦ κηλιόν πι- μεῖν, τὸ δ' κηλιόν ἐκφέυγειν.

Puer locustas venans & Scorpius. 267

Puer ante mœnia locu- stas venabatur. Multis autem iam captis, eum quem vidit Scorpium, Lo- custam ratus, cauata ma- nu in eo erat vt colligeret. Scorpius stimulum eri- gens ait, scilicet id facias, vt quas iam Locustas ca- pisti, eas amittas.

ADFABVLATIO.

Sermo docet pulchrum esse contrarias res nosse, & pulchras quidem colere, tur- pes verò deuigare.

Παῖς και Πατήρ.

Υἱὸς γέρον δειλὸς μὲν θη- γενῆ ἔχων γενναῖον, κυ- νηγῆσαι ἐφιέμενον, ἴδε τῆτον και δ' ὑπνὸς ὑπὸ λέοντος ἀνα- λωθέντα, φοβηθεὶς δ' μήπως ὁ ὄνειρος ἀληθεύει, ὀικημα κηλιζον και μετεώρην κρα- σκεύασεν. κακέισε τὸν ἦόν και περὶ γῶν ἐφύλαττεν. ἐζωγρά- φησεν

Filius & Pater. 268

Timidus quidam se- nex vnicum habebat generosæ indolis natum, & venationis amante. cū in somnis vidit à Leone interemptum. ne ferax fo- ret somnium veritas, do- micilium elegantissimum &

& sublime construxit, il-
 lucque deducens filium
 adseruauit. Ad oblectatio-
 nem quoque filii, omnis
 generis pingi curauit in
 eo animalia, inter quæ &
 Leo erat. Adolefcens ea
 confpiciens, maiorem in-
 de concepit mœrorem. &
 aliquando ftans propius,
 Leonē fic affatus est, ô ani-
 maliū peſſimū, tui & ina-
 nes ſomnii paterni cauſſa,
 velut carcere, fic hac in-
 cludor domo? quid tibi
 ſum facturus? fic locutus,
 velut Leonē occæcaturus,
 manum impexit parieti.
 Ligneus verò eius digito
 infixus aculeus, tumorem
 vna cum inflammatione
 ad inguina vſque ingene-
 rauit. Febris inſuper ſub-
 ſecuta ſtatim vita priuauit
 adoleſcentem. Sic Leo
 puerum abſtulit; nihil pa-
 terno cōmento adiutum.

ADFABVLATIO.

*Indicat oratio neminem
 futura euitare poſſe.*

Pater & Filia. 269

HAbens quis filias du-
 lam figulo, nuptui dedit
 poſtea vero ad olitoris
 con-

φῆσεν ὃ ἐν τῷ οἰκῆματι, ὡς
 τέρψιν τῶν ἡδὲ παντοῖα ζῶα,
 ἐν οἷς ἦν καὶ Λεῶν. ὃ ὅ τῶντα
 ὄρων πλεῖον ἐκλύπειν εἶχε. καὶ
 δῆποτε πλεῖστον τῶν Λεόντων
 εἶπεν, ὃ καὶ κριστὸν ἦν ἐλ-
 ον, ἀλλὰ σὲ καὶ τὸν ψυδῶν ὀ-
 νερον τῶν ἐμῶν πατρῶς, τῆ δὲ
 τῆ οἰκίᾳ κατεμβλήθην, ὡς
 ἐν φρεσὶ. ποῦ ποιήσω; καὶ
 εἰπὼν ἐπέβαλε τῷ τείχει τὴν
 χεῖρα ἐκτυφλώσας τὸν Λεόν-
 τα. Σκάλωψ ὃ τῷ δακτύ-
 λῳ αὐτῶν ἐμπανέει ὄγκωσθαι
 καὶ φλεγμονῶν μέχρι βα-
 βῶντων εἰργάσασθαι. πυρετὸς ὃ
 ἐπιγνώσθαι αὐτῶν, ἴαττον
 τῶν βίβας μετέστησεν. ὃ ὃ λέων
 καὶ ἔτις ἀνήρηκε τὸν παῖδα
 μεθὲν τῶν πατρῶς ὠφελῆ-
 θέντα σοφισματι.

Επιμύθιον.

⊙ μεθῶν δηλοῖ ὅτι ἂν
 δεῖς δύναται τὸ μέλλον ἐκ-
 φυγεῖν.

Πατήρ καὶ θυγα-
 τῆρες...

EΧαν τις δύο θυγατέρας,
 ἑπὶ τὴν μὲν κηπιῶν ἐξέδω-
 κε ὡς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν
 κερμασί. χεῖρας ὃ ἀπελ-
 θόντων

ἴοντων, ἦκεν ὡς τὴν τῶν
 ἡπιωρῶν καὶ ταύτην ἠρώσας
 πῶς ἔχει. καὶ ἐν τῇ αὐτοῖς
 εἶπὲν τὰ προγόμενα. τῆς δὲ εἰ-
 κῆσης, πάντῃ μὲν αὐτοῖς πα-
 ρείναι, ἐν δὲ τῶν ἑυχεῶν τοῖς
 θεοῖς, ὅπως χειρῶν γρήψαι
 καὶ ὀμῶσθαι. ἵνα τὰ λαχάνη
 ἄρδύσῃ. μετ' ἔ ποτὺ ὡς
 τὴν τῶν κερμασί. καὶ ἔτις
 ἐπυθάνετο πῶς ἔχει τῆς δὲ τὰ
 μὲν ἀλλὰ μὴ εὐδαιμόνως, τῶν
 ὃ μόνον ἑυχεῶν, ὅπως ἀθροῖα
 τε λαμπρῶν ἐπιμείνη, καὶ
 λαμπρῶν ἠλιῶν ἵνα ξηραν-
 θῇ ὁ κέρμας. ὃ ὃ εἶπεν ὡς
 αὐτῶν. ἐὰν οὐκ οὐ μὲν εὐδαι-
 μονίᾳ, ἢ ὃ ἀδελφῆ σε
 χειρῶν, ποῖα οὐκ ἔμων
 εὐξομαι.

Επιμύθιον.

Οἱ αὐτοῖς προγόμε-
 σιν ἐπιχειροῦντες, εὐκότως
 ἀπὲρ ἐκάτερος πταῖσσι.

Παῖς ψεύστης.

ΠΑἰδίον τὰ ἀπέβαται νέ-
 μων, λυγρὸν ἐρχόμενον ὡς
 ἀμφότερα ὄρων, ἐπικαλέσμενον
 τὸς ἀγροῦς, ἔλεγε βοηθεῖτε
 ὡ δὲ ἔρχεται λύκος. οἱ δὲ ἀγροῦ-
 ται τρέχοντες, τῶν ἐν εὐρισκόν
 μή

coniugem cum venisset,
 quomodo valeret & quo
 in statum res essent interro-
 garet, respondit illa, om-
 nia quidem adesse sibi,
 vnicum verò illud à Diis
 postulare, imbrem & plu-
 uiam exoriri vt olera irri-
 gentur. Paulo post ad fi-
 guli coniugem itidem ve-
 niens, pariter interroga-
 uit quomodo haberet. il-
 li vero respondentem cæte-
 ris non indigere, illud so-
 lum postulare vt serenitas
 solque lucidus conti-
 nuetur vt exsiccantur vr-
 ceci, respondit, si tu sereni-
 tatem postulas, soror ve-
 ro imbrem, cuiam ve-
 strum preces meas ad-
 iungam?

ADFABVLATIO.

*Qui discrepantes res ag-
 grediuntur vna, merito v-
 trisque frustrantur.*

Puer mendax. 270

PUer, ouium pastor,
 aduenientem Lupum,
 vt cas deuoraret, intui-
 tus, Agricolas vocans di-
 cebat, Adeſte mihi, Lu-
 pus accedit. Agricola ad-
 e-

currentes cum vera non dicere deprehenderes. itantemque id sæpius, itidem mentiri cognouere. Postea adueniente Lupo, clamanti puero nemo adcurrens auxiliari voluit. Lupus vero summam nactus licentiam, totum sine impedimento dilaceravit gregem.

ADFABVLATIO.

Tale nãkicitur mendax sommodum, ut etiamsi vera dicat, non credatur sæpius.

μη ἀληθεύειν. τὸ ἴδιον παιήσαντο πολλὰκις δόλοισιν ψεύδομενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ λύκος ὡςσελθόντος, καὶ τὸ πῦρόν βοῶντος Δεῦτε λύκος, ἐκέτι τις ἀπεπίστευκε ὡςσδραμεῖν αὐτὸ καὶ βοηθῆσαι. ὁ δὲ λύκος εὐρηκῶς ἄδειαν, τὸν ποιμένιν πάσων διέφθειρεν δὺκόλας.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸ πρῶτον ὄφελος τῆ ψύξης, ὅτι καὶ ἀληθῆ λέγων, πολλὰκις ἐπιστεύεται.

Simiæ. 271

Πιθήκη.

Simias aiunt binos parere carulos, hunc amare & sedulo educare: illum

Τὸν πιθήκης Φασὶ δύο πικτεῖν. καὶ τὸν μῦθον ἐργεῖν, καὶ μετ' ἐπιμελείας

λείας τρέφειν, τὸν δὲ ἕτερον μισεῖν. Συμβαίνει δὲ πνατῶσιν, τὸν μὲν ἐπιμελεζόμενον καὶ ἀγκυλιζόμενον ὡς τῆς μητρὸς ἀποπνίγασθαι τὸ δὲ ὀλιγοζόμενον ἐκτελεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι πάσης πονηρίας ἡ τύχη δυνατωτέρα.

illum verò odisse. Fit autem nescio quo casu, ut quem ira diligenter curant, & in vlnis gestant, suffocetur, alter verò quem oderint, crescat & ad perfectam usque ætatem perueniat.

ADFABVLATIO.

Indicat fabula omni nequitia validiore πικταρῆ εἶσε.

Πλέοντες.

Nauigantes. 272

Ἐμοῦντες τινες εἰς σκαφῶν ἔπλεον. γλυόμενων δὲ αὐτῶν πελαγίων, σιῶν ἡ χειμῶνα ἐξείστον γλυεῖσθαι, καὶ τὴν κακῶν μεικρῶν κατὰ δύναμιν τῶν ἰσχυρόντων ἕτερος ἀεὶ κερδίζεσθαι.

Quidam nauigabant: cū vero iam in altum processissent: en tempestate vehementi orta nauis ferme demergebatur. & nauigant.

tibus autem vnus exclamans, patrios inuocabat Deos, gemitu & eiulatu, multo. munera pollicitus si seruarent. sedata tempestate cum malacia iustus esset, ad epulas conuersi tripudiabant, exultabantq; , vtpote qui præter expectationem periculum euassissent. Durus vero gubernator cum esset, o amici, inquit, sic nos lætari oportet quasi rursus, si fors ferat, oritura tempestate.

ADFABVLATIO.

Non multum foelicitate extolli oportere, docet fabula fortuna inconstantiam cogitantes.

Diues & Coriarius. 273

Diues coriariū prope habitans, neq; foetorem ferre valens, vt discederet instabat. Procrastinans ille dixit paulo post discessurum se, continuo vero manente, contigit alteri, iam assuefactū malo odore non molestari.

ADFABVLATIO.

Indicat oratio consuetudine res difficiles lenire.

Pastor

ἰδὼν τῆς πατρῴας θεῶς ἐπεκλήετο μὲν οἰκωγῆς καὶ σεναγμῶν, χαρησθήερα δὲ πᾶσι δόσειν ἐπαγγελσάμενος, ἐκὼν ἀελοσώτως. παντομίμης ἢ τῆ χειμῶν, καὶ πάλιν γαλήνης γηνομῆς. εἰς δὲ ὠχίαν τραπέζης ἀρχοῦντο τε καὶ ἐσκήπτων. ἄτε δὲ ἐξ ἀπεσοδοκῆτες ἀφπεφύγοντες κινδύω. καὶ τέρρος ὁ κυβερνήτης ὑπαρχῶν, ἔφη πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ὦ φίλοι, ἔτι καὶ ἡμᾶς γηνηθέναι δεῖ ὡς πάλιν, ἐκὼν τῆ χειμῶν ἐσομῆς.

Επιμύδιον.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς δὲ τυχαῖς, ὁ μύθος δὲ δεισσοῦ τῆς τύχης τὸ ἐν μεταβλητῶν ἐνομομῆς.

Πλάσιος καὶ Βυρσεύς.

Πλάσιον βυρσὴν ὡρῶν πωλοῦσιν ἐπιβουλεύοντες καὶ μὴ δυναμίμης τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ ἵνα μετὰ τὸ ὅτι αὐτοῦ ἀλλετο λέγων μετ' ἑλίγην χρόνον μεταθήσεσθαι. τὰ ἢ συνεχῶς γηνομῆς συνέθη χρόνος διελθόντος, ἐν συνεθείᾳ γηνομῆς τῆς δυσωδίας μικρὸν ὀνοχλεῖν.

Επιμύδιον.

Ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι ἡ συνήθεια τῶν πραγμάτων τὰ δύσκολα ἵστανται ἁπλοῦς.

Ποιμῶν

Ποιμῶν καὶ Κύνων.

Μανθρῶς εἰσὼν ἀποβῆσθαι ποιμῶν εἰσάγειν, λύθων ἤμελλε συγκλείσει, εἰ μὴ κύνων ἰδὼν τῆτον εἶπε πρὸς τὸν ποιμῆνα, πᾶσι τὰ ἀποβῆσθαι σῶσαι θέλων, τὸν ἢ λύθων εἰσάγει τῆ ποιμῆνη.

Pastor & Canis. 274

Caulam intrus ducens Coues Pastor, Lupum inclusurus erat: nisi canis hoc intuitus Pastori subiecisset, Quomodo gregem seruare cupiens, Lupum intromittis.

Ποιμῶν καὶ Κύνων.

Ποιμῶν ἔχων κύναν παρμεγέθη, τῆτον εἰώθει τὰ ἐμῆσθαι καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν ἀποβῆσθαι ὡρῶν ἀλλετο, καὶ δὲ ποτε εἰσελθῆσθαι τῆς ποιμῆνης, ὁ ποιμῆνη γενομῆς τὸν κύναν ἀποθνήσκοντα τοῖς ἀποβῆσθαι σῶσαι αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλ' ὦ ἔτ' ὁ θέλεις σῶσαι τῆτον, ἐπὶ τῆ σῆ κεφαλῆ γηνοίτο.

Επιμύδιον.

Πρὸς ἄνδρα λόγους μὲν φίλον φησὶ μῆδον, πονηρὸν ἢ ἔτι νομῶ βελούμῆρον.

Pastor & Canis. 275

Pastor grandiolem natum canem solebat abortiuos foetus & demortuas oues obficere. Ingresso autem aliquando grege pastor oues adgredientem intuitus canem & adulantem dixit, quæ iis cupis euenire, tuum in caput recidant.

ADFABVLATIO.

In hominem verbis quidem amicum, scelestam autem animo voluentem.

Ποιμῆν καὶ Λυκιδεῖς.

Ποιμῆν ἐυρῶν λυκιδεῖς, τῆτον μὲν παλῆς ἐπιμελεῖται.

Pastor & Catuli lupi. 276

Pastor repertos lupi catulos cura magna educa...

ducauit, arbitratus cum adoleuissent non solum oues custodituros suas, sed insuper alias rapientes sibi delaturos. at illi citissime adulti, occasionem nacti primum ipsius gregem deuorauerunt. Ipse ingemens ait, merito plector, quid enim eos iuenculos adhuc seruari, quos vel adultos necare oportuit?

Pastor & Canis. 277

Pastor canem solitus erat demortuis ouibus pascere. Eum aliquando apud agnam agrotantem stare cum vidisset, humi defixum lachrymantiq; similem demulcens dixit, Bene agis qui condoleas, sed quæ cupis ne eueniāt.

ADFABVLATIO. Talis est haeres quilibet.

Prometheus & Homines. 278

Prometheus pro Iouis imperio homines finxit & bruta, Iupiter verò, cum

μελείας ἀπέτρεφαν, οἰόμενοι, ὅτι τελειωθέντες ἔμνονον ταῖς ἑαυτῶν παρὰ τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι ἀρπάζοντες αὐτὰ ὄισσασιν. οἱ δὲ, ὡς τῶν γε ἠὲ ἠξήθησαν, ἀδείας τυχοῦντες παρὰ τὴν αὐτῶν πῆναι πῆναι. Διὰ φθέρειν ἤρξαντο. ὁ δὲ, ἀνασενάξας εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γε δίκημα πέπονθα. τί γὰρ τῶν γε νηπίες ὄντας ἔσωζον, ἢ ἔδει καὶ ἠξήμενος ἀναρῆναι.

Ποιμὴ καὶ σκύλαξ.

Ποιμὴ σκύλακα εἰώθε παρὰ τὴν φύσιν καὶ δὴ ποτὶ ἐγγὺς ἀμεινῶν νοσέσθαι ἰσχυρῶς εἶδε τὸν κύνα κατηφῆ, καὶ δὴ κέντα δακρύειν, καὶ ὁ μολίζων αὐτὸν εἶπεν, καλῶς ποιεῖς συμπαιῶν, πῶλιν ἀλλὰ μὴ γρήττω μηδὲ συμπεῖν ὅπως θείεις.

Επιμύδιον.

Ὅτι τοῖσι πᾶσι ἐπὶ ὅς κληρονομοῦντες ἐσίν.

Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι.

Προμηθεὺς καὶ παρὰ τὴν φύσιν τῶν Διὸς ἀνθρώπους ἐπλασσε

πλασσε καὶ θηρία. ὁ δὲ Ζεὺς θεοσάμην πολλὰ πλείονα τὰ ἄλογα ζῶα. ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν θηρίων πῶν ἀφθέρειντα, ἀνθρώπους μετατυπῶσαι. τῶν δὲ τῶν παρὰ τὴν φύσιν ποιήσασθαι. οὐδέ τις αὐτὸς πῶν ἀδέντας, τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Επιμύδιον.

Ἐλέγχον ὁ μὲν ἔχει παρὰ τὴν φύσιν θηριώδεις καὶ ἐργίλους.

cum multo plura videret esse bruta, iussit ut bruta nonnulla destruens inde homines efformaret. Dū & mandatum exequitur, accidit nonnullos ex illis effictos forma quidem esse humana, mente vero & anima ferina.

ADFABVLATIO.

Redarguit fabula ferinis morib. homines & iracundos.

Rosa & Amaranthus. 279

Rosa aditus Amaranthus dixit. Qualis flos quam formosus es, & amabilis diis hominibusq; beatam te ob formam & odorem arbitror. At illa ego verò, ὦ Amarante ait, ad breue tempus viuo, & quamuis me decerpat nemo, tabesco nihilominus: Tu verò flores continuo, & recens sic viuis.

ADFABVLATIO.

Melius est paucis contentum manere quam breui tempore gloriatum nuntiationem pati infelicem, vel etiam mori.

Ῥόδον καὶ Ἀμάραντον.

Ῥόδον παρὰ τὴν φύσιν Ἀμάραντον εἶπεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν πρεπέσι εἶ καὶ ποτὶ θητόν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις μοικαρίζω σε τῶν καλῶν καὶ τῆς εὐωδίας. τὸ δὲ εἶπεν, ἐγὼ μὲν ὅτι Ἀμάραντον παρὰ τὸν ὀλίγον καὶ ἄνθρωπος καὶ κἄν μηδὲς κόψῃ με, τήκομαι. σὺ δὲ ἀνθρώποις αἰεὶ καὶ ζῆς ἔτι νεόν.

Επιμύδιον.

Ὅτι κρείσσον ὀλιγαρκῶν μόνον πῶν ἀφθέρειν, ἢ παρὰ τὸν ὀλίγον παρὰ τὴν φύσιν μεταβολῆς δυστυχῶς τυχεῖν, ἢ καὶ ἀποθνήσκειν.

Σφήξ καὶ Ὀφίς.

Σφήξ

Vespa & Serpens. 280

V ;

Vespa

Vespa serpentis capiti infidens & continuo pungens aculeo diucebat. Ille dolore ad foetus, neq; quo hostem vicisceretur habens, in viam progreditur intuitusq; aduenientem currum, caput rotæ supposuit aiens, cum hoste meo moriar.

AD FABVLATIO.

In eos qui cum hostibus periclitari sustinent.

Taurus & hircus. 281

Leonem fugiens taurus, speluncam subiit: eum vero cornibus detrucebat Hircus. At ille, non te, ait, sed leonem timeo, qui si praeterierit, intelliges quod si tauri & Hirci robur.

AD FABVLATIO.

Sape potentes infortunia deiciuntur adeo, ut viliū hominum & vimidorum feriant iniurias.

Cicada & Vulpes. 282

Cicada procera in arbore canebat. Vulpes autem eam deuorare cupiens

Σφήξ ἐπὶ κεφαλὴν ὄφρα κηδεύσασα, καὶ συνεχῶς τὴν κεντρῶν πολήτισσα ἐκείνην. ὁ δὲ φελάδου ἤρῳ μὲν, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐκείνον ἀμείβεσθαι ἐξελθάν. ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἰδὼν ἀμείβων ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τῷ τρυφῶν ὑπέθηκε, φάσκων, στω ἀπολωμαί τῷ ἐχθρῷ.

Επιμύδιον.

Πρὸς τὸς συνκινδυνώοντοῖς ἐχθροῖς πειρωμένους.

Ταῦρος καὶ Τρυφῶν.

Λέοντα φεύγων ταῦρος, εἰσῆλθὼν εἰς σπήλαιον, Τρυφῶν δὲ τῆσιν τοῖς κέρασιν ἐξάδει. ὁ δὲ εἶπεν, ἐσὲ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβέμαι. Ἐπὶ παρελθέτω καὶ τότε γνώσῃ τις ἢ δυνάμεις ταύρου καὶ τρυφῶν.

Επιμύδιον.

Ὅτι πολλὰ καὶ δυνάτεις ἀνδρας αἰ συμφοραὶ κακύνουσιν, τὰς ἐξ εὐτελών καὶ δειλῶν ὑπομῦρειν αἰτίας.

Τέπιξ καὶ Αλώπηξ.

Τέπιξ ἐπὶ πινθῶν ὑψηλῶν δένδρον ἦδεν. ἀλώπηξ δὲ βυλομύρη αὐτὸν καταφραγεῖν, τρεῖς

τρεῖς τὸν ἐπενόησεν, ἀντικρὺς εἶσαι ἐδαμῶσεν αὐτὴ τὴν οὐφωσίαν. καὶ παρεκάλει καταβῆναι λέγασα, ὅτι ἐπεθύμει θεάσασθαι πηλίκον ζῷον τηλικαῦτα φέγγεται. κακείνη δὲ ὑπονόησεν αὐτῆς ὡς ἐπὶ τὸν τέπιξα ἔφη, ἀλλὰ πεπλάνησεν ὡς αὐτὴ εἰπέλαβες με καταβήσεσθαι. ἐγὼ γὰρ ἀπ' οὐκείνης ἀλώπεκος φυλάττομαι, ἀφ' ἧς ἐν ἀφοδύμασι ἀλώπεκος περὶ τέπιξα ἰθαοσάμενη.

Επιμύδιον.

Ὅτι τὸς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλαις αἰ συμφοραὶ σφραγιζέσθαι.

piens tale commenta est. coram stans eius admirata concentum, hortata est ut descenderet. optare se aiens quantum sit animal illud tam sonorum intueri. illa suspicans (dolos) ait, sed heus tu falleris, si me descensuram arbitraris: ex eo enim a vulpibus caueo, a quo in vulpino latibulo cicadae alas intuita sum.

AD FABVLATIO.

Prudentiores homines aliorum sapere docent calamitates.

Iaculator & Leo. 283

Τοξότης καὶ Λέων.

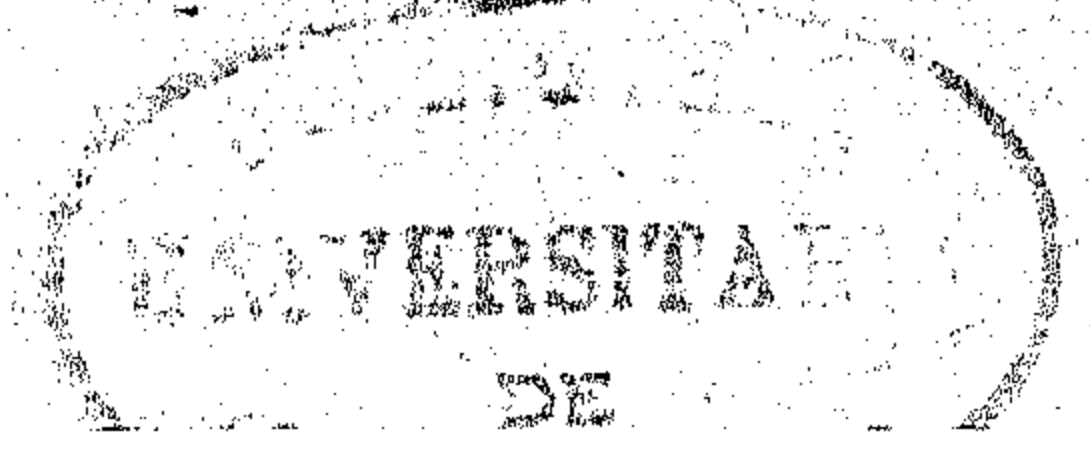
Ανῆλθε τις εἰς ὄρεα τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι πάντα τὰ ζῷα τῆσιν θεασάμενος ἔφυγε. Λέων δὲ μόλις ὡς σφραγίσει αὐτὸν εἰς μόλιον. ὁ δὲ βέλτε πέμψας, καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη, δέξαι καὶ ἰδὲ τὸν ἐμὸν ἀγγελον, οἷός ἐστι, ἡ τῶτα ἐγὼ ἐπέρχομαι σοι. ὁ δὲ λέων βληθεὶς ἀρμήσει φεύγειν λέγασθαι ὁ λέων ἔφη ὡς ἔτι δὲ ἐδαμῶς με πλανήσεις, ὅπως γὰρ ποῖόντιον πικρὸν ἀγγελον ἔχει, εἰ μὴ αὐτὸς ἐπέλθῃ, ἐκ αὐτοῦ.

Επιμύδιον.

IN montē venatum profectus est quidam iaculandi peritus. Animalia vbi eū animaduerrere, quelibet sibi fuga consulere. Leo solus eum prouocauit in pugnam. Ille iaculū emittens, & Leonem feriēs dixit. Nunciū hunc suscipe & vide meū qualis est: postea ego adueniā. Vulneratus Leo fugę se credidit aiens, Nequaquā me decipies. si talem quippe habet nunciū, quum ipse venerit, ne ego sustulerim.

V 4

Ad-

ADFABVLATIO.

Cum iis n. quaquam conuersandum, qui à longe laedere possunt, ostendit fabula.

Hircus & Vulpes. 284

Hircus æstiuo tempore impense sitiens, in præcipitiū descendit profundum, ut biberet. Post potum verò satur ascendere cum non posset, pænitebat eum, auxiliatoremque quærebat: quem Vulpes animaduertens dixisse fertur. O imprudens, si mentis tantum habuisses, quantum barba pilorum, nequaquam prius descendisses, quã de reditu præuidisses.

ADFABVLATIO.

Oportet rerum sine consideratione, eas adgradì.

Hircus & Vitis. 285

Hircus germina Vitis comedebat, germinationis tempore. Vitis verò dixit, Quid me lædis? Num tibi herba non est? attamē tantum, dum mataberis, vini præbebo quantum opus erit.

Ad

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ μεθ' ἑαυτοῦ πηλασάξεν τὸς πόρρωθεν χαλε καὶ πρὸς ἄπιοντας.

Τράγος καὶ Ἀλώπηξ.

Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κρητῆλην εἰς βαθὺν κρημνὸν ὕδωρ πίνει. σπῶν δὲ χροταθεὶς. ἐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν, καὶ μετενόει καὶ βοήθην ἐζητεῖ Ἀλώπηξ δὲ τῶν ἰδῶσα, ἔφη, ἂν αὐθόητε, εἰ τόσους φρένας εἶχες ὡς ἄσπερον, εἴ τι πῶ γωνί τείχους, ὡς τετραγῶν ἐκ αὐτῆς κτερόης, εἰ μὴ τὴν ἀνοδὸν ἐσκεψάσ.

Επιμύθιον.

Οπὶ δὲ ὡς τετραγῶν κτερόης, εἰ μὴ τὴν ἀνοδὸν ἐσκεψάσ.

Τράγος καὶ Ἀμπέλκος.

Τράγος ἐν τῇ ἐκβολῇ τῆς ἀμπέλης, πλὴν βλάστω ἐπὶ τῆς ἑσπέρης. τῶν δὲ ὡς τετραγῶν κτερόης, εἰ μὴ τὴν ἀνοδὸν ἐσκεψάσ.

Επι

ADFABVLATIO.

Notat fabula ingratos esse qui amicos fallere cupiunt.

Hyæna & Vulpes. 286

Hyæna aiunt annuatim mutata natura nunc mares nunc femellas esse. Aliquando igitur Hyæna Vulpem conspiciens obiurgabat, quod amicitiam eius ambientem se non reciperet. Illa respondit, ne tu me obiurges, naturam verò tuam propter quam ignoro utrum te ut amica, vel amico sim visurus.

ADFABVLATIO.

In hominem versipellem esse ambigunt.

Hyæna. 287

Hyænas aiunt annuatim naturam mutare, & modo masculos modo femellas fieri: aliquando igitur Hyæna masculus præter naturam erga femellam adfectus erat; cui illa subiiciens ait, sed heus tu, illa minime facias, ut pote eadē mox passurus.

V

Ad

Επιμύθιον.

Οπὶ καὶ τὸς ἀχαρίστους καὶ βελομήδεις τὸς φίλους πλεονεκτεῖν ἐλέγχει ὁ λόγος.

Υἴαινα καὶ Ἀλώπηξ.

Τὰς ὑαίνας φασὶ παραῖναι αὐτῶν αἰλασομήδης φύσεως, ποτὲ μὲν ἀρρενας, ποτὲ δὲ θηλείας γίνεσθαι. καὶ δὴ ὑαίνα θεασαμένη αἰλώπεκα ἐμέριφετο αὐτὴν, ὅτι φίλην θέλωσιν αὐτῇ γενέσθαι. καὶ κείνη ὑποτυχεῖσα εἶπεν, ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμψε, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δὴ ἢν ἀγνοῶ ποτερον ὡς φίλην ἢ ὡς φίλῳ σοι χρησόμεαι.

Επιμύθιον.

Πρὸς αὐτὴν ἀμφίβολον.

Υἴαινα.

Τὰς ὑαίνας φασὶ παραῖναι αὐτῶν ἀλλάττειν τὴν φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἀρρενας γίνεσθαι, ποτὲ δὲ θηλείας. καὶ δὴ ποτὲ ἀρσεν ὑαίνα θηλεία ὡς φίλην διετίθη. ἢ δὲ ὑποτυχεῖσα εἶπεν, ἀλλ' ἂν ἐμὲ μὴ ταῦτα πρὸς ἄτις, ὡς ἐγὼς ταῦτα περὶ σὸν ἄνθρωπον.

Επι

ADFABVLATIO.

Contra Magistratus qui legibus præscriptis subditos regunt; mox casu ab iisdem legibus præscriptis reguntur.

Caluus eques. 288

Caluus aliquis alienos capiti circūdans crines equitabat. Ventus spirans deturbauit. Hinc risus circumstantibus maximus. Ille cursu relicto, Quid nouum est ait, crines non meos fugere me, cum & cum qui habuit, & cum quo nati sunt, deseruerint.

ADFABVLATIO.

Nemo aduenientibus calamitatibus doleat. Quod enim in ipsa ortu non habuit à natura hoc neque manet, Nadi enim aduenimus, nadi igitur abibimus.

Faber ferrarius. 289

Faber ferrarius canem habuit, operante autē illo canis dormitabat; rursus cibum sumente excitatus.

Επιμύδιον.

Πρὸς ἄρχοντας λογῆς ῥωτῶντας τὸς ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐν τῷ συμβεβηκότῳ τῶν τῶν ὑπ' αὐτῶν λογῆς τεμνόμενος.

Φαλακρὸς ἵππευς.

Φαλακρὸς τις ξένους τρέχων τὴν ἑαυτοῦ κερυφὴν ἀφαιθεὶς, ἵπποδου. ἀνεμῶν ἢ φυσήσας, ἀφείλε τὰς πτερὰς γέλωτος πλάτῳ ἢ τῶν πτερῶν σῶτας εἶχε. καὶ κείνῳ εἶπε τὸ δρόμον πῶσας. τίς ἐκ ἐμοῦ τρέχων, πὶ ξενὸν φεύγειν με, αἴ καὶ τὸν ἔχοντα τῶν πτερῶν, μεθ' ἐμοῦ ἐκ τῆς ἐγγυνησῶν κατέλιπον.

Επιμύδιον.

Οτι μηδεὶς λυπεῖσθαι συμφορῶν ἐπιλαθῆσθαι αὐτῷ. ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἐκ ἑαυτοῦ ἐκ φύσεως, τὰ τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων γινόμενα γὰρ ἢ ἄλλοι οἱ πάντες γινόμενα ἐν ἀπελευσόμεθα.

Χαλκεὺς καὶ Κύνων.

Ἦν τις χαλκεὺς κυνέειον κεκτημένος. ὁ δὲ χαλκῶν ὁ κύων ἐκοιμήτο. πάλιν δ' ἐδίδων, ἐρηγόρει. ὁ χαλκῶν

χαλκεὺς ὁσοῦν ῥίψας αὐτῷ εἶπεν. παλαίπρωρον ὑπνώδην, ὅταν τὸν ἀκμῶνα κρέω, ὑπνώεις. ὅτε ἢ τὸς ὀδόντας κινήσω, ἐυθὺς ἐγείρεις.

Επιμύδιον.

Ὁ μὲν δὲ ἐλέγχει τὸς ὑπνώδεις καὶ δρῶντας τὸς ἐξ ἀλλοτρίων πόνων τρέφεται ἐφειδόμενος.

citabatur, cui ferrarius faber os obiiciens, ὁ miselle, ait, somniculose, dum incudem quatit dormis, dum dentes moueo, excitaris.

ADFABVLATIO.

Fabula somniculosos desideres arguit, qui alienis laboribus nutrirī cupiunt.

Hirundo & Aues. 290

Χελιδὼν καὶ Ὀρνίθες.

Χελιδὼν ἐκκλησίαν τῶν ὄρνεων συναθροίσασα, πικρῶν φάσκειται κερύπτην εἶναι τὸ μὴ ἀποδοκίμασθαι ἀνθρώποις, ἀλλὰ φιλίαν συντηρῶντας, οἰκείως ἀφαιθεῖν τῶν αὐτῶν. τῶν δὲ ὄρνεων τις τῶν ἐναντία τὴν χελιδῶνα λέγειν. ἀλλ' ἢ τὸ ἀπέμεινεν τῶν λίνων μῆλλον κατεδόντες ἀναλισκόμενοι καὶ ἀφαιθεῖν ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχουσι πλέκειν δίκτυα καὶ ἡρώων ἢ ῥῶν οὐδὲ χελιδῶν ἀείσθην γνώμην ἔχουσα ἀκίνδυνον ἐγένετο ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, ἐν ταῖς οἰκίαις πίπτουσα ἀπὸ ἀνθρώπων, ἐδὲν ὑπὸ αὐτῶν πύχεται καὶ ἡρόν. τὸ δὲ λοιπὸν ὄρνεα, ὡς μῆλλον ὑπομείνανται κατεδόντες τὸ ἀπέμεινεν

Hirundo auium cōuocata concione monuit optimum esse ut homines non offenderent, sed pacta amicitia, beneuole erga eos afficerentur. Hirundini contradixit auium quædam, quin potius lini semen disperdamus deuorantes, consumamusq; ne in posterum fit, unde retia nestant nobis. Hirundo vero omnium sentiens optime, sine periculo mansit, in urbibus commorata in ædibus pariens apud homines; nulloq; ab iis damno afficitur. Cæteris uero, semen dum comedere sustinent, quasi linum esse malorum causa, pinguescere

conrigit; indeque melio-
ri de caussa ab hominibus
capi & deuorari. sic hanc
sustinentes imprudenti-
am penituit non cum ho-
minibus mansisse, sed in
aere volasse.

AD FABVLATIO.

Sic qui in rebus, quæ ad
vitam spectant, industria u-
si sunt consilio sine periculo
conseruati sunt.

Hirundo & Dra-
co.

291

Peregrina Hirundo
cum hominibus ha-
bitatura, in Prætorio ad
murum nidam composu-
it, inibique sic septenæ
prolis parens. At Draco
de foramine trahens eius
pulos deuorauit. Cum
Hirundo Lamentans ex-
clamauit, Heu me pere-
grinam? quoniam ubi o-
mnes ius obtinent suum,
foli mihi illata est iniuria.

Testudo & Lepus. 292

Testudo & lepus de
celeritate certabant.

ὡς παύτως ὄντ' ἑλίκε κα-
κῶν αἰτίαι, συμβαίνει λιπῶν
γυῖα καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ
ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα,
δουλοῦνται. ἕτως τε ταύτην
τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομεί-
ναιτα, μετενόησεν μὴ μὲν ἀν-
θρώπων μίσειν, ἀλλ' ἐν αἰετι
πέτεσθαι.

Επιμύδιον.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων
ὅσοι τοῖς βιωτικαῖς πράγμασι
τῶν τῆς ἀρχηνοίας βελέμενοι
ἐχρησάντο, ἀκινδύοι διεφυ-
λάχθησαν.

Χελιδὼν καὶ Δράκων.

Ἐνη χελιδὼν ἢ τοῖς ἀν-
θρώποις συνοικεῖσα, ἐν
δικαστηρίῳ τὴν ἑαυτῆς ἐπιξέ-
κηλιαὺ ἐν τείχεσσι καθεῖ-
ναι τῶν ἐπιτοῦ νοτίων κητήρ.
Ὅφισ ἢ ἐν τέρῳ γλῆσσι σφραῖ-
τες ἑαυτῆς κατέφαγε νοτίαις.
ἢ ἢ χελιδὼν ἤρηνεσα ἐπεκρά-
γει, οἰμοὶ τῆ ξένη, ὅτι ἔνθα
πάντες δικαιῶνται, μόνη ἔργ-
οι ἠδίκημαι ἀδικῶς.

Χελώνη καὶ Λαγῶς.

Χελώνη καὶ λαγῶς ὡς
ὀξύτητι ἤελζον καὶ δι-
α-
κρεῖται.

ἑσθίοντες καὶ τό-
πον, ἀπηλλάγησαν. ὁ μὲν αὖ
λαγῶς, καὶ διὰ τὴν φυσικὴν
ὀξύτητα ἀμελήσας τῆ δρό-
μου, πρὶν ἄρξαι τὴν ὁδὸν ἐ-
κρημῆτο. ἢ ἢ χελώνη σιωπεῖσα
ἑαυτῆ βραδυτέτιν, ἢ διέ-
λειπεν τρέχουσα. καὶ ἕτως κα-
μώμενον τὸν λαγῶν ὡρῶ-
δραμεῖσα, εἰς τὸ βραδεῖον τῆς
νίκης ἀφίκετο.

Επιμύδιον.

Ὅτι πολλὰ κίς φύσιν ἀμε-
λῆσων πόντ' ἐπίκησεν.

Χῆρα καὶ Περσέβατον.

Ἐν τόπῳ τῆν χῆρα τῆς εἰρη-
πέρσβατον. τέτα ἢ τὸν
πόνθον λαθεῖν θέλεσα, ἔκτειν
ἀτέχνως, τῶ μάλιστα τὴν σάρκα
ψαλιζέσα. τὸ ἢ πέρσβατον
ἀλγῶν ἔλεγχον, τί με βλάπτεις,
πόση γὰ ὀλκή τὸ ἐμὸν αἷμα
περσάθησιν; καὶ εἰ μὲν κρεῶν
ἢ δέσποινά χρῆζεῖς, μόνει-
σέσαι, ὅς με συντόμως γύ-
σει. εἰ ἢ ἐρεῖ καὶ πόκος, κε-
ρεῖς ἔσω, ὡς καὶ πάλιν κερεῖ
με καὶ σώσει.

Επιμύδιον.

Ὅτι οἱ ἀπειρίαν πράγμα-
των ἔχοντες, καὶ διὰ
πλεονεξίαν μεταχειριζόμε-
νοι, ἢ ποῦτον κέρδ' ἔστω
βλάβον κερταύεται.

constituto itaque die lo-
coq; discessere. lepus qui-
dem propter naturalem
velocitatem, in cursu ne-
gligentior factus, in via
prostratus dormit. Testu-
do vero suæ sibi conscia
tarditatis, continuo ince-
dit. sicq; leporem dormi-
entem præcurrens, ad vi-
ctoriæ præmium venit.

AD FABVLATIO.

Sape negligentem natu-
ram superari à labore.

Vidua & Ovis. 293

Alicubi vidua mulier
ouem habuit. Huius
vellus sumere cupiens im-
peritè tondebat, vna cum
vellere carnem forcipe re-
secans. Dolens ovis dixit.
Quid me lædis? quo enim
imperu defluit sanguis
meus? siquidem ὁ Hiera
carniū indiges, aderit co-
quus qui me continuo ma-
tabit. Si lanæ & vellere
tonfor adit qui rursus me
tondeat & seruet.

AD FABVLATIO.

Qui alicuius rei imperitè,
per auaritiā eam adgre-
untur, non tantum lucri ac-
cipiunt, quantum damna.

Deo

Debitor. 294

AThenis debitor qui-
 spiam cum à credito-
 re exigeretur, primo qui-
 dem dilationem sibi fieri
 postulabat, egenum se
 professus. Vbi vero non
 persuasit adductam, quam
 solam habebat, suem,
 præsentē illo diuendit.
 emptor adueniens, cum
 vitrum pareret sus percun-
 ctarētur, Non solum dixit
 ille parere, sed & præ-
 ter opinionem. mysteriis
 enim femellam, Panathe-
 nais vero masculum eni-
 ti. Cui ad hæc obstupenti
 creditor, subiicit ne hæc
 mireris, tibi enim illa
 Dionysiis hædulos est pa-
 xitura.

ADFABVLATIO.

*Fabellæ demonstrat ple-
 rosque non cupitari, pri-
 uari commodi causa, de re-
 bus minimè existentibus,
 de iis que fieri nequeant
 falso testari.*

Olla. 295

Testa-

Χρῆσφιλέτης.

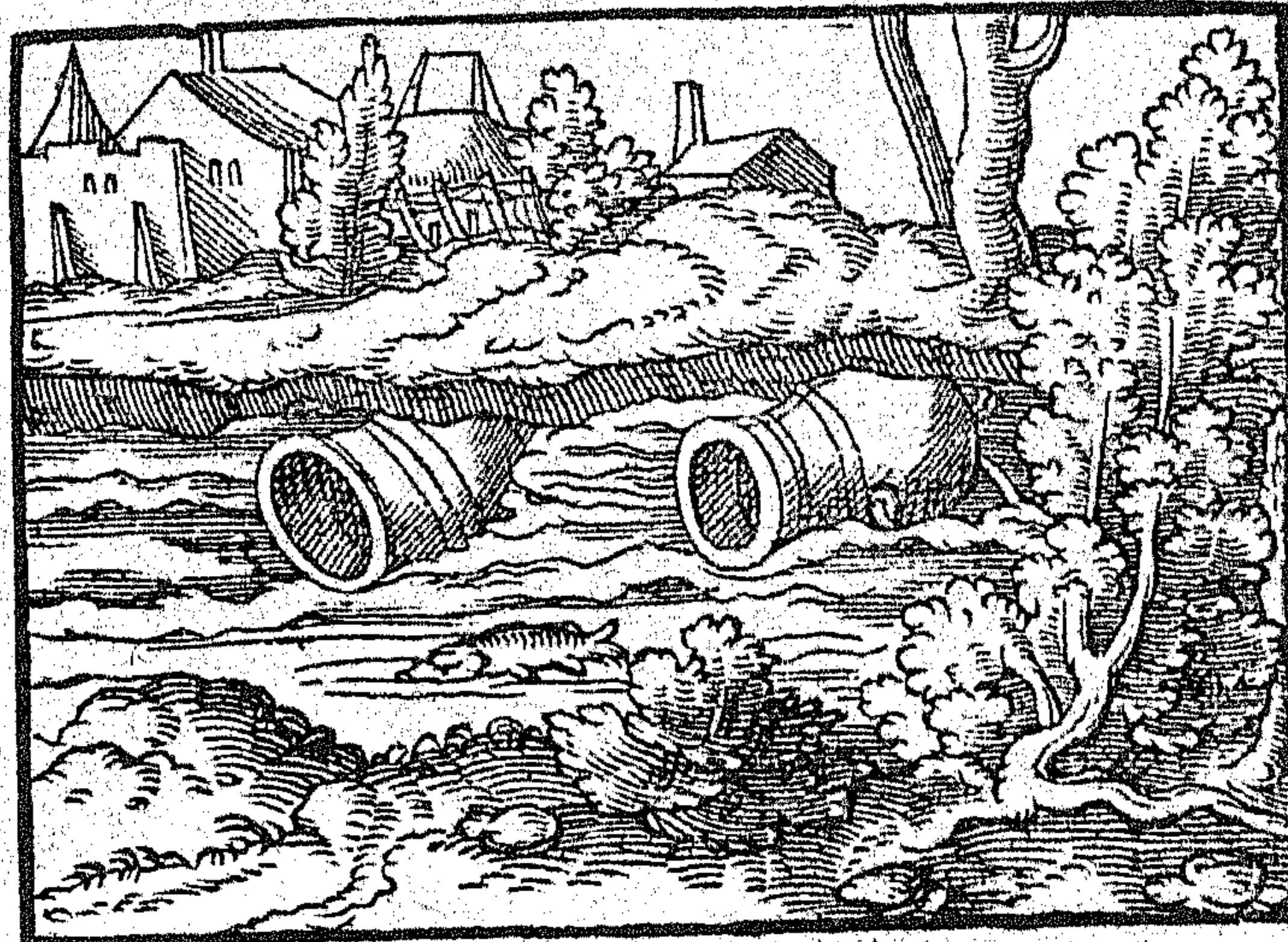
Aθήνησιν αὐτὸς χρῆσφι-
 λέτης ἀπομαρτυροῦ-
 σάμενος τὰ δανειστὰ τὸ χρῆμα,
 τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει
 ἀναβολὴν αὐτῷ ἀδραχμῶν
 ἄπορεν φάσειεν. ὡς ἡ ἐκ
 ἔπειθεν, παρυσιαζαίων ἦν μά-
 κρον εἶχεν ὕν, ἤθω χρῆσφον, πα-
 ρήντ αὐτὰ ἐπώλει. ὠνη-
 τὰ ἡ παρελθόντῃ καὶ δι-
 ρωτῶντῃ, εἰ τοκῆς ἢ ὕς,
 οὐκ εἶντ ἔφη, μὴ μόνον αὐ-
 τὴν πικτεῖν. ἀλλὰ καὶ ἀδρα-
 χμῶν. τοῖς μὲν γὰρ μυση-
 ελοῖς δὴλεα ἀποκτεῖν. τοῖς
 ἡ παναθηναίοις ἀρσενά. τὰ
 ἡ ἐκπληροῦντῃ πρὸς τὴν λό-
 γον, ὁ δανειστὴς εἶπεν, ἀλλὰ
 μὴ τῶν μαζῶν, αὐτὴ γὰρ σοὶ καὶ
 διονυσίοις ἐρίφες τίξεται.

Επιμύθιον.

*Ο λόγος δηλοῖ τὸ ἔκ-
 ὄκνησιν οἱ πολλοὶ ἀπὸ τὸ ἴ-
 διον κέρδιον εἰς τὰ ἀδυσκά-
 τα καὶ ἀνύπαρκτα ψεύδου
 **** τυρεῖν.*

Χύτρας.

Χύτραν

Χύτραν ὄσρακινίω καὶ
 χαλκῆν, πτόπεμτῃ κα-
 τέφερον. ἡ ἡ ὄσρακινὴ τῇ
 χαλκῇ ἐλεγε. μεκρεθρον με
 κηλυμεδα καὶ μὴ πλησίον.
 ἐαὺ γὰρ μαι συναρσφαύσεις,
 κατακλώμαι, καὶ τε ἐγὼ μὴ
 δέλεσσι παρσφαύσαι.

Επιμύθιον.

*Οπῆ επεσφαλῆς ἐστὶ βί-
 πνήη πδυναστῶν ἀρχοντῶν πλη-
 σίον παρσφικέντῃ.*

Tollam flumen vehē-
 bar, Testacea ænea, longē
 ait, à me nata, non
 propè si enim me attinge-
 ris diffingar, etiam si no-
 lim attingere.

ADFABVLATIO.

*Periculosa vita est pau-
 peri prope habitante poten-
 tiore principe.*

Pfittacus & Felis. 296

Ψιττακῶ καὶ Γαλῆ.

Ψιττακὸν τις ἀγροφύσσι ἀ-
 φῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νέ-
 μεσθ, ὃ ἡ τῇ ἡμερότητι χρῆσά-
 μεμτῃ, ἐναπηδήσας ἐπὶ τῆς
 νεότητος ἐκάθισεν, κακεί-
 ρεν μέλτῃ τερπνὸν ἐκεκρεθῆ.
 γαλῆ ἡ θεασαμένη ἐπυν-
 δάητε

Psittacum quidam e-
 mens in ædibus pastū
 dimisit ille vsus mansue-
 tudine insiliens in nido.
 sterit ibique dulce me-
 los cecinit. Feles ani-
 maduertens rogauit, quis
 esset.

esset, & vnde veniret. cui ille, Herus me non dudū emit. scilicet tu animalīū impudentissimē, recēter cum adueneris, ita clama- re audes? mihi verò domi genitæ non permittunt heri clamare. quin, vbi il- lud attento, succensentes me eiiciunt. tu vero intre- pide audes appropinqua- re. Respondens ille dixit, ædiū domina longe hinc facesse, non tantum enim mea grauantur heri voce, quantum tua.

ADFABVLATIO.

In hominem improbum causam alius vituperii est in- uidia concilianterem.

Pulex & Homo. 197

Impente molestus erat homini cuidam Pulex. Is igitur cum eum ex- pisset, quis tu, exclama- uit, es, qui membra mi- hi omnia depasceris, fru- stra me consumens. Cui ille clamitās ait, Serua me ὁ iste non necans. Ma- lum quippe grandius pa- trare nequeo. At subri- dens ille, Mox hisce, ait, meis

θαύετο αὐτῶ, τίστε ἔστιν καὶ πόθεν ἦλθεν. ὁ δὲ εἶπεν. ὁ δε- σπότης μὲ ἀρπὶ ἀνήσκητο. ἰπτα- μέτατε ζώων ἔφη πρὸς φαίτος ὦν τοιαῦτα βοᾶν κατὰ τολ- μαῖς; ἐμοὶ τῆ οἰκονομῆ ἐκ ἐπι- τρέπασιν οἱ δεσπότηαι φθίν- γεαδ, ἀλλ' ἐὰν ποτὲ τολμήσω πρὸς σαυρανακτοῦντες ἐπι- λαύνησι με καὶ σὺ ἀφ' ὅπως πολμαῖς ὡς τὸ πάλαι σὺ ζεαδ. ὁ δὲ διπλοκρείδεις εἶπεν, οἰκονο- μοῖνα ἀλλ' ἀσὺ γέ βράδιζε μοι- κροὺν ἐν τῆ οἰκονομῆ. ἐκ ὁμοίως γὰρ δυχεραίνεσιν οἱ δεσπότηαι ἐπὶ τῆ ἐμῆ φωνῆ ὅσων ἐπὶ σῆ.

Επιμύθιον.

Πρὸς ἀνδρα πονηρὸν ψό- ρον καὶ φθόνων αἰτίαν τοῖς πῆ- λας πρὸς σάουρανα.

Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος.

Ψύλλα δὲ ποτὲ πνὶ πολλὰ ἐνόχλη. καὶ δὴ συλλα- βῶν πρὸς σὺ ἀνέβόα ὅτι πάντε- με καὶ μέλη κατὰ βοσκήσω εἰκὴ καὶ μάλιστα ἐμὲ κατὰ να- λίσκων ἢ δὲ ἐβόα ἔταῖς ζῶ- μη, μὴ κτήν, μέγα γὰρ κακὸν ἔδύναμαι ποιεῖν. ὁ δὲ γελῶσας πρὸς αὐτὸν, ἔταῖς ἔφη ἀρπὶ τεθνήξει χερσὶ με- τὰς ἰδίαις, ὅταν γὰρ κακὸν ἔ- ρικροῦν

μικρὸν ἢ δὲ μέγα. εἰδ' ἴλωσ πρέπει κατὰ δόλῃ τῆ φωνῆαι.

meis manibus moriere. Malum siquidem grandi- us seu leuius, nequaquam esse decet.

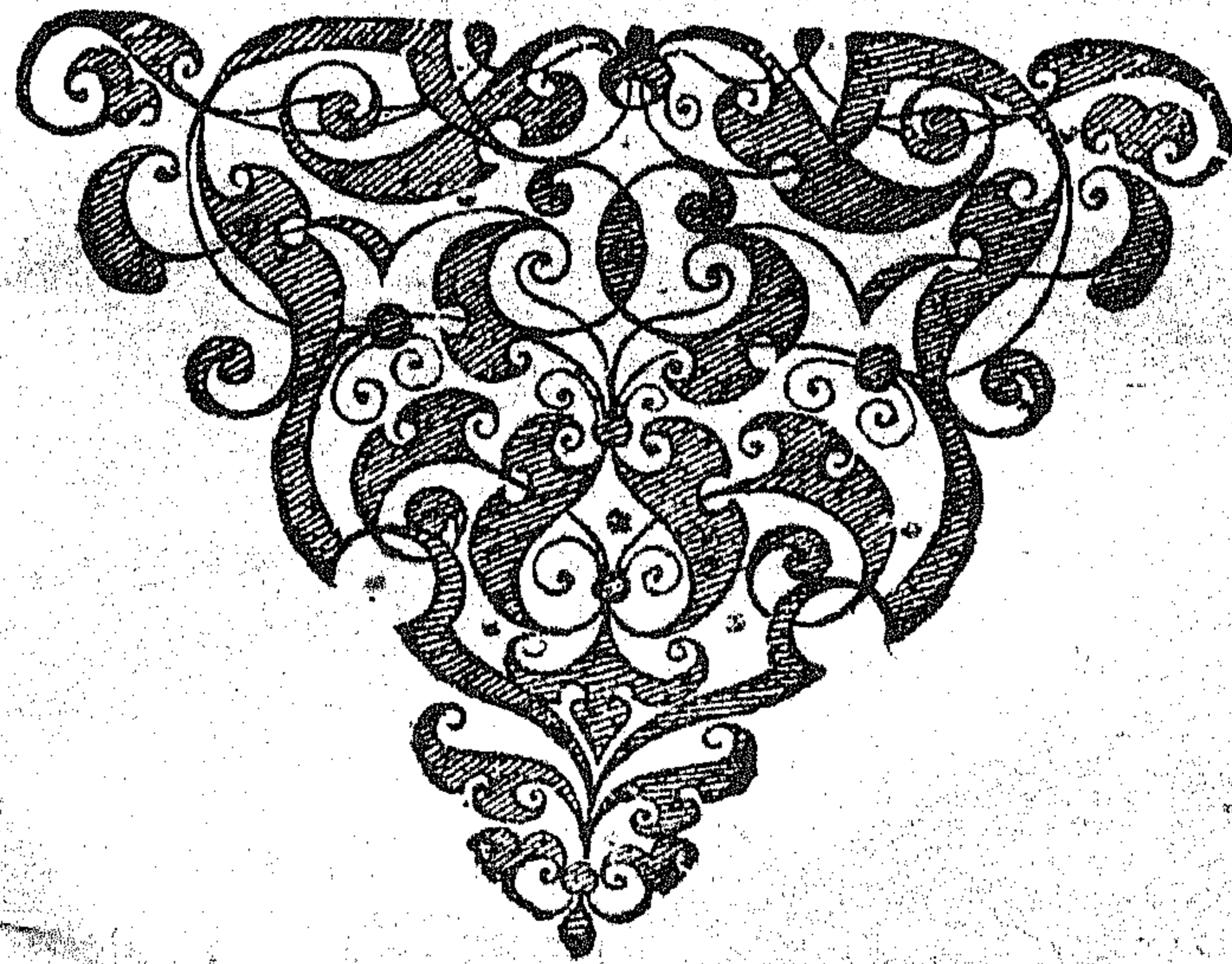
Επιμύθιον.

Ὅτι κακὸς ἔπρέπει ἐλεη- θῆναι, καὶ μέγας ἢ, καὶ μικρὸς.

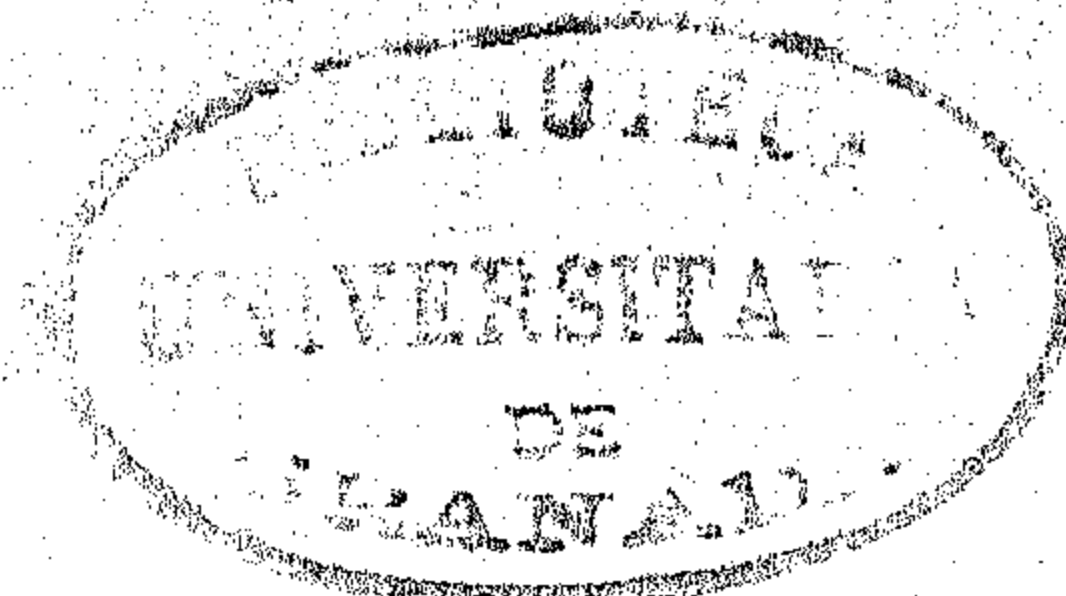
ADFABVLATIO.

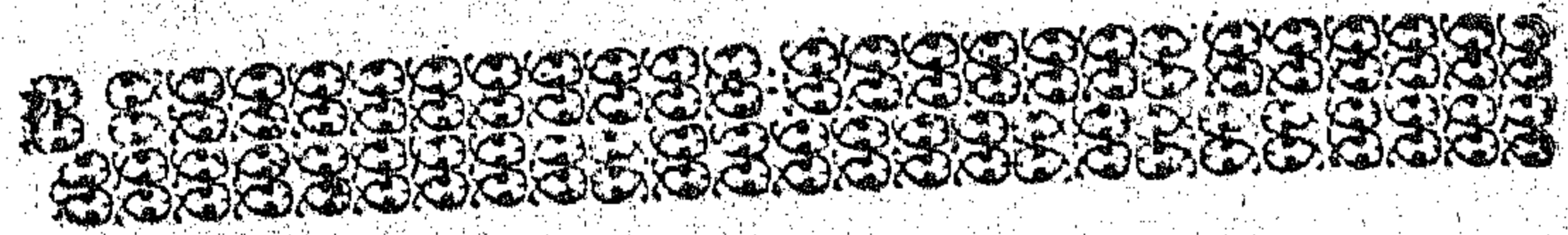
Misericordia non decet moueri erga improbum, sine is potens sit siue non.

FINIS.

X APH-

ΑΡΗΘΟΝΙΙ ΜΥΘΟΙ ΑΦΘΟΟΙ
SOPH. FABVLÆ. νικ ρήτορ.

Jacobus Kimedoncius, Filius, interpretatus est.

Prima fabula, cicadarum & formicarum, instigans adolescentes ad laborem.

Μυθός ο των πετρίων κη μυθμηκων, ως ο τρεπομυθός τες νεες εις πόνον.

STATIS ERAT FERIOR, & cicadae quidem cantibus indulgebant assiduis, formicis au-

Εργς λω ακμη και οι μ πετρίτες μετα κλω αυεβαλλοντο σιωτονον, τες μυθμηκι η πονει επηει και συλλεγεω

εγειν καρπας, εξ αν εμελλον χειμων τρεφισεω χειμων η επιζηρηνοτ, οι μυθμηκες μ οις επονουω επεφονο τοις η η τρεφισ επελευτα ως ενδειαν.

autem laborare erat curae, & fructus colligere, unde hyeme possent ali: quae cum iam aduenisset, formicæ quidem laboribus suis alebantur, his vera voluptas desit in inopiam.

Ουτως νεοτης πονει εκ εδελαστα, ως ο τρεφισ και ηπραγει.

Sic iuuentus, quando laborare non vult, in senectute in re est difficili.

Μυθός ο χλωδ και κόννε, τες νεες εις λόγας ως η καιλων.

Fabula Anseris & Cycni, adhortans eoldem ad facundiam.

ΑΝηρ ευπορων χλωδα τε αμα και κόννον, αρω τρεφειν εδελετο. επεφει η, εκ εφ αρωοις βελενωμοσι. τον μ γδ ωδης. τον η τρεφισ ης εκεκτητο ποειν ως η εδει τον

Vir diues anserē simul alebat & colorem. alebat autem non eodem sine: siquidem hunc canendi gratia, illum mensæ. vt verò mori oportuit

X 2 ante

anferem, ad quam rem al-
tus erat, cum quidem nox
esset, nec tempus alte-
rum ab altero dignosci
pateretur, cygnus pro an-
sere sublatus, cantu signi-
ficat naturam: & ita mor-
tem effugit suauitate ca-
nendi.

*Sic musica mortis dilati-
onem parit.*

Fabula Miluorum & cy-
gnorū, cauens ne quis
imiteretur ea quæ se non
decent.

Qualem cygnis natu-
ra cantum, talem an-
tea quoque miluis dede-
rat. Sed cum equos hin-
nientes audirent, & hin-
nitus amore capti, cona-
rentur imitari, etiam ea
quæ habebant cum iis a-
mifere, quæ studebant
discere Ita nec hinnire di-
dicerunt, & canere sunt
obliti.

*Præsentium est priuatio,
eorum quæ non decent imi-
tatio.*

Fabula aucupis, docens
non

τὸν χλῶα ἀποθεοῖν ἐφ' οἷς
ἐτέφετο, καὶ μὴ λῶ, καὶ ἀφ-
γνώσκων ὁ κρηθρὸς ἐκ ἀφῆ-
κων ἐκείνων. ὁ κύκνος ἢ ἀλ-
πὶ τῆς χλῶας ἀπαχθεῖς ἀδῶ
σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν
τελευτῶν ἀφ' οὗ γαί τῶ
μέλει.

*Οὕτως ἡ μουσικὴ τελευτῆς
ἀναβολῶν ἀποβλάπτειται.*

Μύθος ἢ ἰκνίων καὶ κυκνῶν,
ὡς ἀφῆκων μὴ μιμνήσκειται
μὴ ἀποθήκωνται.

Quia quis cygnis ἢ φύ-
σιν ἀδῶ, τοσούτων
ικνίων παρέχετο ἀπὸ τῶν
ἰκνίων ἢ κρηθρῶν ἀ-
κρωτῆρες εἰς ἔρωτα ἦγον ἢ
ἐκείνων φωνῆς καὶ μιμνήσκειται
περὶ τῶν σιωπῶν ἀλλοῖσι
αἷς εἶχον, οἷς μωθεῖν ἐπετή-
δδον. κρηθρῶν μὴ γὰρ
ἐκ ἑμαυτῶν, ἀδῶν ἢ ἐπελά-
θοντο.

*Φέρει ἢ ἀποθνήσκων τὴν
ἐξουσίαν ἢ μὴ ἀποθήκωνται
μνήσεις.*

Μύθος τῆς ἰξούτης ὡς ἀφῆ-
κων

καὶ μὴ λόγῳ ἀποθήκωνται,
ἀλλ' ἔργῳ.

non è verbis æstimandū
esse, sed operibus. 4

Iceps audita cicada,
Amagnam aliquam
prædam capturum se spe-
rauit: quam, cum fortè
præteriret, æstimabat ex
cantu. Sed cum arte ad-
hibita cepisset, nihil equi-
dem præter cantum re-
portauit. opinionem ve-
rò incusauit, ut mendax,
multis in rebus ferens iu-
diciū.

*Οὕτως φαῦλοι δοκῶσι
μᾶλλον ἢ ὡς γὰρ ὄνασι.*

Amagnam aliquam
prædam capturum se spe-
rauit: quam, cum fortè
præteriret, æstimabat ex
cantu. Sed cum arte ad-
hibita cepisset, nihil equi-
dem præter cantum re-
portauit. opinionem ve-
rò incusauit, ut mendax,
multis in rebus ferens iu-
diciū.

*Sic mali videntur esse po-
tius, quam tenera sint.*

Μύθος ὁ τῆς ἀγρῆς, ὡς ἀφῆ-
κων μὴ κρύπτειν τὰ ἀφῆ-
κων.

Αἴγαν

Fabula Capræ, ea quæ ma-
nifesta sunt, non esse
celandā docens
X 3 Ca-

Capram aberrantem à grege longius, congregare rursus volebat caprarius. ut verò vocibus & fistulationibus vsus nihil profecit, misso lapide, & cornu fortè percusso, rogabat ne apud dominum se deferret. At illa, Amentissime, inquit, caprarie, cornu sonabit, etiam si ego taceam.

Sic stulti nimis sunt, qui manifesta volunt occultata.

Fabula Æthiopsis, ostendens naturam non mutari. 6

Æthiopem emit aliquis, persuasus eum ex negligentia eius qui prius habuerat, contractum esse colorem. cum verò domum duxisset, omnia quidem ei adhibuit purgamenta, omnimodisque lotionibus conatus est ad pristinum, ut putabat, nitorem reducere. Sed cum colorem transmutare non posset, morbum labore attulit.

Manet semper natura primogenia. Fa.

Αἰγρὸν ἀποστῆσαι ἀγέλης ἐπανάγην αἰπόλου ἐπειροῦτο πρὸς τοὺς λοιπὰς. ὡς ἡ φωναῖς καὶ σειρήναις χρωμῶν ἐδέν μῦθον ἰώνων λίθον ἀφείας, καὶ τὸ κέρας τυχῶν, εἶδεν τὴν δασύτητα μὴ κατεπεῖν. ἡ ἡ, ἀνέσπετε, εἰπεν, αἰπόλου, τὸ κέρας κεκράξεται, καὶ ἐγὼ σιωπήσομαι.

Οὕτως λίαν ἐνέθεις οἱ τὰ πρὸς δὴλα κρύπτειν ἐθέλοντες.

Μῦθος ὁ τῷ Αἰθίοπι δηλών τὰς φύσεις μὴ μεταλλάσσειν.

Αἰθίοπι τις ἀνήσαστο, τριετὸν εἶναι τὸ χροῖμα δοκῶν ἀμελείας τὸ πρὸς τέρρον ἔχοντα. καὶ τὸ χροῖμα λαβῶν οἴησθε, πάντα μὲν αὐτῷ προσήγε τὰ ῥύματα. πάντες ἡ λυτῶν ἐπειροῦτο φαρμάκων καὶ τὸ μὲν χροῖμα μεταβάλλειν ἐκ ἔχου. νοσεῖν ἡ τῷ πόνῳ παρεσκεύασεν.

Μένειν αἱ φύσεις, ὡς πρὸς ἄλλο τὸ πρὸς τέρρον.

Μῦθος

Μῦθος ὁ τῷ παρθένης καὶ τῷ λέοντι, ἡδονῶν ἀποτρέπων.

Fabula Leonis & virginis, à voluptatibus dehortans. 7

Λεὼν ἦρα παρθένης, καὶ παρθένων τῷ πατρὶ τῷ παιδὸς, ἐξυψώσθη τὴν κόρην πρὸς γάμῳ εἶδεν. δεδιὼς ἡ ὁ πατὴρ ἀπανθῶσθαι, μὲν τῶν ὀδόντων ἐκβαλεῖν ἐπειροῦτο τὰς ὀνυχας, μὴ ταῦτα, λέγων, φόβον τῇ παιδί κατεργάσεται. καὶ περὶ οὗ λέων ἰσῶ ἔρωτα, ἀμωτηρίων πρὸς σῆσι γυμνός. πρὸς σῆσι ἡ ῥοπαλοῖς τὴν τελευτήν αὐτὴν ἀσέτα.

Leo quidam amabat virginem: conuenoque puellæ patre, petiit ut sibi puellam nuptum daret. Veritus autem pater denegare, rogauit leonem ut cum dentibus etiam ungues deponeret, ne inde, inquit, puella terreatur. Leo præ amore persuasus, exarmatus venit: qui cum venisset, ad necem usque fustibus verberatus est.

Qui hostibus paret, periclitabitur.

Ἐχθρῶν περὶ ἀρχῶν ἰσῶσθαι τῷ κίνδυνον.

Μῦθος ὁ τῷ λέοντι, ἀφαιρῶν κακίας δρετὴν πρὸς τιμῆν.

Fabula Leonis, hortans ut virtus præponatur malitiæ. 8

Γῆρας ἐλύπει τὸν λέοντα καὶ θηρῶν ἐκ ἡδονῶν βαλόντων ἡ πορλασθῆς τρεφῆς, νοσεῖν ὑπεκρίνετο καὶ ῥήματα νόσος, πορείαν τῆς τρεφῆς ἀπειράσθη. τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν ζώων πρὸς σῆσι φιλοφρονέμεν, τρεφῆν πρὸς χεῖρον ἔχον κατήσταν.

Senectute decumbebat leo, nec amplius ad venandum suppetebat vires. Itaque cum palci veller, ægrotare simulauit, & prætextu morbi, escam sibi comparauit. Nam animalium plurima, quæ ad inuisendam ve-

X 4 nerant,

nerant, humanæ excipiens, ut escam in promptu habens, deuorauit. Multis tandem captis, vulpes intellecta fraude cum & ipsa veniret, è vestigio leonem salutauit: quia captorum vestigia pestem arguebant.

Ita sapientia dolos & fraudes longè superat.

Fabula asini, non esse benefaciendū malis, admonens.

Asinus quærebat medicum, infixam in calce spinam. Detrectantibus verò plurimis, solus lupo mederi aggressus est, ac spi-

οτιεν· έαλωκόταιν οίε των πολλών, αλώπηξ σιωείσαι τε τέχνης, ού παθηθής μί φιλοφρονείται τον λέοντα τού ή των έαλωκόταιν ίχνη τε λυμης έλεγχον έφείρη.

Ούτως σοφία πανουργίας επικρατεί.

Μυθός ο ή όνος, ω λυγινών μή ηρηθίς εδ ποιείν.

ΟΝός έζήτει τον ιασάμδρον, έρεπαιρείται αυτέ τή ποδί σκόλοπός. ηητοκέννταιν ή τε πολλών, μόυός ο λυκός υπαγορεύτο πλώ

τιώ ίασιν· ηηί τούς όδύσιν έξαιρείται ή πάδης· ό ή τώ σιδέντι ποδί τον ιασάμδρον έπαλήτιεν.

Ούτως οι πονηροί χολεπι αμυθιάς αυτεισφείρονται βλάβας.

spina dentibus extracta sanatur. hic autem altero pede qui non affectus erat, medentem percussit.

Sic mali pro gratia referunt damnum.

Fabula asini docēs ne quis maiora appetat, quam deceat.

Μυθός ο ή όνος, ω λυγινών μή παλειότων έζείν.

Ονος επήρκει λέωνείναι δοκείν. ηηί μεταθειναι τιώ φύσιν εκέχων, επή ή χήματός αυεπαλήρης τον πόδον, ηηί λεοντλώ πακειμενός, εία λέων τής τών γεωργών έλυμαίμετο πόνους. ηηί πούσας βιαιότερός αυέρεός, γυμνοί μί αυτίεν ή παθηκαλύμματός φανέν

Asinus cum vellet videri leo, nec naturā permutare posset, schemati quodam desiderio satisfaciens, a leonina indutus pelle, quasi leo rusticorum vastabat labores. cumque vehementior aliquando spiraret ventus decussissetque tegmen, rustici quorum la-

X 5 botes

bores corruperat, cum viderent asinum esse, fustib. caesum necauerunt.

Mores ascititii, utentibus adferunt periculum.

Φαίνεται ἡ ὄνον, βοπαίλοις ἀνήρωι ὡν τὰς πόνας κατήσθεν.

Νόμος ἀπεισεκτὸ πῆς χειρῶν γίνε) κινδύου.

Fabula Cancri, monens ne suadeantur impossibilia.

Μῦθος ὁ ἔκκαρκίνος ὡδραίων μὴ συμβαλεῖν ἀδύαται.

Mater ad cancrum, Moid vero obliqua est, inquit, fili, qua incedis via: cum debeat esse recta? Respondit ille, Prei mater viam, & eam, vi sequar, an-pitar. Sed cum recta mater ingredi non posset, dementia eius elusit filius.

Facilius est monere, quam fieri non sunt possibilia.

Fabu-

Η μήτηρ πρὸς τὸν κρινόν. πῆ ἡ λοξὴ ἡ, πῆ βαδίζεις ὁδὸν, ὅρθω εἶναι πρὸς ἡν; ὁ ἡ πρὸς αὐτὴν ἡ γὰρ τῆς ὁδῆ, ὡ μήτηρ, κα πρὸς αὐτὴν βαδίζεις περὶ εἶσομαι τῆς ἡ βαδίζεις ἀπὸ ρέσις ὁρθῶς, κατῆρη πῆς ἡ ὡδραίων ἐγγύς.

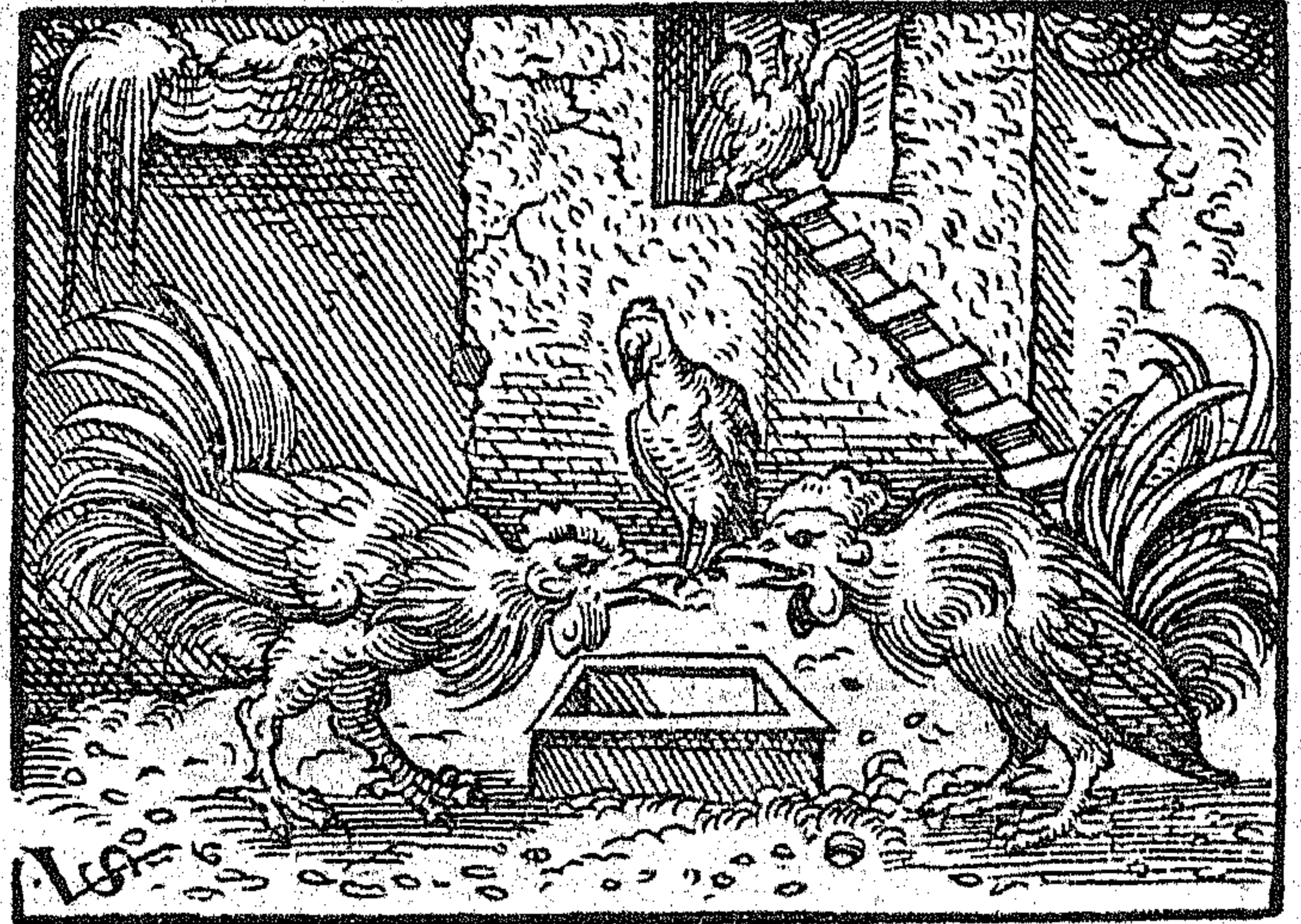
Ρᾶον ὡδραίων ἀπὸ πρὸν ἡ ἡρξεν ἀδύαται.

Μῦθος

Μῦθος ὁ τῶν ἀλεκτρούων, μετρίσειν ὡδραίων ἐν πῆς ἐντυχίμασι.

Fabula Gallinaceorum, adhortans ad moderationem in rebus prosperis.

12

Αλεκτρούονες συμπεσόντες ἀλλήλοις, ὡς νόμος εἶχεν, ἐμάχοντο. καὶ ὁ μὲν νικηθεὶς, κλινὴ ἡποδὸν ἀπεκρύπτετο. ὁ ἡ νεκρῶς ἐπὶ σέγας ὡδραίων, ἀνέκραγε μέγιστον, πῆν νικῶ κατῆδηλον ἐξ ὡδῆς ἐργαζόμενος. καὶ κατὰ πῆς ἀεὶ τῶν ἀετῶν ζελαθῶν.

Gallinacei duo inter se, ut fieri solet, insurgentes, pugnarunt. & victus quidem, sub lecto absconditus latuit: qui vero vicerat, in tectum elatus, maxima voce clamans, victoriam canendo quasi palam fecit. Sed cum aduolans forte aquila comprehensum rapuit.

Νίκης ἀσφάλεια μετρίοτις φρονήματ.

Victoria securitas, moderatrix est superbia.

Μῦθος

Fa-

Fabula Equi, humanos ca-
sus spectare iubens. 13

Equus senectute de-
pressus, molam pro
bello elegit, vbi cum mo-
lere belligerandi loco co-
geretur, presentem lugens
fortunam, prioris non im-
memor, Mei quidem, in-
quit, molitor, antè in bel-
lo erat vsus, ornatusque
circum circa, opera mea
hominibus locata eos se-
quebar. At nunc nescio
quid passus, pistrinum ca-
presso præ pugna: cui mo-
litor. Obdura, inquit,
memorando pristina.

*Fortuna enim utrinque
hominum res mutare no-
uit.*

Fabula Ciconiæ, non esse
cum malis conuersan-
dum docens. 14

Agricolæ damnū tu-
lerunt grues, absum-
tis quæ seuerat ille semi-
nibus. in earum numero
ciconia quoque erat, in
eodem quidem consor-
tio,

Μῦθος ὁ ἑῖς ἵππου, τὸ φαι-
νῶν σκοπεῖν τὰ ἀνθρώ-
πινα.

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας καὶ
μύλον ἀπὲς μάχης ἐλάμο-
σάμεν ὡς ἢ ἀληθεῖν ἀπὲς ἑ
πολεμῆν ἠὲ ἀγῶνας, τὴν
περὶ αὐτὸν ἐδάκρυε τὸ χέλι· τὸ ἢ
πρωτῆς ἐμνήθητο. ἐμὲ λέγει,
ὦ μύλωνε, σφατεύεσθαι μὲ ὑ-
πὲρ αὐτῶν κόσμου ἢ
παντὶ ἀφείκειτο σώματι ἑ
σφατεύων παρηγορεῖται τοῖς ἀν-
θρώποις· νῦν ἢ ἐκ οἴδ' ὅτι πε-
ρὶ ἀπὸ λαμβάνω τὸ μύλωνε
τῆς μάχης. καὶ ὁ μύλωνος
πρὸς αὐτὸν ἐπίχεται, ἔφη, τὰ
καλαμὰ ἡρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν
ἐφ' ἐκείτῃ φέρειν οἶδε με-
ταβολῆν.

Μῦθος ὁ ἑῖς πελαργῶ, πει-
ραζῶν μὴ συζῆσαι κακοῖς.

Ἰεωρῶν ἠδὲ καὶ αἱ γέ-
ρανοι, τὰ κατὰ βλάβον με-
να τῆ γῆ ἀποσπάζοντες
σπέρματα. πελαργὸς δὲ πε-
ρὶ τοῖς γερανοῖς σιωπῶν, τὸ μὲν
ἀφ' αὐτῶν κρινῶν, τὸ ἢ
βλά-

βλάβος ἢ μεταβολῶν· ἀπει-
πῶν ἢ τὴν βλάβον ὁ γεωργός,
βροχῶς σησαμῶν, ἢ τῶν
γεραῶν εἶλε τὸν πελαργόν,
καὶ δίκλῳ ὑπεῖχεν ὡς εἶδεν
ἀποθηδίκησεν.

Ὁ σιωπῶν πονηροῖς τὴν
αὐτῶν αὐτοῖς ὑποσησεται
δίκλῳ.

tio, sed quæ damnum non
attulerat. Obuiam tamen
damno iturus rusticus,
positis laqueis, vna cum
gruibus ciconiam cepit,
ac pœnam ab ea sumsit,
eorum ergò quorum non
erat conscia.

*Qui cum malis conuersa-
tur, eandem, quæ illi pœ-
nam sufferet.*

Μῦθος ὁ ἑῖς καμήλας, τὴν
ἐπιθυμίαν κακίαν ἢ
πλείονος.

Ἐἶδεν εἰς ταύτην ἢ κα-
μήλας, καὶ κερῶν ἐ-
πεθύμει μεταλαβεῖν ὡς
εἰδῶσα οὐδὲ τῷ Δίῳ, κερῶν
ἔπει τυχεῖν ὅ ἢ τὸ ἀποθησίως
μισή-

Fabula Cameli qua rerum
plurium damnatur cō-
cupiscentia. 15

Ἰntuitus ca-
melus, cornua con-
cupiuit accipere. quare
cum ad louem venisset,
ab eo periit cornua
ille

ille verò agrè ferens auaritiã, aures etiã auferre iussit Mercurium: unde tum minores eas habet camelus, quam pro ratione reliqui corporis.

Qui plura desiderat etiam ea qua habet, amittit.

μασήσας, Ερμῆ κελεύει ὡσεὶ σελείῳ τῶν ὠτίων· ὅθεν καμῆλα ταῦτα ἔλοιπῆσθαι δέσπορα σώματι.

Ὁ πλείονων ἐρῶν, καὶ τῶν παρσόντων ἄποστρέφεται.

Fabula Taurorum ad concordiam adhortans. 16

Tres tauri viuebant simul: leo verò semper eos insequeretur ut caperet. & concordem quidem nunquam potuit, discordes verò constituit subigere: ac ita cum admutuam omnes pugnam instigasset, dissidentes, & separa-

Μῦθος ὁ τῶν ταύρων, ὡς αἰνῶν εἰς ὁμόνοιαν.

Ταυροὶ τρεῖς τὴν αὐτίῳ δίκαιον ἐπεποιήωτο. λέων δὲ πρὸς αὐτοῖς περρηθλοῦσε θηρώσει βελόμυθον. καὶ σιωπῶντας μὲν, εἰλεῖν ἐκ ἡδυνάτο, ἀφιστάτας δὲ κατακρήσει χειρῶσσι αὐτῶν. καὶ συγκρήσας, ἀλλήλους ἐν μέσσοις ἀψήσας, ἀπέκτανε, καὶ κ...

καὶ εἰσεν ὑπερχειτότερον ἐφθειρεν, εἰς κοινὴν σιωπῶντας ἡπάρεται χειρῶσσι αὐτῶν.

Ὅστις ὁμόνοια τοῖς χροῦσιν ἔσται σωτήριον.

paratum singulos facillime occidit quos cum concordem essent, in suam potestatem redigere non poterat.

Sic concordia, qui eam exercent salutaris est.

Μῦθος ὁ τῆς ἐλάφου, νεχτεῖν ὡς αἰνῶν τὸν καὶ περᾶσαι δυναμῶν.

Ἐλάφον ἡ μήτηρ εὐσεβείῃ τῶντα λέγασθαι κέλευσε, ὡς αὐτῆς φύσιν εἰληφασθαι μεγάλῃ δυνάμει σώματι, καὶ ἐκ οἴδῃ ὅτι, περὶ τῶν ἀποδιδρῶσκειν ἐπιόντας τὰς κυνίας. ταῦτα μὲν, καὶ κινῶν δρόμοι ἡπάρεται

Fabula ceruæ, admonere aliquem id volēs, quod & ipse prestare possit 17

Ceruam istis verbis admonuit mater, Cornu, fili, à natura habes, corpus verò magnum: & nescio quomodo adhuc euitas adorientes canes. Hæc ait, cum canum procul auditur strepitus, & ipsa, quæ

psa, quæ filium stare iustiferat, se prima conicit in fugam.

Monere in promptu est, quæ difficillima sunt factis.

Fabula Cerui, admonens vt differatur iudicium de aliqua re, priusquam eius factum sit periculum. 18

Propter æstum ad aquam ibat ceruus, vbi cum venisset, dum adstaret aquæ, in ea se vidit. & cornuum quidem nexum miratus, accusauit pedum infirmitatem. dumque vtrinque naturam laudaret partim, partim vituperaret venatores superuenere. at ille accusatis quidem au fugit cruribus, laudatis vero capitur cornibus.

Fabula graculi, ne quis maiora viribus moliantur. 19

Aquila cum agnum rapuisset, inde pasta est quod conspicatus graculus aliquis, idem tentauit.

ήκέετο πόρρωθεν. ή ή μύειν τή παυδι ωδραμίνεσσα, αυτή της φυγής ωεθωητήξουτο.

Παρωμινείν έτοιμον, α ποιείν λπορώτερον.

Μυθου ή ελάφω, ωδραμίνων τήω πείρωω αυαμύειν είς κείσιν.

Ελαφον τή θέρου έπί νάμυαυτου έμώμειζε χείωα. αφικόμυου ή, και ωδραμίνω, έαυτων έθώτο τοίς νάμωσι. και τή μύ κέρωω ή ωλοκής αυπεθαύμωζε. και ηπαύτο ή τών ποδών τήω αδένειαυ. και τήω φύσαν και αμφω πμώντου όμω και κωκίζοντου, οι ηρωάντες ωεθώήεσαν. ό ή τοίς μύ καιτηρωρεμύοίς Δωφενύγει ποσέ, τοίς ή έπαμωμύοίς αλίσκε ή κέρωωσεν.

Μυθου ό ή κωλοίω, ωδραμίνων μύ μείζονων έρωίν.

Αετός δρόνιον αεραύωσι, έυπεύθεν έτξέφωτο. κωλοίωδ ή πω έωρωκώω ένεχείρει τοίς ίσοίς. και κωτυπτιώ

τυπτιω έπί ποιμίνω, τών κωών λαείν έπειρωτο τών μέρωον και ωειπαρείς τή έρωίωίς τήω άνωχάω έάλω μωλ λον, ή ηρωείωυ δωδωύη)

Τή μείζον άεί τοίς και πεδωεξέρωίς και δέσηκε σφαλάρω.

Μυθου ή αλάπεκω, παρωινάω μύ βλέπειν τή μείζονω.

Αλώπηξ λέοντι σωλίω έω ιωηρέτω ωερωήμαπι και ή μύ άρωωω έμύωυεν. ή ή έμπίπταν, ή λάμωωω. έκατέρω τοίωω ωρω τήω άζίωω δωηρωίτω, με

tauit. & cum aduolasset ad gregem maximum omnium arietem molitus est rapere. sed complicatis in lana unguibus, captus potius est, quam capere potuerit.

Maiora semper tenuioris fortuna hominibus periculosa sunt.

Fabula Vulpeculae, docens non esse adspirandum ad maiora. 20

Vulpecula apparitoris instar operam suam locabat leoni: ita vt haec praedam indicaret, ille aggressus caperet. Quare & utriq; pro dignitate quae erat,

erat, pars obtingebat. Sed vulpes cum quasi leoni partem inuideret maximam, venari potius ipsa voluit, quam indicare. & aliquid e grege ouium conata rapere, primum ipsa facta praeda est venantibus.

Servire tuto melius est, quam cum periculo dominari.

Fabula Ouium, quae monet ne deceptorib. adhibearur fides. 21

Lupi ad oves. Quid vero tam durum & implacabile semper cum nobis bellu geritur? in causa equidem sunt pessime ferri isti canes, qui nos cum superuenimus allatrant, & cum nihil intulerimus mali inuadunt: sed si illos remoueatis, foedus inde nobis & induciae fancientur, dixerunt vt fallerent. at illae, obediens statim, & canes pepulere: & ipsae, cum custodia orbatae forent, sunt occisae.

Qui auscultat hostibus, subibit periculum.

Fabu-

εις. ζυλοτυπήσασα ἢ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λέοντα, θηρῶν, ἀπὶ τῆς μέγιστης ἠρέετο. καὶ πειρωμένη πύμνης πὶ λαοῦσι, κατέστη πρῶτη τῶν θηρῶν εἰς θήραμα.

Ἄρχεσθ' ἄλλων ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν σφαλερώς.

Μῦθος ὁ τῶν πωροδότην, παρονομασίᾳ παταῦσι μὴ πείθεσθαι.

Oι λύκοι πρὸς τοὺς ποδοπάτας. τί ἢ ἡμῖν ἀπονοδοῦσιν αἰεὶ καὶ ἀκήρυκτοῦ πόλεμο, αἵ ποδοπάται οἱ κακίστου δόξα λήρητοι κύνες. οἱ ποροδοῦται δὲ ἡμῶς ὑλακτικῶν ἐσθὲν ἢ ἡδικηκότας, συγκρατοῦσιν ἄλλ' εἰ τῆς ἐκ πύμνης κρατεῖσθε, παρονομασίᾳ οὐδὲ καὶ ἀλλοτρίᾳ κρατεῖσθε, εἶπαν εἰς ἀπατήν πρὸς δὲ, ῥαδίως ὑπὸ γένο' καὶ οἱ κύνες ἐλήλυθον αὐτῶν ἢ ῥημοὺς φυλακῆς διεφείροτο.

Ἐχθροῖς παιδαρχῶν, ἀπατήσῃ τῶν κινδύων.

Μῦθος

Μῦθος ὁ τῶν ἐλαίας καὶ τῆς συκῆς, σωφρονεῖν ὡς γυνῶν τῆ νεότητι.

Fabula Oleae & Ficus, exhortans iuuentutem ad temperantiam. 22

Eλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτῆ μὴ ἀνδρῶν, πρὸς ἀπειρῶν ἄρα. συκῆς ἢ τὸ αὐτῶν συμπεριβαλέσει, τῆς ἄρας, αἵς καὶ κατὰρρυεῖσα γυνῶν τὴν μὲν ἐλαίαν ἡμεῶν ἀνδρῶν, τοῖς θηλοῖς ἐνιζεύσει, σὺ τὴν ἐλάει κατὰ πάξ ταύτην διέφθειρον, τὴν δὲ φύλλων ἀνδρῶν γυμνῶν, ἐδὲν ἡδύκει πρὸς γυνῶν ὑπορρέουσα.

Ficum irridebat olea, quasi ipsa quidem omni tempore florida, ficus vero cum tempore mutaret florem. quo cum aliquando nix caderet, comantemprehendens oleam, ramisque infidens, vna cum pulchritudine & ipsam simul corruptit, at huic cum nudam destitutamque foliis inueniret, in terram defluens non obfuit.

Καλῶ μὴ σωφρονεῖν, τοῖς κεκτημένοις κατέστηκεν ὄνειδος.

Pulchritudo nescia sibi temperare, habentibus est vituperio.

Μῦθος τῶν λαγωῶν, τῆς ἀτυχουμένης ψυχῆς λαγωῶν.

Fabula Leporum, animum addens infelibus. 23

Ανατον ἐαυτῶν κατεψηφίζοντο λαγωοί, καὶ τελευτῶν μὴ εἶδοκεν τὸ ἴσθαι, ζῆτεῖν ὑπελείπετο. λίμνῳ ἢ τῶ θανάτῳ προσήκοντα χῶρον ὁρῶντες, ἔθεον ἄσωαυτες ὡς

DE morte sua suffragia tulerant lepores, mori quidem placuit, sed vbinam, reliquum erat inquirere. mortem igitur & locum iam des-

Y a des-

designauerant. Quare ad mortem idoneo loco palude constituta, cucurrerunt omnes quasi ibidem morituri. Aduentū vero strepitum cum ferre nō possent, quæ in ripa sedebant ranæ, abditos in palude sinus petiere; quod cum lenior aliquis videret Iepus. Nulla, inquit, sunt mortis nostræ suffragia: timidiore enim, quam nos sumus, inuenimus.

Consolantur infortunatos aliorum res infeliciores.

Fabula Ranæ, volens, ut promissa ante lucrum diiudicentur.

24. Ra-

ὡς τῶν τρωτῶν ἀποθανόντων. ὡς σιάντων ἢ τὸν κτύπον ἐκ ἠνέγκαι οἱ τῶν τῶν ὄχθας ἀγαθῶν περὶ βάρους. τὰς ἢ τὴν λίμνης μυχῆς κατελάμβανον. καὶ δὴ πρὸς βύτης ἰσχυρῶς λαγῶδες, ἀλλύδω, ἔφη, ἢ θανάτου ἢ ψῆφῶν. πεφύλασσι γὰρ ἡμῶν αἰανδρότεροι.

Ψυχολογῶσ' τὰς αἰτυχῶσυντας οἱ μῦθου κακοπραγῆσαντες.

Μῦθος ὁ τῶν βατράχων, ὡς τῶν κενεῶν ὡς ἢ κέρους τὸν ὑπερβῆμον. Ο βῆσ

Ο Βάτραχος ἔ τῶν ἰατρῶν κατηλαζονέετο τέχνης. πάντα μὲ εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπερβῆμον. πᾶσι ἢ μόνῳ εἰς ὑγείαν δόξασεν. καὶ παρέσθαι, τοῖς λόγους ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος δὲ τῶν ἰατρῶν ἤλεγχε. πῆ δὴ τῶν λέγεσσι νόσους μὲ τὰς ἀλλὰς ἐλδύθησσι. νόσους ἢ φέρεις ἐπὶ τῶν ὄψεως σύμβολον;

Αλαζονεία, τὸν ἔλεγχον οἰκογενεῶσιν.

Μῦθος ὁ τῶν λύκων, ὡς τῶν κενεῶν μὴ φαρμάκων ἐνεργεῖν.

Λύκος ἀπειρεῖται ὅτι- τον καὶ ἐξίτηι τὸν ἰασό- μνον. ἐκείσσι ἢ τὴν ὡς αἰ- τὴν ἰκσιν φεύγειν, μόνη τῶν ἄλλων ἐπὶ ῥησῆσιν ὑπέτατο ποιῆσιν ἢ γέρας. καὶ θάσσει τὴν κεφαλῆν, ἐξαργεῖται τὰ πᾶσιν τὸν λύκον καὶ ὡς σμῆμα μὲν μισθὸν ἢ ἰάσους, δὲ κενεῶσιν μισθὸν ὁ λύκος ἔλεγχον τὴν κεφαλῆν ἔχει ἀ- κέραιον.

Rana quædam super- be valde medicam ia- stabat arte, omnia se qui- dem quæ in terra sunt re- media nosse professa, se- solam, omnibus, ut reua- lescent, opitulaturā. quæ cum diceret adstans forte vulpes, falsitatem ἐ colore vultus arguit. Quid igitur alios, inquiring, a morbo quidem liberas, tu vero ipsa in facie præfers morbi indicia.

Fabula rana monens ante lucrum considerari eorum debere, qui promittit.

Fabula lupi, monens ne improbis benefiat. 25

Lupo infixum herbarum, quærebatq; medicum. Vniuersis vero & singulis ab eius medicatione fugientibus, sola ex reliquis constituto pacto que præmio se subuenturam promisit grus: ac imposito capite, lupum à dolore liberavit. pro quo cum peteret mercedem medicina, sufficientem lupus habere dixit, quod caput incolume reportasset.

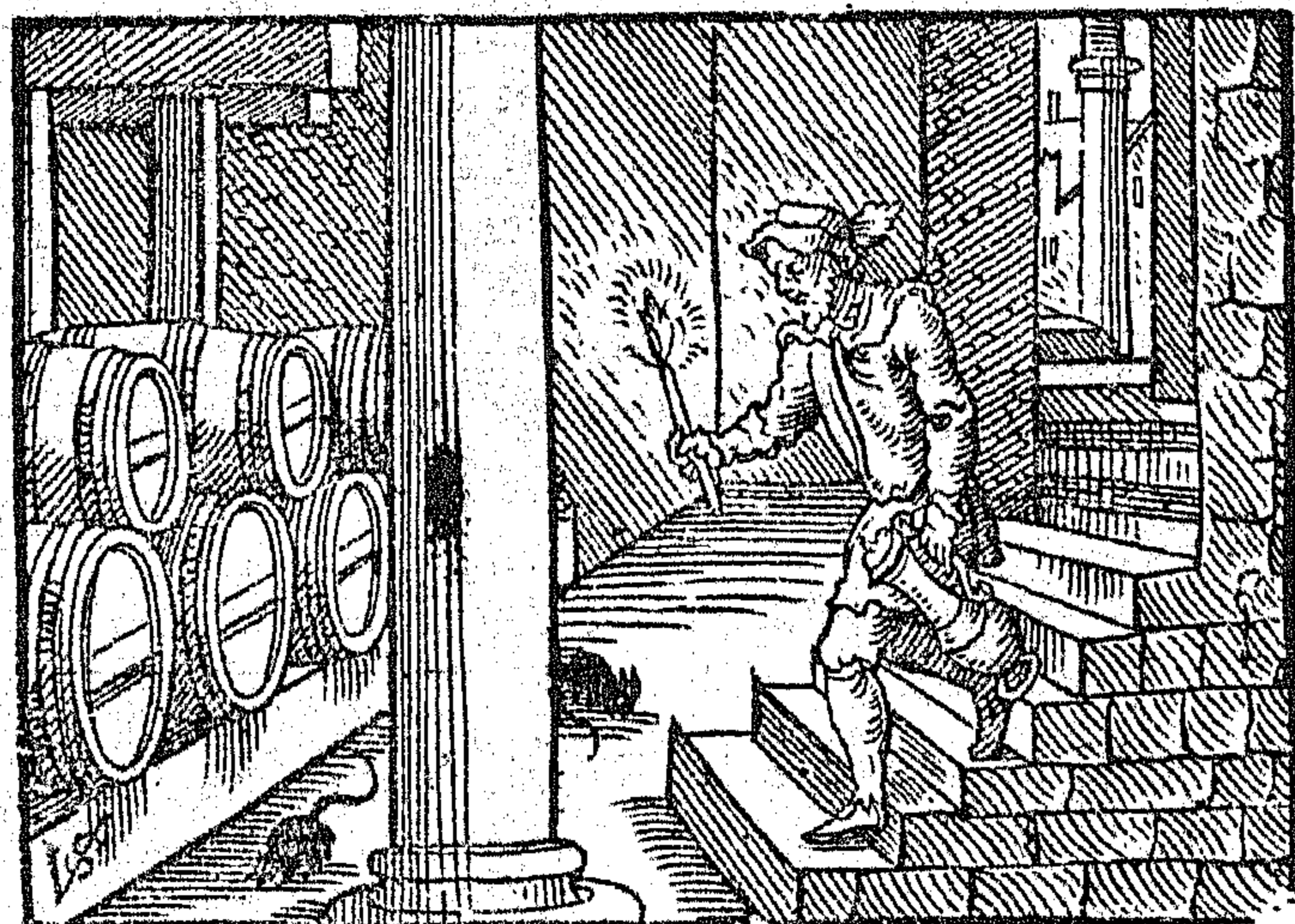
Πο. Υ; Ια.

Improbi seruari, iniuriosi sunt in eos qui seruantur.

Πονηροὶ σωθέντες, ἀδικῶσι τὸς σωσάντας.

Fabula Murium, admonens diligendam esse mediocritatem. 26

Μῦθος ὁ τῶν μουσῶν, ἀφαιμένων εὐργεῖν τὰ μέτρα.

Mus rusticus, amicitiam inuit cum vrbico mure, & vt amicitiam confirmaret, primus in agrum ad se vocauit vrbicum, xeniamque apposita ei mensa ingessit, quæcūque agrum suis incolis ferre nouerat. Idem vero hospitalitatis beneficium relaturus mus vrbicus, in vrberu deduxit rusticum, & hominis diuitis excepit domo: vbi cum iam gusta-

Μῦς ὄρεσται, ἀσικὴν γίνεται φίλον μου, καὶ τὴν φιλίαν πιστῶν, πρῶτον εἰς ἀγρὸν τὸν ἀσικὸν παρελάμβανεν. καὶ ἐσθίαν αἰσῶν παρετίθει καὶ τραπέζην ἃ φέρειν οἶδε τοῖς ἐνοικέσιν ἀγρὸν ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀσικὸς, εἰς ἄστυ τὸν ἀρεστέον ἐνόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρὸς εὐπρόσ παρελάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῶ ἀνταῖν ἤδη πρῶτον ἦλθον πρῶτον πρῶτον ἀσικῶν.

ἀνέστη. καὶ τοσούτοις τῶ ἐν τοῖς ὄφιοις ἀπηλαύνοντο πείρας, ὁσάντις ἐπειρῶντο μελαμβάνειν. καὶ τελευτήσαν ὁ ὄρεσται, ἀπειμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς εὐεργετῶν μετριοτήτου, τῶ ἐν ἄστυ τρυφῆς.

gustaturi erant ea quæ præsto aderant, quidam qui de improposito superueniebat impedit, ac toties à capiendo cibo sunt depulsi, quoties aliquid attentarent sumere. donec tandem rusticus, Abeo, inquit, mediocritatem in agro præferens, iis quæ in vrbe sunt delitiis.

Οὕτως οἱ μέτρα κρῶν ἄνθρωποι, τῶν πολυτροπῶν εἰσὶν αἰρετώτεροι.

Sic mediocris fortuna homines, diuitibus præferendi sunt.

Μῦθος ὁ τῶν μελισσῶν καὶ τοῦ ποιμῆτος, ἀφαιμένων πονηροῦς μὴ πῆρεσθαι κέρδεσιν.

Fabula Apum, & pastoris, abhortans ab inhonesto lucro. 27

ΕΝ κρήνη δρυὶ, μέλι κατεργάζοντο μέλισσαι. ποιμὴν δὲ τις αὐταῖς ἐργάζομενος ἀετιχῶν, ἀφελῆσθαι πρῶτον. τῶ μελιτῶν αἰ ἵ ἀλλ' ὁ μὲν ἄλλως ἀετιχῶν, αὐτὸ ὄνομα τοῖς κέντροις. καὶ τελευτήσαν ὁ ποιμὴν, ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δέομενος μελιτῶν εἰ δεῖ μελισσῶν ἀετιχῶν.

IN caua quercu mel faciiebant apes. pastor vero quidam in eas tam cum facerent forte incidens, furari voluit mel. Ex vero hinc & illinc circumuolantes, illum aculeis pupugere. tandem pastor. Abeo, inquit, mellis non opus habens, si oporteat in apes incidere.

Τὰ κρήνη κέρδη, τοῖς διακρῶν κέρδη.

Turpe lucrum periculosum est illis qui id sequuntur.

Μῦθος

Y 4

Fabu-

Fabula Aquilæ & Draconis, ad gratiam referendam inuitans. 28

DRACO & Aquila conuoluti inter se, pugnauerunt, & quidem Draco, cum ligaram detineret aquilâ, videns id rusticus, soluta draconis scira, liberam dimisit aquilâ. quare iratus draco, venenum immisit in seruantis potum. hausturo vero, quod ignoraret, rustico aduolans aquila, ex manibus rustici calicem decussit.

Eos qui bene alicui faciunt, manent gratia.

Fabula Corui & vulpeculæ, monens ne fraudulentis credatur. 29

CORVUS prædam habebat caseum, & in altum deferens residebat. quod videns vulpecula, fraude coruum circumuenit. **Q**uam pulchro, inquit, coruus & decoro corpore est: colore vero inter aues præstantissimo: quod

Μόθου ὁ ἔειπεν καὶ τὸ δράκοντος, τὸ δὲ φωνῶν ἀρχεῖται.

Δράκων καὶ αἰετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο καὶ ὁ μὲν δράκων, εἶχε τὸν αἰετὸν συλλαβὸν γεωργὸς ἰδὼν, λύσειεν τὴν πλοκὴν τὸν δράκοντος, αὐτονίμην ἀφῆκε τὸν αἰετὸν. χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τῷ τῆνος ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τὸν σάτυρον πύματι. πῖεν ἰὸν γεωργὸς πρὸς αὐτοῖαν μέλλαντος ὁ αἰετὸς κατὰ πῖος, τὸν ἔγεωργὸς χειρῶν ἐξαιρείται τὴν κύλικα.

Τὸς εὖ ποιητῶν μῦθοι γίνονται.

Μόθου ὁ ἔειπεν καὶ τὸ ἀλώπεκος, τὸ δὲ φωνῶν ἀπατῶσι μὴ πείθεσθαι.

Τὸν κόρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἔειχε, καὶ ἐν μετέωροι φέρων ἐπέστητο. ἰδὼν δὲ ἀλώπηξ, ἀπατῶσα τὸν κόρακα· τί ταῦτα, λέγεις, ματερότητι μὲν ὁ κόραξ δεινύοχεν σάτυρον. χροῖαν ἰὸν φέρεις, τῆν πάντων ὀρνιθῶν ἡγεμονίαν.

καὶ περὶ τὸν αἰετὸν φωνῶν παρὰ τὸν ἀπατῶν εἶχε τὴν πλοκὴν ὀρνιθῶν ἀρχεῖται. ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπατῶν. ὁ δὲ ἔπειτα χθεῖς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαιρέσιν ποιῶν τὸ θηροματῶν. ἡ δὲ λαβὴσας φωνὴν μὲν, ὡς κόραξ, εἶπεν, πρὸς τὸν ὁ δὲ ἔπειτα ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποφύση τὴν βλάβειν.

Μόθου ὁ ἔειπεν, ἐκαστὸν διὰ τὸ οἰκεία μολῶν.

Εξ ἀγροῦ πρὸς ἡγεμονίαν αἶρα, καὶ ἐπέστατον. ὁ δὲ πάντα ἤγαγεν εἰς αἶσιν.

quod si vox alidect. omne inter aues teneres principatum. Ea vero ut falleret locuta est, at ille persuasus, abiecto caseo, clamorem quam maximum edidit, ita ut dum ostendit vocem, amitteret caseum. Tum hæc præcipiens, Vocem quidem, inquit, corue, habes, sed mentem non habes.

Hostibus credens damnum accipiet.

Fabula Suis, singulos sua scire volens. 30

Ex agro quidam reponabat suam, capram, & ouem. vno vero omnes

eres vehabantur asino ad urbem. & reliqua quidem duo animalia silebant: sola vero sus ingenti clamore vectori suo obstrepebat. cui ille, Quid igitur, inquit, non tacitam praetermittis hanc vesturam, quemadmodum cetera! quoniam lactis quidem causa capra, lanae vero gratia ovis abducitur, ego autem, respondit sus, ut maister.

καὶ τὰ μὲν ἄλλα κρηθίστη σιγῇ μόνῃ ἢ ἢ ὅς μεγάροι βοῆς παρλυάχλει τὸν ἄρηνται καὶ ἔτ' ὡς πρὸς αὐτῶν. τί δὴ τὰ ἔφη, κρηθίστῳ ἢ σιγῇ ἄμφοτεροῖς ἄλλοις ἢ ποιῆ; ἔπι γὰρ λακτιῶ μὲν ἔνεκον αἰετῶν ἢ γάλακτος, ἄρηνται πρὸς αὐτῶν. ἐγὼ δὲ σφαγῆς, πρὸς σείπεν ἢ ὅς.

Οἶδε τίς πρὸς φασιν ἔχουσιν ἢ ἴδιαι.

Fabula Grauli, vitandam docens esse fraudem. 31

Μυθῶ ὁ ἔ κρηθίστῳ, ὡς φασιν πρὸς πλεονεξίαν μισησείν.

Pluritudinis erat certamen, & ad Iouem, ut disceptaretur haec controuersia, omnes iuerunt volucres: ac Mercurio quidem diem praefiniente, fluuiosque & lacus omnes petiere, deformibusque pennis abiectis, elegantiores nitidabant. At cum a natura decori nihil haberet graculus, quae reliquis exciderant, inde se ille exornauit. Sola tamen noctua, cum nosset, id quod suum erat

Καλλὸς ἢ ἄρην. καὶ ὡς τὰ Δίῃ κρηθίστῳ, οἱ πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἐρμῆ τὴν κυρία ὀρίζοντ' ὡς ποταμῶν τε καὶ λίμνας ἅπαντες κρηθίστῳ. τὰ μὲν φαῖλα ἢ πτερῶν ἀποβάλλοντες. τὰ ἢ κρηθίστῳ φερόμενοι. κρηθίστῳ ἢ ἔδεν εὐπρεπῆς ἔργον ἀποφύσεως, ἢ τῶν ἄλλων ἐξέπικτε, ταῦτα οἰκείον σιγήθηκε κόσμον. γλαῦξ δὲ μόνῃ ἐπιγρῆσαι, τὸ ἑαυτῆς ἀφῆρσεν τὸν κρηθίστῳ. καὶ τὰ ἄλλα κρηθίστῳ ἀνέπεσαν.

ἀφαιρεθεῖς ἢ τὰ ὡς τὰ πάντων ὁ κρηθίστῳ, γυμνός εἰς τὴν Δίῃς ἀφίκετο κρηθίστῳ.

rat à graculo auferebat, ac ut reliquæ idem facerent, persuasit. His autem ab omnibus ita exutus graculus, nudus omnino venit ad iudicium Iouis.

Νόμος ἔπεισασκε, ἀχρῶν τῶν ἔχουσι.

Res ascititia, pudori tandem est habentibus.

Μυθῶ ὁ ἔ τὸ ξότις, λέγων πλείονα τῶν ἐπιβελῶ τῶν οἰκείων ἀνδρῶν.

Fabula sagittarii, plurimas à suis ipsius propriis insidias intentari ostendens. 32

Τὸ ξότις ἀετῶ κρηθίστῳ κρηθίστῳ καὶ βέλῳ ἀφίκε, εἶλε τὸν ἀετῶν ἐπιβελῳ φείς ἢ ὁ ἀετῶς, καὶ τὸ βέλῳ ἰδὼν ἐπτερωμῶν τῶν οἰκείων πτεροῖς, ἔφη, τὰ παρ' αὐτῶ τῶν πολλοῖς πρὸς ἀγμῶν οἰκείων ἐπιβελῳ.

Sagittarius in aquilam scollimabat, & missa sagitta. confixit aquilam. cumque conuersa ad sagittam aquila, eam quoque pennatam suis videret esse pennis, Multis, inquit, suæ propriae facultates & res insidias & periculum creant.

Μυθῶ ὁ ἔ ἀλιεύς καὶ ἔ αὐλητῆς, ὡς φασιν τῶν τεχνῶν πρὸς φάρας τῶν οἰκείων.

Fabula Piscatoris, qui piscator simul erat, & aulcedus, qua artibus suo quoque loco utendum esse docetur. 33

Ἀνὴρ ἀλιεύς ὁ καὶ καὶ αὐλητῆς ἐπιστάμῳ, τῶν

Vit piscator simul & aulcedus, acceptis tibi

buis & rebus, & in mari nihil poterat capere. Sed cum tibiis nihil proficeret, missis iis, ad rete demenit, quo cum vteretur ea cepit, quæ non poterat cum tibiis inflaret.

Utilitatem adferunt artes, si tempore & loco conuenienter exerceantur.

Fabula Leonis & Homi- nis, monens iustitiam esse amandam fugien- dam superbiam. 34

Contendebat cum le- one vir: & vir quidē hominum genus esse de- fendebat excellentius, il- le vero primas dabat leo- nibus.

τὴν αὐλὴν λαβῶν καὶ τὴν δι- κτυὰν ὡρῶν τὴν θάλασσαν, ἔδεν εἶχε λαβεῖν, ὡς δὲ τοῖς αὐλοῖς ἠπόρει θήρων, τῆς αἰφῆς, ἐπὶ τὸ δίκτυον ἦεν καὶ χρωμῶν εἶλεν αὐτῶν ἐκ εἰδήσεως.

Γέρας αἰ τέχνη τοῖς ἄνθρωποις δύνει πρῶγμασι νέμεσιν.

Μῦθος λέοντος καὶ ἀνθρώ- που. ὡρῶν τὴν θάλασσαν ἀναπέμψεν, καὶ μὴ με- γαλαυχῆν.

Eis ἔσαν ἀλλήλοις αὐτῶν τε καὶ λέων προσήλθον καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ πῦν ἀνθρώπων κρείττον ἀπέφρασε γῆρας. ὁ δὲ τοῖς λέεσιν εἶδεν τὸ πλεον. ἀμει- λ-

ἄμειλῶν δὲ ὡρῶν τὴν κρείττον, πῖσιν ὁ ἀνὴρ ἐξ εἰκόντος ἐλάμβανε, ἐπὶ ἧ λέων ἐγγύλαπτο ἐξ ἀνδρὸς ἀμειλῶντος. καὶ ὡρῶν ἐπέ- ρον ὁ λέων, εἰ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἦσαν οἱ γλύφοντες, πλεῖ- υς αὐτῶν εἶδες ἐαλωκότας ἐκ λε- ὄντων ἀνθρώπων, ἢ ὡρῶν ἀν- θρώπων λέοντας.

Ο τοῖς ἴσοις δικαίων χρωμῶν, ἐκ δασορῆσει τ νικησ.

nibus. Digladiantibus ita illis de primatu, fidem vir fecit ex imagine, in qua leo sculptus erat ab homine detentus. Leo autē, Quod si apud nos etiam essent sculptores, plures equidem videres à leoni- bus premi homines, quā leones hominibus.

Qui iustis iuste vitantur, eum victoria non frustra- bitur.

Μῦθος ἑκκυῶντος, ὡρῶν τὴν ἀπληστῶν φεύγειν.

Fabula Canis, ad auari- tiam fugendam ex- hortans. 35

Kρέας ἀρπίσας τις ἑκκυῶντος παρ' αὐτῶν δίδει γῆρας ὡρῶν τὸς ποταμῶν καὶ γέρας

Cum carnem rapulle e- te fluminis, cumq; videret

ymbram in aquis maio- rem duplo, quod qui- dem habebat, reliquit, maius vero attentans ap- prehendere, nec medio- cris postea frusti nec ma- ioris istius fructum cepit.

θεωρῶν πλὴν οὐρανὸν διπλασίαν τοῖς νάμασι, ὃ μὲν εἶχεν, ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μείζον, σιωδὸν ἀμαρτάνει μὲν ἔμπεδος ἔπαλει.

Fabula Quercus & Arun- dinis, monens ne quis fidat robori, aut vi- ribus.

Μυθὸς τῶν ὄρνυος καὶ τῆς κα- λάμου, ἀφῆκε τὸν μείζοντα γαρρῆν.

36

Cum quercu lis erat Arundini. hac enim admirata suū robor, per- insolenter iactat resistere se posse ventorum furis imbecillitatis autem ac- cusabat arundinem, quasi nulli

εἰς εἶν ὄρνυος καὶ τῆς κα- λάμου· ἢ μὲν γὰρ αὐ- πλὴν τῆς ἰσχύος ἐθαύμαζε, καὶ αὐτὸς πλὴν τῶν αὐτῶν αὐ- τέχειν ἠλαζονεύετο μέγιστον· τὸ δὲ ἀδυνείας κατηπάτο τὸν καλάμου, εἰκεν ἄπεισι πε- φυκῶν.

φυκώτα τοῖς πνεύμασι τῶν πτε- ρῶν· καὶ πνεύσαντο αὐτὸς σφοδρότερον, ἢ μὲν ἀφῆκε αὐτὸς ὡς κατέπεσε· ὃ δὲ ἀ- κέραιος κατὰ κλινὸν ἔμεινε.

nulli non vento esset mo- rigeri : ac vento vhe- mentius inspirante, hæc quidem radicitus euul- sa cecidit, illa vero inte- gra & incolumis, ut quæ flexa vento cesserit, re- mansit.

Ὁ καμρῶν ὑπερέκειν, ἐκ ὀμπροστίται ἔσώζεσθαι.

Qui tempori cedit, ser- uabitur.

Μυθὸς τῆς ἀμπέλου.

Fabula vitis. 37

Ἀμπέλου ἐνόμοιο βό- τρουσι· ἀφῆκε τὸν μείζοντα τῶν καρπῶν καὶ τὸ βλά- σημα. τῶν δὲ πρὸς ὑβρεὶς ἀφῆκε τὸν ἀμπέ- λου παρῆταρα, καὶ ἀφῆκε μαίνετο αὐτῶν τοῖς βλασθή- μασι· ἢ δὲ αὐτὸν ἐφη μῆρσι σοὶ τῆς ὑβρεως δίκη, σὺ μὲν γὰρ ἐμικρὸν ὑβρεων ἱερεῖον τοῖς θυμασιν· ἐγὼ δὲ πᾶσι ἐμωτὸ ἀνταπεισῶ τὸν οἶνον.

Vitis vis onusta sta- bat, & iam florebat prope fructus cum caper ecce quidam iniuriosus, plurimum ambedit vi- tem, & corrumpit florem, ad quem tum illa, Manet, inquit, te latæ iniuriæ pœna. Non enim mul- to post tu sacrificaberis inter victimas, ego vero contra ad eam rem liba- bo de vino meo.

Ἀφῆκε τὸν καμρῶν, καὶ πείσεται.

Qualia quis facit etiam patietur.

Μυθὸς τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλώπεκων.

Fabula agricolæ & vulpis. 38

Γεωργὸς πονηρὸς φθόνον ἐμποιεῖ τῶν γεωργῶν αὐτῶν.

Agricola improbus cum invideret pro- ximo

ximo foeturā segetis, quæ-
reretque quo pacto cor-
rumpere posset eius labo-
res, captam vulpem, alli-
gata face, in vicini segetē
dimittit. At illa, non qua
missa erat excurrens, vo-
lente sic Deo, eius qui di-
miserat combussit segetem.

*Mali vicini, primi vicini-
porum malis sentiunt.*

αὐξανάμνον λήιον, καὶ ἀφεί-
ρειν τὰς ἐκείνης πόνους ἐ-
ζήτην καὶ ἠνασάσας ἀλώπεκα,
παρασάσας δαλόν, πρὸς τὸ
ἔγειτόν· ἀφίησι λήιον· ἢ
ἢ καὶ ἢς ἀφείτο μὴ παρλεί-
σαι, βελομύρα ἔδαιμνον·
τὸ ἔπέμψαυτ· ἐνέπρησεν
λήιον.

*Πονηρὸν γείτονες, πρῶτον
τ' ἑτέρων μετέχουσιν βλάβης.*

Fabula nutricis & Lupi,
ostendens non spei in-
nirandum esse, ante e-
uentum. 39

Μύθος ἔστι τῆς τροφῆς καὶ τοῦ
λύκου, ὃς ἐπιθυμῶν μὴ ἐλ-
πίδι μῦθον πρὸς ἐκείνην
σεύσ.

Nutrici fiendo mole-
stus erat infans cum
vero ab importunitate
non

Τηδὲ ἐλύπει δακρυῖν
παυδίον· ὡς ἢ ἐνοχλή-
μην· ἢ ἐπαύετο, ἢ πείλει
λύκῃ

λύκῃ παραβαλεῖν, εἰ μὴ
παύσαιτο λύκῃ ἢ πρὸς τῆς
πυλῶν, ἔμμε τον λόγον ἐκ-
βύβαι πρὸς ἔργον· καὶ τὸ μὴ
παυδίον ἐδέδακει πρὸς ὑπνον,
κενὸς ἢ ὁ λύκῃ ἀπεχῶρει θή-
ρας, τ' τε παρέσσης, καὶ τ' ἀλ-
λαχάδων ἐλπιζομένης γλυ-
ταῖς.

non abisteret, minata est
lupo se proiecturam, nisi
fileat, quod cū lupus for-
te adueniens audiret, ex-
spectauit dum fieret quod
dixerat nutrix. & infans
quidem obdormiuit, lu-
pus autem spe prædæ de-
iectus abiit, & præsentis
simul prædæ, & quam ali-
unde adepturum se spera-
uerat.

*Inanis spes est, quæ non
fortitur exitum.*

*Ἄπορον ἐλπὶς μὴ πρῶτον
λαβῆσαι τὴν ἐκβάσιν.*

Μύθος ὁ ἔστι κόρακος, πρὸς
ραϊνῶν τῆ φήσει μὴ πει-
θαρχεῖν.

Fabula corui, monens ut
natura sua quisquis con-
tentus sit. 40

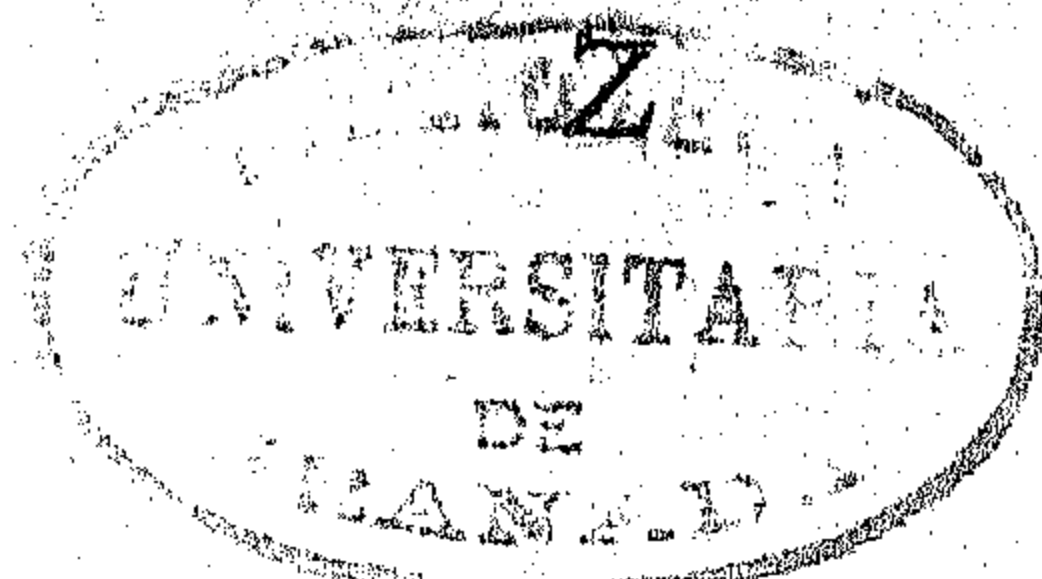
Ερακὸς τὸν κύκνον ὁ κό-
ραξ ἐβίβη ἔρωμαιτος.
οἰηθεὶς ἢ εἶναι τοῖς τοῖς αἰ-
πελάστο, τὰς βωμὰς ἐκλι-
πῶν, ὅθεν ἐπέφετον, λίμναις
καὶ ποταμοῖς ἐν διέτρεθε. καὶ
τὸ μὴ σῶμα φαυδρωῶν, ἐπὶ
ἡμεῖς. τῆς τῆς ἢ ἀπορῶν διε-
φθέρητο.

Cum cygnum vidisset
coruus, æmulari co-
lorem voluit. Sed arbi-
tratus è lauacris eum pro-
uenire, relictis aris, vnde
nutriebatur, ad lacus &
flumina vitam egit, & cū
lauaret quidem corpus,
non mutauit, pastu vero
destitutus mortuus est.

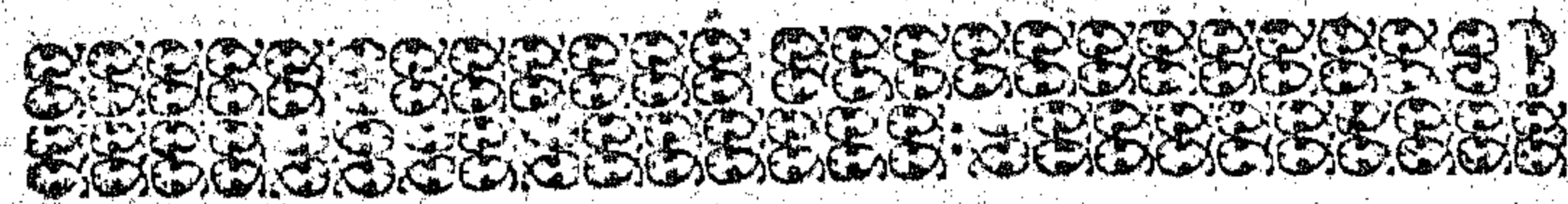
*Φύσιν ἐκ οἴδ' ἀμεταβάλλ-
λειν ἢ διαγῆται.*

*Naturā non potest trans-
mutare viuendi generis.*

FINIS.

GA

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
τετραστιχόν.

GABRIÆ GRÆCI
Tetraſticha.

Περὶ Ἀνθρώπου καὶ λιθίνου Λέοντος.

Ἄνδρὸς ποδὶν πατεῖτο πέτρῳ Λέων.
Καὶ τις Λέοντι φησὶ, τίω ἰχθῦν βλέπεις;
Ἀλλ', εἰ Λέοντες εἶπεν, ἤδησαν γλύφειν,
Πολλοὺς δ' ἴδεν ὄντας ἀνθρώπου λίθους.
Ἐπιμύθιον.
Ὅτι ἐπ' ἀρετῆς εἰ δεῖ σεμνύσασθαι.

De Homine & Leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidam Leoni, Robur, inquit, intueris;
At si Leones ait ille, scinissent scalpere,
Multos vidisses esse homines lapides.
AFFABVLATIO.
Quod non oporteat inflari virtute.

Περὶ Λέοντος καὶ γομφίου καὶ Μυός.

Λέοντος ἰσχυρότατος, ἀνθρώπου μέσσον
Διδόμοιο Μυός, ὅς ἐστιν αἰετὸς σιωτόμοιος.
Πελοῦ δ' Ἀλώπειος καὶ Λέων ἀπέκλειθη.
Οὐ μὲν πτοῦμαι, τίω ὄδον αὐτοῦ σέβεται.
Ἐπιμύθιον.

92

Ὅτι εἰ δὲ καὶ μικρὸν περιφρόνησιν ἀποσρέφασθαι.

De Leone dormiente, & Mure.

Leone dormiente per mediam ceruicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit illico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrompo iter.
AFFABVLATIO.

Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

Περὶ Λέοντος, καὶ Κάπρου καὶ Γυπῶν.

Ἐὼν μόχλῳ ἔσησε πρὸς ποτὲ Κάπρου,
Γύπες δ' αὐτῶν ἐσκόπευον τίω ἔργον,
Βρῶσιν τῶν ἠτληθέντων ποιήσασθαι τέχνη.
Φίλος δ' ἄρᾶντες ἠσέχων ἔλπίδων.
Ἐπιμύθιον.
Ὅτι εἰ δὲ ἀλλοτρίοις κακῶς ἐπιχαίρειν.

De Leone & Apro & Vulturibus.

Leo pugnam aliquando parauit aduersus Aprum,
Vultures verò desuper speculabantur licem.
Ut deuorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.
AFFABVLATIO.
Quod non oporteat alienis malis letari.

Περὶ Δορκίδος καὶ Λέοντος καὶ θυμωθέντος.

Ἐόντες Δορκίος ὡς ἰδεν μεμνηότα,
Ὡμοῖοι θυμῶν, εἶπεν, εἰθλιωτάτη.
Εἰ σωφρονῶν γε, δυσκάρητος εἰ Λέων,
Πῶς νῦν μεανεῖς εἰ μετὰ θυμῶν ἀρεταίς.
Ἐπιμύθιον.

93

Επιμύθιον.

Οπ' ἐξ ἑσίων ἔρχονται εἰς δειθυριεῖα.

De Caprea, & Leone furente.

Leonem Caprea vidit furentem,
LO fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quomodo nūc furens non plena facies lacrymarum?

AFFABVLATIO.

Quod non oporteat eum, qui potestatem habet exca-
descere.

Περὶ Λέοντος, ὄνου, Αλώπεκος.

Λέων, ὄνον, κέρδω τε πρὸς θήρονιον.
ὄνος ἢ ταύτην εἰς τρίτον δεδαισμένος,
κίμων κατέσθ' ἀραξίς. Κέρδω ἢ πλέον
Ενείμω αὐτῷ, σωφρονοῦσθ' ἐξ ὄνου.

Επιμύθιον.

Οπ' δεῖ ἐξ ἄν' πάχισιν ἕτερος, παμδύεα.

De Leone, Asino, Vulpe.

Leo

Leo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuisisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFABVLATIO.

Quod ex iis quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

Περὶ ὄνου βασιζόντος εἰδωλον.

6

Ὄμοις ὄνον παρήγη δόρυργον βρέτας,
ὄνον σιωπῆται πᾶς τις αὐτὸν ἐπεσοκίσει
τύφω δ' ἐπαρθεῖς, μὴ δέλων μῦθον ὄνον,
ἤκασεν, εἰ θεὸς σὺ, τὸν θεὸν δ' ἀγῆς.

Επιμύθιον.

Οπ' τὸς ἐν ἀξιώμασι πρῶτους δεῖ γινώσκειν, ὅτι αὐτῶν
ποῖ εἰσιν.

De Asino gestante simulacrum.

Umeris Asinus gestabat simulacrum argenteum,
H Quod vnusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolens manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFFABVLATIO.

Quod oporteat eos, qui in dignitatibus constetuti sunt,
cognoscere se esse homines.

Περὶ πηδῶν ἰοθιόντος ἀλάγχου.

7

Βοὸς Φοῖβον πᾶς εἰς ἰορτίω ἔρχεται,
οἶμοι κέκληθ' αἰς ἀλάγχου, μήτηρ, ἐκχέου.
Ἡ δ' αὐτὴ γελῶσα, μὴ φοβῆ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ εἰδὲν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀποστρίων.

Επιμύθιον.

Οπ' δεῖ ταχέστερα αὐτῶν φεῖν καὶ μὴ γρηύζειν.

L 3

De

De Puero Comedente intestina.

Bouis puer festo die quum comedisset viscera,
 Hei mihi clamabat quodd intestina effundo mater
 Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
 Non enim ex tuis quicquam, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO.

Quod oporteat aliena restituere & non iniuriare.

Περὶ Αλώπηκος καὶ Βάτης.

Φραγμὸς Αλώπηξ ὡς ὑπερβαίνειν θέλει,
 Ολιθάνισσι, καὶ Βάτης δένδρον ἄμφω,
 Ἐξέσσι πέλας, λαιδορεὶ δὲ τὴν Βάτην.
 Μέμφει σεαυτῶν, μὴ μὲ πῶς, κείνῳ φάτο,
 Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς τῶν ἑαυτῶν καὶ σιωπῶντας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κρι-
 τηθῶντας.

De Vulpe & Rubo.

Sepem Vulpes transilire voluit,
 Lapfa, ac rubo innixa,
 Percussa planta conuicia dicebat rubo:
 Increpa te ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui sua tacent vitia; & alia reprehendunt.

Περὶ Κώνωπος καὶ Ταύρου.

Κώνωπος κωνοῦσθαι πρὸς κέρως Ταύρου πάλαι,
 Κονοῦσθαι κελύειν, εἰπὼν ἐπιπύλαι θέλει,
 Ἦκαστε δὲ, ὡς εἶπεν ἔγνω κωνοῦσθαι,
 Οὐταὶ δὲ μὴ πτήσαντ' αἰδοῦσθαι λάβει.
 Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς λογιζομένους ἑαυτὰς εἶναι ἢ σοφῆς, ἢ δυνατῆς,
 ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δὲ.

De Cu

De Culice & Tauro.

Culix olim in cornu Tauri sedebat,
 Quem dicere iussit, an se volare velit.
 Audiuo vero quemadmodum non nouerat sedentem,
 Ita neque euolantem sentiret.

AFFABVLATIO.

*Aduersus eos qui volunt esse sapientes, potentesue, aut
 prudentes, nos sumus.*

Περὶ Ελάφου καὶ Ἀμπέλου.

Ελάφον ἐξήλαυον οἱ κωμηγῆται,
 Ἡ τις δασείας ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,
 Τὰ φύλλα βίβρωσεν οὐκ ἀμπέλων,
 Κωμηγῆται ἐνδίκως ἐθαύθη.

Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς κωμηγοῦντας τὰς αὐτῶν ἀεργίαις.

De Cerua & Vite.

Ceruam persequabantur venatores,
 Quæ densis in vitibus delituit.
 Sed folia vitium quum comederet,
 Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui male faciunt benefactoribus suis.

Περὶ Ὄφραος καὶ Γεωργῆ.

Οφιν θέλων τις αὐτὸν ὀλέθρα παύει,
 Πλήθειν, πέτρων τ' ἔργισε, καὶ φιλεῖν θέλων,
 Ὄφραος δὲ φησι, πῶς γίνονται συμβάσεις,
 Ἐως σὺ τύμβον τὸν δὲ, ἐγὼ πέτρων βλέπω;
 Ἐπιμύδιον.

Ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδελφικαὶ εἰσι.

Z 4

De Ser-

De Serpente & Agricola.

Serpentem quis pro filii interitu
Percussurus, petramque scidit, & amare volebat
Sed ait Serpens, quomodo fient conuentiones,
Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO.

Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

Περὶ Παιδὸς καὶ Σκορπίου.

12
Ὅτε εἶδεν θήρδ' ἄνθρωπος, πῶς τις Σκορπίω
Πρὸν ἔειπεν, ὅς ἢ μὴ ψεύσῃς, ἔφη.
Ὡς εἶπα μὲν ψεύσειας, εἰ κόλπων σένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐμκενώσεις ἀκρίδων.
Ἐπιμύδιον.

Ὅτι δεῖ κινῆσαι ἀνθρώπους μὴ συμμηνῆσαι.

De Puero & Scorpio.

Quum locustas cepisset puer quidam, Scorpioni
Porrigebat manus. is autem, Ne attigeris, ait;
Nam si me terigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFABVLATIO.

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

Περὶ Συῶς καὶ Μυῶς.

13
Ὅτε εἶλκε τις Μυῶν ἔργον ὄντ' ἀσπίδας.
Ὅτε ἄς χαλκίαις βλέποντες, ἔσησαν γέλων.
Ὁ Μυῶς δ' ἐπὶ ζῶν, εἶπε μεσῶς διακρύων,
Ὡς ἐδὲ πῶς δυνάσθε καὶν πρέφειν ἔνα;
Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς τῶν ἰατρῶν ἀσπίδας ἀσπίδας, πῶς
ἢ τῶν ἑτέρων γέλωνται.

De Sue & Mure.

Sus quidam Murem trahebat ad sedandam esuriem.
Quos videntes fabri ferrarii riserunt,

Mus

Mus verò adhuc viuens ait lacrymarum plenus,
Ne vnum quidem potestis pascere suem?

AFFABVLATIO.

*Aduersus eos, qui suos casus negligunt, alienos verò de-
rident.*

Περὶ ὄνου καὶ Λεοντῆς.

14

14
Ἐρω Λεοντῆ δερματὶς ὄνου,
Ἦχει Λέων εἶναι τις ἀπόλας βλέπων.

Ἐπεὶ ἢ γυνὸς τῆς Λεοντῆς οὐδέ τι,
Τῆτον μύλων ἔμενησε τῆς ἀπαξίας.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μύλος δὲ δηλοῖ, ὅτι αἱ πῦρ ἀξίαν τιμὰν πείραται λείοντα.

De Asino & pelle Leonis.

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Lactabat se esse Leonē quempiā videns caprarios.
Sed vbi sine Leonis inuentus est pelle,
Pristinum eum memorem turbationis reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, immeritos honores quāprimū solui.

Z 5

Περὶ

Περὶ Τροφῆς καὶ Ἀμπέλες.

15

Τροφῆν παροσείπεν ἄμπελ' ὄν, βλάπτεις σύ μιν
Κείρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ σὺν ἔσι χλόη;
Ὅταν γὰρ αὐτὸν βλάψῃς ἀρήστω τείχε
Πρὸς θυσιῶν σὺν εἰς Θεὸς οἶνον βλίση.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι παλαιὰς θέλων πῆς ἀδικεῖν ποῦ, ὠφελεῖ αὐτὸν.

De Hirco & Vite.

Hircum vitis alloquuta est, Offendis tu me
Tondens folia. numnam non est herba?
Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga Deos, vinum vt scaturiat.

AFFABVLATIO.

Quòd plerumque volens quis aliquem iniuria afficere,
iniuret eum.

Περὶ Ἀνδρῶς καὶ Γαλιῆς γυναῖκος.

16

Ἄνθρωπος γαλιῶν γυναῖκα παρὸς δόμους ἄγει.
Παριῶν ἢ Κύπρις εἰς ἑορτήν ἔγειμα.

Νύμφη

Νύμφη ἢ Μυῶν βλέψασα, σιωπῶν τείχε
Δίωκε τῶτον, μὴ τροπέῃσι τὴν φύσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι τὸ ἄνθρωπος ὄν ἐμετατρέπεται.

De viro & fele vxore.

Vir felem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa verò viso Mure, contra celeritate
Eum persequuta est, non mutata natura.

AFFABVLATIO.

Quòd id quod à natura est, non transmutetur.

Περὶ Δορυχίδ' ὅτι τὴν ἑὴν ποδῶν λεπτότητα μεμερομήνης.

17

Πηγάς ὄρωσα Δορυχίς αὐτῆς τοῖς δόμοις,
Λεπτὰς ποδῶν μεμείητο, χαίρει δ' εἰς κέρα.
Λέων δ' ἐπεὶ δῖωκε, τέτυκτο ἡρώπη,
Κέρα καὶ θυερίζουσα, θήρας ὡς πάλιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι παλαιὰς πῆς ὠφελεῖται, ἐξ ἂν δὲ βλάπτου.

De Caprea reprehendente pedum tenuitatem.

IN fontibus suam imaginem videns Caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Quum verò Leo persequutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO.

Quòd plerumque quis iniuitur ex quibus videtur ladi.

Περὶ Ἀλώπεκος καὶ Στάφυλης.

18

Κερδὸν βότρω βλέψασα μακρῆς ἀμπέλας,
Πρὸς ὕψ' ἦστο, καὶ μεμείητο παλαιὰς
Ἐλεῖν, ἀπέπει. παρὸς δ' ἑαυτῶν τῶν ἔφη,
Μὴ κέμενε ῥάγες ὀμφακίζουσα μάλα.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὰς παιῶνας τὴν ἀνάγκην φιλοπρίαν.

De Vul.

De Vulpe & Vua.

Vulpes racemum proceram videns vitis,
In altum eleuabatur: quumque sæpe laborasset
Ut caperet, defatigata est: sed secum hæc loquuta est:
Ne labora, acini vix exacerbescent admodum.

AFFABVLATIO.

In eos qui de necessitate voluntatem faciunt.

Περὶ Κόρακος καὶ Αλώπεκος.

19

Υψηλὸν Κόρακος ἐπέπνε, Κερῶ δ' ἠπάταται,
Εἰ γλώσσαν εἶχες, ζῆλος ἦς ὄρνις μέγας.
Εὐθύς δ' ὁ τῶτον ῥίψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγη.
Ἐχεις Κόρακος ἅπαντα, νοῦν κτήσασθαι μογός.
Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς ἐπὶ ἀθλακείας χαίροντας.

De Coruo & Vulpe.

Coruæ Coruus mordebat, sed Vulpes decipiebat,
Si linguam haberes, esses magna Iouis avis.
Continuò verò is eum abiecit. ea ipsum comedit.
Hæbes Coruæ omnia, mentem solam compara.

AFFABVLATIO.

Aduer-

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

Περὶ Βατραχίων καὶ Ἡλίου.

20

Γαμοῖς ἔχαιρον Βάτραχι Ἐΐλιος.
Καὶ πῆ πρὸς αὐτὰς εἶπεν, ὦ δεῖλὸν γένος.
Εἰ γὰρ μόναις τρέμει μὲν αὐγὰς Ἡλίου,
Τίς, εἴγε τεκνώσειε, τῶτον βραχάσει;
Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνοσίας χαίροντας.

De Ranis & Sole.

Ob nuptias Solis lætabantur Ranæ,
Quædamque ad eas ait, O miserum genus,
Nam si solos radios Solis timemus,
Si genuerit filios, quis eum feret?

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui suo damno præ ignorantia gaudent.

Περὶ ὄρνιθων χρυσοῦ πικτήσης, καὶ Φιλαργύρου.

21

Ἐτικτε χρυσοῦ ὄρνις εἰσάπαξ.
Καὶ πῆ ὠλενηθεῖς χρυστεραῖς τίν' φρένα.

Ἐκτε-

Εκτὴν ζωτῆν, χρυσὸν ὡς λαθεῖν θέλων.
Ἐλπίς ἢ μείζον δῶρον ἀλέκει τύχης.
Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν ἐκ μειροψυχίας ἐμπι-
πόντες.

De Gallina aureum ouum pariente & auaro.

Ouum aureum Gallina semel peperit,
Quidamque auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

AFFABVLATIO.

In eos qui spe lucri in damnum ex risu illanimitate in-
cidunt.

Περὶ ἀσερσοπόων καὶ ὁδοιπόρων.

21

Aσραις ἀσερσοπόων τις ἀσερσοπόος.
Πίπτει λεληθῶς πρὸς φρέαρ. τυχῶν δέ τις
Ὀδοιπόρος, σένογι ταυτ' ἐφη λέγων,
Νοῦθ' εἰς ἀνά, βέλπεε, τίω γλῶθ' βλέπεε;
Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶντα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα κω-
χῶν γινώσκουσιν.

De Stellarum speculatore & Viatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator
Cedit imprudens in puteū: sed quidā superueniens
Viator suspiranti hæc inquit, dicens:
Animū qui applicuisti fursū, ὀ οὔριμ, terrā non vides?

AFFABVLATIO.

Quod plerique quum presentia nesciant, futura cogno-
scere gloriantur.

Περὶ Ἰσραὴ καὶ Καπερῆ.

23

Hελξεν Ἰσραὴ ἀγγελοπατῆρ Καπερῆ,
Ὁρμῶν ἢ θρηθῆ Ἰσραὴ θ' εὐτῶν ὄλωε,
Ἐαυτὸν ἐνδεδῶκεν, δύραν σύμμετρον

Ἐνπείθιον.

Ἐύπειρον ἀνδρα πρὸς σφαγλῶθ' ἤμελε.
Ἐπιμύθιον.

Ὅτι δι' ἐχθρῶν πινὲς καὶ εἰς δολίαν ἑαυτὸς ἐμβάλλουσιν.

De Equo & Apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
Impetū verò feræ Equus quum penitus non susti-
sese dedit inuento socio (neret,
Virō iugulandæ feræ peritō.

AFFABVLATIO.

Quod nonnulli ob inimicitias in seruitutem sese dedant.

Περὶ ἀνδρῶν μιζοτελεῶν καὶ δυοῖν ἐταίρων.

24

Eρωτάει: δύ' εἶχεν ἀνὴρ μιζοτελεῶν,
Ἐχθρῶν δ' ἐνλωχῆαι πάντα καὶ τρεθῶν.
Ἡ μὲν μελαίνας, ἡ δὲ λευκὰς ἐκφερον,
Ἐξ ὧν φίλωθεις, παῖσιν ὠροῦθι γέλωε.
Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναντία πρᾶξιματα ἑαυτὸς ἐμβάλλοντες.

De viro mysticapillo, & duabus amicis.

AMicas duas habebat vir mysticapillus,
Ætate autem & moribus omnino dissimileis.

Alterā

Altera nigros capillos, albos altera, euellbant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

Περὶ Αετῶ τε καὶ Κολοιδῶ.

25

Αἶνον κραταπτεῖς Αετὸς καὶ περὶ πτεῖσας,
Ἰδὼν Κολοιδῶς, ὃν κρανὸν πρὸς τῆι πίδα.
Ὅν εἶλε ποιμὴν, πῶς δὲ εἴφαινε τῆτι π.
Ἐμοῖ Κολοιδῶς, Αετὸς δὲ αὐτῶ πέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι εἰ μὴ μείζων τῶς κρείττονας.

De Aquila & Cornicula.

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
Idque vidisset Monedula, in ariete facit eadem
Quam pastor cepit. puer autem clamabat tale quid,
Mihimonedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO.

Quod non oportet imitari praestantiores.

Περὶ

Περὶ Κολοιδῶ τε καὶ ἄλλων ὄρνέων.

26

Αλλοτείοις πτεροῖσιν ἠμφιεσμένοι,
Ἡύχει Κολοιδῶς ὄρνέων ὑπερφέρειν.
Πρῶτον ἢ δῶρον ἢ Χελιδῶν ἠρπάζει,
Μεθ' ἡδὲ ἅπαντες, εἴτα γυμνὸς οὐρέθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὅτι πῶς ἐξ ἑσάνε καὶ καὶ ἀγλύεται.

De Cornicula & cæteris Auibus.

Lienis pennis induta
Gloriabatür Cornicula præstare auibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO.

Quod ex collatione pulchritudo dissoluitur.

Περὶ Αετῶ τε καὶ οἴσῃ.

27

Βελεῖ τὸ σῆθ' Αετὸς πρὸς τῆι πάλαι,
Ἀλλῶν ἢ λοιπὸν ἦσο πολλὰ δεκρύνων.
Ὡλέπων δὲ οἴσῃν εἴπων ἐπτερωμένον,
Βαβαῖ, πτεροῖν με τὸν πτερωτὸν ὀλλύει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τῶς ὃν ἰδῶν κρανὸς πύχονταῖς.

De Aquila & Sagitta.

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans:
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Pax, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO.

In eos qui à suis mala patiuntur.

Περὶ θηρῶν καὶ ὄρνέων μάχης καὶ Στρεβῶ.

28

Αα

Παα

Πᾶσι πεφύκει θηροὶ καὶ πτήνωϊς μέγχι,
 Ἡλὼ Λίβυσα Στρουθὸς, ἢ τὰς εἰς ἐπιδόνας,
 εἶναι μὲ ὄρνις, ἐν μέρεσσ' ἵ θηρίον,
 Πτήνωϊς κέρας δεικνύσασα, τοῖς θηροῖς πόδας.
 Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς δυοὶ κυρίαις δαλούοντας, καὶ τολανώντας ἀμ.
 Φοτέρως.

De pugna ferarum ac volucrum, & Struthione.
ΟMnes inter se feræ & volucres concertabant,
 Capta est Struthio Libyca, quæ hæc decipiebat.
 Esse quidem avis, ex parte verò fera,
 Volucris caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui duob. seruiēdo dominis utrosq. decipiūt.

Περὶ Χελιδόνων καὶ Κεκτηέως.

Πῆξε Χελιδόν νεοασίαν Κεκτηέως
 Ἰππὸν, ἢ ἀπερ τὴν γυνῶν βλάπτει Δράκων.
 Ἡ δ' αὐτ' ἔφησεν, ὅτι πολυσοὺς τύχης,
 ὅτι γὰρ ἐκδικησὶς, ἐβλάτω μόνη.

Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς παιδόντας κακὴν ἀπὸ καλοῦ ἀνθρώπου.

De Hirundine & Prætorio.

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
 Cuius prolem lædit Serpens.
 Hæc autem dixit, O ingemiscendam fortunata:
 Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO.

In eos, qui malum à bonis patiuntur.

Περὶ τριῶν Βοῶν ὁμοφάνων, εἴτα ἀσυμφάνων καὶ Λέοντος.

Ομόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ Βόες,
 Ὅς ἐδὲ θῆρ' ἐβλάπτει ποδάκις Λέων.
 Ἐχθρὰς ἵ μίσση, καὶ μέγχις ἀφ' ἑχθρῶν.

Επιμύθιον.

Ἐχθρὸν ἐκδέεσθαι γυμνὸν ὡς ἕνα.

Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς ἁρζομύνας ἐν τῷ ἴδιον, καὶ ἀπὸ τῆς κακῆς παύοντας.

De tribus Bobus concordibus, inde discordibus, & Leone.

Concordes pascebantur tres simul Boues.
 Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
 Quum verò inimicitiarum odio & pugna discessissent,
 Singulos deuorauit nudos ut vnum.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos, qui à suis dissiident, & propterea mala patiuntur.

Περὶ Γεωργῶν καὶ Γεργῶν.

Εθνεὶ Γεργῶν ἀπὸ τῆς ἀπορίας παύλυ.
 Μετ' ὧν Πελαργὸν εἶλεν, ὅς θηρίον μέγα.
 Ἐφη εἰ δὲ ὄραξός, ὡς φίλον μὲ εἶ σύ μοι.
 Ἀλλ' ἢ πάγην λαβῆσαι, σὺν κακῶς ἔχθρῳ.

Επιμύθιον.

Πρὸς φίλον πνὸς, ἐνέμρον τοῖς ἐχθρῶς φίλος αὐτῶν.

Aa 2

De Agri

GRuibus tetendit Agricola quidam laqueum,
Cū quib. Ciconiā cepit, quæ vehemēter lugebat.
Dixit autem agricola, Vt amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO.

*In amicum cuiusdam, conueniunt cum inimicis amē
ei ipsius.*

Περὶ Κυνὸς καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι.

32

Φερων ποταμῷ πλεῖστον Κύνων κρέας,
Κύνων ἑσσυτῶν, ἄλλων εἰς ὕδαρ βλέπει.
Κυνῶν ἢ λοιπὸν ἔκαστω λαβεῖν κρέας,
Ἀντιφερέτω καὶ ἔσπευε σφάττει.

Επιμύθιον.

Ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλον ζημιῶται.

De Cane & imagine ipsius in aqua.

CAnis propter sumēn carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt:

Hiscens

Hiscens autem vt inferiorem aliam carnem caperet,
Priuatus & ea est cuius compos erat.

AFFABVLATIO.

Quod cupidus magis damno afficitur.

Περὶ ὄνου καὶ αἰλῶς καὶ Σπόγγων.

33

Περὸν ποταμὸν φόρτον ἦγ' αἰλὸς ὄνου,
Ἐν ᾧ τε καὶ πῆπται καὶ κρηναὶ βάρου.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλεῖστον ἔπιπτε ὡς φέρον,
Πεσὼν ἐθαντὶ, δυστυχῶς ἀπεπνήθη.

Επιμύθιον.

Ὅτι πολλάκις ἀποδοκίμα κέρδους ὡς ζημίαν καὶ πέναν.

De Asino & Sale, & Spongiis.

Transiens fluuium onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc quum itidem multam spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

AFFABVLATIO.

Quod plerumque expectatio lucri in damnum incurrit.

Aa 3

Περὶ

Περὶ Καμήλου καὶ Δέου.

34

ΚΥρτὴ Θεοῦ Καμήλου ἐζήτηε κέρα,
Ἦν ἐξεμυκτήρισε τ' ἀβελτίας.
Ζηροῖ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν ὄπι καὶ κάραν,
Ὡς κῦ γε παντάπασιν ἀγρόση πέλῃ.
Ἐπιμύδιον.

Οὐπὶ δὲ ὦρτο ἔθ' ἐπ' αὐτῶν τὰ παρορήματα.
De Camelo & Ioue.

CVrua Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO.
Quòd oporteat à Deo conuenientia petere.

Περὶ Λύκου καὶ Ἀγροῦ.

35

ΛΥκος πρὸς Ἀγρὰ φησὶν, ἔπειθεν σὺ μοι
Ἰδὼν τὰ ρεῖπτες; ἀεὶ γαστρός ἀξίφω,
καὶ πᾶς ἕδωρ τὸ γαστρίον ἀγροῦ πατεῖ.

Θοίνη

Θοίνη γὰρ μοι καὶ δέμας, καὶ μὴ δέμας.
Ἐπιμύδιον.

Πρὸς τὰς ἀδελφὰς Φανερώς ἀδιηγηῶτα.
De Lupo & Agno.

LVpus Agno inquit, Nonne dudum tu mihi
Aquam perturbasti? nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.
Cæna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO.
Aduersus eos, qui intrepide palam iniurii sunt.

Περὶ δειλῆ Κωμηγῆ καὶ Ποιμνίου.

36

ΔΕΙλὸς Κωμηγῆς πρὸς τὸν εἶπε ποιμνία,
Εἶπες Λέοντος ἵχνη εἶδες, μοι φράσσονε
Σοὶ τῶτον εἶπεν, ἐδέλεος δείξω πέλῃας
Ἰχνη. Κωμηγῆς εἶπεν, ἔζητῶ πλέον.
Ἐπιμύδιον.

Πρὸς ἀγροῦ πρὸς δρασσεῖς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς ἔργα δειλῆς.
De Venatore timido, & Pastore.

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi,

Aa 4

Tibi

Tibi ipsum, ait, vis ostendam prope Vestigium. Venator ait, Non quero amplius.

AFFABVLATIO.

Aduersus homines audaces verbis & factis timidos.

Περὶ Ἰωπότου καὶ Ἀγροίκου.

ἮΤε λαβεῖν Ἀγροῖον Λαγῶν Ἰωπότου. Λαβῶν δ' ἤρξατο τῆτον, ἠρώτα, πόσος; Καὶ πῶλον ἐξήλασεν. Ἀγροῖκος δ' ἔφη, Μὴ ἀπεθῆ, σὶ δώρημα τῆτο προσφέρω.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὸς ἐξ ἀλόγους ἀφαινεύμενος παῖδας.

De Equite & Agricola.

Petebat Leporem ab Agricola ut acciperet Miles. Accepto eo manibus rogabar, quanti? Et equum admisit. Agricola autem ait, Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO.

Aduersus eos qui necessario recusant res suas.

Περὶ Λύκου καὶ ὄνου.

Ὀἰσὶν ἦλον εἶλον ἐξ ὄνου Λύκος. Αἰτῶν δ' αἰσῶν, πλὴν τῆς λάξ τῶν γένων. Λύκος δ' ἔφη, πῶς μείζων ὢν πάλαι Ἰατρικῆς μεθ' ἡλθον ἔργ' αἰαξίας;

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὸς τῶν ἰδίων τέχνων καταλιμπάνοντας, καὶ ἑτέροις μετεργάζοντας ἐπὶ βλάβῃ.

De Lupo & Asino.

EX asino clauum dentibus extraxit Lupus. Petens verò mercedem, percutitur calcibus gena. Lupus autem inquit, Quò coquus quum essem olim, Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO.

In eos

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliam ag-grediuntur incommode.

Περὶ Λύκου καὶ Γεραίου.

39

Ἐἰς λαμῶν ὄσων ἐμπεπήγη ὁ Λύκος, Μειδῶ δ' ἔλων Γεραῖος, ἤτει τῶν γένων. Ζῶν τεράχιλον ἐν Λύκου λαμῶν φέρων, Μήδ' ἄλλο μηδὲν μειδῶν ἢ τῆτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον.

Πρὸς τὸς ἐπὶ κίνδυνον προῖξιν ἐγχερόμεντας; καὶ μὴ τὸ σύνθημα ζητῶντας μειδῶν.

De Lupo & Grue.

IN Lupi gutture os infixum erat, Mercede autè quū extraxisset Grus, petebat pretiū. Saluum collum ex Lupi gutture ferens, Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

AFFABVLATIO.

In eos qui periculosum negotium aggrediuntur, & post conventionem, quarunt mercedem.

Περὶ Ταύρου καὶ Τροφίου.

40

Α α ς

Ἠλέωνε

Η Λαωνε Ταύρον ἐξ εἰς κείτης Τροίῳ.
 Ἄον θῆρ Λέων δίωκεν. εἶπεν ᾗ ξένων,
 Εἰπέ με μὴ Λέοντ' ἐπτόει φόβῳ.
 Εἰγὼς ὅσον Ταύρος τε καὶ Τροίῳ δένῳ.

Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς κατωδελχιδρύες ὑβρίζουσ ὑπὸ μικρῶν, ἀπὸ φόβου
 ἐτέρων μειζόνων.

De Tauro & Hirco.

ΕXpellebat Taurum ex suo cubili Hircus,
 Equem ferus Leo insectabatur, ait autem suspirans,
 Nisi me Leonis timor perterreret,
 Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFABVLATIO.

*In eos qui affici iniuria ferunt à paruis, metu aliorum
 maiorum.*

Περὶ Μύρμηκος καὶ Τέττιος.

41

Η Τει τροφῶν Μύρμηκος Τέττιξ ἐν κρύε.
 Μύρμηξ δ' ἐφίση, πὶ θέρως ὄντ' ἔδρας;
 Ὡς ἐν θέρει, εἶρηκεν, ἕδον ὀξέως.
 Χαμῶν ὄρχῳ, φησὶ, μὴ τρεφῆς ἔρα.

Επι-

Επιμύθιον.

Πρὸς τὰς μὴ θέλοντα ἐν νεότητι κοπιᾶν, καὶ ἀπὸ τῆτο ἐν
 τῷ γήρα πτωχόντας.

De Formica & Cicada.

Prebat à Formica cicada cibum, hyeme:
 Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
 Quod æstate acutè caneret dixit.
 Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

AFFABVLATIO.

*Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & pro-
 pterea in senectute mendicant.*

Περὶ Ὀφείδος καὶ Γεωργῆς.

42

Εὐαλπέ τις Γεωργῆς ἐν κόλποις Ὀφί-
 Ὡρα κρύε, ἐπει ᾗ θέρως ἤθετο,
 Εὐληξέ τὸν θιάψαντα, καὶ κτενε τὸ χῶ.

Επιμύθιον.

Οὕτω κακῶς ποιεῖσι τὰς ἀνεργέτους.

De Serpente & Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
 Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
 Percussit eum qui fouit, atque occidit statim.

AFFABVLATIO.

Sic mali tractant benefactores.

Περὶ Χελιδῶν καὶ Αηδῶν.

43

Α Γρῆ Χελιδῶν μακρὸν ἐξεποτήθη,
 Εὐρε δ' ἐρήμους ἐγκοθημῶν ἕλαις
 Αηδῶν ὀξυφαιον ἢ δ' αἰπερῶν
 Τὸν ἴτω ἄωρον ἐμπεσόντα τ' ἄρης.
 Χ' ἢ μὲ Χελιδῶν φησι, φιλοπάτη ζώοις,
 Πρῶτον βλέπω σε, σήμερον μὲ θροῦκλω.
 Αλλ' ἐλθ' ἐς ἄρσον, καὶ πρὸς οἶκον αὐτῶν.
 Σύσκελῳ ἡμῖν, καὶ φίλη κατοικήσεις.

Οπῆ

Οπὲ γαργήσις, κἀχὲ θηρίσις ἄσις.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀσθὺν ὀξύφωτον ἠμείψθη,
Ἐα με πέτραις ἐμυρνέειν ἀοικήτοις.
Οἶκον δέ μοι πᾶσις, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
Μνήμην πειλαίων συμφορῶν ἀναφλέξει.
Ἐπιμύδιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι κρεττόν ἐν ἐρήμοις ζῆν ἀλύπτως, ἢ
συνωικεῖν ἐν πόλεσι τοῖς κακοῖς.

De Hirundine & Luscinia.

PROcul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acutè canentem Lusciniam; ea verò lugebat
Ity m immaturum excessisse à vita,
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam video.
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis,
Vbi agricolis. & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriam antiquarum calamitarum reaccendet.

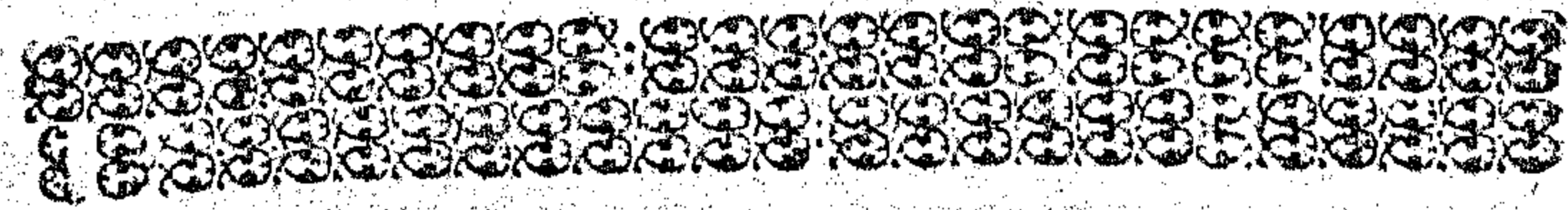
AFFABVLATIO.

*Fabula significat, præstare sine dolore viuere in desertis,
quàm cum malis habitare in ciuitatibus.*

F I N I S.

☩ (:) ☩

SEQVNTV.

SEQVNTVR BABRIÆ FA-
bulæ nunquam hactenus editæ.

Κύπρις καὶ Δάλη.

AΝδρὸς πόθον μετήξεν εἰς δάλην Κύπρις.
Ἄνδ' αὖτ' ἐτίμα τὴν θεῶν καὶ ἡμέραν.
Ἐὼς καὶ ὑπνὸς φησὶν μὴ τίμα σύρει
Τὸν αὐδρα πημαίνω γδ', ἐ ποτῶ σέγε.
Ἐπιμύδιον.

Οφείλομεν τὸ αἶψον φοβᾶσθαι.

Venus & Ancilla.

HOMINIS amorem traduxit in seruum Cyprius:
Hilla vere colebat deam singulis diebus.
Donec in somnis dixit, Ne colas tu me.
Virum lædō enim, te non amo.

AD FABVLATIO.

Oportet causam considerare.

Ὄρνις καὶ Αἴλας.

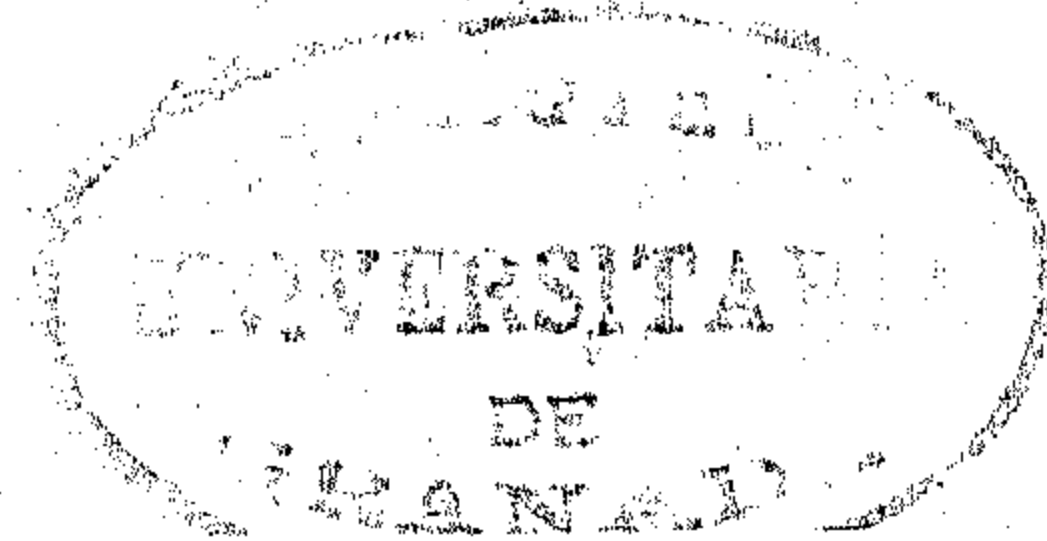
KΑΜΥΞΟΥ Ὄρνιν εἶδεν Αἴλας νόσῳ.
Πρὸς ἣν ἔφησε, πῶς ἔχεις τοῖ τῆς νόσου;
Τρέμεις δ' εἶπεν, εἰ παρέλθης μακρόθεν.
Ζωὴν ὑπέλθω δορυφόρον ὑπερτέραν.
Ἐπιμύδιον.

Φυλάττωσθε πολέμων ὑπόκεισιν.

Gallina & Felis.

LABORANTEM Gallinam vidit Felis morbo
Ad quam dixit, quo modo habes à morbo?
Tremens dixit, si præerieris longius
Vitam assequar ceruorum vita longiorem.

Adfab.

ADFABVLATIO.

Cauendum ab inimicorum simulatione.

Λέων και Τοξότης.

Μαχην Λέων συνήσταν αὐδρὶ τοξότη
Βέλει τυπείς ὃ, ἤρσιν εἶπε τοιάδε.
Εἰδὴ προπομπὰς ἔμπορεῖ τοῖς ὄγε,
Τίς αὐτὸς εἴη συσπυρὸν ἄρρηκτόν.

Επιμύθιον.

Γνωσιμαχεῖν ἐν πείρασ διδασκόμεθα,

Leo & Iaculator.

Pugnā Leo inīit cum homine iaculatore.
Telo autem ictus, feris dixit ista
Si præcursores plures habet tales,
Quis fuerit cominus congressurus.

ADFABVLATIO.

Respicere post certum bellum ὅτι vires nosse nostras ab experientia discimus.

Κερδῶ.

Εἰσδύσα Κερδῶ πρὸς δρυὸς κρήνης βάθον
Εὐέλκω δαῖτα ποιμνίου, καὶ δὴ φάγῃ.
Ὡς μὴ προκύπτειν ἐν πάχυσ, εἶπεν δὲ τις,
Θέλεις προελθεῖν, ὡς πρὸ εἰσῆλθες γλῶσ.

Επιμύθιον.

Τὰ ὀλέθρα πάνη ζημίας ἴσας τραπέυονται.

Vulpes.

Ingressa Vulpes quercus caue profunditatem
Reperit cibum pastoris, & comedit
Ut exire præ crassitudine nequiret, dixit aliquis
Vis exire, ut cum ingressa es fias.

ADFABVLATIO.

Perniciose adfectiones aquas pœnas demerentur.

Αρνός

Αρνός και Λύκος.

Πύργω προκύπτων Αρνός ἔσπασσε Λύκον,
Ὡς ἐχθρὸν, ὡς κήκισον, ὡς μετὸν φόβον.
Ἄνω δὲ βλέψας φησὶν ἐσπύπτεις σύμμε.
Πυργὸς δ', ὅς ὀπλιζέει σε πρὸς μέγα θάρσόν.

Επιμύθιον.

Καιρῶ μὴ θρασύνεαι

Agnus & Lupus.

DE turri prospiciens Agnus irridebat Lupum.
Ut inimicum, ut pessimum, ut plenum cædis.
Sursum vero aspiciens dixit, non irrides tu me
Sed turris, quæ armat te ad magnam audaciam.

ADFABVLATIO.

Tempore non insollescere.

Καρκίνον και Τέκνον.

Ορθῶς βαδίζειν εἶπεν Καρκίνον Τέκνον
Μὴ δὴγε λοξὸς πλὴ ὀδὸν πηδᾶ τρέχεις.
Προῦγε μήτερ, καὶ κρηγῶ ἔτεκνε.

Καὶ γὰρ

Καὶ γὰρ βλέπων ἔψοιμι πρὸς τὰς οὐκ ἐπίδοκας.
Ἐπιμύθιον.

Ο πειρυνεῖ πρὸς, ποιεῖται.

Recta ambulare dixit Cancer filio
Neque obliquus viam prætercurre.
Præi mater, & duc filium
Et ego videns sequar tuas semitas.

ADFABVLATIO.

Qua quis hortatur fieri, illa faciat.

Αἰπόλις καὶ Αἴξ.

Pαρθὰ κατήξεν Αἰγὸς Αἰπόλις κέρως.
Ἡ πρὸς πιασῶν ἔδειτο δεικρῶν μέγχα.
Μὴ δὴ σαφήσοις ταῦτα πρὸς τὸν δεῶν ὀτίου,
Ἡ δ' αὖ γέφησι, πλέον ἠχίσει κέρως.

Ἐπιμύθιον.

Φανερὸν ἀμείρημα μὴ σοφίζεσθ.

Pastor & Capra.

Virga fregit Capræ Pastor cornu
Qui per omnes rogabat lacrimas multum

Ne narres

Ne narres illa ad dominum
Illa vero dixit, Magis clamabit cornu.

ADFABVLATIO.

Manifestum peccatum non obtegere.

Χελώνη καὶ Αἰετός.

8

NΩρη Χελώνη σύν πτεροῖς ἤπει δρόμον
Υψὲ δὲ ταύτῃ Αἰετός συναρπάσας
Ἐρρίψε πέτραις, καὶ θλάσας μόλις δ' ἔφη
Κρεῖσσον βάρους μοι μάλλον, ἢ πτερῶν τάχους.

Ἐπιμύθιον.

Τὸ ἀδυνατὲρ μὴ ἐρεῖν, τὸ δυνατὸν ὀρέμεσθ.

Testudo & Aquila.

Tarda Testudo cum auibus cupiebat cursum.
Alte vero ipsam Aquila corripicns
Deiecit in saxa, & quassans. Vix vero dixit,
Melior grauitas mihi, quam auium velocitas.

ADFABVLATIO.

Impossibile non amare possibile cupere.

BB

Αἴξ

Λέων καὶ Κερδὶ καὶ Γέρονθ.
Α Γέρονθ Γερφῆν μέρειζε καὶ Κερδὶ Λέων.
 Πρώτῳ ἢ μείζον, εἶπεν, ὡς νομῶς ἔχω.
 Τῷ δευτέρῳ δὲ, φησὶ, ὡς αὐτὸς φέρω
 Τρίτῃ δ' ὅς ἀνψάσειεν ἔργῳ μανθάνοι.
 Επιμύδιον.
 Ἀνίστις κρινῶνίαν φυλάττει.

Leo Vulpes & Grus.
PRædam Grui parriebatur & Vulpi Leo.
 Primam verò partem, dixit, vt partitor habeo.
 Secundam autem, ait, vt Rex aufero.
 Tertiam si quis attigerit, reipsa discat.
 A D F A B V L A T I O.
 Inæqualium communionem vitare.

Πτῦκες καὶ Βατράχ.

Πτῦκες ἔθεντο πτῦκες, ἢ ζῆν εν βίῳ
 Ὡς οὐτελεῖς ὡς ὄντες ἀδρανεῖς ἀγα.
 Λίμνη δ' ἑωπῆς ἐμβαλεῖν ἠπειγμφοί
 Ἐχόν φυγόντα βατράχῳ γέρονθ μέγα.
 Επιμύδιον.

Μὴ δὲ

Μὴ δὲ πορνῶσκειν.

Lepores & Rana.
Mori decreuerāt Lepores, potius quā viuere in vita,
 Cum sint ita viles & imbecilles valde
 In lacum se præcipitare cum statuisent
 Habuere à fugiente Rana audaciam magnam.
 A D F A B V L A T I O.
 Non desperandum.

Δρυς.

II

Δρυς γε ρεῖθρον πνεύμασι θεολημ ρημῶ,
 Αὐτὴ δ' ἀλεξί καὶ δυναξί πύθητο,
 Πῶς εἰσὶν ὀρθοί, πνεύμασι δουλόμεθα.
 Πτώσις ἐκείνων ἐστὶν ἡμῶν ἢ σῶσις.
 Επιμύδιον.
 Βία καὶ γυμνὴ ἀντιτάσσεται.

Quercus.

Quercum trahebat fluentem ventis delectam.
 Illa vero alicas & calanos rogabat,
 Quomodo essent recti? venis feruimus
 Casus illorum est, nostra est statio.

A D F A B V L A T I O.

Vi temporis non resistendum.

Bb 2

PHÆ.

PHÆDRI AVGVSTI LIBERTI
fabularum Æsopicarum libri.

DE PHÆDRO TESTIMONIA
Martialis Epigram. 20. Lib. 3.

Dic Musa quid agat Canius meus Rufus?
Vtrumne chartis tradit ille victuris,
Legenda temporum acta Claudianorum?
An qua Neroni falsus astruit scriptor?
An amulatur improbi iocos PHÆDRI?

Auienus in Præfatione fabularum suarum Æsopicarum ad Theodesium.

Huius materiae ducem nobis Æsopum noueris, qui responso Apollinis monitus ridicula orsus est v. legenda firmaret. Verum has pro exemplo Fabulas & Socrates diuinis operibus incidit, & poemati suo Flaccus aptauit, quod in se, sub iocorum communium specie, vitæ argumenta contineant: quas Græcis iam bis Babrius repetens in duo volumina coartauit. PHÆDRVS etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ego vsque ad 42. in vnum redactas fabulas dedi, quas rudi Latinitate cõpositas & legis sum explicare conatus.

Phædr

PHÆDRI AVG. LIBERTI
Fabularum Æsopicarum
LIBER I.

ÆSopus auctor quam materiam repperit,
Hanc ego polui versibus senariis.
Duplex libellis os est, quod risum mouet,
Et quod prudentis vitam consilio monet.
Calumniari si quis autem voluerit
Quod arbores loquantur, non tantum fera,
Fictis iocari nos meminerit fabulis.

Lupus & Agnus. I

Adriuum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulsi: superior stabat Lupus.
Longeque inferior Agnus. tunc face improba
Latro incitatus iurgii causam intulit.
Quæ, inquit, turbulentam mihi fecisti aquam

Bb 3

Istam

Istam bibenti? laniger contra timens:
 Qui possum quæso facere quod quæreris, Lupe?
 A te decurrit ad meos haustus liquor.
 Repulsus ille veritatis viribus,
 Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
 Respondit Agnus: Equidem natus non eram,
 Pater hercle tuus, inquit, maledixit mihi.
 Atque ita correptum lacerat iniusta nece.
*Hæc propter illos scripta est homines fabula,
 Qui fictis causis innocentes opprimunt.*

Ranæ regem petierunt.

*Athena cum florent aquis legibus,
 Procax libertas civitatem miscuit,
 Frenumque soluit pristinum licentia.
 * Hinc conspiratis factionum partibus
 Arcem tyrannus occupat Pisistratus.
 Cum tristem servitutem starent Attici.
 Non quia crudelis ille, sed quoniam graue
 Omnino insuetis onus egræ cepissent queri;
 Aesopus talem tum fabellam retulit.*

[*v.c. hic

Rana

RAnæ vagantes liberis paludibus,
 Clamore magno Regem petiere à Ioue,
 Qui dissolutos mores vt, compesceret.
 Pater Deorum risit, atque illis dedit
 Paruum tigillum, missum quod subito vadis;
 Motu sono que terruit pauidum genus.
 Hocmersum limo cum iaceret diutius,
 Forte vnatacite profert è stagno caput,
 Et explorato rege cunctas euocat.
 Illæ timore posito certatim adharant,
 Lignumque super turba perulans insilit:
 Quod cum inquinassent omni contumelia,
 Alium rogantes regem misere ad Iouem,
 Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
 Tum misit illis hydrum, qui dente aspero
 Corripere cœpit singulas. frustra necem
 Fugitant inertes, vocem præcludit metus.
 Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Iouem
 Adficiis vt succurrat. Tunc contra Deus;
 Quia noluitis vestrum ferre, inquit, bonum,
 Malum perferte. Vos quoque ciues ait,
 Hoc sustinete, maius ne veniat malum.

Graculus superbus & Pauo.

*Ne gloriari libeat alienis bonis,
 Suoque potius habitu vitam degere,
 Aesopus nobis hoc exemplum prodidit.*

TVmens inani Graculus superbia,
 Pennas Pauoni quæ deciderant, sustulit,
 Seque exornauit: deinde contemnens suos,
 Immiscuit se pauonum formoso gregi.
 Illi impudenti pennas eripiunt aui
 Fugantque rostris. male multatus Graculus
 Redire mœrens cœpit ad proprium genus,
 A quo repulsus tristem sustinuit * notam.

[*v.c.
 notitiam
 Tum

Bb 4

Tum quidam ex illis quos prius despexerat;
Contentus nostris si fuisses sedibus,
Et quod natura dederat, voluisses pati,
Nec illam expertus esses contumeliam,
Nec hanc repulsam tua sentiret calamitas.

Canis per fluvium carnem ferens.

Amittit merito proprium, qui alienum adpetit.

Canis per flumen carnem dum ferret natans,
Lympharum in speculo vidit simulacrum suum:
Aliamque prædam ab alio ferri putans,
Fripere voluit: verum decepta auditas,
Et quem tecebat ore dimisit cibum,
Nec quem petebat adeo potuit attingere.

Vacca & Capella Ovis & Leo.

*Nunquam est fidelis cum potente societas,
Festatur hæc fabella propositum meum.*

Vacca & Capella & patiens Ovis iniuriæ
Socii fuere cum Leone in saltibus.

Hi cum

Hi cum cepissent ceruum vasti corporis,
Sic est locutus partibus factis Leo:
Ego primam tollo, nominor quia Leo:
Secundam, quia sum fortis tribuetis mihi:
Tum quia plus valeo, me sequetur tertia:
Malo adficietur, si quis quartam tetigerit.
Sic totam prædam sola improbitas abstulit.

Ranæ ad Solem.

Vicini furis celebres vidit nuptias

Aesopus, & continuo narrare incipit:

Vxorem quondam Sol cum vellet ducere,
Clamorem Ranæ sustulere ad sydera,
Conuicio permotus quærit Iupiter
Causam querellæ: quædam tum stagni incola:

Nunc inquit, omnes vnus exurit lacus,

* Cogitque miser arida sede emori: [*v. c. coget qd.]

Quidnam futurum est, si * crearit liberos? [*v. c. crearet]

Bb §

Vulpis

Vulpis ad personam tragicam.

7

Personam tragicam fortè vulpes viderat,
O quanta species, inquit, cerebrum non habet.
*Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam
 Fortuna tribuit, sensum communiens abstulit.*

Lupus & Gruis.

*Qui pretium meriti ab improbis desiderat,
 Bis peccat: primum quoniam * indignos adiuvat:*
 [*v.c. dignos]

Impune abire deinde quia iam non potest.
Os deuoratum fauce cum hæreret Lupi,
 Magno dolore victus cœpit singulos
 Inlicere pretio, vt illud extraherent malum.
 Tandem persuasa est iureiurando Gruis,
 Gulæque credens colli longitudinem
 Periculosam fecit medicinam Lupo.
 Pro quo cum factò flagitaret præmium:
 Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
 Incolume abstuleris, & mercedem postulas.

Passer ad leporem consiliator.

*Sibi non cauere, & aliis consilium dare,
 Stultum esse paucis ostendamus versibus.*

Oppressum ab Aquila fletus edentem graues
 Leporem obiurgabat Passer: vbi pernicitas
 Nota, inquit, illa est, quid ita cessarunt pedes?
 Dum loquitur, ipsum accipiter nec opinum rapit,
 Questuque vano clamitantem interficit.
 Lepus semianimus mortis in solatio:
Qui modo securus nostra inridebas mala.
 Simili querella fata deploras tua.

Lupus

Lupus & Vulpis iudice Simio.

10

*Quicumque turpi fraude semel innotuit
 Etiam si verum dicit, amittit fidem.
 Hoc adtestatur breuis Aesopi fabula.*
Lvpus arguebat Vulpem * furti crimine, [*v.c. fortè]
 Negabat illa se esse culpæ proximam.
 Tunc iudex inter illos sedit Simius:
 Vterque causam cum perorassent suam,
 Dixisse fertur Simius * sententiam: [*v.c. sententiam]
 Tu non videris perdidisse quod petis,
 Te credo subripuisse quod pulchre negas.

Asinus & Leo venantes.

11

*Virtutis expers verbis iactans gloriam,
 Ignotos fallit, notis est derisus.*

Venari Afello comite, cum vellet Leo,
 Contexit illum frutice, & admonuit simul
 Vt insueta voce terreret feras,
 Fugientes ipse vt exciperet, hic auriculas

Clamore,

Clamore, subito tollit totis viribus,
 Nouoque turbat bestias miraculo:
 Quæ dum paentes, exitus notos petunt,
 Leonis adficiuntur horrendo impetu.
 Qui postquam cæde fessus est, A sinum euocat,
 Iubetque vocem premere: tunc ille insolens,
 Qualis tibi videtur opera hæc vocis meæ?
 Insignis, inquit, sic vt nisi nossem tuum
 Animum genusque, simili fuisset in metu.

Cervus ad Fontem.

13

*Laudatis utiliora qua tempseris
 Sepe inueniri, hæc erit narratio.*

AD fontem Cervus cum bibisset, restitit,
 Et in liquore vidit effigiem suam.
 Ibi dum ramosa, mirans, laudat cornua,
 Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
 Venantum subito vocibus conterritus,
 Per campum fugere cœpit, & cursu leui
 Canes eludit: silua tum excepit ferum,
 In qua retentis impeditus cornibus

Lacerari

Lacerari cœpit morsibus sauis canum.
 Tunc moriens, vocem hanc edidisse dicitur:
 O me infelicem, qui nunc demum intelligo
 Vt illa mihi profuerint quæ despexeram,
 Et quæ laudaram, quantum luctus habuerint.

Vulpis & Coruus.

13

*Qui se laudari gaudet verbis subdolis,
 Fere dat poenas turpi poenitentia.*

CUM de fenestra Coruus raptum caseum
 Comesse vellet, celsa residens arbore,
 Hunc vidit Vulpes, dehinc sic cœpit loqui:
 O qui tuarum, Corue: pennarum est nitor!
 Quantum decoris corpore & vultu geris!
 Si vocem haberes, nulla prior ales foret.
 At ille stultus, dum vult vocem ostendere,
 Emit ore caseum, quem celeriter
 Dolosa Vulpes avidis rapuit dentibus.
 Tum demum ingemuit Corui deceptus stupor.

*Hæc re probatur quantum ingenium valet,
 Virtute & semper praeualeat sapientia.* *in v.c. deest
 Ex Suro

Ex Sutore medicus.

14

Malus cum Sutor inopia deperditus
 Medicinam ignoto facere cœpisset loco,
 Et venditaret falso antidotum nomine,
 Verbosis adquisiuit sibi famam strophis.
 Hic cum iaceret morbo confectus graui,
 Rex vr̄bis eius experiendi gratia,
 Scyphum poposcit, fusa dein simulans aqua
 Miscere antidoto illius se toxicum,
 Bibere iussit ipsum posito præmio.
 Timore mortis ille tum confessus est,
 Non artis vlla medicum se prudentia.
 Verum stupore vulgi factum nobilem.
 Rex aduocata concione hæc addidit:
 Quantæ putatis esse vos dementiæ,
 Qui capita vestra non dubitatis credere
 Cui calceandos nemo commisit pedes?
 Hoc pertinere vere ad illos dixerim,
 Quorum stultitia quæstus imprudentia est.

Asinus ad senem pastorem.

15

*In principatu commutando * sapius* [*in v. c. additum
 ciuium sapius]

*Nil præter domini mores mutant pauperes.
 Id esse verum parua hæc fabella indicat.*

ASellum in prato timidus pascebat senex:
 Is hostium clamore subito territus
 Suadebat Asino fugere, ne possent capi.
 At ille lentus, quæso num binas mihi
 Clitellas impositurum victorem putas?
 Senex negauit: Ergo, quid refert mea
 Cui feruiam, clitellas dum portem meas?

Ouis

Ouis Ceruus & Lupus.

16

*Fraudator homines cum auocat sponse improbo,
 Non rem expedire, sed mala videre * expetit* [*v. c. expedit]

OVem rogabat Ceruus modium tritici
 Lupo sponse: at illa præmetuens dolum
 Rapere atque abire semper adfueuit Lupus,
 Tu de conspectu fugere veloci imperu;
 Vbi vos requiram cum dies aduenerit?

Ouis, Canis & Lupus.

17

Solent mendaces luere poenas maleficii.

CAlumniator ab Oue cum pereret Canis
 Quem commendasse panem se contenderet,
 Lupus citatus testis, non vnum modo
 Deberi dixit, verum affirmauit decem.
 Ouis damnata falso testimonio,
 Quod non debeat soluit, post paucos dies

Oui

s

Ovis iacentem in fouca conspexit Lupum :
Hæc, inquit, merces fraudis, à Superis datur.

Mulier parturiens. 18

Nemo libenter recedit, qui laetit, locum.

INstante partu Mulier peractis mensibus,
IHumo iacebat flebiles gemitus ciens.
Vir est hortatus, corpus lecto reciperet,
Onus naturæ melius quo deponeret :
Minime, inquit, illo posse confido loco
Malum finire, quo conceptum est initio.

Canis parturiens. 19

*Habent insidias hominis blanditiæ mali,
Quas ut vitemus, versus subiecti movent.*

CAnis parturiens, cum rogasset alteram,
Ut foetum in eius rugurio deponeret,
Facile impetrauit, dein reposcenti locum,
Preces admouit : tempus exorans breue

Dum sit

Dum firmiores catulos posset ducere.
Hoc quoque consumpto, flagitare validius
Cubile cœpit : Illa, si mihi & turbæ meæ
Par, inquit, esse potueris, cedam loco.

Canes famelici. 20

*Stultum consilium non modo effectû caret,
Sed ad perniciem quoque mortales deuocat.*

Corium depressum in fluitio viderunt Canes :
Id vt comesse extractum possent facilius,
Aquam cœpere bibere : sed rupti prius
Ibi periere, quam quod petierant, contingerent.

Leo senex Aper Taurus & Asinus. 21

*Quicumque amisit dignitatem pristinam,
Ignauus est etiam iocus in casu graui.*

Defectus annis & desertus viribus
Leo cum iaceret spiritum extremum trahens.
Aper fulmineis ad eum venit dentibus,
Et vindicauit ictu veterem iniuriam :

¶

Infestus

Infestus Taurus mox confodit cornibus
 Hostile corpus. A sinu ut vidit ferum
 Impune lædi, calcibus frontem * extorxit. [*v.c. extorxit]
 At ille expirans: Fortes indigne tuli
 Mihi insultare, te naturæ dedecus
 Quod ferre certe ce gor, bis videor mori.

Mustela & homo.

Mustela ab Homine prensa, cum instantem necem
 Effugere vellet: quæso, inquit, parce mihi
 Quæ tibi mihi molestis muribus purgo domum.
 Respondit ille: facerem, si causa mea
 Gratum esset, & dedissem veniam supplici:
 Nunc quia laboras ut fruaris reliquiis,
 Quæ sunt rosuri, simul & ipsos deuores,
 Noli imputare vanum beneficium mihi.
 Atque ita locutus, improbam leto dedit.

*Hoc in se dictum debent illi agnoscere,
 Quorum priuata seruit utilitas sibi,
 Et meritum inane iactant imprudentibus.*

Canis

Canis fidelis.

23

*Repente liberalis stultis gratus est,
 Verum peritis inritos tendit dolos.*

Nocturnus cum fur panem misisset Cani,
 Obiecto tentans an cibo posset capi:
 Heus, inquit linguam vis meam præcludere,
 Ne latrem pro re domini: multum falleris.
 Namque ista subita me iubet benignitas
 Vigilare, facias ne mea culpa lucrum.

Rana rupta & Bos.

24

Inops potentem dum vult imitari, perit.
In prato quodam Rana conspexit Bouem,
 Et tacta inuidia tantæ magnitudinis,
 Rugosam inflauit pellem: tum natos suos
 Interrogauit, an Boue esset latior.
 Illi negarunt rursus intendit cutem
 Maiore nisu: & simili quæsiuit modo,
 Quis maior esset; illi dixerunt, Bouem.

Cc 2

Nouissi-

Nouissime indignata, dum vult validius
Inflare sese, rupto iacuit corpore.

Canes & Crocodillus.

*Consilia qui dant prava caecis hominibus,
Et perdunt operam, & deridentur turpiter.*

CANES currentes bibere in Nilo flumine,
A * Crocodillis ne rapiantur, traditum est.

[*G. c. Crocodillus]

Igitur cum currens bibere coepisset canis,
Sic Crocodillus quamlibet lambe otio,
Accede, pota leniter, & noli dolos,
Inquit, vereri: at ille: facerem me hercule
Nisi esse scirem carnis te cupidum meae.

Vulpis & Ciconia.

*Nulli nocendum: si quis vero laeserit.
Mutandum simili iure, fabella ammonet.*

VULPIS ad coenam dicitur Ciconiam
Prior inuisse, & ei liquidam in patena
Posuisse sorbitionem, quam nullo modo

Gustare

Gustare esuriens potuerit Ciconia:
Quae vulpem cum reuocasset, intrito cibo
Plenam lagenam posuit huic rostrum inferam
Satiatur ipse & torquet conuiuiam fame:
Quae cum lagenae frustra collum lamberet,
Peregrinam sic locutam volucrem accepimus:
Sua quisque exempla debet aequo animo pati

Canis & Thesaurus & Vulturius.

27

*Hac res auaris esse conueniens potest,
Et qui humiles nati dici locupletes student.*

HUMANA effodiens ossa, thesaurum Canis
Inuenit, & * violauit quia Manes Deos, [*v. c. vi-
olauit
Itaque aurum dum custodit, oblitus cibi
Fame est consumptus: quem stans Vulturius super
Fertur locutus: o Canis merito iaces,
Qui concupisti subito regales opes,
Triuio conceptus, & educatus stercore.

C c 3

Vulpis

Vulpis & Aquila.

*Quamuis sublimes debent humiles metuere :
Vindicta docili quia patet solertia.*

Vulpinos catulos Aquila quondam sustulit
Nidoque posuit pullis escam vt carperent ;
Hanc persequuta mater, orare incipit,
Ne tantum miseræ luctum importaret sibi,
Contempfit illa, tuta quippe ipso loco.
Vulpes ab ara rapuit ardentem facem,
Totamque flammis arborem circumdedit,
Hosti dolorem damno miscens sanguinis,
Aquila vt periculo mortis eriperet suos
Incolumes natos supplex Vulpi tradidit.

Agnus iridens Aprum.

29

*Plerumque stulti risum dum captant leuem,
Graui destringunt alios contumelia,
Et sibi nocuum concitant periculum.*

Asellus

Asellus Apro cum fuisset obuius :
Salue, inquit, frater : ille indignans, repudiat
Officium, & quærit cur sic mentiri velit.
Asinus dimisso pene : similem si negas
Tibi me esse, certe simile est hoc rostro tuo.
Aper cum vellet facere generosum imperum,
Repressit iram : & facilis vindicta est mihi :
Sed inquinari nolo ignauo sanguine.

Ranæ metuentes Taurorum prælia.

30

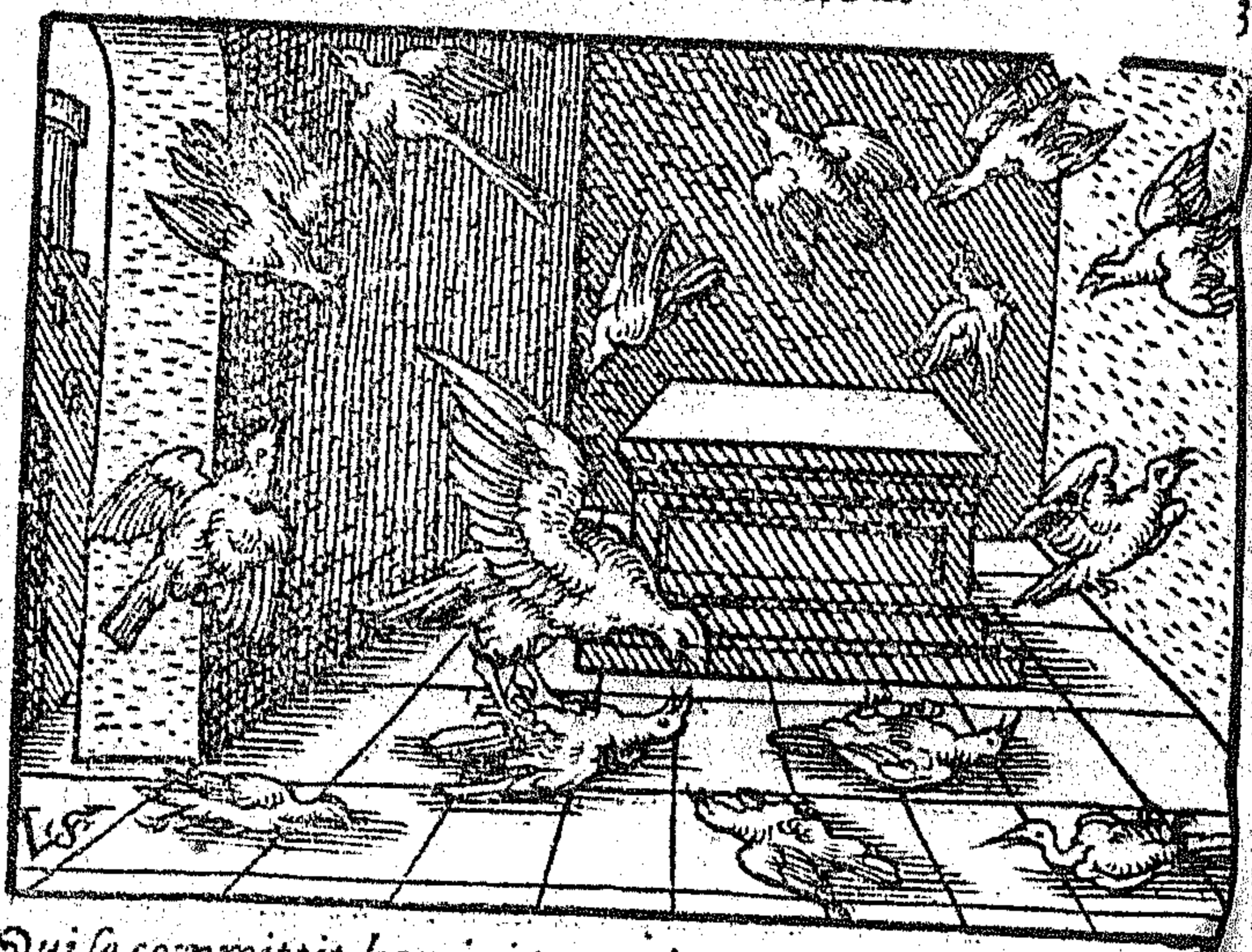
Humiles laborant, vbi potentes dissident.

Rana in palude pugnam Taurorum intuens,
Heu quanta nobis instat pernicies ! ait,
Interrogata ab alia, cur hoc diceret,
De principatu cum illi certarent gregis,
Longeque ab illis degerent vitam boues :
Est ratio separata, ait, ac diuersum genus.
Expulsus regno nemoris qui profugerit,
Paludis in secreta veniet laribula,
Et proculcatas obreret duro pede :
Caput ita ad nostrum furor illorum pertinet.

Cc 4

Miltius

Miluius & Columbæ.

*Qui se committit homini tutandum improbo,
Auxilia dum requirit, exitium inuenit.*

Columbæ sæpe cum fugissent Miluium,
Et celeritate pennæ vitassent necem,
Consilium raptor vertit ad fallaciam,
Et genus inermi tali decepit dolo:
Quare sollicitum potius æuum ducitis
Quam regem me creatis icto foedere,
Qui vos ab omni tutas præstem iniuria?
Illæ credentes, tradunt sese Miluio,
Qui regnum adeptus cœpit vinci singulas
Et exercere imperium sæuis vnguibus.
Tunc de reliquis vna: Merito plectimur.

PHÆDRI AVG. LIBERTI
Lib. Primus Explicit.

Incipit

INCIPIT LIB. SECVN-
dus feliciter.

A V C T O R.

EXEMPLIS continetur Aesopi genus,
Nec aliud quicquam per fabellas queritur,
Quam corrigatur error ut mortalium,
Acuatque sese diligens industria.
Quicumque fuerit ergo narrandi locus.
Dum capiat aurem & seruet propositum suum,
Re commendatur non auctoris nomine.
Equidem omni cura morem seruabo senis.
Sed si libuerit aliquid interponere
Dictorum, sensus ut deleat varietas,
Bonas in partes, lector, accipias velim.
Ita sic rependet illi breuitas gratiam
Cuius verbosa nescit commendatio.

Iuencus, Leo & Prædator.

32

*Attende cur negare cupidus debeas;
Modestis etiam offerre quod non petierint.*
Super Iuencum stabat deiectum Leo:
Prædator interuenit partem postulans:
Darem, inquit, nisi soleres per te sumere:
Et improbum reiecit. Forte innoxius
Viator est deductus in eundem locum,
Feroque viso rettulit retro pedem.
Cui placidus ille: non est quod timeas, ait.
Et quæ debetur pars tuæ modestiæ
Audacter tolle tunc diuiso tergo,
Siluas petiuit, homini ut accessum daret.
*Exemplum egregium prorsus & laudabile.
Verum est auiditas diues, & pauper pudor;*

¶

Anus

Anus diligens iuuenem, item Püella.

*a feminis utcumque spoliari viros
Ament, amentur, nempe exemplis discimus.*

ATatis mediæ cuidam, mulier non rudis
Tegebat annos celans elegantia.
Animosque eiusdem pulchra iuuenis ceperat.
Ambæ videri dum volunt illi pares,
Capillos homini legere cœpere inuicem.
Qui se putaret pingi cura mulierum
Caluus repente factus est, nam funditus
Canos puella, nigros anus euellerat,

Æsopus ad quendam de successu improborum. 34

LAceratus quidam morfu vehementis Canis,
Tinctum cruore panem immisit malefico,
Audierat esse quod remedium vulneris.
Tunc sic Æsopus; noli coram pluribus
Hoc facere canibus, ne nos viuos deuorent,
Cum scierint esse tale culpæ præmium.
Successus improborum plures allicit.

Aquila,

Aquila, feles & aper. 35

Aquila in sublimi quercu nidum fecerat:
Sus nemoris cultrix foetum ad imam posuerat:
Tum fortuitum feles contubernium
Fraude & scelestâ sic euerit malitia.
Ad nidum scandit volucris: pernicies, ait,
Tibi paratur, forsan & miseræ mihi.
Nam fodere terram quod vides cotidie
Aprum insidiosum, quercum vult euertere,
Vt nostram in plano facile progeniem opprimat:
Terrore effuso & perturbatis sensibus,
Direpit ad cubile fetosæ suis,
Magno, inquit, in periculo sunt nati tui.
Nam simul exieris pastum cum tenero grege,
Aquila est parata rapere porcellos tibi.
Hunc quoque timore postquam compleuit locum
Dolosa tota condidit sese cauõ.
Inde euagata noctu suspensõ pede,
Vbi esca se repleuit & prolem suam,
Pauorem simulans prospicit toto die.
Ruinam metuens Aquila ramis desiderat:
Aper rapinam vitans non prodit foras.
Quid multa? inedia sunt consumti cum suis,
Felisque catulis largam præbuerunt dapem.
*Quantum homo bilinguis saepe concinnat mali
Documentum habere stulta credulitas potest.*

Item Cæsar ad attriensem. 36

Est ardelionum quadam Romæ natio [*v.c. ardalionũ
Trepide concursans, occupata in otto
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi molestâ & aliis odiosissima.*

Hana

*Hanc emendare, si tamen possum, volo
Vera fabella, pretium est opera attendere.*

CÆsar Tiberius cum petens Neapolim,
In * Misnensem villam venisset suam [** v. c. Mis-*

Quæ monte summo posita * Luculli manu, [** v. c. Luculli*

Prospectat Siculum & prospicit Tuscum mare,
Ex alticinctis vnus Attrientibus,
Cui tunica ab humeris linteo Pelusio
Erat destrieta, cirris dependentibus.
Perambulante læta domino viridiaria,
Alueolo cœpit ligneo conspargere
Humum æstuantem, iactans officium come:
Sed derideretur: inde notis flexibus
Præcurrit illum in xistum, sedans puluerem.
Agnoscit hominem * Cæsar, remque intelligit.

[** v. c. Casaremque*

Id vt putauit esse nescio quid boni:
Heus, inquit dominus, illi enim uero adsilit
Donationis alacer certæ gaudio:
Tum sic locuta est tanti maiestas Ducis:
Nec multum egisti, & opera nequicquam perit,
Multo maiores alarum mecum * ueneunt. [** v. c. Uenerunt*

Aquila & Cornix,

37

*Contra potentes nemo est munitus satis:
Si uero accessit consiliator maleficus,
Vis est nequitia quicquid oppugnant, ruit.*

Aquila in sublime sustulit testudinem,
Quæ cum abdidisset cornea corpus domo,
Nec ullo pacto lædi posset condita,
Venit per auras Cornix, & propter volans:
Opimam sane prædam rapuisti unguibus,
Sed nisi monstraro quid sit faciendum tibi,

Gravi

Gravi nequicquam te lassabis pondere.
Promissa parte, suadet vt scopulum super
Alcis ab astris duram inlidat corticem
Qua comminuta facile vescatur cibo.
Inducta uerbis Aquila, monitis paruit,
Simul & magistræ large diuisit dapenam
Sic tuta quæ naturæ fuerat munere,
Impar duabus occidit tristi nece.

Muli duo & uectores.

38

MVli grauati sarcinis ibant duo;
Vnus ferebat fiscos cum pecunia:
Alter tumentes multo saccos hordeo.
Ille onere diues, celsa ceruice eminent,
Clarumque collo iactans tintinabulum:
Comes quieto sequitur & placido gradu.
Subito latrones ex insidiis aduolant,
Interque cædem ferro mulum consistant,
Diripiunt nummos, negligunt vile hordeum:
Spoliatus igitur casus cum fletet suos,

Equidem

Equidem, inquit alter, me contemptum gaudeo,
 Nam nil amisi, nec sum læsus vulnere.
*Hoc argumento tuta est hominum tenuitas,
 Magna periculo sunt opes obnoxia.*

Cervus ad boues.

Cervus nemorosus excitatus latibulis,
 Ut venatorum fugeret instantem necem,
 Cæco timore proximam villam petit,
 Et oportuno se bouili condidit.
 Hic bos latenti: quidnam voluisti tibi
 Infelix vltro qui ad necem cucurreris,
 Hominum que recto spiritum commiseris.
 At ille supplex: Vos modo, inquit, parcite,
 Occasionem rursus erumpam data.
 Spatium diei, noctis excipiunt vices,
 Frondem bubulcus adfert, nec ideo videt.
 Eunt subinde & redeunt omnes rustici,
 Nemo animaduertit: transit etiam villicus,
 Nec ille quicquam sentit: tum gaudens ferus
 Bobus quietis agere cœpit gratias,
 Hospitium aduerso quod præstiterint tempore,
 Respondit vnus: saluum te cupimus quidem,
 Sed ille qui oculos centum habet, si venerit,
 Magno in periculo vira vertetur tua.
 Hæc inter, ipse dominus à cena pedit:
 Et quia corruptos viderat nuper * boues, [* v. c. bonus
 Accedit ad præsepe: cur frondis parum est; nuper
 Stramenta defunt? tollere hæc aranea
 Quantum est laboris? dum scrutatur singula
 Cerui quoque alta est conspicarus cornua,
 Quem conuocata iubet occidi familia,
 Prædamque tollit. *Hæc significat fabula,
 Dominum videre plurimum in rebus suis.*

Auctor.

AUCTOR.

Æsopo ingentem statnam posuere Attici
 Seruulumque collocarunt aterna in basi,
 * Patere honoris scirent & cuncti viam, [* v. c. patere ho-
 Nec generi tribui, sed virtuti gloriam. minis

Quoniam occuparat alter ne primus foret,
 Nec solus esset, studii quod superfluit.
 Nec hæc inuidia, verum est amulatio.
 Quod si labori * fauerit Latium meo, [* v. c. faueret
 Plures habebit quos opponat Gracia.
 Si * linor obtrectare curam voluerit, [* v. c. si labor ob-
 lectare

Non tamen eripiet laudis conscientiam.
 Si nostrum studium ad aures peruenit tuas,
 Et arte fiet as animus sentit fabulas,
 Omnem querellam submouet felicitas,
 Sin autem ab illis doctus occurrit labor,
 Sinistra quos in lucem natura extulit,
 Nec quicquam possunt nisi meliores carpere,
 Fatale exitium corde durato feram,
 Donec fortunam criminis pudeat sui.

§§§§§ §§§§§: §§§§§ §§§§§: §§§§§ §§§§§: §§§§§ §§§§§ §§§§§

INCIPIT LIB. III.

Phædrus ad Eurychum.

PHÆDRI libellos legere si desideras,
 Vaces oportet, Eutyche, à negotiis,
 Ut liber animus sentiat vim carminis.
 Verum * inquis tanti non est ingenium tuum. [* v. c. inquit
 Momentum ut hora pereat officii mei.
 Non ergo causa est manibus id tangi tuis,

Quod

Quod occupatis auribus non conuenit.

Fortasse dices: aliqua uenient feria

Qua me soluto pectore ad studium uocent.

Legesne quaso potius uiles nantias

Impendas curam quam rei domesticae,

Reddas amicis tempora, uxori uaces,

Animum relaxes, otium des corpori,

Vt ad *suetam fortius* perstes uicem [*v.c. ut ad suetam

*f. praestes

Mutandum tibi propositum est *E vitae genus,* [*v.c. uita

ta genus

Intrare si Musarum limen cogitas.

Ego quem Pierio mater enixa, est iugo,

In quo tonanti sancta Mnemosyne Ioui

Fœcunda nouies artium peperit chorum, [*v.c. facunda

Quamuis in ipsa natus sim pene schola,

Curamque habendi penitus corde eraserim,

Et laude inuita in hanc uitam incubuerim,

Fastidiose tamen in cœtum recipior.

Quid credis illi accidere qui magnas opes

Exaggerare querit omni uigilia,

Docto labori dulce proponens lucrum?

Sed iam quodcunque fuerit (ut dixit Sinon

Ad regem cum Dardania perductus foret)

Librum exarabo tertium Aesopi stilo,

Honori & meritis dedicans illum tuis:

Quem si leges, laetabor: sin autem miratus,

Habebunt certe quo se oblectent posteri.

Nunc Fabularum cur sit inuentum genus

Breui docebo Seruitus obnoxia

Quid qua uolebat non audebat dicere,

Affectus proprios in fabellas transtulit,

*Calumniamque fictis elusit iocis: [*v.c. calumniam

quæ fiet scelus & Iocis

Ego illius porro sensit a feci uiam,

Et cogitavi plura quam reliquerat,

In calamitatem deligeas quadam meam.

Quod

Quod si accusator alius Seiano foret,

Si testis alius, iudex alius denique,

Dignum faterer esse me tantis malis,

Nec his dolorem delinirem remediis.

Suspicione si quis errabit sua,

Et rapiet ad se quod erit commune omnium,

Stulte nudabit animi conscientiam:

Huic excusatum me uelim nihilominus.

Neque enim notare singulos mens est mihi.

Verum ipsam uitam & mores hominum ostendere.

Rem me professum dicet forsan aliquis grauem

*Si Phryx Aesopus potuit, Ancharsis * Scythæ [*v.c. Fri-

ge fuisse Aesopus. [*v.c. Ancharsis & cythæ

Aeternam famam condere ingenio suo:

Ego litterata qui sum propior * Gracia,

[*v.c. propior
or Græ:

Cur somno inerti deseram patria decus?

Treiffa cum gens numeret auctores suos,

Linoq; Apollo sit parens, Musa Orpheo

Qui saxa cantu mouit & domuit feras,

Herebiq; tenuit impetus dulci mora

Ergo hinc abesto, liuor, ne frustra gemas:

Quoniam mihi solemnis debetur gloria.

Induxi te ad legendum: sincerum mihi

Candore noto, reddas iudicium peto.

Anus ad amphoram.

40

ANus iacere uidit epotam amphoram

Adhuc Falerna fece & testa nobili

Odorem quæ iocundum late spargeret:

Hunc postquam totis * auida traxit naribus:

[*v.s. auida

O suanis anima qualem te dicam bonam

Antehac fuisse, tales cum sint reliquæ?

Hoc quo pertineat dicet qui me nouerit.

De

Fant.

Panthera & Pastores.

Solet à despectis par referri gratia.

Panthera imprudens olim in foueam decidit,
 Videre agrestes: alii fustes congerunt.
 Alii onerant saxis: quidam contra miseriti,
 Perituræ quippe quamuis nemo læderet,
 Misere panem, ut sustineret spiritum.
 Nox inseguta est, abeunt securi domum,
 Quasi inuenturi mortuam postridic:
 At illa vires ut refecit languidas,
 Veloci saltu fouea sese liberat
 Et in cubile concito properat gradu.
 Paucis diebus interpositis prouolat,
 Pecus trucidat, ipsos pastores necat,
 Et cuncta vastans sæuit irato impetu.
 Tum sibi timentes, qui feræ pepercerant.
 Damnum hoc recusant, tantum *pro vita rogant:

[* G. c. prompta rogant

Et illa Memini qui me saxo *petierint, [*v. c. petierint
 Quis panem dederit: vos timere absistite,
 Illis reuertor hostis qui me læserant.

Æsopus & Rusticus.

Vsu peritus hariolo velocior

*Vulgo * esse fertur: causa sed non dicitur, [*v. c. vulgo cau-
 sa fertur sed non d.*

Notescet qua nunc primum fabella mea.

Habenti cuidam pecora pepererunt oues
 Agnos humano capite; monstro exterritus
 Ad consulendos currit mærens hariolos.
 Hic pertinere ad domini respondet caput,
 Et auertendum victima periculum,
 Ille autem affirmat coniugem esse adulteram

Et in:

Et insitiuos significari liberos;
 Sed expiari posse maiori hostia.

Quid multa? variis dissident sententiis,
 Hominisque curam cura maiore aggrauant.
 Æsopus ibi stans naris emunctæ senex,
 Natura nunquam verba cui potuit dare:
 Si procurare vis ostentum rustice,
 Vxorès, inquit, da tuis pastoribus.

Lanius & Simius.

43

Pendere ad Lanium quidam vidit Simium
 Inter reliquas merces atque obsonia.
 Quæsiuit quidnam saperet, tum Lanius iocans:
 Quale, inquit, caput est, talis præstatur sapor.
Ridicule magis hoc dictum quam vere astimo,
Quando & formosos sæpe inueni pessimos,
Et turpi facie multos cognoui optimos.

Æsopus & Petulans.

44

*Successus ad perniciem * multos deuocat. [*v. c. ad p. sæ-
 pe multos*

ÆSopo quidam petulans lapidem impegerat
 Tanto, inquit, melior. assem deinde illi dedit
 Sic profecutus, Plus non habeo me hercule,
 Sed vnde accipere possis monstrabo tibi.
 Venit ecce diues & potens: huic similiter
 Impinge lapidem, & dignum accipies præmium.
 Persuasus ille, fecit quod monitus fuit.
 Sed spes fefellit impudentem audaciam,
 Comprehensus namque pœnas persoluit cruce.

Musca & Mula.

45

Dd a

Musca

Mysca in temone sedit & Mulam increpans:
 Quam tarda es inquit: non vis citius progredi?
 Vide ne ^{v. c. dol.} dolone collum compungam tibi. [^{se collum}]
 Respondit illa: verbis non moueor tuis,
 Sed istum timeo fella qui prima sedens
 Iugum flagello temperat lento meum,
 Et lora frenis continet spumantibus.
 Quapropter, aufer friuolam insolentiam:
 Nam vbi tricandum & vbi currendum est, scio.
*Hac derideri fabula merito potest,
 Qui sine virtute vanas exercet minas.*

Lupus ad canem.

Quam dulcis sit libertas breuiter proloquar.
CAni perpasso, macie confectus Lupus
 Forte occurrit, dein inuicem salutantes
 Vt restiterunt: vnde sic quæso nites,
 Aut quo cibo fecisti tantum corporis?
 Ego qui sum longe fortior, pereo fame.
 Canis simpliciter: Eadem est conditio tibi,
 Præstare domino si par officium potes.
 Quod? inquit ille: Custos vt sis liminis,
 A furibus tuearis & noctu domum.
 Ego vero sum paratus, nunc patior niues
 Imbresque in syluis asperam vitam trahens.
 Quanto est facilius mihi sub tecto viuere,
 Et otiosum largo satiari cibo:
 Veni ergo mecum. Dum procedunt aspicit
 Lupus a catena collum detritum Canis.
 Vnde hoc, amice? nihil est dic quæso ramentum.
 Quia videor acêr, alligant me interdium,
 Luce vt quiescam, & vigilem nox cum venerit:
 Crepusculo solutus, qua visum est vagor,
 Adfertur vltro panis, de mensa sua
 Dat^{v. c. datum} ossa dominus, frustra iactat familia [^{Et quod}]

Et quod fastidit quisque pulmentarium.
 Sic sine labore venter impletur meus.
 Age, si quo est abire animus, est licentia?
 Non plane est, inquit. Fruere quæ laudas Canis.
 Regnare nolo, liber vt non sim mihi.

Soror ad fratrem.

47

Præcepto monitus saepe te considera,

Habebat quidam filiam turpissimam
 Idemque insigni & pulchra facie filium.
 His speculum in cathedra matris suppositum fuit.
 Pueriliter ludentes, forte inspexerant.
 Hic se formosum iactat; illa irascitur
 Nec glorientis sustinet fratris iocos,
 Accipiens (quid enim?) cuncta in contumeliam.
 Ergo ad patrem decurrit læsura inuicem,
 Magnaque inuidia criminatur filium,
 Vir natus, quod rem feminarum tetigerit,
 Amplexus ille vtrumque, & carpens oscula,
 Dulcemque in ambos caritatem partiens:
 Cotidie, inquit, speculo vos vt i volo,
 Tu formam ne corrumpas nequitia malis:
 Tu faciem vt istam moribus vincas bonis.

Socrates ad amicos.

48

Vulgare amici nomen, sed rara est fides,

CVm paruas ædes sibi fundasset Socrates,
 (Cuius non fugio mortem, si famam adsequar,
 Et cedo inuidia, dum modo absoluar cinis)
 E populo sic nescio quis, vt fieri solet:
 Quæso tam angustam talis vir ponis domum?
 Vtinam, inquit, veris hanc amicis impleam.

Dd ;

Poet

Poeta, de credere & non credere.

Periculosum est credere & non credere.

Vtriusque exemplum breuiter exponam rei.

Hippolitus obiit, quia nouerca creditum est.

Cassandra quia non creditum, ruit Ilium.

Ergo exploranda est veritas multum prius

Quam stulta prae iudicet sententia.

Sed fabulosa ne vetustate eluam,

Narrabo tibi memoria quod factum est mea.

Maritus quidam cum diligeret coniugem,

Togamque puram iam pararet filio,

Seductus in secretum à liberto suo

Sperante heredem se fecisse proximum, [**v. c. sufficiens*]

Qui dum de puero multa mentitus foret *proximum*

Et plura de flagitiis castæ mulieris,

Adiecit, id quod sentiebat maxime

Doliturum amanti, ventitare adulterum,

Stuproque turpi pollui famam domus,

Incensus ille falso vxoris crimine

Simulauit iter ad villam, clamque in oppido

Subsedit: deinde noctu subito ianuam

Intrauit, recta cubiculum vxoris petens

In quo dormire mater natum iusserat,

Ætatem adultam seruans diligentius.

Dum quærunl lumen, dum concurrant familia,

Iræ furentis impetum non sustinens

Ad lectum accedit, tentat in tenebris caput.

Vt sentit consum, gladio pectus transfigit,

Nihil respiciens dum dolorem vindicat.

Lucerna adlata, simul adspexit filium

Sanctamque vxorem dormientem cubiculo,

Sopita primo quæ nil somno senserat;

Repræsentauit in se poenam facinoris,

Et ferro incubuit quod credulitas strinxerat,

Accusatores postularunt mulierem,

Romanque

Romanque pertraxerunt ad Centumuiros.

Maligna in fontem deprimit suspicio

Quod bona possideat: stant patroni fortiter

Causam tuentes innocentis feminae.

A Divo Augusto tunc petiere iudices

Vt adiuuaret iurisiurandi fidem

Quod ipsos error implicuisset criminis:

Qui postquam tenebras dispulit calumniae,

Certumque fontem veritatis reperit:

Luat, inquit, poenas causa libertus mali.

Namque orbam nato simul & priuatam viro.

Miserandam potius quam damnandam existimo,

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Pater familias esset, si mendacium

Subtiliter limasset à radicibus,

Non euertisset scelere funesto domum.

Nil spernat auris nec tamen credat statim.

Quis in quodam illi peccant quos minima putes:

Et qui non peccant impugnantur fraudibus.

Hoc ammonere simplices etiam potest,

Opiniones alterius ne quis ponderet,

Ambitio namque dissidens mortalium,

Aut gratia subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus quem per te cognoueris.

Hæc exsecutus sum propterea pluribus,

Breuitate nimia quoniam quosdam offendimus.

Eunuchus ad improbum.

50

Eunuchus litigabat cum quodam improbo,

Cui super obscena dicta & petulans iurgium,

Dammum insectatus est amissi corporis:

En, ait, hoc vnum est cur laborem validius.

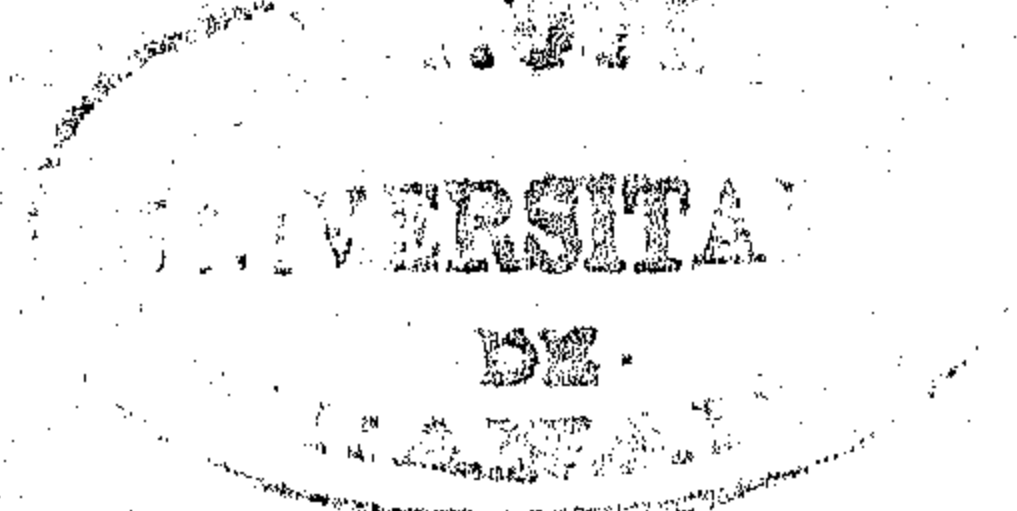
Integritatis testes quia desunt mihi:

Sed quid fortunæ stultæ delictum arguis.

Id demum est homini turpe quod meruit pati.

Dd

Pallus

Pullus ad margaritam.

In sterquilinio pullus gallinacius
 Dum quærit escam, margaritam reperit:
 Iaces indigno quanta res, inquit, loco!
 Hoc si quis pretii cupidus vidisset tui,
 Olim redisset ad splendorem maximum:
 Ego qui te inueni, potior cui multo est cibus,
 Nec tibi prodesse, nec mihi quicquam potes.
Hoc illis narra qui me non intelligunt.

Apes & Fuci Vespa iudice.

Apès in alta quercu fecerant fauos;
 Hos fuci inertes esse dicebant suos.
 Lis ad forum deducta est, Vespa iudice,
 Quæ genus vtrumque nosset cum pulcherrimæ,
 Legem duabus hanc proposuit partibus:
 Non inconueniens corpus, & par est color,
 In dubium plane res vt merito venerit:
 Sed ne religio peccet imprudens mea,

Alueos

Alueos * accipite & ceris opus infundite, [* G. e. Alueos
 Ut ex sapore mellis & forma faui
 De quis nunc agitur, auctor horum appareat
 Fuci recusant, apibus conditio placet.
 Tunc illa talem sustulit sententiam:
 Apertum est quis non possit, aut quis fecerit,
 Quapropter Apibus fructum restituo suum.
*Hanc præterissem fabulam silentio,
 Si pactam fuci non recusassent fidem.*

De lusu & seueritate.

PVerorum in turba quidam ludentem Atticus
 Pætopum nucibus cum vidisset, restitit,
 Et quasi delirum risit: quod sensit simul
 Derisor potius quam deridendus senex,
 Arcum retensum posuit in media via:
 Heus, inquit, sapiens, expedi quid fecerim.
 Concurrit populus: ille se torquet diu
 Nec quæstionis positæ causam intellegit.
 Nouissime succumbit: tum victor Sophus
 Cito rumpes arcum semper si tensum habueris.
 At si laxaris, cum voles, erit utilis.
*Sic lusus animo debent aliquando dari,
 Ad cogitandum melior Et redeat tibi.*

Canis ad Agnum.

Inter capellas Agno balanti canis.
 Stulte, inquit, erras non est hæc mater tua:
 Ouesque segregatas ostendit procul.
 Non illam quæro quæ cum libitum est, concipit,
 Dein portat onus ignotum certis mensibus
 Nouissime prolapsam effundit sarcinam:
 Verum illam quæ me nutrit admoto ybere,
 Fraudatque natos lacte, ne desit mihi.

Dd 5

Tamen

Tamen illa est potior quæ te peperit. Non ita est.
 Unde illa sciuit niger, an albus nascerer?
 Age porro scisset: cum crearer masculus,
 Beneficium magnum sane natali dedit
 Ut expectarem lanium in horas singulas.
 Cuius potestas nulla in gignendo fuit,
 Cur hac sit potior, quæ iacentis miserta est,
 Dulcemque sponte præstat beuolentiam?
 Facit parentes bonitas, non necessitas.
His demonstrare voluit auctor versibus
Obstere homines legibus, meritis capi. [*v.c. legimus capi]*

Cicada & Noctua.

55

*Humanitati qui se non accommodat,
 Plerumque poenas appetit superbia.*

Cicada acerbum noctuæ conuicium
 Faciebat, solitæ victum in tenebris querere,
 Cauoque ramo capere somnum interdium.
 Rogata est vt taceret, multo validius
 Clamare cœpit, rursus admota prece
 Accensa magis est. Noctua vt vidit sibi
 Nullum esse auxilium, & verba contemni sua,
 Hac est adgressa garrulum fallacia.
 Dormire quia me non sinunt cantus tui,
 Sonare cithara quos putes Apollinis,
 Potare est animus nectar quod Pallas mihi
 Nuper donauit; si non fastidis, veni;
 Vna bibamus, illa, quæ ardebat siti,
 Simul cognouit vocem laudari suam,
 Cupide aduolauit, noctua egressa cauo
 Trepidantem consecrata est, & leto dedit.
 Sic viua quod negarat, tribuit mortua.

Arbores in Deorum tutela.

56

Olim

Olim quas vellent esse in tutela sua
 Diui legerunt arbores; quercus Ioui,
 Et myrtus Veneri placuit, Phœbo laurea,
 Pinus Cybele, populus celsa Herculi.
 Minerva ammirans, quare steriles sumerent,
 Interrogauit: causam dixit Iuppiter,
 Honorem fructu ne videamur vendere,
 At me hercule narrabit quod quis voluerit,
 Oliua nobis propter fructus est gratior.
 Tunc sic Deorum genitor atque hominum fator:
 Quæ nata, merito sapiens dicere omnibus:
 Nisi vtile est quod facimus, stulta est gloria.
 Nihil agere quod non prosit, fabella monet.

Pauo ad Iunonem de voce sua.

57

Pauo ad Iunonem venit, indigne ferens
 Cantus luscini quod sibi non tribuerit:
 Illum esse cunctis auibus* admirabilem, [*v.c. auibus
 ammirabilem]
 Se derideri simul ac vocem miserit.
 Tunc consolandi gratia, dixit Dea:
 Sed forma vincis, vincis magnitudine,

Nitor

Nitor smaragdi collo præfulget tuo,
 Pictisque plumis gemmeam caudam explicas.
 Quo mi, inquit, mutam speciem, si vincor sono?
 Fatorum arbitrio partes sunt vobis data:
 Tibi forma, vires aquilæ, luscini melos,
 Augurium coruo, læua cornici omina,
 Omnes quæ propriis sunt contentæ vocibus.
*Noli adfectare quod tibi non est datum,
 Delusa ne spes ad querolam recidat.*

Ælopus rp. garrulo.

58

Ælopus domino solus cum esset familia,
 Parare cœnam iussus est maturius.
 Ignem ergo quærens, aliquot iustravit domus,
 Tandemque inuenit ubi lucernam accenderet.
 Tum circumcuncti fuerat quod iter longius,
 Effecit breuius: namque recta per forum
 Cœpit redire, & quidam è turba garrulus,
 Ælope, medio sole quid tu cum lumine?
 Hominem, inquit, quæro; & abit festinans domum.
*Hoc si molestus ille ad animum retulit,
 Sensit profecto se hominem non visum seni,
 Intempestive qui occupata adluserit.*

Asinus & Galli.

59

*Qui natus est infelix, non vitam modo
 Tristem decurrit, Serum post obitum quoque
 Persequitur illum dura fati miseria.*
 Galli Cybeles circum questus ducere
 Asinum solebant baiulantem sarcinas.
 Is cum labore & plagis esset mortuus,
 Detracta pelle sibi fecerunt tympana,
 Rogati mox à quodam delicio suo,
 Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo:

Putabat

Putabat se post mortem securum fore,
 Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

INCIPIT LIBER IV.

P O E T A.

Ioculare tibi videtur & sane leue;
 Dum nihil habemus * maius, calamo ludimus. [* v. c.
 dum nihil habemus manus c. & c.

*Sed diligenter intueri has nanias,
 Quantam sub*illis utilitatem reperies? [* v. c. subtilis util.
 Non semper ea sunt quæ videntur; decipit* [v. c. despici
 Frons prima multos: rara mens intelligit
 Quod interiore condidit cura angulo.
 Hoc ne locutus sine mercede existimer,
 Fabellam adiuciam DE MUSTELA ET MYRIBVS.*

LX.

Mustela cum annis & senectæ debilis,
 Inuoluit se farina, & obscuro loco
 Abiecit neglegenter. Mus escam putans
 Adsiluit, & compressus occubuit neci:
 Alter similiter deinde perit, & tertius.
 Aliquot venit sæculis rete territus
 Qui sæpe laqueos & muscipula effugerat,
 Proculque infidias cernens hostis callidi:
 Sic valeas, inquit, vt farina es quæ iaces.

De Vulpe & Vuca.

60

Fame coacta Vulpis atra in vinea
 Vuam adpetebat summis saliens viribus,
 Quam tangere vt non potuit, discedens ait:
 Nondum matura est, nolo acerbam sumere.

61

*Qui facere quæ non possunt, verbis eleuant,
Adscribere hoc debent exemplum sibi.*

Equus & Aper.

62

Equus sedare solitus quo fuerat sitim,
Dum sese aper volutat, turbauit vadum.
Hinc orra lis est, sonipes iratus fero,
Auxilium petiit hominis quem dorso leuans
Rediit ad hostem: iactis hunc telis eques
Postquam interfecit, sic locutus traditur:
Lætor tulisse auxilium me precibus tuis.
Nam prædam cæpi, & didici quam sis utilis.
Atque ita coegit frenos inuitum pati.
Tum mœstus ille: Paruæ vindictam rei
Dum quæro demens, seruitutem repperi.
*Hac iracundos admonebit fabula,
Impune potius ladi, quam dedi alteri.*

Poeta.

63

*Plus esse in vno sepe, quam in turba boni,
Narratione pœsteris tradam breui.*
Quidam decedens tres reliquit filias,
Vnam formosam & oculis venantem viros,
At alteram lanificam & frugi rusticam;
Deuotam vino tertiam, & turpissimam.
Harum autem matrem fecit heredem senex
Sub conditione totam vt fortunam tribus
Æqualiter distribuât, sed tali modo,
Ne data possideant aut fruantur, tum simul
Habere res deserint quas acceperint,
Centena matri conferant sestertia.
Athenas rumor implet, mater sedula
Iurisperitos consulit, nemo expedit
Quo pacto * non possideant quod fuerit datum;
*[*v.c. Quo pacto si non p.
Fructum*

Fructumue capiant, deinde, quæ tulerint nihil,
Quanam ratione conferant pecuniam.
Postquam consumpta est temporis longi mora,
Nec testamenti potuit sensus colligi,
Fidem aduocauit, iure neglecto, parens:
Seponit mœchæ vestem, mundum muliebrem,
Lauationem argenteam, eunuchos glabros:
Lanificæ agellos, pecora, villam, operarios,
Boues, iumenta, & instrumentum rusticum,
Potrici, plenam antiquis apothecam cadis,
Domum politam, & delicatos hortulos.
Sic destinata dare cum vellet singulis,
Et adprobaret populus qui illas nouerat,
Æsopus media subito in turba constitit:
O si maneret conditio sensus patri,
Quam grauitè ferret, quod voluntatem suam
Interpretari non potuissent Attici!
Rogatus deinde, soluit errorem omnium.
Domum & ornamenta, cum venustis hortulis,
Et vina vetera date lanificæ rusticæ:
Vestem, vniones, pedisequos & cætera
Illi assignate vitam quæ luxu trahit:
Agros viles & pecora, cum pastoribus
Donate mœchæ: Nulla poterit perpeti
Vt moribus quid teneat alienum suis.
Deformis cultum vendet, vt vinum parat;
Agros abiiciet mœcha, vt ornatum parat:
At illa gaudens pecore, & lanæ dedita,
Quacunque summa tradet luxuriæ domum:
Sic nulla possidebit quod fuerit datum,
Et *dictam matri conferent pecuniam [**v.c. Edicta m.*]
Ex pretio rerum quas vendiderint singulæ,
*Ita quod multorum fugit imprudentiam,
Vnius hominis repperit solertia.*

Pugna murium & mustelarum.

64

Cum victi

Cum victi mures mustelarum exercitu
(Historia quorum in tabernis pingitur)
Fugerent, & artos circum trepidarent cauos.
Ægre recepti, tamen euaserunt necem.
Duces eorum, qui capribus cornua
Suis ligarant, vt conspicuum in prælio
Haberent signum quod sequerentur milites,
Hæere in portis, suntque capti ab hostibus,
Quos immolatos victor auidis dentibus
Capacis alui merfit tartareo specu.
*Quæcumque populum tristis euentus premit,
Periclitatur magnitudo principum,
Minuta plebes facili præsidio latet.*

P H A E D R V S.

Tv qui nasute scripta dstringis mea,
Et hoc iocundum legere fastidis genus,
Parum libellum sustine patientia,
Seueritatem frontis dum placo tua,
Et in coturnis prodit AEsopus nouis.
Vtinam ne unquam Pelei nameris iugo
Pinus bipenni concidisset Thessala,
Nec ad Professa mortis audacem viam
Fabricasset Argus opere Palladio ratem
Inhospitatis prima qua Ponti sinus
Patefecit, in perniciem Graium & Barbarum.
Namq; & superbi luget Aæta* domus, [* v.c. Aetæ
domus
Et regna Pelia scelere Medea iacent,
Quæ sanum ingenium variis inuolues modis
Illic per artus fratris explicuit fugam.
Hic cæde patris Peliadum infecit manus,
Quid tibi videtur? hoc quoque insulsum est, ais,
Falsoque dictum; longe quia vetustior
Aegea Minos classe perdomuit freta,
Iustoque vindicauit exemplo imperium.

Quid ergo possis facere tibi, lector *Cato, [* v.c. lecte reato
Si nec fabella te iuuant, nec fabula?
Noli molestus esse omnino literis,
Maiorum exhibeant ne tibi molestiam.
Hoc illis dictum est, qui stulticiam naseant.
Et vt putentur sapere, calum vituperant.

Serpens ad Fabrum ferrarium:

65

Mordaciorum qui improbo dente adpetit,
Hoc argumento se describi sentiat.
In officinam Fabri venit Vipera,
Hæc cum tentaret si qua res esset cibi,
Limam momordit: illa contra contumax:
Quid me inquit, stulta dente captas lædere;
Omne adfueui ferrum quæ conrodere?

Vulpis & Caper.

66

Homo simul ac venit in magnum periculum,
Effugium reperire alteritis quarit malo.

Quia

E c

Cunt

Cum decidisset Vulpis in puteum inscia,
 Et altiore clauderetur margine,
 Deuenit Hircus sitiens in eundem locum:
 Simul rogauit, esset an dulcis liquor
 Et copiosus: illa fraudem moliens:
 Descende, amice, tanta bonitas est aquæ,
 Voluptas ut satiari non possit mea.
 Immisit se barbatus. tum vulpicula
 Euasit puteo, nixa celsis cornibus,
 Hircumque clauso liquit hærentem vado.

De vitis hominum.

Peras imposuit Iuppiter nobis duas,
 Propriis repletam vitis post tergum dedit,
 Alienis ante pectus suspendit grauem.
*Hæc re videre nostra mala non possumus:
 Alii simul delinquant, censores sumus.*

Fur & Lucerna.

Lucernam fur accendit ex ara Iouis,
 Ipsumque compulauit ad lumen suum,
 Onustus qui sacrilegio cum discederet,
 Repente vocem sancta misit religio:
 Malorum quamuis ista fuerint munera;
 Mihi que inuisa, ut non offendar subripi;
 Tamen, sceleste, spiritu culpam lues
 Olim cum adscriptus venerit pœnæ dies.
 Sed ne ignis noster facinori præluceat
 Per quem verendos excolit pietas Deos,
 Vero esse tale luminis commercium.
 Itaque hodie nec lucernam de flamma Deum,
 Nec de lucerna fas est accendi sacrum.
*Quot res contineat hoc argumentum utiles,
 Non explicabit alius quam qui reperit.*

Significat

*Significat primo, sape quos ipse alueris,
 Tibi inueniri maxime contrarios.
 Secundum ostendit, scelera non ira Deum,
 Fatorum dicto sed puniri tempore.
 Nouissime interdicit ne cum malefico
 Vsum bonus confociet ullius rei.*

Malas esse diuitias.

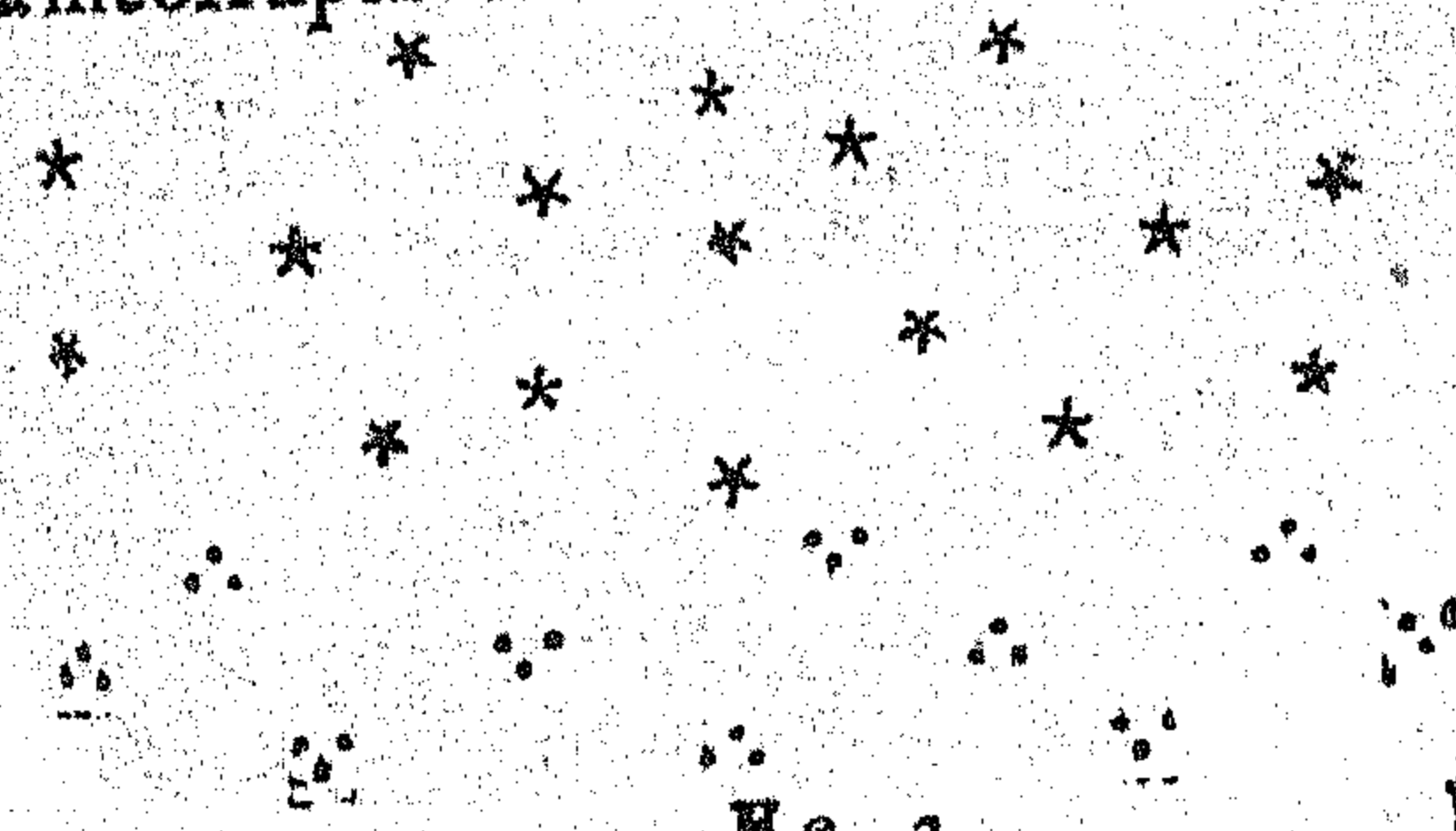
70

*Opes inuisa mero sunt forti viro,
 Quia diues arca veram laudem intercipit.*
Cælo receptus propter virtutem Hercules,
 Cum gratulantes per saluasset Deos.
 Venienti * Pluto qui Fortunæ est filius, [*v.c. Venienti
 Auertit oculos: causamque quæsiuit pater. *Plutone*
 Odi, inquit illum, quia malis amicus est,
 Simulque obiecto cuncta corrumpit lucro.

De Leone regnante.

71

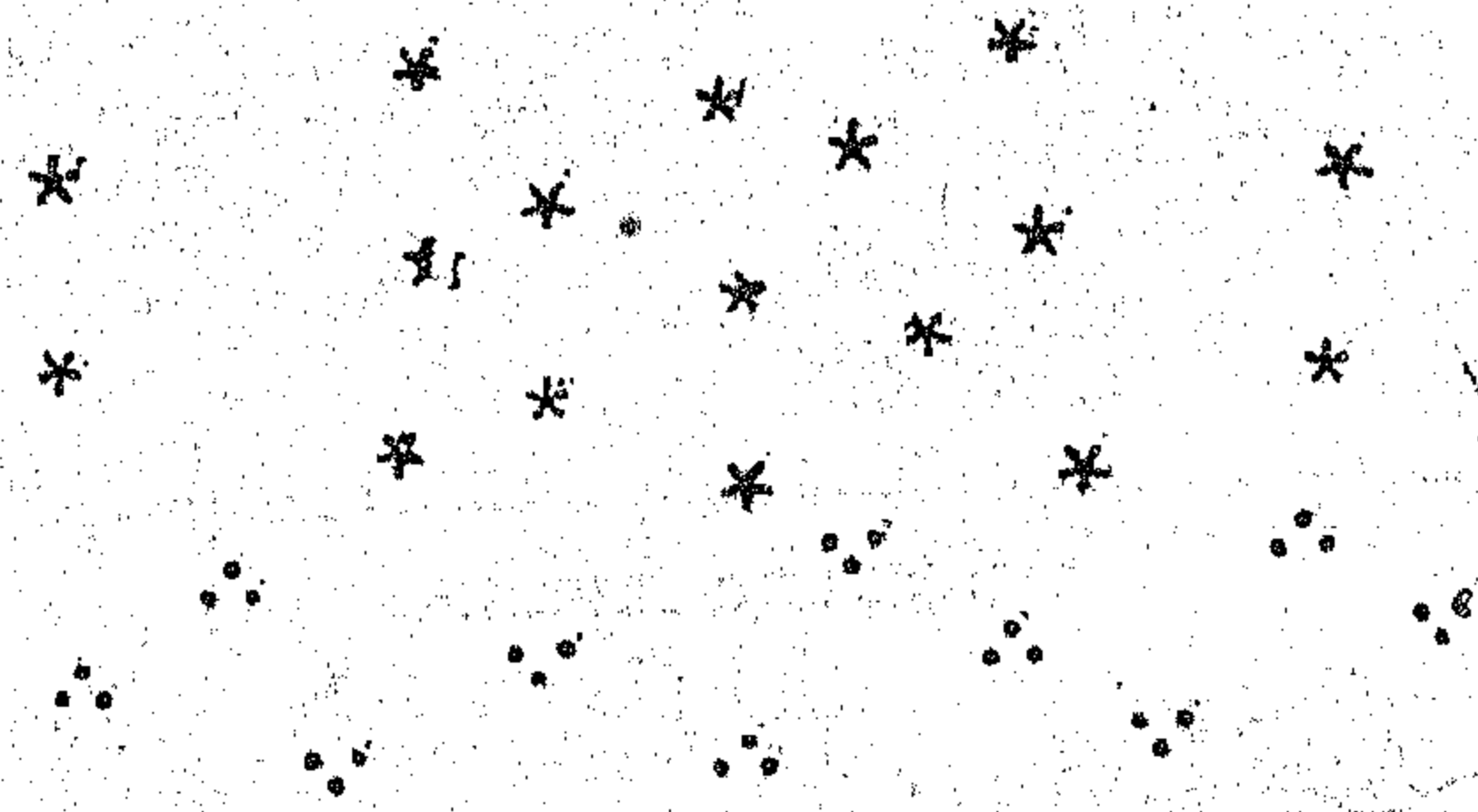
*Vtilius homini nihil est quam recte loqui:
 Probanda cunctis est quidem sententia:
 Sed ad perniciem solet agi sinceritas.*
Cum se ferarum regem fecisset Leo,
 Et æquitatis vellet famam consequi,
 A pristina deflexit consuetudine,
 Atque inter illas tenui contentus cibo,
 Sancta incorrupta iura reddebat fide:

Leo 2

LXXII.

LXXII.

Postquam lauare cœpit penitentia,
A fictione veretri linguam mulieris.
Ad finitatem traxit inde obscenitas.

Idem.

73

Rogauit alter, tribadas & molles mares
Qua ratio procreasset: exposuit senex.

Idem Prometheus auctor vulgi fistilis,
Qui simul offendit ad fortunam, frangitur,
Naturę partes veste quas celat pudor.
Cum separatim toto finxisset die,
Aptare mox vt posset corporibus suis:
Ad cœnam est inuitatus subito à *Libero [*v.c. subito à
liberto
Vbi inrigatus multo venas nectare,
Sero domum est reuersus titubanti pede.
Tum semisomno corde, & errore ebrio,
Adplicuit *virginale generi masculino. [*v.c. Virginali
Et masculina membra applicuit feminis.
Ita nunc libido prauo fruitur gaudio.

De capreis barbatis.

74

Barbam capellæ cum impetrassent ab Ioue,
Hirci mœrentes indignari cœperant

Quod

Quod dignitatem feminæ æquassent suam.
Sinite, inquit, illas gloria vana frui,
Et surpare vestri ornatum muneris,
Pares dum non sint vestræ fortitudinis.
Hoc argumentum monet vt sustineas tibi
Habitum esse similes, qui sint virtute impares.

De fortunis hominum.

75

Cum de fortunis quidam quereretur suis.
Æsopus finxit consolandi gratia.

Vexata sæuis nauis tempestatibus
Inter vectorum lacrimas & mortis metum,
Faciem ad serenam subito mutatur dies,
Ferri secundis tuta cœpit statibus,
Nimiaque nautas hilaritate extollere;
Factus periculo tum gubernator sopus;
Parce gaudere oportet & sensim queri.
Totam * quia vitam miscet dolor & gaudium. [*v.c.
*Totamque vitam.

Canum legati ad Iouem.

76

CAnes, legatos olim misere ad Iouem,
Vti sese abriperet hominum contumeliis,
Furfuribus sibi consparsum quod panem darent,
Fimoque turpi maximam explerent famem,
Profecti sunt legati non celeri pede
Dum naribus scrutantur escam in stercore.
Citati non respondent, vix tandem inuenit
Eos Mercurius, & turbatos adtrahit.
Tum vero vultum magni vt viderunt Iouis,
Totam timentes concacarunt regiam:
Propulsi vero sustibus, vadunt foras:
Verat dimitti magnus illos Iupiter.

Ee 3

Mirati

Mirati sibi legatos non reuertier,
 Turpe æstimantes aliquid commissum à suis,
 Post aliquod tempus alios adscribi iubent.
 Rumor legatos superiores prodidit.
 Timentibus rursus aliquid ne simile accidar,
 Odore canibus anum, sed multo, replent,
 Mandant * dimittantur, statim.
 Adeunt: rogantes, aditum continuo impetrant,
 Confedit genitor tum Deorum maximus,
 Quassatque fulmen: tremere cœpere omnia:
 Canes, confusus subito quod fuerat fragor,
 Repente odorem mixtum cum merdis cacant,
 Reclamant omnes vindicandam iniuriam.
 Sic est locutus ante pœnam Iuppiter:
 Non est legatos regis non dimittere,
 Nec est difficile pœnas culpæ imponere;
 Sed hoc feretis pro iudicio præmium:
 Non vero dimitti, verum cruciari fame,
 Ne ventrem continere non possint suum:
 Illi autem qui miserunt vos tam futiles,
 Nunquam carebunt hominis contumelia,
 Ita nunc legatos * expectantes posteros,
 Nouum venire cum videt, culum olfacit;

Serpens misericordia nociua.

77

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet.

Celu rigentem quidem Colubram sustulit
 Et sinuque fouit contra se ipse misericors.

Namque ut resecta est, necuit * hominem protinus.

[* v. c. nocuit hom.

Hanc alia cum rogaret causam facinoris,
 Respondit: Ne quis discat prodesse improbis:

Vulpis & Draco.

78

Vulpis

Vulpis cubile fodiens, dum terram eruit
 Agitque plures altius cuniculos,
 Peruenit ad Draconis speluncam vitimam,
 Custodiebat qui thesauros abditos.
 Hunc simul aspexit; Oro ut imprudentiæ
 Des primum veniam, deinde, si pulcre vides
 Quam non conueniens aurum sit vitæ meæ,
 Respondeas clementer, quem fructum capis
 Hoc ex labore, quodue tantum est præmium,
 Ut careas somno & æuum in tenebris exigas?
 Nullum, inquit ille: verum hoc à summo mihi
 Ioue adtributum est. Ergo nec sumis tibi,
 Nec vili donas quicquam? Sic fatis placet.
 Nolo irascaris, libere si dixerò:
 DIs est iratis natus quis est similis tibi.

In Auarum.

Abiturus illuc quo priores abierunt,
 Quid mente caca miserum torques spiritum
 Tibi dico, auare gaudium heredis tui,
 Qui ture superos, ipsum te fraudas cibo,
 Qui tristis audis musicum cythara sonum,
 Quem tiliarum macerat iocunditas.
 Obsoniorum pretia cui gemitum exprimitur,
 Qui dum quadrantes aggeras patrimonio,
 Cælum fatigas sordido periurio.
 Qui circumcidis omnem impensam funeris,
 Libitina ne quid de tuo faciat lucrum.

Phædrus.

Quid indicare cogitur liuor modo,
 Licet dissimulet, pulcre tamen intellego.
 Quicquid putabit esse dignum memorie,
 AEsopi dicet: si quid minus adriserit,

Ee 4

Ame

*A me contendet fictum quouis pignore.
Quem volo refelli iam nunc responso meo?
Sive hoc ineptum, sive laudandum est opus,
Inuenit illi, nostra perfecit manus.
Sed exsequamur ceptum propositi ordinem.*

De Simonide.

79

Homo doctus in se semper diuitias habet.

Simonides, qui scripsit egregium melos,
Quo paupertatem sustineret facilius,
Cum ire cepit vrbes Asiæ nobiles,
Mercede accepta laudem victorum canens.
Hoc genere quæstus postquam locuples factus est,
Venire in patriam voluit cursu pelagi,
(Erat autem * natus, vt aiunt, in Cæo * insula) [* v. c.

Natiua fuit v. [& c. in Scirhia insula.*

Ascendit nauem, quam tempestas horrida
Simul & vestras medio dissoluit mari.
Hizonas, illi res pretiosas colligunt
Subsidium vitæ: quidam curiosior,
Simonide, tu ex opibus nihil sumis tuis?
Mecum inquit, mea sunt cuncta. tunc pauci enarrant,
Quia plures onere degrauari perierant.
Prædones adsunt, rapiunt quod quisque extulit.
Nudos relinquunt forte Clazomenæ prope,
Antiqua fuit vrbs quam petierunt naufragi.
Hic literarum quidam studio deditus,
Simonidis qui sæpe versus legerat,
Eratque absentis admirator maximus,
Sermone ab ipso cognitum cupidissime
Ad se recepit, veste, nummis, familia
Hominem exornauit: ceteri tabulam suam
Porrigunt rogantes victum: quos casu obuus
Simonides vt vidit: Dixi, inquit, mea
Mecum esse cuncta; vos quod rapuistis, periit.

Mons

Mons partariens.

80

Mons parturibat, gemitus immanes ciens,
Eratque in terris maxima expectatio
Quid ille pareret, at ille murem peperit.

Hoc scriptum est tibi

Qui magna cum in aris, extrinsecus nihil,

Formica & Musca.

81

Nil agere quod non profit, fabella indicat.

Formica & Musca contendebant acriter,
Quæ pluris esset: Musca sic cepit prior.
Conferte nostris tu potes te laudibus?
Vbi immolatur, extra prægusto Deum,
Moror inter aras, templa perlustro omnia,
In capite regis sedeo, cum visum est mihi,
Et marronarum casta delibo oscula:
Laboro nihil, atque optimis rebus fruor.
Quid horum simile tibi contingit rustica?
Est gloriosus sane conuictus Deum,

Re s

Sed

Sed illi qui inuitatur non qui inuisus est.
 Aras frequentas, nempe abigeris quo venis:
 Reges commemoras & matronarum oscula:
 Superba * iactas tegere quod debet pudor. [* v. c. super
 etiam iactas t. q. debes.

Nihil laboras; ideo cum opus est nil habes:
 Ego granum in hiemem cum studiose congero,
 Te circa murum video pasci stercore:
 Æstate me laceffis; cum bruma est, files:
 Mori contractam cum te cogunt frigora,
 Me copiosa recipit incolumem domus.
 Satis profecto rettudi superbiam.
 Fabella talis hominum discernit notas
 Eorum qui se falsis ornant laudibus,
 Et quorum virtus exhibet solidum decus.

Poeta.

Quantum valerent inter homines litteræ
 Dixi superius: quantus nunc illis honos
 A superis sit tributus, tradam memoria.
 Simonides idem ille de quo retulit

Victoris

Victoris laudem cuiusdam pœtæ ut scriberet,
 Certo conduxit pretio. secretum petit:
 Exigua cum frenaret materia impetum,
 Vfus pœtæ ut moris est licentia,
 Atque interposuit gemina Leda sidera,
 Auctoritatem similis referens gloria.
 Opus adprobavit, sed mercedis teriam
 Accepit partem; cum reliquam posceret;
 Illi inquit, reddent quorum sunt laudes dua.
 Verum ut ne irate te dimissum sentiam,
 Ad coenam mihi promitte; cognatos volo
 Hodie inuitare, quorum es in numero mihi.
 Fraudatus quamuis & dolens iniuria,
 Ne male dimissam gratiam corrumpere,
 Promisit. rediit hora dicta, recubuit.
 Splendebat hilare poculis conuiuium,
 Magno apparatu lata resonabat domus;
 Repente cum duo iuvenes sparsi puluere,
 Sudore multo defluentes corpora,
 Humanam supra formam, cuiusdam seruulo
 Mandant, ut ad se prouocet Simonidem;
 Illius interesse ne faciat moram.
 Homo perturbatus excitat Simonidem:
 Vnum promorat vix pedem triclinio,
 Ruina camera subito oppressit ceteros;
 Nec illi iuvenes sunt reperti ad ianuam.
 Ut est vulgatus ordo narrat & rei,
 Quos scierunt, numinum presentiam
 Vari dedisse vitam, mercedis loco.

Idem Poeta.

Super sunt mihi qua scribam, sed parco sciens,
 Primum esse tibi ne videar molestior.
 Destringit quem multarum rerum varietas:
 Dein si quis eadem forte conari velit.

Habere

Habere ut possit aliquid operis * esidui:

Quamuis * materia tanta abundet copia, [*v.c. Quam
Labori faber Et desit, non fabro labor. uis naturæ tanta
Brenitatis nostræ * premium ut reddas, pero [*v.c. ni-
mum ut reddas:

Quod es pollicitus; exhibe vocis fidem:

Nam vita morti propior est cotidie:

Et hoc minus Veniet ad me muneris

Quo plus consumet temporis dilatio.

Et cito rem perages, usus fiet longior:

Fruar diutius, si celerius capero.

Languentis aui dum sunt aliqua reliqua,

Auxilio locus est: olim senio debilem

Frustra adiuuare bonitas nitetur tua,

Cum * iam desierit esse beneficium utile, [*v.c. Cum iam
desideret esse beneficio utilius

Et mors vicina flagitabit debitum.

Stultum admonere tibi * preces existima. [*v.c. præcept.

Proclius ultro cum sit misericordia.

Sæpe impetrauit veniam confessus reus,

Quanto innoenti iustius debet dari?

Tua prius * sunt partes, aliorum dein: [*v.c. Tuæ sunt
partes faciunt aliorum dein: Simili gyro ve-
nient aliorum prius vices.

Simili gyro venient aliorum vices.

Decerne quod religio, quod patitur fides,

Et * gratulari me fac iudicio tuo. [*v.c. gratulari me face-
re iudic. f. patere.

Eccedit animus quem proposuit terminum;

Sed difficulter continetur spiritus

Integritatis qui sincera conscientus,

A noxiorum premitur insolentis:

Qui sint requires, apparebunt tempore.

Ego quondam legi quam puer sententiam,

Falam muttire plebeio periculum est,

Dum sanitas constabit, pulcre memini.

INCIPIT

INCIPIT LIBER V.

Poeta ad Particulonem.

Cum destinassem terminum operis * habere,
In hoc, ut aliis esset materia satis,

Consilium tacito corde damnavi, *

Nam si quis talis etiam est tituli *

Quo pacto damnabit quidam omiserim,

Ut illum cupiam fama tradere:

Sua cuique cum sit animi cogitatio

Colorque prior, ergo non leuitas mihi

Sed certa ratio causam scribendi dedit.

Quare Particulo *, quoniam caperis fabulis, [*v.c. Particula q. c. fabulæ.

Quas AEsopias non AEsopi nomino,

Quasi paucas * ostenderit, ego plures dissero, [*v.c. Quali
paucas tale ostendit:

Usus vetusto genere, sed rebus novis.

Quartum libellum dum varie perleges,

Hunc obtrechare si volet malignitas,

Imitari dum non possit, obtrechet licet.

Mihi parva laus est, quod tu, quod similes tui

Vestras in chartas Verba transfertis mea,

Dignumque longa iudicatis memoria:

In litterarum plausum ire desidero.

Idem Poeta.

AEsopi nomen sicubi interposuero
Cui redididi iam pridem quicquid debui,

Auctoritatis esse scito gratia:
Ut quidam artifices nostro faciunt seculo

Qui pte.

*Qui pretium operibus maius inueniunt, nouo
Si marmori adscripserunt Praxitelem, suo
Detrito, Myronem argento. Fabula exaudiant
Adeo fugat a. plus uetustis nam fauet
Inuidia mordax, quam bonis presentibus.
Sed iam ad fabellam talis exempli feror.*

Demetrius rex & Menander Poeta.

82

Demetrius qui dictus est Phalereus,
Athenas occupauit imperio improbo,
Ut mos est vulgi, passim & certatim ruit,
FELICITER, subclamant ipsi principes,
Illam osculantur, qua sunt oppressi manum.
Tacite gementes tristem fortunæ vicem.
Quinetiam desides & sequentes orium
Ne defuisse noceat reperunt vltimi;
In quis Menander nobilis comediis
Quas, ipsum ignorans, legerat Demetrius
Et admiratus fuerat ingenium viri,
Vnguento delibutus, vestitu adfluens,
Veniebat gressu delicato & languido.
Hunc ubi Tyrannus vidit extremo agmine:
Quinam ciuædus ille in conspectu meo
Audet venire? responderunt proximi:
Hic est Menander scriptor, mutatus statim

.. ..
.. ..
.. ..
.. ..

LXXXIII.

LXXXIII.

.. ..
.. ..
.. ..
.. ..

Et vindicauit sese forti dextera.
Latrone occiso timidus accurrit comes
Stringitque gladium dein reiecta penula:
Cedo, inquit, illum; iam curabo sentiat
Quos adtemptarit. tunc qui depugnauerat:
Vellem istis verbis saltem adiuuisses modo,
Constantior fuisset vera existimans:
Nunc conde ferrum & linguam pariter futilem,
Ut possi salios ignorantes fallere.
Ego qui sum expertus quantis fugias viribus.
Scio quod virtuti non sit credendum tuæ.
*Illi assignari debet hac narratio
Qui re secunda fortis est, dubia fugax.*

Caluus & Musca.

84

Calui momordit Musca nudatum caput,
Quam opprimere captans, alapa sibi duxit graue.
Tunc illa inridens: Punctum volucris paruula
Voluisti morte vlcisci, quid facies tibi
Iniuriæ quia dederis contumeliam?
Respondit: Mecum facile redeo in gratiam,
Quia non fuisse mentem lædendi scio:
Sed te contemti generis animal improbum,

Que

Quæ delectaris bibere humanum sanguinem,
Optem necare, vel maiore incommodo,
Hoc argumento veniam dari docet.
Qui casu peccat, quam qui consilio est nocens
Illam esse quamvis dignum paria iudico.

Asini & Porcelli.

Quidam immolasset verrem cum Sancti Herculi,
Cui pro salute vorum debebat sua,
Asello iussit reliquias poni hordei.
Quas aspernatus ille sic locutus est:
Tuum libenter profus adpetarem cibum,
Nisi qui nutritus illo est ingulatus foret.

*Huius respectu fabula deterritus,
Periculosum semper reputauit lucrum.
Sed dicit: Qui rapuere diuitias, habent.
Numeremus agetum, qui deprehensi * perierunt, [* v.c. de-
prehenso perierunt.*

*Maiorem turbam punitorum reperies:
Pauca temeritas est bono, multis malo.*

Scurra

Scurra & Rusticus.

86

*Prauo fauore labi mortales solent,
Et pro iudicio dum stant erroris sui,
Ad poenitendum rebus manifestis agi.*
Facturus ludos quidam diues nobilis,
Proposito cunctos inuitauit premio.

Quam quisque posset, ut nouitatem ostenderet,
Venere artifices laudis ad certamina,
Quos inter Scurra notus urbano sale,
Habere dixit se genus spectaculi
Quod in theatro nunquam prolatum foret,
Dispersus rumor ciuitatem concitat:
Paulo ante vacua turbam deficient loca:
In scena vero postquam solus constitit,
Sine apparatu nullis adiutoribus.
Silentium ipsa fecit expectatio.

Ille in sinum repente dimisit caput,
Et sic portelli vocem est imitatus sua,
Verum ut subesse pallio cõrenderent,
Erexeuti iuberent, quo facto, simul
Nihil est repertum, multis onerant laudibus,
Hominemque plausu prosequuntur maximo:

Hoc vidit fieri Rusticus: Non me hercule
Me vincet, inquit: & statim professus est
Idem facturum melius se postridie.
Fit turba maior: iam fauor mentes tenet,
Et derisuri * non spectaturi sedent. [* v.c. Et derisuros
non expectaturos sicut:

Uterque prodit. Scurra digrunit prior
Mouetque plausus & clamores suscitatur.
Tunc simulans sese vestimentis Rusticus
Porcellum obtegere, quod faciebat scilicet,
Sed in priore quia nil compererat latens

* * * *

S f

Peruelli.

Peruellit aurem vero quem celauerat,
 Et cum dolore vocem naturæ exprimit,
 Adclamat populus: Scurram multo similis
 Imitatum, & cogit Rusticum trudi foras.
 At ille profert ipsum porcellum è sinu
 Turpemque aperto pignore errorem probans;
 En hic declarat quales sis iudices.

Poeta ad particulonem.

Adhuc supersunt multa quæ possim loqui,
 Et copiosa abundat rerum varietas:
 Sed temperata suaves sunt argutia:
 Immodica offendunt. quare, Vir sanctissime
 Particulo, chartis nomen victurum meis,
 Latinis dum manebit pretium literis,
 Si non ingenium, certe breuitatem adproba,
 Quæ commendari tanto debet iustius,
 Quanto poeta sunt molesti validius.

Caluus, & quidam pilis defectus.

Inuenit Caluus forte in triuio pectinem.
 Accessit alter æque defectus pilis;
 HEIA, inquit, COMMUNE QUODCVNQVE
 EST LVCRİ.
 Ostendit ille prædam; & adiecit simul;
 Superum voluntas fauit, sed fato inuidio:
 Carbonem, vt aiunt, pro thesauro inuenimus.
 Quem spes delusit, huic querela conuenit.

Procax Tibicen.

Vbi vanus animus aura captus frivola
 Abripuit insolentem sibi fiduciam,
 Facile ad derisum stulta lenitas ducitur.

Princeps

Princes Tibicen notior paulo fuit.
 Operam Bathyllo solitus in scæna dare.
 Is forte ludis, non satis memini quibus,
 Dum pocma rapitur, concidit casu graui
 Nec *opinans, & sinistram fregit tibiam [*v. c. Ne co-
 pia sed sinistram.

Duas cum dextras maluisset perdere.
 Inter manus sublatus & multum gemens
 Domum refertur. aliquot menses transeunt
 Ad sanitatem dum venit curatio,
 Vt spectatorum mos est, & lepidum genus,
 Desiderari cœpit, cuius flatibus
 Solebat excitari saltantis vigor.
 Erat facturus ludos quidam nobilis
 Et incipiebat princeps abduci reum *
 *Ingressi à se reducit pretio, precibus, vt
 *Tantum modo ipso ludorum ostenderet sese die.
 Qui simul aduenit, rumor de tibicine
 Fremit in teatro: quidam affirmant mortuum,
 Quidam in conspectum proditurum sine mora.
 Aulæo misso, deuolutis tonitrubus,
 Dii sunt locuti more translatio.
 Tunc chorus ignotum more ducto canticum
 Imposuit, cuius hæc fuit sententia:

LÆTARE INCOLVMIS ROMA
 SALVO PRINCIPE.

Inplausu confurrectum est, iactat basia
 Tibicen: gratulari fautores putat.
 Equester ordo stultum errorem intelligit,
 Magnoque risu canticum repeti iuber.
 Interatur illud homo meus se in pulpito
 Totum prosternit plaudit inludens eques:
 Rogare populus hunc coronam existimat.
 Vt vero cuneis noruit res omnibus,
 Princeps ligato cruce niuca fascia,

Ff 2

Niucif.

Niueisque tunicis, niueis etiam calceis.
Superbiens honorem vidit diuinæ domus.
Ab vniuersis capite est protrusus foras.

Tempus.

Cursu volucris pendens in nouacula
Caluus, comosa fronte, nudo corpore,
Quem si occuparis, teneas; elapsum semel
Non ipse possit Iuppiter reprehendere.
Occasionem rerum significat breuem.
Effectus impediret ne segnis mora,
Finxere antiqui talem effigiem temporis.

Taurus & Virulus.

Angusto in aditu Taurus luctans cornibus,
Cum vix intrare posset ad præsepia,
Monstrabat Virulus quo se pacto plecteret?
Tace, inquit, ante hoc noui quam tu natus es.
Qui doctiorem emendat, sibi dici putet.

Canis & Venator.

Aduersus omnes fortis veloces feras
Canis cum domino semper fecisset satis,
Languere cepit annis ingrauantibus.
Aliquando obiectus hispidi pugnae suis,
Adripuit aurem, sed cariosis dentibus
Prædam dimisit hic tunc Venator dolens,
Canem obiurgabat; cui senex contra latrans
Non te destituit animus, sed vires meæ.
Quod fuimus laudas, iam damnas, quod sumus.
Hoc cur, Filite, scripserim pulcre vides.

F I N I S.

AVIENI

AVIENI FABULÆ

ÆSOPICÆ.

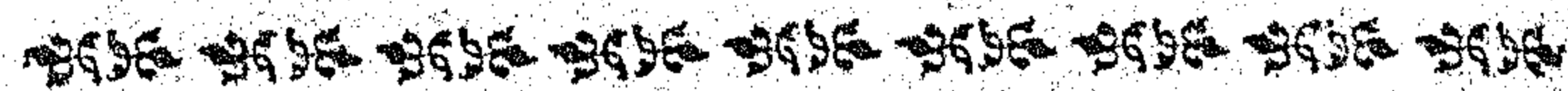
AVIENVS THEODOSIO.

Debitanti mihi, Theodosi optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam mandaramus, fabularum textus occurrit, quod in his Urbanè concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poemate loqueretur? quum in utroque literarum genere & Atticos Græca eruditione superes, & latinitate Romanos? Huius ergo materiam ducem nobis Æsopum noueris, qui responsio Delphici Apollinis ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Vtrum has pro exemplo fabulas & Socrates diuinis operibus indidit & poemati suo Flaccus aptauit, quod in se sub locorum communium specie vitæ argumenta continsant, quas græcis Iambis Babrias repetens in duo volumina coarctauit. Phadrus etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad quadraginta & duas in unum redactas fabulas edidi, quas rudi latinitate compositas alogis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudines lenes totumque viuendi ordinem cautus agnoscas. Loqui verò arboras, feras cum hominibus gemere, verbis certe volucres, animalia ridere fecimus, ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

¶ (:)

Ff 3

ÆSO-

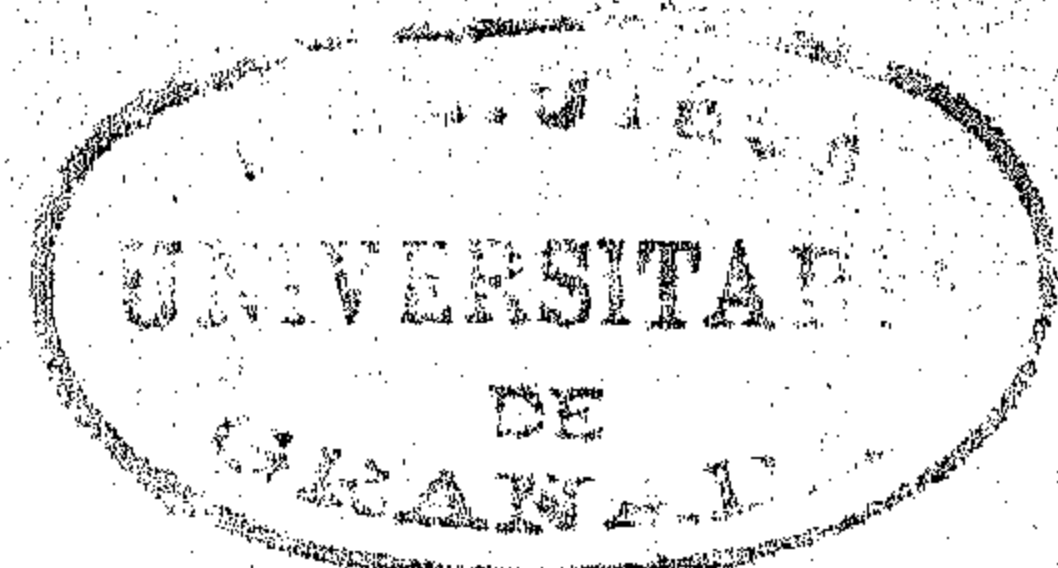

ÆSOPI FABVLÆ XLII. AB
Auieno Elego carmine conscriptæ.

Rustica & Lupus.

Rustica deflenti paruo iurauerat olim
Ni taceat, rapido quòd foret esca lupo.
Credulus hanc vocem Lupus audiit, & manet ipsas
Pernigil ante fores, irrita vota gerens.
Nam lassata puer nimis dat membra quieti,
Spem quoque raptori sustulit inde fames.
Hunc vbi sylvarum repetentem iustra suarum
Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
Cur, inquit, nullam defers de more rapinam,
Languida consumptis sed trahis ora genis?
Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna
Vix miserum vacua delituisse fuga.
Nam quæ præda rogo, quæ spes contingere posset,
Iurgia

Iurgia nutricis quum mihi verba darent?
Hæc sibi dicta puter, seque hac sciat arte notari:
Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

Aquila & Testudo.

Pennatis aibus quondam testudo loquuta est,
Si quis eam volucrum destituisset humi,
Protinus è rubris conchas proferret arenis,
Queis pretium nitido cortice bacca daret:
Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
Nil ageret toto perficeretue die.
Ast vbi promissis aquilam fallacibus implet,
Experta est similem perfida lingua fidem.
Et malè mercatis dum quærit sydera pennis
Occidit infelix alitis vngue feræ.
Tum quoque sublimes quum iam moreretur in auras,
Ingemuit, votis hæc licuisse suis.
Nam dedit exosæ posthæc documenta quieti
Non sine supremo magna labore peti.
Sic quicumque noua sublatus laudè tumescit,
Dat merito pœnas, dum meliora cupit.

Ff 4

Cancr.

Cancer.

Crua retro edens quum fert vestigia cancer,
 Hispida saxosis terga relisit aquis.
 Hunc genitrix facili cupiens procedere gressu
 Talibus alloquiis praeuulisse datur:
 Ne tibi transuerso placeant haec deuia nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
 Sed nifu contenta ferens vestigia recto
 Innocuos prono tramite siste gradus.
 Cui natus, faciam, si me praecesseris, inquit,
 Rectaque monstrantem certior ipse sequar.
 Nam stultum nimis est, quum tu prauissima tentes,
 Alterius censor vt vitiosa notes.

Boreas & Sol.

Immittis Boreas placidusque ad sidera Phoebus
 Iurgia cum magno conseruere Ioue,
 Quis prior ineptum peragat, (mediumq; per orbem
 Carpebat solitum fortè viator iter.)

Conuenit

Conuenit hanc potius liti praefigere causam,
 Pallia nudato decutienda viro.
 Protinus impulsus ventis circumtonat aether,
 Et gelidus nimias depluit imber aquas.
 Ille magis duplicem lateri circumdat amictum,
 Turbida summos quo trahit aura sinus.
 Sed tenues radios paulatim increfcere Phoebus
 Iusserat, vt nimio surgeret igne iubar,
 Donec lassata volens requiescere membra Viator,
 Seposita fessus veste sederet humi.
 Tunc victor docuit praesentia numina Titan,
 Nullum praemissis vincere posse minis.

Asinus pelle Leonis indutus.

Metiri se quem que decet, propriisque iuuari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.
 Ne detracta grauem faciant miracula risum
 Coeperit in solitis quum remanere malis.
 Exuias Asinus Gætuli fortè leonis
 Repperit, & spoliis induit ora nouis,

Ff 5

Aptauit

Aprauitque suis incongrua tegmina membris,
 Et miserum tanto pressit honore caput.
 Ast ubi terribilis animo circumsteterit horror,
 Pigraque præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcans,
 Turbabat pauidos per sua rura boues.
 Rusticus hunc magna postquam deprendit ab aure,
 Correptum vinculis, verberibusque domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallis,
 At mihi seu quondam semper asellus eris.

Rana & Vulpes.

EDita gurgitibus olimque immersa profundo,
 Et luteis tantum semper amica vadis,
 Ad superos colles, herboseque prata recurrens,
 Mulcebat miseras turgida rana feras,
 Callida quò posset grauibus succurrere morbis,
 Et vitam ingenio continuare suo.
 Nec se Pæonio iactat cessisse magistro,
 Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc Vulpes pecudum ridens astuta quietem
 Verborum vacuam prodidit esse fidem.
 Hæc dabit ægris, inquit, medicamina membris,
 Pallida cœruleus cui notat ora color.
 Ne sibimet quisquam de rebus inaniter vllis
 Quas nequit, imponat, ista fabella docet.

Canis.

HAud facile est prauis innatum mentibus vt se
 Muneribus dignas supplicioque putent.
 Forte canis quidam nullis latratibus horrens,
 Nec patulis primum rictibus ora trahens,

Mollia

Mollia sed pauidæ summittens verbera caudæ,
 Concitus irato vulnera dente dabat.
 Hunc dominus, ne quem probitas simulata lateret
 Iusserat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus, & nexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cauenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat munera ferri,
 Et similem turbam despiciebat ouans.
 Tunc insultantem senior de plebe superbum
 Alloquitur tali singula voce monens:
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
 Munera pro meritis si cupis ista dari?
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitia restem sed geris inde sonum.

Camelus & Iupiter.

Contentum propriis sapientem viuere rebus,
 Nec cupere alterius, nostra fabella monet.
 Indignata cito ne stet fortuna recursu,
 Atque eadem minuat, quæ dedit ante, rota.

Corporis

Corporis immensi ferrur pecus esse per auras
 Et magnis precibus sollicitasse Iouem.
 Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
 Insignes geminis cornibus ire boues.
 Et solum nulla munitum parte camelum
 Obiectum cunctis, expositumque feris.
 Iupiter adridens, postquam sperata negavit,
 Insuper & magnæ sustulit auris onus.
 Viue minor merito, cui fors non sufficit, inquit,
 Et tua perpetuam liuide damna gеме.

Viatores & Vrsa.

Montibus ignotis curuisque in vallibus arctum
 Cum socio quidam suscipiebat iter.
 Securus quodcumque malum fortuna tulisset,
 Robore collato posset vterque pati:
 Dumque per inceptum vario sermone feruntur,
 In mediam præceps conuenit vrsa viam.
 Horum alter facili comprehendens robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pendit onus.

Ille tri

Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens sponte relisus humi.
 Continud prædam cupiens fera sæua cucurrit,
 Et miserum curuis vaguibus ante leuar:
 Verum vbi concreto riguerunt membra timore,
 Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
 Tunc olidum credens, quamuis ieiuna, cadauet,
 Deserit, & lustris conditur vrsa suis.
 Sed quum securi paulatim in verba redissent
 Liberior iusto qui fuit ante fugax:
 Dic sodes quidnam trepido tibi rettulit vrsa,
 Nam secreta diu multa que verba dedit.
 Magna quidem monuit: tamen hæc quoque maxima
 Quæ misero semper sunt facienda mihi: [iussit,
 Ne facile alterius repetas consortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

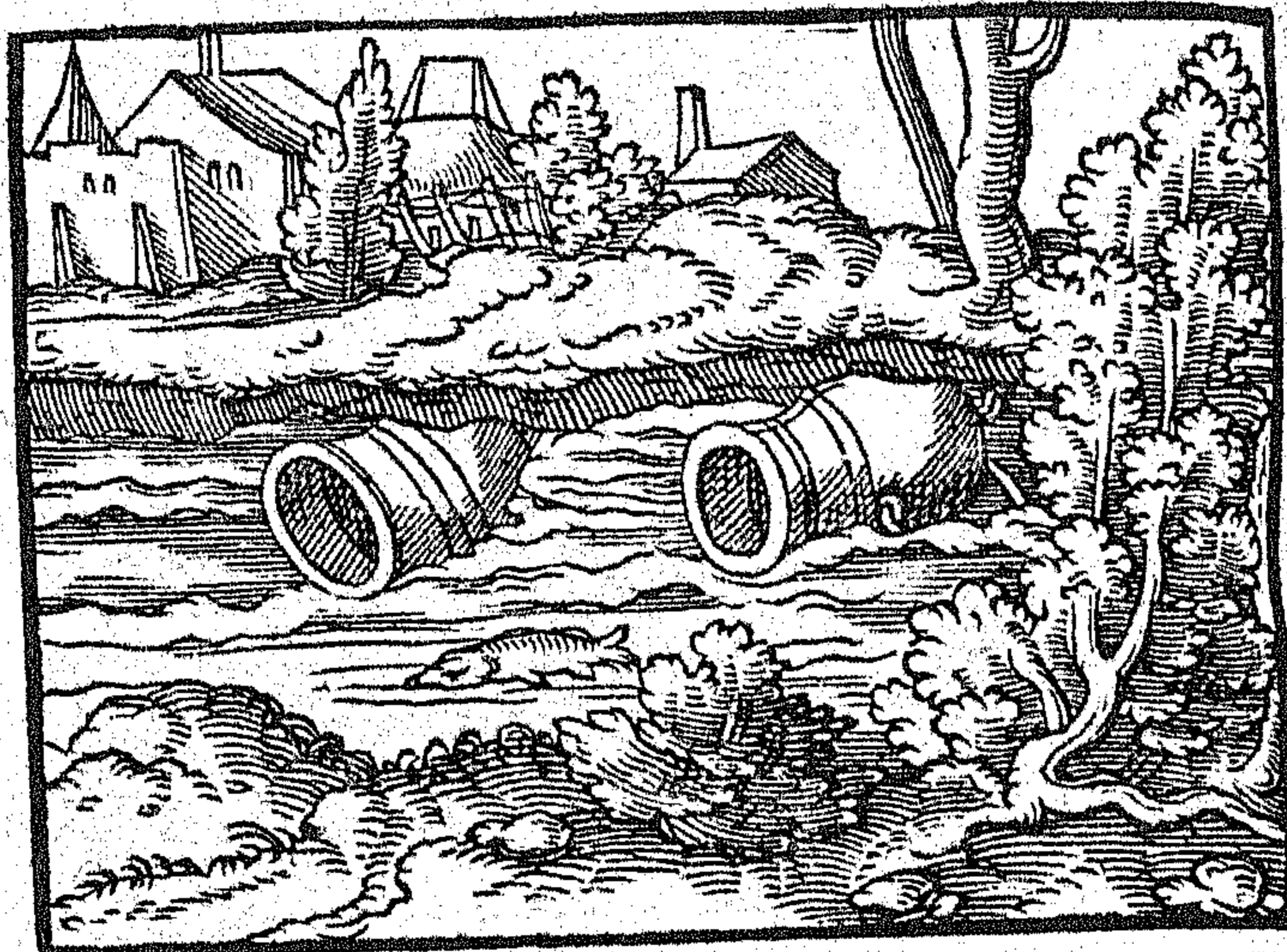
Eques Caluus.

10

Calvus eques capitis solitus religare capillos,
 Atque alias nitido vertice ferre comas.
 Ad campum nitidis venit conspectus in armis,
 Et facilem frænis flectere cœpit equum.
 Nuius ab aduerso Boreæ spiramina præstant,
 Ridiculum populo prospiciente caput:
 Nam mox delecto nituit frons nuda galero,
 Discolor adposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax, tantis quod risus millibus esset,
 Distulit admota calliditate iocum.
 Quid mirum positos referens, fugisse capillos
 Quem prius æquæuæ deseruere comæ?
 Ridiculo cuiquam cum sis, absolueret temere
 Opposita veri cum ratione stude.

Olla Anea & Lutea.

Eripiens

Exipiens geminas ripis cedentibus onas,
 Infans pariter flumen agebat aquis:
 Sed diuersa duas ars & natura creauit,
 Ære prior fusa est, altera fusa luro.
 Dispar erat fragili & solidæ concordia motus,
 Incertum que vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Iurabat solitam longius ire viam.
 Ille timens ne quid leuibus grauiora nocerent,
 Et quia nulla breui cum meliore fides,
 Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me siue tibi, seu te mihi conferat vnda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.
 Pauperior caueat sese sociare potenti
 Namque fides illi cum parili melior.

Rusticus, qui thesaurum inuenerat,
 Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profuuisse videt.
 Mox indigna animo properante reliquit aratra
 Semina

Semina compellens ad meliora boues.
 Continuo supplex telluri construit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
 Hunc fortuna nouis gaudentem prouida rebus
 Admonet indignam se quoque thure dolens:
 Nunc inuenta meis non profers munera templis
 Atque alios maus participare Deos:
 Sed quum subrepto fueris tristissimus auro,
 Me primam lachrymis sollicitabis inops.
 Non meridenti, sed tristi cernere vultu
 Fas erit, & vacua sint tibi vota tua.
 Vnius accepto peccat graue quisque talento
 Si quod ab hoc sumpsit, imputat hoc alii.

Taurus & Hircus.

13

Immensum Taurus fugeret quum forte Leonem,
 Tutaque desertis quæreret antra viis,
 Speluncam reperit quam tunc hirsutus habebat
 Ciniphii ductor qui gregis esse solet.
 Post ubi summissa meditatem irrumpere fronte
 Obuius obliquo terruit ore caper,

Tristis

Tristis abit, longaque fugax de valle loquutus;
 Nam timor expulsus iurgia ferre vetat,
 Non te dimissis setosum puride barbis,
 Illum qui superest consequiturque tremo.
 Nam si discedat, nosces stultissime quantum
 Discrepat à Tauri viribus hircus olens.
 Dum cupis illatum tibi met par solvere damnum,
 Absque tuo damno hocce cauto fore.

Simia & Iupiter.

14

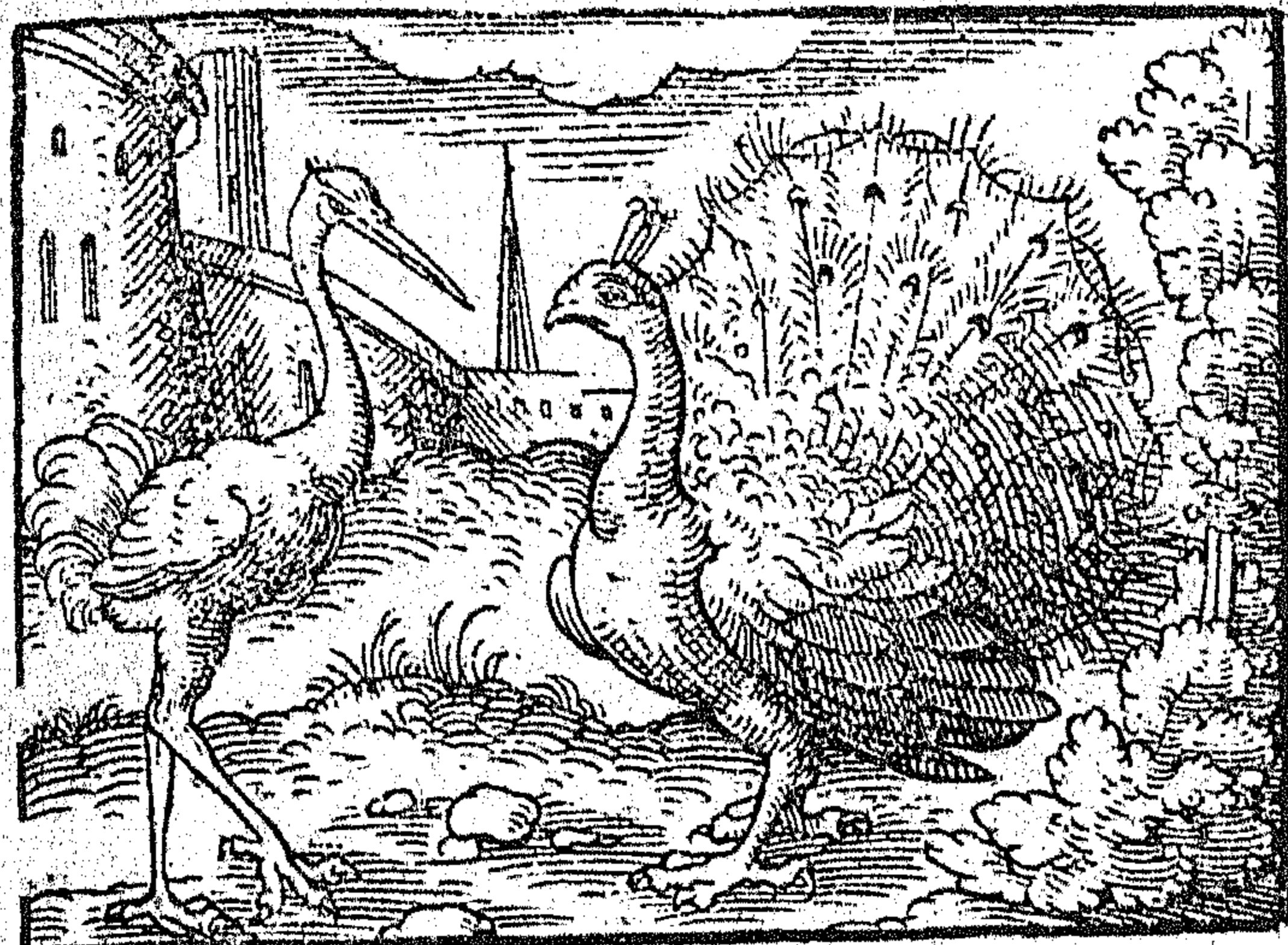
Iupiter in toto quondam quæsuerat orbe,
 Munera natorum qui meliora daret:
 Certatim ad regem currit genus omne ferarum:
 Permixture homini cogitur ire pecus.
 Sed nec squamigeri desunt ad iurgia pisces,
 Vel quidquid volucrum purior aura vehit:
 Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
 Iudicio tanti discutienda Dei.
 Tunc breuis informem traheret quum simia natum
 Ipsum etiam in risum compulit ire Iouem.

Hanc

Hanc tamen ante alias rupit turpissima vocem
 Dum generis crimen sic abolere cupit.
 Iuppiter hoc norit, manet victoria si quem,
 Iudicio superest omnibus iste meo.
 Ergo mos homini est, quicquid sibi fecerit ipse
 Vile licet maneat, comprobatur ipse tamen.

Grus & Pavo.

15

Threicium volucrem fertur Iunonius ales
 Communi sociam continuisse cibo.
 Namque inter varias fuerat discordia formas;
 Magnaque de facili iurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra decoris:
 Cæruleam facerent liuida terga gruem.
 Et simul erectæ circumdâns tegmina caudæ
 Spatserat arcænum rursus in astra iubar.
 Illa licet nullo pennarum cerneret honore,
 His tamen insultans vocibus vsa datur:
 Quamuis innumerus plumas variauerit ordo;
 Mersus humi semper florida terga geris.

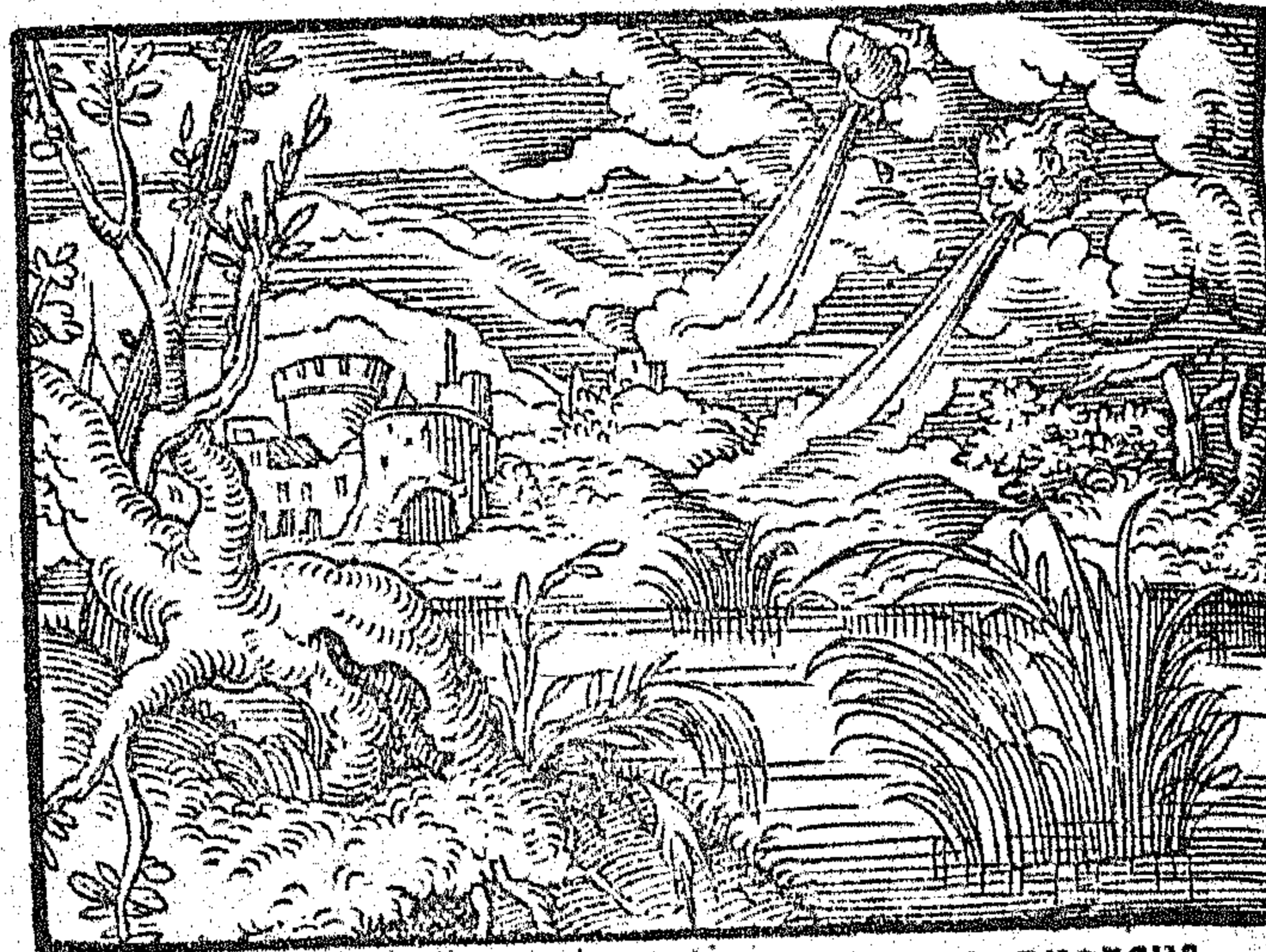
Et

At ego

Ast ego deformi sublimis in aere penna
 Proxima syderibus, nominibusque feror.
 Si quadam virtute nites ne respue quemquam,
 Ex alia quadam forsan & ipse niter.

Quercus & Hirundo.

16

Montibus è summis radicibus eruta quercus
 Decidit, infani turbine victa Noti.
 Quam tumidis subter decurrens aluèus vndis
 Suscipit, & fluuio præcipitante rapit.
 Verum, vbi diuersis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos, grande resedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quod steter arundo vadis.
 Se quoque tam vasto necdum consistere trunco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blando respondens canna susurro,
 Neque magis tutam debilitate docet
 Tu rapidos, inquit, ventos, sæuasque procellas
 Despicias, & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgentes paulatim demoror Austros,

Et quam

Et quamuis leuibus prouida cedo Notis.
 In tua præruptus offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent, magnis obsistere frustra,
 Paulatimque truces exsuperare minas.

Venator & Tigris.

17

Venatori aculis haud irrita vulnera torquens
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tum pavidis audax cupiens succurrere Tigris,
 Verbere commotas iussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto,
 Nunc tibi qualis eram nuncius iste refert.
 Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret quum saucia telum,
 A trepida fertur vulpe retenta diu.
 Dic quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut vbinam iaculum delituisse agens.
 Illa gemens, fractoque loqui vix murmure coepit,
 (Nam solitas voces ira, dolorque rapit :)
 Nulla quidem medio conuenit in aggere forma,
 Quæque oculis olim sit repetenda meis:
 Sed cruor & validis in nos directa lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.
 Bruta licet soleant animalia iure timeri:
 Omnibus est illis plus metuendus homo.

Iuueni & Leo.

18

Qattuor immensis quondam per prata iuuenis
 Fertur amicitiae tanta fuisse fides,
 Vt simul emissos nullus diuelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret ouans
 Hos quoque collatis inter se cornibus, ingens

Gg 2

Dicitur

Dicitur in syluis pertinuisse Leo.
 Dum metas oblatam prohibet tentare rapir am,
 Et coniuratos horret adire boues.
 Sed quamuis audax, factisque immanior esset.
 Tantorum solus viribus impar erat.
 Protinus aggreditur prauis insistere verbis
 Collisum cupiens dissociare pecus.
 Sed postquam dictis tauros disunxit acerbis,
 Inuasit miserum, diripuitque gregem.
 Tum quidam ex ipsis, vitam seruare quietam
 Qui cupit ex nostra discere morte potest:
 Neue cito admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

Dumus & Abies.

HOrrentes dumos abies pulcherrima risit,
 Quum facerent formæ iurgia magna suæ,
 Indignum referens cunctis certamen haberi,
 Quos meritis nullus confociaret honos.
 Nam mihi deductum surgens in nubila corpus,
 Verticis erectas tollit in astra comas.

Puppibus

Puppibus & parulis media cum sede locamur
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dant spineta figuram,
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Illerefert, nunc læta quidem bona sola fateris,
 Et nostris frueris imperiosa malis.
 Sed quum pulchra minax succidet membra securis,
 Quam velles spinas tunc habuisse meas!
 Nemo suæ carnis nimium lætetur honore
 Ne vilis factus post sua damna gemat.

Piscator & Piscis.

20

Piscator solitus prædam suspendere sæta
 Exigui piscis vile trahebat onus.
 Sed postquam superas captum perduxit ad auras,
 Atque auido fixum vulnus ab ore tulit;
 Parce, precor supplex, lacrymis ita dixit obortis,
 Nam quanta ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix secunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
 Tolle minas, teneramque ruis sine crescere mensis,

Gg ;

Hæc

Hæc tibi me rursus littoris ora dabit.
 Protinus immensi depastus cœrula ponti
 Pinguior ad calamum sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referens absoluere piscem,
 Difficiles queritur casibus esse vices.
 Nam miserum est, inquit, præsentem amittere prædã
 Stultius & rursus vota diurna sequi.
 Incerta pro spe non munera certa relinque.
 Ne rursus quæras, forte nec inuenias.

Rusticus & Auis.

21

Paruula progeniem terræ mandauerat ales
 Qua stabat viridi cespite flaua seges:
 Rusticus hanc fragili cupiens decerpere culmo,
 Vicinam supplex forte petebat opem:
 Sed vox implumes turbauit credula nidos,
 Suaserat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeans prohibet discedere mater:
 Nam quid ab externis perficietur, ait?
 Ille iterum caris operam mandauit amicis,
 At genitrix rursus tutior inde manet.

Sed

Sed postquam curuas dominum comprehendere falces,
 Frugibus & veram sensit adesse manum.
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,
 Quum spem de propriis viribus ille petit.

Inuidus & Auarus.

22

Iupiter ambiguas hominum prædiscere mentes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diuersis poscebat munera votis,
 Namque alter cupidus, inuidus alter erat.
 His sese medium Titan scrutatus vtrumque
 Obtulit, & precibus vt peteretur, ait:
 Præstandi facilis: nam quæ sperauerit vnus
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa iecur nequeat satiare cupido,
 Distulit admotas in noua damna preces.
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Scque ratus solum munera ferre duo.
 Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprii corporis optat, ouans,
 Nam petit extinctus vt lumine degeret vno.
 Alter vt hoc duplicans viuat vtroque carens.
 Tunc sortem sapiens humanam risit Apollo,
 Inuidiæque malum retrulit ipse Ioui,
 Qui dum prouentis aliorum gaudet iniquis
 Lætior infelix & sua damna cupit.

Statuarius.

23

Venditor insignem referens de marmore Bacchū
 Expositum pretio fecerat esse Deum.
 Nobilis hunc quidam, funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat.
 Alter adoratis vt ferret munera templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.

Gg 4

Nunc,

Car. 2. de
 U. prope
 hanc

Nunc, ait, ambiguum facies de mercibus omnia,
 Quum spes in pretium munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere diuis,
 Siue decus busti, seu velis esse deum.
 Subdita namque tibi est magni reuerentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Conuenit hoc illis quibus est permessa potestas,
 An prestare magis seu nocuisse velint.

Venator & Leo.

24

Certamen longa protractum lite gerebant
 Venator quondam, nobilis, atque Leo.
 Hi quum perpetuum cuperent in iurgia finem,
 Edita continuo forte sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet adfirmans pictura teste superbum
 Se fieri, extinctam nam docet esse feram.
 Ille graues oculos ad inania signa retorquens
 Infremit & rabido pectore verba dedit:
 Irrita re generis subiit fiducia vestri,
 Artificis restem si cupis esse manum.
 Quod si nostra nouum caperet solertia sensum,
 Scalperet ut docili pollice saxa Leo.
 Tunc hominem aspiceres oppressum murmure magno,
 Cederet ut rabidis vltima fata genis.

Puer & Fur.

25

Flens puer extremam putei conscendit ad oram,
 Vana superuacuis rictibus ora trahens.
 Callidus hunc lacrymis postquam fur vidit abortis,
 Quanam tristitiæ sit modò causa rogat.

Ille

Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
 Atque auri queritur desiluisse cadum.
 Nec mora, sollicita traxit manus improba mentem
 Exutus putei protinus ima petit.
 Paruulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallacis suscepta pericula voti
 Tristior amissa veste resedit humi.
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos.
 Perdita, quisquis erit, posthac bene pallia credat,
 Qui putat in liquidis quod natet vna vadis.
 Nemo nimis cupidè sic res desideret vllas,
 Ne plus cum cupiat, perdat & id, quod habet.

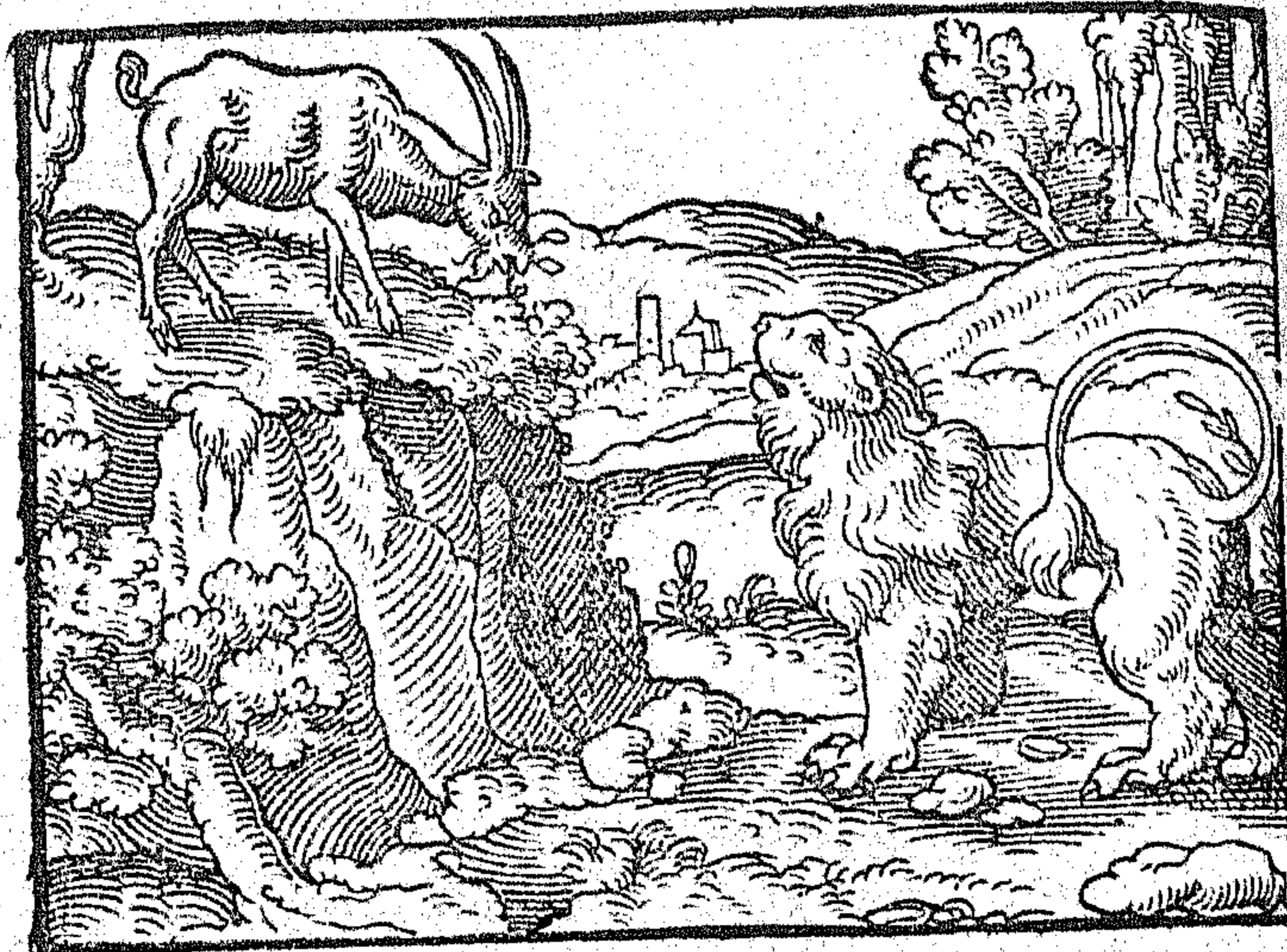
Leo & Capella.

26

Viderat excelsa pascentem rupe capellam,
 Comminus esuriens quum Leo ferret iter.
 Et prior, heus, inquit, præruptis ardua saxis,
 Linque, nec hirsutis pascua quære iugis.

Gg 5

Sed

Sed cythi croceum per prata virentia florem,
 Et glaucas salices & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste, precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis insimulare doli.
 Vera licet moneas, maiora pericula tollas;
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quamuis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hanc rabidus consiliator habet.
 Ne citius blandis cuiusquam credito dictis
 Sed si sint fidei, respice quid moneant.

Cornix & Vrna.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat urnam,
 Quae nimiam fundo continuasset aquam:
 Hanc enisa diu planis effundere campis,
 Scilicet ut nimiam pelleret inde sitim:
 Postquam nulla viam virtus dedit, admouet omnes
 Indignata noua calliditate dolos:
 Nam breuis immerfis adcrefcens sponte lapillis,
 Potandi facilem praeiuit vnde viam.

Viribus

Viribus haec docuit quam sit prudentia maior,
 Quae coeptum volucris explicuisset opus.

Rusticus & Iuuenus.

28

Vincla recusanti dedignantique iuuenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliqua succidens cornua falce,

Credidit

Credidit insanum defremuisse pecus.
 Cautus & immenso ceruicem innectit aratro,
 Namque erat hic cornu promptior, atque pedes:
 Scilicet ut longus prohiberet vulnere remo,
 Neue ictus faciles vngula saeva daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo,
 Immeritum vacuo calce fatigat humum,
 Continuo euersam pedibus dispergit arenam
 Quam ferus in domini ora sequentis agit.
 Tum sic informi squalentes puluere crines
 Dilcutiens, imo pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ deerat iniquæ,
 Qua fieri posset cum ratione nocens.

Satyrus & Viator.

29

Horrida congestis quum staret bruma pruinis,
 Cunctaque durato stringeret arua gelu,
 Hæsit in aduersa nimborum mole viator,
 Perdita nam prohibet semita ferre gradum.
 Hunc nemorum custos fertur miseratus in antro
 Exceptum Satyrus continuisse suo.

Quem

Quem simul aspiciens ruris miratur alumnus
 Vimque homini tantam protinus esse pauet.
 Nam gelidos artus vitæ ut reuocaret in usum,
 Adflatas calido soluerat ore manus.
 Sed quum depulso cospisset frigore lætus
 Hospitis eximia sedulitate frui,
 Namque illi agrestem cupiens ostendere vitam,
 Sylvarum referens optima quæque dabat.
 Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
 Laxet ut infusus frigida membra tepor.
 Ille ubi feruentem labris contingere testam
 Horruit, argenti rursus ab ore rulit.
 Obstupuit duplici monstro perterritus hospes,
 Et pulsus syluis longius ire iubet.
 Nolo, ait, ut nostris vnquam successerit antris
 Tam diuersa duo qui simul ore ferat.
 Qui bene colloquitur coram, sed postea prauus,
 Hic erit inuisus; bina quod ore gerat.

Rusticus & Sus.

30

Vastantem segetes & pinguia culta ruentem
 Liquerat abscissa rusticus aure suam,
 Ut memor accepti referens monumenta doloris
 Ulterius teneris parceret illa satis.
 Rursus in excepti deprensus crimine campi,
 Perdidit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora, prædictæ segeti caput intulit horrens,
 Pœna sed indignum congeminata facit,
 Tunc domini caprum mensis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed quum consumpti dominus cor quæreret apri,
 Impariens fertur quod rapuisse coquus,
 Rusticus hoc iustam verbo compescuit iram,
 Adfirmans stultum non habuisse suam.
 Nam cur membrorum tonicis in damna venisset,

Atq;

Atque vno totiens posset ab hoste capi?
Hæc illos descripta monent, qui sæpius ausi,
Numquam peccatis abstinere manus.

Mus & Bos.

31

Ingentem fertur mus quondam parvus oberrans,
Ausus ab exiguo lædere dente bouem.
Verum vbi mordaci confecit vulnera rostro,
Tutus in anfractus conditur inde suos.
Ille licet vasta toruam ceruice minetur,
Non tamen iratus, quem petat, ille videt.
Tunc indignantem iusto sermone fatigans
Distulit hostiles calliditate minas.
Non quia magna tibi tribuerunt membra parentes
Viribus effectum constituere tuis.
Disce tamen breuibus quæ sit fiducia monstris,
Et faciat quidquid paruula turba cupit.

Rusticus & Hercules.

32

Hærentem luteo sub gurgite rusticus axem
Liquerat, & nexas ad iuga tarda boues,
Frustra dispositis confidens numina votis
Ferre suis rebus, quum resideret, opem.
Cui rector summis Tirynthius insit ab astris,
Nam vocat hunc supplex in sua vota Deum,
Perge laborantes stimulis agitare iuencos,
Et manibus pigras discere iuuare rotas.
Tunc quoque congressus, maioraque viribus ausus
Fac superos animis conciliare tuis.
Disce tamen pigris non flecti numina votis,
Præsentemque adhibe, quum facis ipse Deos.

Anser & Rusticus.

33

Anser

Anser erat cuidam pretioso germine sceta,
Ouaque quæ nidis aurea sæpe daret.
Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,
Ne liceat pariter munera ferre duo.
Sed dominus cupidum sperans vanescere votum,
Non tulit exosas in sua lucra moras.
Grande ratus pretium volucris de morte referre,
Qui tam continuo munere diues erat.
Postquam nuda minax egit per viscera ferrum,
Et vacuum solitis foetibus esse videt,
Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis.
Nam poenam meritis rettulit inde suis.
Sic qui cuncta Deos vno malè tempore poscunt,
Iustius his etiam vota diurna negant.

Formica & Cicada.

34

Quisquis torpentem passus transire iuuentam
Nec timuit vitæ prouidus ante suæ.
Confectus senio postquam grauis adfuit ætas,
Heu frustra alterius sæpe rogauit opem,
Solibus obreptos hyemi formica labores

Distulit,

Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
 Verum vbi candentes suscepit terra pruinas,
 Aruaque sub gelido delituere gelu:
 Pigra nimis tantos non æquans corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Discolor hanc precibus supplex alimenta rogabat,
 Quæ quondam querulo ruperat arua sono.
 Se quoque maturas quum tunderet arca messes,
 Cantibus æstiuos explicuisse dies:
 Paruula tunc ridens sic est affata cicadam.
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mi quoniam summo substantia parva labore est,
 Frigoribus mediis otia longa traho.
 At tibi saltanti nunc vltima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

Simia & Nati.

35

Fama est quod geminum profundens simia natum
 Diuidit in varias pignora nata vices.
 Namque vnum caro genitrix educit amore,
 Alteriusque odiis exsaturata tumet.

Cœperit

Cœperit vt fœram grauior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.
 Dilectum manibus vel pectore gestat amico,
 Contemptum dorso suscipiente leuat.
 Sed quum lassatis nequeat consistere plantis,
 Oppositum fugiens sponte relinquit onus.
 Alter ab hirsuto circumdans brachia collo
 Hæret & inuita cum genitrice fugit.
 Mox quoque dilecti succedit in oscula fratris
 Seruatus, vetulis vniguis heres auis.
 Sic multos neglecta iuuant: atque ordine verso
 Spes humiles rursus in meliora refert.

Vitulus & Bos.

36

Plcer & intacta vitulus ceruice resultans
 Scindentem assidue viderat arua bouem.
 Non puder heus, inquit, longæuo vincula collo
 Ferre, nec expositis otia nosse iugis,
 Quum mihi subiectas pateat discursus in herbas,
 Et nemorum liceat rursus opaca sequi?
 At senior nullam verbis compulsus in iram,
 Vertebar solitam vomere fessus humum,
 Donec deposito per prata liceret aratro
 Molliter herbofo procubuisse toro.
 Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
 Admotum cultro comminus ire prope.
 Hanc tibi tristis ait, dedit indulgentia mortem,
 Expertem nostri quæ facit esse iugi.
 Proderit ergo graues quamuis sufferre labores,
 Otia quam tenerum mox peritura pari.
 Est hominum sors ista magis felicibus, vt sit
 Mors cita, quum miseros vita diurna regat.

Canis & Leo.

Hh

37

Pitt.

Pinguior exhausto canis occurrisse leonī
 Ferrur, & inferris verba dedisse iocis.
 Nonne vides duplici tendantur vt ilia tergo,
 Luxurietque toris nobile pectus, ait?
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum:
 Sed, quod crassa, malum, circumdat gattura ferrum?
 Nec custodita fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribundus lustra pererras,
 Donec se syluis obuia turba feret.
 Perge igitur nostris tua subdere colla catenis,
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille grauem gemiru collectus in iram,
 Atque ferox animi nobile murmur agit:
 Vade, ait, & meritis nodum ceruicibus infer,
 Compensentque tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamuis ieiunus qualibet arua peto.
 Has illis epulas potius laudare memento
 Qui libertatem postpotuere gulæ.

Piscis Fluuiatilis & Marinus.

DUlcibus in stagnis fluuio torrente coactus
 Æquoreas præceps piscis adibat aquas.
 Illic squamigerum despectans improbus agmen
 Eximium sese nobilitate refert.
 Non tulit expulsus patrio de gurgite phoca
 Verbaque cum salibus asperiora dedit:
 Vana laboratis aufer mendacia dictis:
 Quæque refutari te quoque teste valent.
 Nam quis erit potior populo spectante probabo.
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tunc me nobilior magno mercabitur auro
 Te simul ære breui debile vulgus emet.

Quis

Quisquis ab externis nuper deuenit oris,
 Non decet indigenis velit vt esse prior.

Miles & Lituus.

39

Vouerat adtritum quondam per prælia miles,
 Omnia suppositis ignibus arma dare,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Interea votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectens murmure culpam,
 Immeritum flammis se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos
 Viribus ad firmes quæ tamen acta meis:
 Sed tantum votis & cantibus arma coegi,
 Hæc quoque summisso restor & astra sono.
 Ille resultantem flammis crepitantibus addens,
 Nec te maior, ait, pœna dolorque rapit:
 Nam licet ipse nihil possis tentare, nec ausus,
 Sæuior hoc, alios quod facis ipse malos.

Vulpes & Pardus.

40

Distinctus maculis & pulchro pectore Pardus
 Inter consimiles ibat in arua feras.
 Et quia nulla graues variarent terga leones,
 Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cætera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta nouo gaudentem vulpes amictu
 Corripit, & vanas, comprobat esse notas.
 Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
 Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
 Miremurque magis quos munera mentis adornant.
 Quam qui corporeis enituere bonis.

H h 2

Nimbus

Nimbus & Testa.

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernis se grauis imber aquis.
 Quumque per effusas stagnaret turbine terras,
 Expositum campis fictile pressit opus,
 Mobile namque lutum tepidus prius instruit aer,
 Discat ut admoto rectius igne coqui.
 Tunc nimbus fragilis perquirir nomina testæ:
 Immemor illa sui, amphora dicor, ait:
 Nunc me docta manus rapiente volumina giro
 Molliter obliquum iussit habere latus.
 Hactenus hac, inquit, liceat constare figura,
 Nam te subiectam diluit imber aquis.
 Et simul accepto violentius ante fatiscens
 Pronior in tenues victa cucurrit aquas.
 Infelix quæ magna sibi cognomina fumens
 Ausa pharetratis imbribus ista loqui.
 Hæc poterunt posthac miseros exempla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

Lupus & Hædus.

Fortè lupum melior cursu deluserat hædus,
 Proximavicinis dum petit arua casis.
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impius hunc raptor mediamque sequutus in vrbes
 Tentat compositis sollicitare dolis.
 Nonne vides, inquit, cunctis ut victima templis
 Immerita pecudum morte cruentet humum:
 Quòd nisi securo valeas te reddere campo,

Hæu mihi vittata tu quoque fronte cades.
 Ille refert modò, quam metuis, precor exue curam,
 Et tecum viles improbe tolle minas.
 Nam sat erit sacrum diuis fudisse cruorem,
 Quàm rapido fauces exfatiare lupo.
 Sic quotiens duplici subduntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse necem.

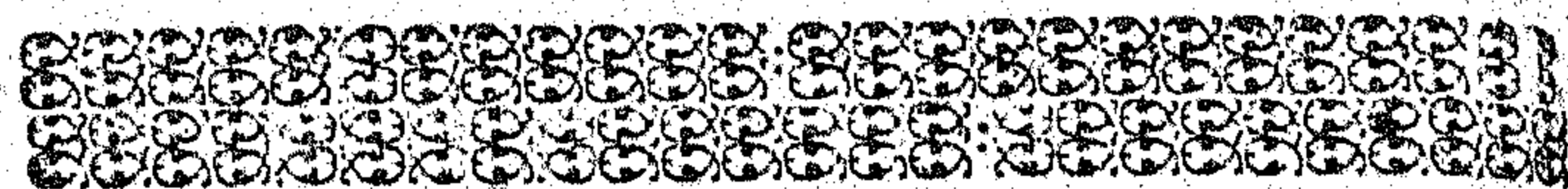
F I N I S.

Hh 3

ANO-

ANONYMI FABVLÆ

ÆSOPÆ

Præfatio.

VT inuet ut proficit, conatur pagina præfens;
 Dulcius arident seria picta iocis.
 Hortulus iste parit fructum cum flore, fauorens
 Flos & fructus emunt: hic sapit, ille nitet.
 Si fructus plus flore placet, fructum lege; si flos
 Plus fructu, florems: si duo, carpe duo.
 Ne mihi torpentem sopiret inertia sensum
 In quo peruigilet, mens mea mouit opus.
 Et messis pretium de vili surgat agello
 Verbulæ sicca Deus implæ re rore tuo.
 Verborum lenitas morum fert pondus honestum,
 Et nucleum celat arida testa bonum.

De Gallo & Iaspide.

Dum

Dum rigido fodit ore fimum, dum quaritat escam,
 Dum stupet inuenta Iaspide gallus, ait.
 Res vili pretiosa loco, natiq; decoris
 Hac in sorde iaces nil mihi messis habes.
 Si tibi nunc esset, qui debuit esse, repertor
 Quem limus sepelit, viueret arte nitor.
 Nec tibi conuenio, nec tu mihi, nec tibi prosum
 Nec mihi tu prodes, plus amo cara minus.
 Tu gallo stolidum, tu Iaspide dona sophiæ
 Pulchra notes: stolido nil sapit iste cibus.

Delupo & Agno.

2

Est lupus, est agnus: sitit hic, sitit ille: fluenti
 Limite non æquo, quærit vterque viam.
 In summo bibit amne lupus, bibit agnus in imo,
 Hunc timor impugnat, verba monente lupo.
 Rupisti potumque mihi, riuique decorem
 Agnus vtrumque negat, se ratione tuens.
 Nec tibi nec riuo nocui; nam prona supinum
 Nescit iter, nec adhuc vnda nitore caret.
 Sic iterum tonat ore lupus, mihi damna minaris?

Hh 4

Non

Non minor, agnus ait; cui lupus, imo facis;
Fecit idem tuus ante pater, sex mensibus actis.
Cum bene patris, cumine patris obi.
Agnus adhuc tanto non vixi tempore, prædo.
Hic tont, an loqueris furcifer? huncque vorat.
Sic nocet innocuo nocuus, causamque nocendi
Inuenit; hi regnant qualibet vrbe lupi.

De Mure & Rana.

MVris iter rumpente lacu, venit obuia muri
Rana loquax, & opem pãsta, nocere cupit.
Omne genus pe'tis superat mens dissona verbis,
Cum sentes animi florida lingua polit.
Rana sibi murem filo confederat, audent.
Nectere fune pedem, rumpere fraude fidem.
Pes coit ergo pedi; sed mens à mente recedit.
Ecce nataat; trahitur ille, sed illa trahit.
Mergitur vt secum murem demergat, amico
Naufragium faciens, naufragat ipsa fides.
Rana studet mergi; sed mus emergit, & obitat
Naufragio: vires suggerit ipse timor.

Miluus

Miluus adest, miserumque truci rapit vngue duellum
Hic iacet; ambo iacent, viscera rupta fluunt.
Sic percant qui se prodesse fatentur, & obsunt.
Discat in auctorem pœna redire suum.

De Cane & Oue.

IN causam canis vrget ouem, sedet arbiter, audit.
Reddat ouis panem vult canis; illa negat.
Pro cane stat miluus, stat vultur, stat lupus; instant
Panem quem pepigit reddere, reddat ouis.
Reddere non debet, nec habet quod reddere possit;
Et tamen vt reddat, arbiter instat oui.
Ergo suum, licet instet hyems, peruendit amictum,
Et Bore am patitur, vellere nuda suo.
Sæpe fidem falso mendicat inertia teste
Sæpe dolet pictas, eriminis arte capi.

De Cane & Carne.

NAt canis ore gerens carnem, caro porrigit vmbra
Vmbra cohæret aquis: has canis vrget aquas.
Hh s

Spem

Spem carnis plus carne cupit, plus fœnore signum
 Fœnoris; os aperit, Sic caro spesque petit.
 Non igitur debent pro vanis certa relinqui.
 Non sua si quis amat, mox caret ipse suis.

De Leone, Vacca, Capra & Oue.

6

Vtra-

VT ratione pari fortunæ munera sumant,
 Sumunt fœdus, ouis, capra, iuuenca leo.
 Ceruus adest, ceruum rapiunt, leo sic ait, hæres
 Primæ partis ero, nam mihi primus honor.
 Et mihi defendit partem vis prima secundam,
 Et mihi dat maior tertia iura labor.
 Et pars quarta meum, nisi sit mea, rumpet amorem.
 Publica solus habet fortior, ima premens.
 Ne societ fortem fragilis, vult pagina præfens
 Nam fragili fidus nesciet esse potens.

De Fœmina & Fure.

7

FOemina dum nubit furi, vicinia gaudet,
 Vir bonus & prudens, talia verba mouet.
 Sol pepigit sponsam. Iouis aures Terra querelis
 Perculit, & causam cur foret ægra, dedit.
 Sole necor solo, quid erit si creuerit alter?
 Quid pariar? quid ager tanta caloris hyems?
 Hic prohibet sermo letum præbere fauorem.
 Qui malè fecerunt, vel mala facta parant.

De Lupo & Grue.

8

ARra lupum cruciat via gutturis osse retento
 Mendicat medicam, multa daturus opem.
 Grus promissa petit, de faucibus osse reulso,
 Cui lupus, en viuis munere tuta meo?
 Nonne tuum potui morsu præscindere collum?
 Ergo tibi munus sit tua vita meum.
 Nil prodest prodesse malis: mens praua malorum
 Immemor accepti, non timet esse boni.

De duabus Caniculis.

9

De par-

DE partu querulam verborum neſtate plenam
 Pro cane mora canis, ſuſcipit æde canem.
 Hæcabit, illa manet, hæc curſitat, illa quieſcit,
 Huic tamen à partu ſoluitur ipſa quies,
 Illa redit, reddique ſibi ſua iura precatur,
 Obſerat hæc autem, nec minus aure domum.
 Plus prece poſſe minas purat. hæc plus bella duobus
 Noſcit poſſe minas, plus prece bella minus.
 Cum dolor hanc armet, plus matrem filius armat,
 Cedit ſola gregi: iuſtaque cauſa perit.
 Non fatiſ eſt turum mellitiſ credere verbis;
 Ex hoc melle ſolet peſtiſ amara ſequi.

De Ruſtico & Colubro.

DUm niue candet humuſ, glaciſ dū ſopit aquarū
 Curſuſ, in colubrum turbida ſauit hyemſ.
 Hunc videt, hunc reſicit hominiſ clementia; ventum
 Temperat huic tedo; temperat igne gelu.
 Ver redit imber abit, æſtaſ cum ſole reſpiciſ.
 Sic importunuſ fit magiſ atque magiſ.
 Q. c. ſerit viruſ coluber, ſic toxicat ædem.

Hoſpeſ

Hoſpeſ ait colubro, non redituruſ abi.
 Non exit coluber, nec vult exire, ſed hæret,
 Amplectenſque virum ſibila dira mouet.
 Reddere gaudet homo nequam pro melle venenum,
 Pro fructu pœnam, pro pietate doluſ.

De Aſino & Apro.

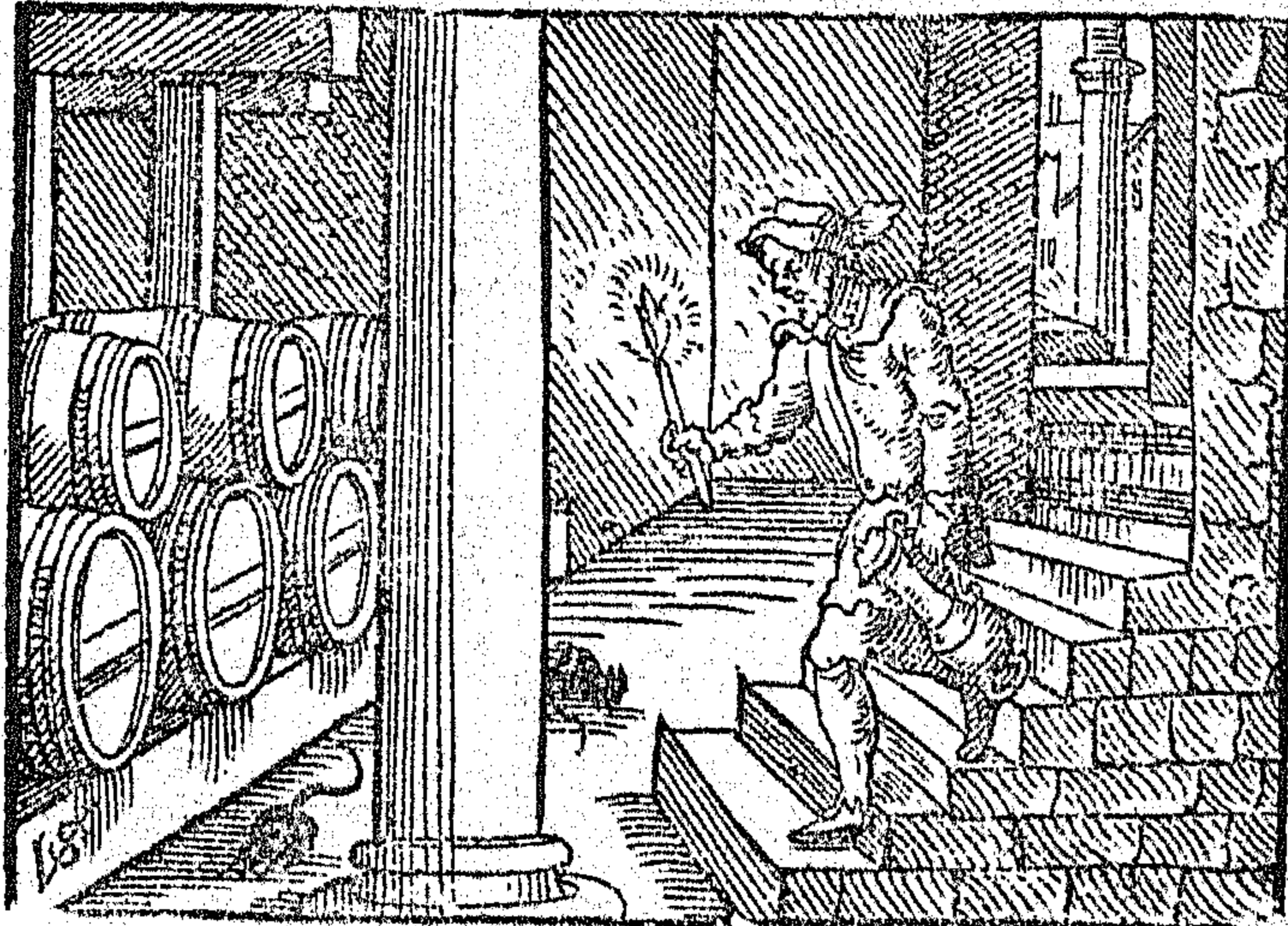

Auder

Audet a sellis aprum risu temptare proteruo,
 Audet iners forti dicere, Frater aue.
 Vibrat aper pro voce caput; nam verba superbit
 Reddere, sed dentem vix tenet ira truce.
 Sus tamen ista mouet, vilem dens nobilis escam
 Spernit: desidia tutus es ipse tua.
 Non debet stolido lædi prudentia risu,
 Nec stolidus doctum debet adire iocis.

De mure Urbano & Rustico.

12

Rusticus urbanum mus murem suscipit, ædem,
 Cōmodat & mentem, mensaque mente minor
 In mensa tenui fatur est immensa voluntas,
 Nobilitat viles frons generosa dapes.
 Facto sine cibis, urbanum Rusticus audit
 Urbani socius tendit in vrbis opes.
 Ecce penu subeunt, inseruit amicus amico;
 Inuigilant mensæ; fercula mensa gerit.
 Emendat conditque cibos clementia vultus,
 Conuiuam satiat plus dape frontis honor.
 Ecce seræ clavis immurmurat, ostia latrant,
 Ambo timent, fugiunt ambo, nec ambo latent.

Hic

Hic latet, hic tenebras cursu mendicat inepto
 Assuitur muro reptile muris onus.
 Blanda penu clauso parcit Fortuna timente,
 Ille tamen febrit: teste tremore timer.
 Exit qui latuit, timidum sic lenit amicum
 Gaude carpe cibos, hæc sapis esca fauum.
 Fatur qui latuit, latet hoc in melle venenum
 Fellitumque metu non puto dulce bonum.
 Quam timor obnubit, non est sincera voluptas.
 Non est sollicito dulcis in ore cibus.
 Rodere malo fabam, quam cura perpete rodi,
 Degenerare cibos cura diurna facit.
 His opibus gaude, qui gaudes turbine mentis,
 Pauperiem dirat pax opulenta mihi.
 Hæc bona solus habe, quæ sunt tibi dulcia soli,
 Dat precium dapibus vita quieta meis.
 Finit verba, redit; præponit tuta timendis,
 Et quia summa timet, tutius ima petit.
 Pauperies si læta venit tutissima res est,
 Tristior immensas pauperat usus opes.

De Vulpe & Aquila.

13

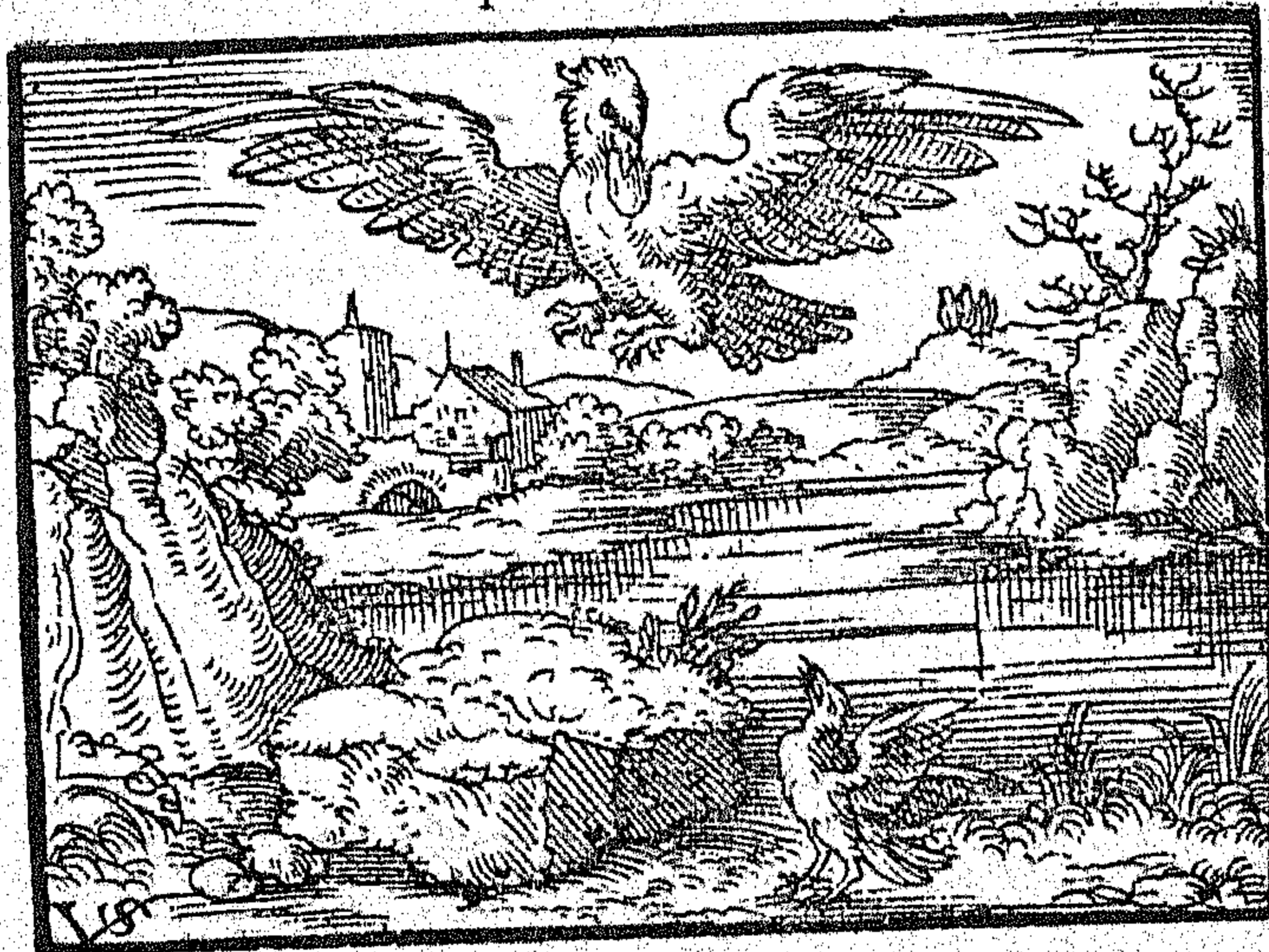

Dura

DUm vulpes aquilam pro rapta prole, perungit
 Melle precum; prædam reddere nescit auis.
 Præda gemit, nidique timet cibus esse gulosi:
 Sed redimit natos utilis arte parens.
 Arboreum ponat stipulis & vimine truncum,
 In stipulam docto porrigit ore facem
 In pullos aquilæ confurgit copia fumi.
 Hunc timet, & vulpem prouida placet auis:
 Non sit qui studeat, quia maior, obesse minori,
 Cum bene maiori possit obesse minor.

De Aquila & Testudine.

14

PEs aquilæ, prædo testudinis, æra scindit.
 Hanc sua concha regit, cornua longa latent.
 Hoc monitu cornix aquilam præmunit ineptum,
 Fers onus, hoc fiet utile; crede mihi.
 Quod geris in concha cibus est: tibi subripit illum
 Concha cibus; concham frange, cibusque cadet.
 Ut concham lanies, pro viribus vttere sensu:
 Hanc, si celsa cadit, saxea frangit humus.

De se

Dese tutus homo, subuersus turbine linguæ
 Corruit; & forteis ista procella rapit.

De Vulpe & Coruo.

15

Vulpe gerente tamem, coruum gerit arbor, & eicā
 Ore gerens coruus, vulpe loquente, filet.
 Cortæ decore decens, cygnum candore parentas,
 Si cantu placeas, plus aue quaque places.
 Credit auis, pictæque placent præludia linguæ:
 Dum canit vt placeat, caseus ore cadit.
 Hoc fruitur vulpes; insurgunt tædia coruo,
 Asperat in modico damna dolore pudor.
 Fellitum patitur risum, quem mellit inanis
 Gloria; vera parit tædia, falsus honor.

De Leone inueterato.

16

Irretit miserum grauitas annosa leonem,
 Inglaciat corpus, corque senile gelu.
 Instat aper; pensat veteri pro vulnere vulnus.
 Frontis eum telo taurus vtroque fodit.

Ii

Sæuit

Sauit asellus iners, & frontem calce sigillat.
 Hæc solo gemitu vindicat acta leo.
 Omnia quæ vici, me vincunt omnia: dormit
 Vis mea, dormit honor, dormit honoris opus.
 Cui nocui, nocet ille mihi, multisque peperi,
 Qui mihi non pereunt, pro pietate nocent.
 Hunc timeat casum, qui se non fulcit amico,
 Nec dare vult foelix, quam miser optat opem.

De Asino & Carulo.

17

Murmuris & caudæ studio testatur amorem,
 Nunc lingua carulus; nunc pede calcat herû.
 Gaudet herus comitque canem, comitemque ciborû
 Efficit; alludit turba ministra cani.
 Arre pari, similesque cibos, similemque fauorem
 Lucrari cupiens, inquit asellus iners.
 Me carulo præfert vitæ nitor, vtile tergum.
 Nec placeo fructu, sed placet ille ioco.
 Ludam, ludo, places, sic ludi tempore viso,
 Vt ludo placeat, ludit & instat hero.
 Blandiri putat ore tonans, humerosque priorum

Pressit

Pressit mole pedum, se putat esse pium:
 Clamat herus: vult clamor opem; subit ordo clientû,
 Multa domat multo verberare claua reum
 Quod natura negat, nemo foeliciter audet:
 Displicet imprudens, vnde placere putat.

De Leone & Mure.

18

Rigida sopito blanditur sylua leoni,
 Curfitat hic murum ludere prompta cohors.
 Pressus mure leo murem rapit; ille precatur,
 Ille precem librat, subiacet ira preci.
 Hæc tamen ante mouet animo: quid mure perempto
 Laudis emes? summum vincere parua pudet.
 Si nece dignetur murem leo, nonne leoni
 Dedecus, & muri cœperit esse decus?
 Si vincat summus minimum, sic vincere vinci est.
 Vincere posse decet, vincere crimen habet.
 Si tamen hoc decus est, si laus, si vincere; laus hæc
 Et decus hoc, minimo fiet ab hoste minus.
 De pretio victi pender victoria: victor
 Tantus erit, victi gloria quanta fuit.

li 2

Mus

Mus abit, & gratès reddit, si reddere possit
 Spondet opem solus; fit mora parua dies.
 Nam leo rete subit, nec prodest viribusviti,
 Sed prodest querulo murmure damna loqui.
 Mus redit, hunc reperit, cernit loca, vincula rodit,
 Hac ope pensat opem: sic leo tutus abit.
 Rem potuit tagram minimi prudentia dentis,
 Cui leo dans veniam se dedit ipse sibi.
 Tu qui summa potes, ne despice parua potentem,
 Nam prodesse solet, si quis obesse nequit.

De Miluo agrotante.

19

MOrbi mole iacet miluus, matremque precatur
 Ut pro se superis det sacra, detque preces.
 Mater ait, mi nate, deos & sacra deorum
 Læfisti, recolunt impia facta dei,
 Criminis ultores pensant pro crimine pœnam.
 Dum sacra turbares, pœna timenda fuit.
 Te cogit timor esse pium, te pœna fidelem:
 Hic timor, hæc pietas cum nece sera venit.
Qui maculat vitam, mundas cur incolit aras?
 Quem sua facta premunt, cur aliena leuat?

De Hirundine & auibus.

20

VT linum pariat de lini semine semen
 Nutrit humus: sed aues tangit hirundo metu.
 Hec ait, hoc semen nobis mala damna minatur,
 Vellite pro nostris semina sparsa malis.
 Turba fugit sanos monitus, vanosque timores
 Arguit; exit humum semen, & herba viret:
 Rursus hirundo mouet instare pericula; rident
 Rursus aues. hominem placat hirundo sibi,
 Cumque viris habitans cantu blanditur amico;
 Nam prouisa minus tela nocere solent.
 Iam metitur linum, iam fiunt retia, iam vir
 Fallit aues, iam se conscia culpat auis.

Vtile

Vtile consilium qui spernit, inutile sumit
Qui minus est tutus, retia iure subit.

Similitudo ad sequentem fabulam.

FAbula nata sequi mores & pingere vitam,
 Tangit quod fugias, quodue sequaris iter.
 Rege carens nec regis inops, sine lege nec exlex,
 Absque iugo gessit Attica terra iugum.
 Libertas errore carens, se sponte coegit.
 Et pudor ob legem fortior ense fuit.
 Ne libitum faceret, regem gens libera fecit;
 Et quæ non potuit pellere iussa, tulit.
 Rex cepit linire bonos, punire nocentes
 Quæq; leuanda leuans, quæq; premenda premens.
 Hos onerat ciues positos sub lege nouella,
 Quæ leniter poterant, vix potuere pati.
 Urbem triste iugum querula ceruice ferentem
 Æsopus tetigit, consona verba mouens.

De Ranis.

21

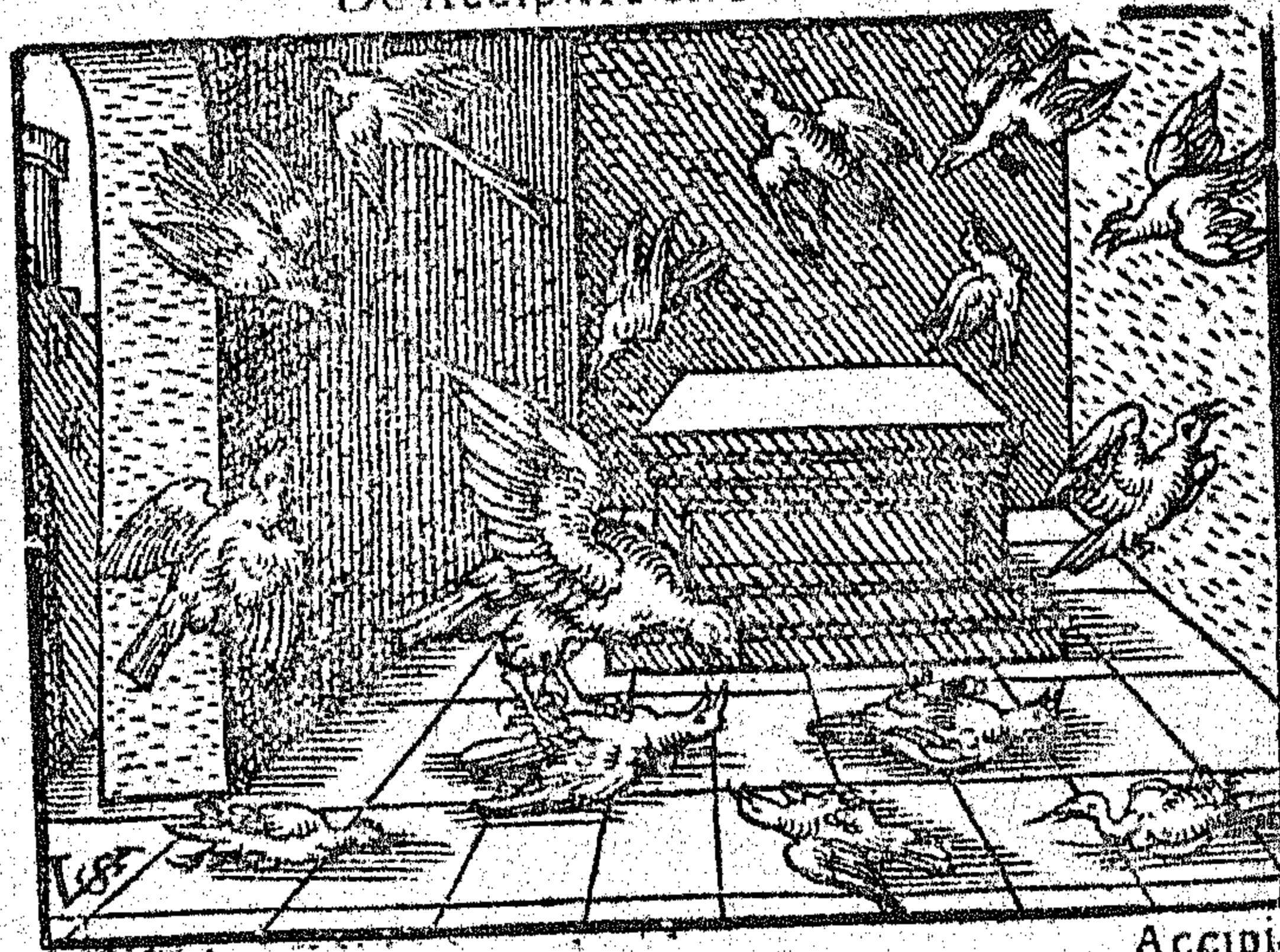
Dum nihil auderet ludentes lædere ranas,
 Supplicuere Ioui ne sine rege forent.

Ii 3

Iuppiter

Iuppiter huic voto risum dedit: ausa secundas
 Rana preces, subitum sensit in amne sonum.
 Nam Ioue dante trabem, trabis ictu flumine moto,
 Demersit subitus guttura rauca timor.
 Placato rediere meru, videre rigillum,
 Stando procul regem pertinuere suum.
 Vt nouere trabem per se non posse moueri,
 Pro duce fecerunt tertia vota Ioui.
 Ira Iouem mouit, regem dedit, intulit hydram.
 Hydrus hiante gula cepit inire lacum.
 Clamitat ecce lacus, morimur pie Iuppiter audi,
 Iuppiter exaudi, Iuppiter affar opem.
 Nos sepelit venter, nostris sumus esca tyranni,
 Aufer cædis onus, redde quietis opem.
 Ille refert, emptum longa prece ferte magistrum,
 Vindicet æternus ora spreta metus.
 Omne boni precium nimio vilescit in vsu,
 Fitque mali gustu dulcius omne bonum.
 Si quis habet quod habere decet, sit lætus habendo,
 Alterius non sit qui suus esse potest.

De Accipitre & Columbis.

Accipi.

Accipitrem, milui pulsorum bella, columbæ
 Accipiunt regem; Rex magis hoste nocet.
 Incipiunt de rege queri, quod sanius esset
 Milui bella pati, quam sine Marte mori.
 Si quid agas prudenter agas & respice finem.
 Ferre minora volo, ne grauiora feram.

De Fure & Canes.

23

Fure vocante canem prætenso munere panis.
 Spreto pane canis talia verba mouet.
 Vt sileam tua dona volunt, furtisque laborant
 Esse locum, panem si fero, cuncta feres.
 Fert munus mea damna tuum, laret hamus in esca
 Me priuare cibo cogitat iste cibus.
 Non amo nocturnum panem plus pane diurno,
 Aduena, plus nolo non placet hostis hero.
 Non rapiet nox vna mihi bona mille dierum,
 Nolo semper egens esse, semelque satur.
 Latrando tua furta loquar nisi sponte recedas
 Hic silet, ille manet, hic tonat, ille fugit.
 Si tibi quid detur, cur detur respice, si des
 Quides ipse nota; teque gulose doma.

li 4

De

De Lupo & Sue pariente.

24

Vlt lupus vt pariat maturum fœcula fœtum.
 Se que noui curam spondet habere gregis.
 Sus ait, hac cura careas, mihi nolo ministros;
 Horrent obsequium viscera nostra tuum.
 Iprocul, vt tuto liceat mihi fundere fœtus
 Iprocul, & pietas hæc erit apta mihi.
 Pro natis natura iubet timuisse parentem
 Fine dato verbis hic abitilla, parit.
 Tempore non omni, non omnibus, omnia credes.
 Qui misero credit creditur esse miser.

De terra tumente.

25

Terra tumet; tumor ille gemit, gemitusq; fatetur
 Partum, pene perit sexus vterque meru.
 Cum tumeat tellus, monstrat se monstra daturam.
 Hinc homines trepidant, & prope stare timent.
 In risum timor ille redit; nam turgida murem
 Tertia parit; iocus est quod fuit ante timor.

Sæpe

Sæpe minus faciunt homines, qui magna minantur
 Sæpe gerit nimios causa pusilla merus.

De Capra, Oue, & Lupo.

26

Cvm grege barbato dum ludit iunior agnus
 Tendit in hunc menti dissona verba Lupus.
 Cur olidam munda sequeris plus matre capellam
 Lac tibi præberet dulcius ipsa parens.
 Est prope, festina, matrem pete, munera matris
 Lac bibe; nam seruat vbera plena tibi.
 Agnus adhæc; pia capra mihi lac dulce ministrat;
 Me vice matris alit, me vice matris amat.
 Non mihi, sed domino prodest me viuere; viuo
 Vt metat à tergo vellera multa meo,
 Ergo mihi præstat nutririlacte caprino,
 Quam lac matris habens, mergar in ore tuo.
 Omnes vincit opes securam ducere vitam,
 Pauperius nihil est, quam malus vsus opum.
 Nil melius sano monitu, nil peius iniquo,
 Consilium sequitur certa ruina malum.

De Cane & Domino suo.

27

Armauit natura canem pede, dente, iuuenta
 Hinc leuis, hinc mordax, fortis & inde fuit.
 Tot bona furatur senium; nam robore priuat
 Corpus, dente genas, & leuitate pedes.
 Hic leporem prendit; fauces lepus exit inermes.
 Elumbem domini verberat ira canem.
 Reddit verba canis, dum me pia pertulit ætas,
 Nulla meum potuit fallere præda pedem.
 Defendit senii culpam, laus ampla iuuentæ,
 Pro sene qui cecidit facta priora vigent.
 Nullus amor durat, nisi fructus seruet amorem,
 Quilibet est tanti, munera quanta facit.

Ii 5

Magnus

Magnus eram dum magna dedi : iam muscidus annis
 Vileo, de veteri mentio nulla bono.
 Si laudas quod erā, quod sum culpāre proteruum est,
 Si iuuenem recipis, pellere turpe senem est.
 Se misere seruire sciat, qui seruit iniquo :
 Parcere subiectis nescit iniquus homo.

De leporibus fugientibus.

28

Sylua sonat, fugiunt lepores, palus obuiat, hærent,
 Fit mora, respiciunt ante retroque, timent,
 Dum librant in mente metus, se mergere pacti,
 Se metui, & ranas stagna subire vident.
 Vnus ait sperare licet; non sola timoris
 Turba sumus; vano rana timore later.
 Spem decet amplecti, spes est via prima salutis.
 Sæpe facit metui non metuenda, metus.
 Corporis est leuitas, & mentis inertia nobis,
 Ista fugæ causam suggerit, illa necem.
 Sic metuat quicumque timet, ne mole timoris
 Spe careat: grauis est spe fugiente timor.
 Speret qui metuit, morituros viuere vidi
 Spe duce: victuros spe moriente mori.

De Capra

De Capra & Hædulo.

29

Capra cibum quærens, hædum commendat ouili.
 Hunc illi solida seruat ouile sera.
 Natum cauta parens monitu præmunit amico,
 Ut lateat, nec sit in sua damna vagus.
 Hic latet; ecce lupus mouet hostia: voce capellam
 Exprimit, ut pateant hostia clausa, petit.
 Sta procul, hædus ait, caprizas gutture falso;
 Cum bene caprizas, te procul esse volo.
 Quod mea sis mater, mentitur imago loquendi:
 Rimula qua video, te docet esse lupum.
 Inrita natorum cordi doctrina parentum
 Cum pariat fructum, spreta nocere soles.

De Rustico & Angue.

30

Rustica mensa diu nutritum fouerat anguem
 Humanam potuit anguis amare manum.
 Gratia longa viri subitam mutatur in iram,
 Ira per anguineam dirigit arma caput.

Vulneris

Vulneris auctore get, se vulnere credit egenum.
 Angui pro venia supplicat; anguis ait
 Non ero securus dum sit tibi tanta securis,
 Dum curis hæc memorat vulnere facta sibi;
 Qui me læsit, item lædet si lædere possit.
 Expedi infido non iterare fidem,
 Sed te si pigeat scelus, scelus omne remitto,
 Nam gemitus veniam vulnere cordis emit,
 Qui primo nocuit, vult posse nocere secundo,
 Quæ dedit infidus mella, venena puto,

De Ceruo, Oue & Lupo.

Ceruus oui præsentem lupo sic intonat, amplum
 Vas tritici debes reddere, redde mihi.
 Sic iubet esse lupo: parat ista timore iubentis,
 Namque die fixo debira spondet ouis.
 Fit mora; Ceruus ouem vexat de scedere; ceruo
 Inquit ouis, non stant scœdera facta metu.
 Ne decuit quæcumque Lupo cogente fateri,
 Me decuit fraudem pellere fraude pari,

Cum

Cum timor in pacto sedit, promissa timoris
 Arent; nil fidei verba timentis habent.

De Musca & Caluo.

32

Musca premit caluū; muscam vult lædere caluus:
 Vt muscam feriat, se ferit; illa redit.

Caluus

Caluus ait, te parca iubet vicina necari.
 Si ferior rides, si feriare cades.
 Sospes ero decies ictus, semel icta peribis.
 Est mea promta mihi gratia, surda tibi.
 Iure potest lædi lædens, vt lædat; in illum
 Vnde breuis cœpit læsio, magna redit.

De Vulpe & Ciconia.

33

Vulpe vocante venit, speratque ciconia canam.
 Fallit auem liquidus vulpe vocante cibus.
 Cum bibit illa cibos, solum bibit illa dolorem.
 Hic dolor in vulpem fabricat arma doli.
 Sunt pauci mora parua dies, auis inquit, habemus
 Fercula quæ sapiunt, dulcis amica veni.
 Hæc venit; hæc vitreo vase bona fercula condit,
 At solam recipit formula vasis auem.
 Laudat opes oculo vasis nitor; has negat ori
 Formula, sic geminant visus odorque famem.
 Sic vulpes ieiuna redit, sic fallitur audens
 Fallere; sic telo læditur ipsa suo.
 Quod tibi non faceres, alii fecisse caueto.
 Vulnera non facias, quæ potes ipse pati.

De Lupo

De Lupo & capite inuento.

24

Um legit arua lupo, reperit caput arte superbū;
 Hoc beat humanis ars pretiosa genis.
 Hoc lupo alterno voluit pede, verba resoluit,
 O sine voce genas, o sine mente caput!
 Fuscet & extinguit cordis caligo, nitorem
 Corporis est animi solus in orbe nitor.

De Graculo & Pauone.

35

Graculus, inuento picti pauonis amictu,
 Se polit, & socias ferre superbit aues.
 Quem fore pauonem pauonis penna faterur.
 Pauonum generi non timer esse comes.
 Pauo dolum sentit; falsi pauonis honorem
 Increpat, & domitam verbere nudat auem.
 Nuda later. sociosque fugit, minuique pudorem
 Sic putat, hunc diro corripit ore comes.
 Ascensor nimius nimitum ruit; aprus in imis
 Est locus; hæc leuis est, illa ruina grauis.
 Qui plus posse putat sua quam natura ministrat,
 Posse suum superans, se minus esse putat.
 Si tibi nota satis naturæ meta fuisset,
 Nec vilis nec inops nec sine teste fores.
 Cui sua non sapiunt, alieni sedulus auceps
 Quod non est rapiens, desinit esse quod est.

De Musca & Formica.

36

Musca mouens lites formicam voce fatigat,
 Se titulis ornat turpiter ipsa suis.
 Torpes mersa cauis, leuitas mihi quæritur alis,
 Dat tibi fossa domum, nobilis aula mihi.
 Deliciæ sunt grana tuæ, me regia nutrit

Mensa,

Mensa, bibis facem, sed bibo dulce merum.
 Quod bibis, à limo fugis: mihi suggerit aurum,
 Quod bibo; saxa premis, regia terga premo.
 Sede, cibus, potu, thalamo, cum regibus vtor,
 Regina teneris oscula figo genis.
 Non minus vrentes mittit formica sagittas,
 Et sua non modicam spicula fellis habent.
 Ludo mersa cauis; nescit tua penna quietem,
 Sunt mihi pauca satis, sunt tibi multa parum.
 Me lætam videt esse cauis, te regia tristem
 Plus mihi grana placent, quam tibi regis opes,
 Venatur mihi farras labor, tibi fercula furtum,
 Hæc mihi pax mellis, toxicar illa timor.
 Mundo satre fruor, tu fœdas omnia tactu
 Cum nulli noceam, omnibus vna noces.
 Est mea parcendi speculum, tua vita nocendi.
 Sunt mea quæ carpo, non nisi rapta voras.
 Ut comedas viuis, comedo ne viuere cessem,
 Me nihil infestat, te fugat omnis homo.
 Vnde peris vitam, rapitur tibi vita; palato
 Dulcia vina bibens, fel necis acre bibis.
 Si negat ala tibi ventoso victa flabello,
 Aut

Aut necè vinciris, aut seruiuiua iaces.
 Si potes æstiuo dono durare fauoris,
 Cætera si parcant, non tibi parcit hyems.
 Dulcia pro dulci, pro turpi turpia reddi
 Verba solent; odium lingua fidemque parit.

De Mula & Musca.

37

Mula rapit cursum, nam mulam mulio cogit
 Mula musca nocet, vulnere siue minis.
 Cur pede sopito tempus currumque moraris?
 Te premo, te pungo; pessima curre leuis.
 Mula refert; quia magna tonas, vis magna videri
 Nec tua facta nocent, nec tua verba mihi
 Nec te sustineo, sed eum, quem sustinet axis,
 Qui mea fræna tener, qui mea terga ferit.
 Audet in audacem timidus, fortique minatur,
 Debilis, audendi dum vider esse locum.

De Leone & Spina.

38

Sollicitus prædæ currit Leo; spina Leonem
 Vulnerat, offendit in pede mersa, pedem.
 Fit mora de cursu; leuitas improuida lapsam
 Sæpe facit, laeso stat pede turba pedum
 Vix agrum sinit ille dolor, saniemque fatetur.
 Maioridem loquitur vulneris ipse dolor.
 Cum lædit miseris fortuna, medetur eisdem
 Hoc est cur medicum plaga Leonis habet.
 Nam Leo pastorem reperit; pastorque Leoni
 Pro dape præbet oues; respuit ille dapes.
 Supplicat, & plagam prætenso pede monstrat, & eius
 Orat opem, pastor vulnera soluit acu.
 Exit cum sanie dolor, & res causa doloris,
 Hic blando medicam circuit ore manum
 Sosperabit, meritique notas in corde sigillat.

Kk

Tempore

Tempore deleri gratia firma nequit.
 Hinc leo vincla subit; Romana gloria prædæ
 Hunc habet, & multas miscet arene feras
 Ecce necis potum pastori culpa propinat,
 Clauditur in mediis, & datur esca feris.
 Hunc fera præsentit, petit hunc, timet ille, timentem
 Hæc fera blanditur; sperat, abitque timor.
 Nil feritatis habens ludit fera, cauda resultat,
 Dum fera mansuefeit, se negat esse feram.
 Hunc tenet; hunc lingit, pensatque salutem salutem
 Nulla finit fieri vulnera, nulla facit.
 Roma stupet, parcatque viro, parcatque Leoni,
 Hic redit in silvas, & redit ille domum
 Non debet meritum turpis delere verustas,
 Accepti memores nos deceat esse boni.

De Lupo & Vulpe.

39

Respondere Lupo, de furti labe tenetur
 Vulpes tam vocat, hic petit, illa negat.
 Similis est iudex; docti non errat acumen
 Iudicis, arcanum mentis in ore legit

Iudex

Iudicium fingit; possis quod poscere fraus est,
 Visque fidem de re, quam negat ipsa fides.
 Tu beneficium negas, te vitæ purior usus
 Liberat; hæc litem par domat, ira cadis.
 Simplicitas veri, fraus estque perperâ falsi
 Esse solent vitæ, consona verba suæ.
 Sordibus imbuti, nequeunt dimittere sordem,
 Fallite qui didicit, fallite semper amat.

De Rastico & Mustela.

40

Præda viâ prædo murum mustela precatur
 Da veniam, debes parcere, parce mihi.
 Quod caret, hoste domus, quod abest à sorde, fatetur
 Esse meum, pro me te rogat, ergo faue.
 Seruitio me reddetuo, mihi redde l. boris.
 Præmia; pro dono sit mea vita mihi.
 Ille refert, operis debetur gratia menti,
 Non operi; gratum mens bona reddit opus.
 Nemo licet prosit, nisi vult prodesse, meretur.
 Non prodesse potest hostis, obesse volens
 Cum mihi prodesse, mihi non prodesse volebas;
 Hostibus ipsa meis, & meus hostis eras.
 Non mihi monstra necans, sed eras tibi prouida soli,
 Sic panem poterat rodere sola meum.
 Panem meo pinguis, mihi da pinguedinis usum,
 Damnis penso necem; digna perire peri.
 Nil decorat factam nisi facti sola voluntas
 Non operis fructum sed nolo mensis opus.

De Bove & Rana.

41

Aequari vult rana bovi, tumet ergo; tumentem
 Natus ait, cessa præ bove tota nihil.
 Rana dolet, meliusque tumet; premit ille tumentem
 Viacere non poteris, victa crepare potes.

Kk 2

Tertius

Tertius iratam vexat tumor, illa tumoris
Copia findit eam; gutture rupta patent.
Cum maiore minor contendere definat, & se
Consulat, & vires temperet ipse suas.

De Leone & Equo.

42

Tondet

Tondet equus pratum, perit hunc leo, causa leonē
Hæc mouet, ut fiat esca. Leonis Equus.
Inquit Equo, mi frater aue, fruor arte medendi,
Et comes & medicus sum tibi: parer equus.
Sentit Equus fraudes, & fraudi fraude resistit
Mente prius texens retia fraudis, ait.
Quæsitus placidusque venis, te temporis offert
Gratia; terrogitat pes miki tente grauis.
Hic fauet, instat equo, subiecto vertice calcem
Imprimit, & sopit membra leonis equus
Vix fugit ille sopor, vix aude vitæ reuerſi,
Vix leo colla mouens respicit; hostis abest,
Sic leo se damnat, patior pro crimine pœnam,
Nam gessi speciem pacis, & hostis eram.
Quod non es non esse velis, quod es esse fatere,
Est male quod non est, qui negat esse quod est.

De Equo & Asino.

43

Gaudet Equus phaleris, fræno sellaque superbit.
Ista quidem vestit aureus arma decor.
Obstat Asellus Equo; vicus premit aras Asellum,
Vexat onus, tardat natus eundo labor.
Quod sibi claudat iter, sonipes inclamat asellum
Occurris domino vilis aselle tuo.
Vix tibi do veniam de tanti crimine fastus,
Cui via danda foret libera dignus eram.
Subricet ille timens, mutusque pudore silendo
Turtior & surda præterit aure minas.
Summus Equi declinat honor, dum vincere tentat
Vincitur, & cursum viscera rupta negant.
Priuatur phaleris, fræno sellaque nitente
Hunc premit assiduo rheda cruenta iugo.
Huic tergum macies acuit, labor vlcerat armos,
Hunc videt, inque iocos audet asellus iners
Dic sodes vbi sella nitens, vbi nobile frænum

Kk 3

Cur

Cur est hæc macies, cur fugit ille nitor?
 Cur manet hic gemitus, cur illa superbia fugit?
 Vindicat claros iusta ruina gradus.
 Stare diu nec vis, nec honor, nec forma, nec ætas.
 Sufficit in mundo; plus tamen ista placent,
 Viue diu, sed viue miser, sociosque minores
 Disce pati; risum dat tua vita mihi.
 Pennatis non crede bonis; re nulla potestas
 In miseros armet; nam miser esse potes.

De Quadrupedibus & Avibus.

Quadrupedes pugnant avibus, victoria nutat
 Spes onerata, metu vexat vtrumque gregem.
 Linqvit aues quæ sumit avis de vespere nomen
 Nec timet oppositi castra iuuare chori.
 Armataes Aquilæ virtus & viribus implet
 Et monitu, torpet altera turba metu.
 Amplexatur aues pennis victoria lætis,
 Pro titulo penam transfuga sumit avis.
 Vellera nuda suo, pro plumis vulnera portat
 Edictumque subit, ne nisi nocte volat.

Non

Non bonus est ciuis qui præfert ciuibus hostem
 Vtiliter seruit nemo duobus heris.

De Accipitre & Philomena.

Dum Philomena sedet, studium mouet oris amœnū
 Sic sibi, sic nido visa placere suo.
 Impetit accipiter nidum, pro pignore mater
 Supplicat, alter ait, plus prece carmen amo.
 Nec prece nec precio, sed amœno flectere cantu
 Me potes; ille flet, dulcius illa canit.
 Mente gemit, licet ore canat mens eius accescit,
 Cuius mellifluum manat ab ore melos.
 Impia fatat auis, sorder modus iste canorus,
 Et lænat natum matre vidente, suum.
 Mater obire nec obire potest, sed viuit vt ipsam
 Vincat vita necem, plus nece cladis habens.
 Cor matris patitur plus nati corpore, corpus
 Rodit auis rostro, cor fodit ense dolor.
 Vestigat sua pœna scelus; nam fraudibus vfo
 Aucupe, fraudolam viscus inelcat auem.
 Fine malo claudis semper mala vita moretur,
 Quæ capit insontes, se dolus arte capit.

De Vulpe & Lupo.

Ditat præda lupum, ducit Lupus otia longa
 Facta cibo, vulpes inuidet, ista mouet.
 Prater aue, miror cur tanto tempore mecum
 Non fueris; nequeo non memor esse tui.
 Ille refert, pro me vigilet tua cur, precari
 Numina ne cesses, ne mea vita ruat.
 Fraude tamen munita venis, falsoque venenum
 Melle regis; dolor est copia nostra tibi.
 Extorquere paras aliquid, furtumque minaris,
 Sed mea furtiuam respuit esca gulam.

Kk 4

Spreta

Spretam redit, spretam stimulat dolor; apta dolori
 Fraus subit, ad pecorum transuolat illa ducem.
 Hunc monet his verbis, tua gratia muneris instat
 Sic mihi, namque lupum dat mea cura tibi.
 Hostem perde tuum, tuto iacet hostis in antro
 Vir fauet, antra petit, & necat ense lupum.
 Ita lapi consumit opes, sed floret ad horam
 Vita nocens; vulpes casse reventa gemit.
 Cor nocui? nocet ecce mihi nocuisse nociuo.
 Iure cado, cuius concidit arte lupus.
 Viuere de raptio vitam rapit; inuidus instans
 Alterius damnis, in sua damna ruit.

De Ceruo & Venatore.

47

Fons nitet argento similis, sitis arida ceruum
 Huc rapit, haurit aquas, se specularur aquis.
 Hunc beat, hunc mulcet, ramosa gloria frontis,
 Hunc premit, hunc lædit tibia macra pedum.
 Ecce canes, tonat ira canum, timet ille, timenti
 Est fuga, culpam eruris adorat opem.
 Claustra subit sylvæ, cornu retinente moratur,

Crura

Crura neci rapiunt, cornua longa necant.
 Spornere quod profit, & amare quod obfit, ineptum est.
 Quod fugimus prodest & quod amamus obest.

De Milite & Fœmina.

48

Dum vir & vxor amant, vxorem priuat amato
 Parca viro, nec eam priuat amore viri.
 Coniugis amplectens tumulum, pro coniuge vexat
 Vngue genas, oculos fletibus, ora sono.
 Hanc iurat ipse dolor, nequit hac de sede reuelli.
 Grandine, seu tenebris, seu prece, siue minis.
 Ecce reum damnat iudex; crux horrida punit,
 In cruce custodit, tempore noctis, eques.
 Hic sinit, ad tumulum vocat hunc & clamor & ignis,
 Orat aqua munus, hæc dat, & ille bibit
 Aegrum nectareis audet cor inungere verbis
 Hunc vocat ad primum cura timoris opus.
 Sed redit, & dulces monitus intexit amato
 Cordi; victa subit castra doloris amor.
 Vir metuens furem furis, suspendia furis
 Visit, sed viduam taetus amore petit.
 Hanc ligat amplexu fructumque ligurit amoris
 Hinc redit ad furem, sed loca fure carent.
 Hic dolet, hoc questu dolor hic instigat amicam,
 Non bene seruato fure, timore premor.
 Rex mihi seruandum dederat, me regius ensis
 Terret, & extorrem me iubet esse timor.
 Hæc ait, inueni, quæ spem tibi suscitet, artem,
 Vir meus implebit in cruce furis onus.
 Ista viri bustum reserat, pro fure catenat
 Ipsa virum, restem subligat ipsa viro.
 Huic merito succumbit eques; succumbit amori
 Illa nouo, ligat hoc firmus amore thorax
 Sola premit viuosque metu pœnaque sepultos
 Fœmina; fœmineum nil bene fuit opus.

Kk 5

De

De Thaide & Iuene.

49

Arte sua Thais iuvenes irretit, amorem
 Fingit, & ex ficto fructus amore venit.
 A multis fert multa precis, ex omni vnum
 Eligit, huic veri spondet amoris opes,
 Sim tua sisque meus cupio: plus omnibus vnum
 Te volo, sed nolo munus habere tuum
 Percipit ille dolos, & reddit quae sumit,
 Sis mea, si que tuus, nos decet equis amor.
 Viuere non vellem, nisi mecum viuere velles.
 Tu mihi sola salus, Tu mihi sola quies
 Sed falli metuo, quia mea lingua fefellit,
 Præteriti ratio scire futura facit.
 Vitat quis taxum, quem gustu teste probauit,
 Fallere vult hodie signa fefellit heri.
 Thaida si quis amat, sua non se credat amari.
 Thais amore caret, munus amantis amat.

De Patre & Filio.

50
Est

Est pater, huic natus; hic patri cedere nescit,
 Nam facienda fugit, & fugienda facit.
 Mens vaga discurrit, & menti consonat ætas.
 Mentis & ætatis turbine, fræna fugit.
 Ita senis punit pro nati crimine seruos,
 Instruit ista senem fabula nota seni.
 Cauta bouem vitulumque manus supponit aratro,
 Hic subit ille iugum pellit, arator ait:
 Gaude, lætus ara, tu quem domat vltus arandi.
 A boue maiore discat arare minor.
 Non placet vt fides, sed des exempla minori,
 Qui pede qui cornu pugnat abire iugo.
 Sic domat indomitum domito boue cautus arator,
 Sic veterem sequitur iunior ille bouem.
 Proficit exemplo tanto cautela docendi
 Maioriqueminor credat in arte sua.

De Vipera & lima.

51

Vipera fabrilem, dapis anxia, tendit in ædem.
 Incipit hæc limam rodere, lima loqui:
 Nescis posse meum, quæ sit mea gloria nescis,
 Dente meo pareris, non ego dente tuo.
 In tenuem ferrum forti molo dente farinam,
 Et cadit attritu, dura farina meo,
 Ferrea mordaci castigo tubera morfu,
 Aspera pleno, fæco longa, foranda foro:
 Deliras igitur cum dente mineris, inermi
 Rideo, quam ferior, vulnera ferre gemis.
 Fortis fortem amat, nam fortem fortior angit:
 Maiori metuat obuus ire minor.

De Lupis & Oibus.

52

Pvigna Lupis opponit oues, ouiumque satelles
 Est canis; est verucx; hac ope fidit ouis.

Palma

Palma diu dormit, desperat turba Luporum,
 Et simulans foedus, foedere tentat ouem.
 Foedus utrumque fides iurato numine fulcit,
 Id lupus, id simplex obside firmat ouis,
 Datque lupis, male sana canem recipitque Luporum
 Pignera, nec meruit, nec sua damna videt.
 Dum natura iubet natos ululare Lupinos,
 Turba lupina furit, foedera rupta querens.
 Ergo pecus tutoris egens in viscera mergit;
 Praeside nuda suo, sic tumulatur ouis.
 Tutorem retinere suum tutissima res est,
 Nam si tutor abest, hostis obesse potest.

De Homine & Securi.

53

Quo teneatur eger, nil ausa secare securis.
 Armet eam Lucus, vir rogat, ille fauet.
 Vir nemus impugnat, lassans in caede securim
 Arboris omne genus vna ruina trahit.
 Lucus ait pereo, mihi met sum causa periculi,
 Me necat ex dono rustica dextra meo.
 Unde perire queas, hostem munire carerebis;
 Qui dat quo pereat, quem iuuat hoste perit.

De Lupo & Canis.

54

Cum cane sylua lupum sociat. Lupus inquit, amice
 Pelle nitens, in te copia pulchra parat.
 Pro verbis dat verba canis, me dirat herillis
 Gratia, cum domino me cibant ipsa domus.
 Nocte vigil fures larratu nuncio, curam
 Seruo domum; mihi dat culmus in aede thorum,
 Hac mouet ore lupus, cupio me viuere tecum
 Communem capiant omnia nostra cibum
 Reddit verba canis, cupio te viuere mecum,
 Vna dabit nobis mensa, manusque cibum.

Ille

Ille fauet, sequiturque canem, gutturque caninum
 Respicit, & quaerit cur cecidere pili.
 Inquit, ne valeam monitu peccare diurno
 Vincula diurna fero, nocte iubente vagor.
 Verba lupus reddit, non est mihi copia tanti,
 Ut fieri seruus ventris amore velim.
 Dicitur est liber mendicus, diuite seruo.
 Seruus habet nec se nec sua, liber habet.
 Libertas praedulce bonum; bona caetera condit:
 Qua nisi conditur, nil sapit esca mihi.
 Libertas animi cibus est, & vera voluptas,
 Qua qui diues erit, ditior esse nequit.
 Nolo velle meum pro turpi vendere lucro
 Has qui vendit opes, hic agit ut sit inops.
 Non bene pro toto libertas venditur auro,
 Hoc caeleste bonum praeterit orbis opes.

De ventre & caeteris membris.

55

In eusant auidi pes & manus, oia ventris,
 Omnia solus habes lucra, labore carens.
 Nos labor edomuit, te fouit inertia, sorbes
 Omnia, quae nostri cura laboris emit.
 Disce pati famis acce iugum, vel disce labori
 Credere, teque tui cura laboris alat
 Sic ventri seruire negant, se venter inanem
 Comperit, orat opem, nil dat auara manus.
 Ille preces iterat, iterum fugit illa precantem.
 In stomachi fundo torpet, obitque calor,
 Victa fame natura fugit, vis arida fauces
 Obserat, & solitum, non finit ire cibum.
 Vult epulas dare sera manus, sed corporis aegri
 Perdita non reperans machina, tota perit.
 Nemo sibi satis est, eger omnis amicus amico;
 Si non vis aliis parere, parces tibi.

De Simia

De Simia & Vulpe.

56

Simia de turpi queritur nate, portigit aurem
 Vulpes, non recipit mente, sed aure preces.
 Simia sic fatur, natis ut mihi dedecus ornem,
 Sufficeret caudæ pars mihi parua tua.
 Quid prodest nimia campos inculpere cauda?
 Quod mihi prodesset, est tibi pondus iners.
 Illa refert: nimio damnas de pondere caudam,
 Est breuis estque lentis; hæc duo damna queror.
 Malo verrat humum, quam sit tibi causa decoris,
 Quam tegat immundas res bene munda nates.
 Id nimium nimioque magis diraret egenum,
 Quod nimium minimo credis auare minus.

De Institore & Asino.

57

Dum fora festinus lucro petit, instat asello
 Institor, & præsum pondere, fuste premit.
 Ille necem sperat, nece promittente quietem,
 Sed nece completa, viuere poena potest.
 Nam cum bella facit, & timpana pulsat aselli,
 Hic lassatur, & hæc pulsa tonante manu.
 Cui sua vita nocet, caueat sibi rumpere vitam
 Non nece, sed meriti iure quiescit homo.

De Ceruo.

58

Morus voce canum ceruus fugit aua syluæ,
 Deserit, arta tenet, claustra bouina subit.
 Bos ait, aut luci tenebras, aut æquora campi
 Tutius intrates, hinc piger inde leuis.
 Huc veniet custosque bouum, stabulique magister,
 Si duo, vel tantum te videt alter, obis.
 Ceruus ait, mihi vestra necem clementia demat.

Condite

Condite me latebris, ut iuues vmbra fugam.
 Hunc tumultant fœno: præsepe reuisit arator,
 Frondibus & fœno munit atque boues.
 Hicabit, ac ceruus vitasse pericula gaudens,
 Bobus agit grates; è quibus vnus ait,
 Est leue vitare cæcum: si venerit Argus.
 Argum si poteris fallere, victor eris.
 Centum fert oculos; cui se debere fatentur
 Et domus & serui totaque iura loci.
 Res sua sollicitat Argum, res altera cæcum
 Qui tibi dormitat, sic vigilare sibi.
 Hic silet. Argus in stabulum, bobusque ministrat
 Plus æquo tenues viderat esse boues
 Dum munit præsepe cibo, dum fulgurat ira,
 Ausa videre diem cornua longa vider.
 Quid latet hic? quid, ait, video? sentitque latentem
 Et bona fortunæ munera lætus habet.
 Exulis est non esse suum, vigilare potentis,
 Stertere seruorum, velle iuuare pii.

De Iudæo & Pincerna.

59

Fert Iudæus opes, sed onus fert pectore maius
 Intus adurit cum cura, laborque foris.
 Ergo metu dampni, sibi munere regis amorem
 Firmat, ut accepto producere tutus eat.
 Regius hunc Pincerna regit, cor cuius adurit
 Auxi diua fames, qui parat ense nefas.
 Sylua patet, subeunt: indeus in ore sequentis
 Cor notat ipse sequar, inquit, at ille negat
 Et gladium nudans nemo sciet, inquit, tobato:
 Ille refert, scelus hoc ista loquerur auis
 Profilit à dumo Perdix: hanc iudice signat.
 Alter ait scelus hoc ista loquerur auis,
 Et rapit ense caput, & opes merit, & scrobe funus
 Celat; agit celeres annus in orbe rotas

Per

Perdices domini cœnæ Pincerna ministrat;
 Ridet, & à risu vix vacat ipse suo.
 Rex audire cupit, hic differt dicere causam.
 Fit locus ambo sedent, hic mouet, ille refert.
 Rex dolet, & lætò mentitur gaudia vultu,
 Regis concilium consiliumque sedet.
 Pincernam crucis esse reum sententia prodir,
 Cruz punit meritum iure fatente cruci
 Vt perimas quemquam, nullum tibi suadeat aurum;
 Nam decus & vitam in cœsta rapina rapit.

De Ciue & Milite.

60

Ciuis, Eques sub rege vigent: hic prælia regis,
 Hic dispensat opes; hic vir & ille senex.
 Inuidiæ perflata genas ignita doloris
 Flammiis fax iuuenem torret honore senis
 Regis in autè truces fingit de ciue querelas;
 Est tibi non pastor, sed Lupus ille senex.
 Ditant furta senem, creuit sua copia furtis;
 Et sua de censu gaza recisa tuo est.
 Firmabo mea verba manu. sua furta fateri
 Hunc faciam, bello iudice verus ero.
 Cum moueant obiecta senem, plus debilis atas
 Hunc mouet, ac senii crimine nisus hebes.
 Parcunt iura seni, si pro sene pugnat amicus,
 Cui nullius amor senotis arma probat.
 Mendicat pugilem, sed abest qui pugnet amicus,
 Nam refugit viso turbine falsus amor.
 Dum fortuna tonat fugit uos terret amicos,
 Et quis amet quis non, sola procella docet.
 Cæna trahit ciuem, differt nox vna duellum,
 Sollicitat mensam iusta querela senis.
 Quos meritis emi multos mihi fecit amicos.
 Longa dies cunctos abstulit hora breuis
 De tot amicorum populo non restitit vnus:

Quamque

Quamque dedi multis, nemo repensat opem.
 Rebar pace frui, mea paci congruit ætas;
 Sed mea turbauit gaudia liuor edax.
 Hosti multa meo palmam pepigere; tepesco,
 Ille calet, careo viribus, ille viget.
 Arma parum noui, se totum præbuit armis
 Est mihi visus hebes, visus acutus ei.
 Nil mihi spondet opem, nisi iustæ gratia causæ
 De fragili queritur præside causa potens.
 Corporis eclipsim timet alti copia cordis,
 Nam fragili peccat mens animosa manu.
 Si turpes nitidæ mendax in fama famæ
 Infigit maculas, quid nituisse iuuat?
 Desperat, lugetque senex: hunc lenit arator
 Qui senis arua colit, annua lucra ferens.
 Me stimulat pietas pro te perferre duellum;
 Est mihi pro domino dextra parata meo.
 Ecce dies oritur, locus est tempusque duelli.
 Sunt pugiles. ineunt mente, manuque simul:
 Est equiti scedum, quod stet, qui pugnet, arator
 Seque putat victum, ni cito vincat eques.
 Nil de se retinet virtus oblita futuri,
 Dextera corporeas prodiga fundit opes.
 Ictus ipse suos steriles expendit in vsus,
 Et feriens hostem se magis hoste ferit.
 Sed propriæ virtutis opes abscondit arator,
 Dum locus expensæ detur & hora suæ:
 Aut motu fallit, aut armis temperat ictus
 Prædicatque minas frontis vtrumque iubar.
 Dormitans vigilat, & cessans cogitat ictum.
 Et metuens audent dextra, notatque locum.
 Hæc mora non artis ratio, sed causa timoris
 Creditur, arte fruens esse videtur iners.
 Gaudet eques, vicisse putans, spernitque bubulcum:
 Sudoremque suo tergit ab ore suum.
 Ecce moram nescit; equitem speculata morantem

Et

In cœs

In cubiti nodum rustica claua ferit
 Huius plaga loci totius corporis aufert
 Robur; cedit eques, seque cadente sedet.
 O noua simplicitas! sedet iste, vocatque sedentem
 Et nisi surgat eques, surgere velle negat:
 Surge, bubulcus ait, cui miles, surgere nolo
 Alter ait, sedeas, meque sedere licet.
 Turba stupet: Præfectus adest, equitique moranti
 Imperat ut pugnet, aut superatus eat.
 Hæret eques. Præfectus ait, te vicit arator,
 Pugna cadit. Regi panditur ordo rei.
 Rex ait incitum noda Præfecte duellum.
 Dedecus explanet ille, vel ille suum.
 Pugna redit, milesque sedet, velut ante sedebat
 Surge bubulcus ait, non volo, miles ait.
 Cultor ait, dum stare negas, ego stare recuso.
 Surgere si tentas, surgere promptus ero
 Ambo sedent, ridet populus, præsesque bubulco
 Intonat, aut pugnes, aut fuge: tempus abit
 Cultor ait, surgat, caderet si surgere vellet.
 Percute Præses ait, percute surget eques
 Te decet aut illum victi sibi ponere nomen,
 Hoc mihi non ponam nomen, arator ait,
 Surgo, surge miser, nam turpe ferire sedentem
 Est mihi, sitque tibi turpe sedendo mori.
 Sic ait, & timidum multat, rogat iste furentem,
 Parce mihi victo, supplico victor abi.
 Lara nouat fortuna senem; senis vnicus hæres
 Scribitur & dignas intrat arator opes.
 Ius superat vires, fors aspera monstrat amicum.
 Plus confert odio gratia, fraude fides.
 Fine sui versu gemino, quod continet omnes
 Fabula declarat; datque quod intus habet.

F I N I S.

LA